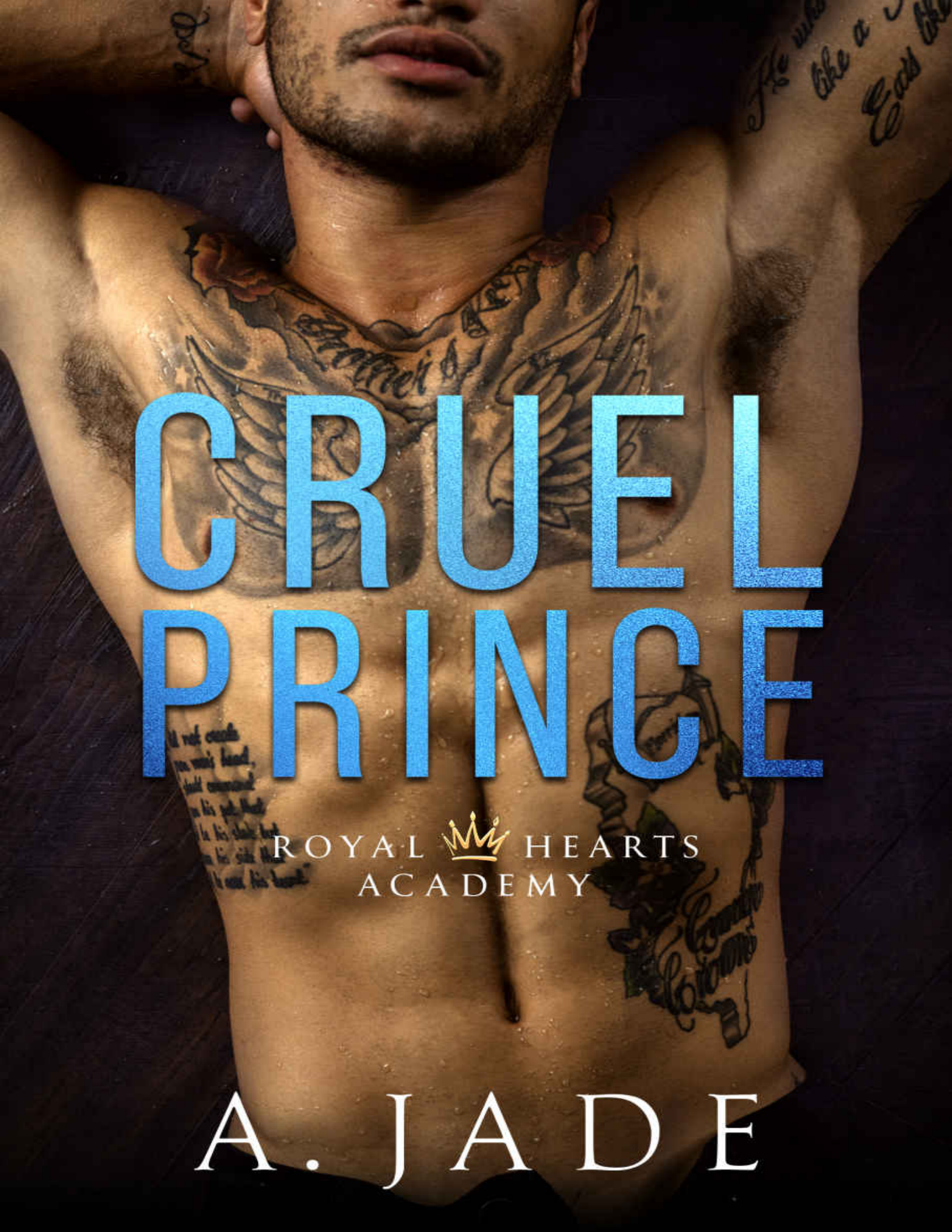

CRUEL
PRINCE
ROYAL HEARTS
ACADEMY
A. JADE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CRUEL PRINCE

Kraliyet Kalpler Akademisi - Birinci Kitap

A. JADE

İçindekiler

Zalim Prens

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48 Sonsöz
Royal Hearts Akademi
Kaynakları
Teşekkür Yazar
Hakkında

İlk olarak ABD'de yayımlanmıştır, Ağustos 2019
Telif Hakkı © Ashley Jade

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez, herhangi bir yayıncının yazılı izni olmadan dağıtılamaz veya bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan yayınlandığı cilt veya kapaktan başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Herhangi bir
Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüftür.

Zalim Prens

Fotoğrafçı: Regina Wamba

Kapak Tasarımı: Lori Jackson at Lori Jackson Design

Editör: Ellie McLove

Kristy Stalter

Zalim Prens

KRALİYET KALPLERİ AKADEMİSİ - BİRİNCİ KİTAP

"*Cehenneme giden yol iyi niyetlerle döşenmiştir*."

-Atasözü

Önsöz

JACE

Dört yıl önce.

"W Bunu yanlarına ."

Sonunda bana baktığında küçük kız kardeşimin gözleri cam gibiydi. "Yapabileceğimiz bir şey yok, Jace. Çoktan kazandılar. Liam gitti." Bir damla gözyaşı daha yanağından aşağı yuvarlandı. On dört yıl boyunca onu hiç bu kadar ağlarken görmemiştim. "Tıpkı annem gibi."

"O haklı," diye fısıldadı kardeşim Cole. "Belki babamı başka bir yere taşınmaya ikna edebiliriz."

Kendine özgü sırıtışı gitmişti ve ela gözleri Liam'ın üç gün önce onu bir dolapta bulduğumda olduğu kadar cansızdı.

Göğsüm sıkıştı. Ona bakmak acı veriyordu.

Kişiliklerinden asla anlayamazdınız ama Cole ve Liam tek yumurta ikiziydi. Ve şu anda bu durum, her şeyin ne kadar berbat bir hal aldığını bir kez daha gözler önüne seriyordu.

Ailem yavaş yavaş dağılıyordu. Ve babam işine ve kendi kederine o kadar dalmıştı ki konuda bir şey yapamıyordu.

Bu yapamayacağım anlamına gelmiyordu.

Liam'ı -küçük kardeşim ve en iyi arkadaşım- hayal kırıklığına uğrattım ama geriye kalan kardeşlerimi hayal kırıklığına uğratamazdım.

Bu kasabanın ya da içindeki insanların ailemi yok etmesine izin veremezdim.

Annem bir keresinde bana en büyükleri olarak benim görevimin diğerlerine göz kulak olmak olduğunu söylemişti. Güvenebilecekleri kişi olmak. Onlara hayatı nasıl yönlendireceklerini göstermek, böylece onlar için biraz daha kolay olacaktı.

Ama bunu yapabilmemin tek yolu hissettiğim tüm acıyı *kapatmak* ve ruhumun derinliklerinde kaynayan öfkenin yüzeye çıkmasına izin vermekti.

Annem ve küçük kardeşim geri gelmeyecekti... Ne kadar gözyaşı dökersek dökelim ya da Tanrı'ya düşünülemez olanı geri alması için ne kadar yalvarırsak yalvaralım.

Tanrı uzun zaman önce dinlemeyi bıraktı.

Babam, karısı son nefesini verdiği anda ayrılmış.

Ellerinde kalan tek şey bendim.

Bu da artık kalbimde üzüntü ya da kedere yer olmadığı anlamına geliyordu. Bu duygular ölülere harcanıyordu... Yaşayanlarla zorundaydım.

Öfke çok daha üstün bir itici güçtü. *İçimde barındırdığım tüm suçluluk duygusunu maskelemeye yardımcı oluyordu.*

Ayağa kalktım. "Gitmiyoruz."

Şaşkınlık ifadelerine gölge düşürdü.

Cole konuşmak için ağzını açtı ama ben başımı salladım. Ben konuşmamı bitirdikten sonra ona da zaman kalacaktı. Söyleyeceklerim önemliydi.

"Kasabayı terk etmemiz onların istediği şey."

Kraliyet Malikanesi, kendi sorunlarını kabul etmektense onlardan kurtulmayı tercih eden zengin puştlarla doluydu.

Siktir et.

Liam öldü çünkü okulumuzdaki bir grup pislik, kaygılı ve kekeme bir çocuğa zorbalık yapmanın eğlenceli olduğunu düşündü.

Olmam gerektiği gibi onu korumak için orada değildim. *Onun* .

"Yanlış aileye bulaşmışlar." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bence onlara kendi ilaçlarını tattırmanın zamanı geldi. Liam'la uğraştıkları gibi herkesle uğraşalım." İçimden öfke aktı, o kadar güçlüydü ki neredeyse boğuluyordum. "Ve her biri bizden korkana kadar durmayacağız."

Bianca gözyaşlarını koluyla sildi. "Onlar ödeyene kadar."

Cole'un sırıtışı geri gelmişti. "Bu kasabayı biz yönetene ve herkesi orospumuz yapana kadar."

Kaybettiğimiz kardeşimizin intikamını alana kadar.

U

Bölüm 1

DYLAN

Dylan,

Umarım iyi bir geçirmişsinizdir. Wayne Amca ve ben Paris'ten dönmüş olmalıyız. Yarın sabah. Buzdolabında yiyecek var ve yatak odan taşınman için hazır. Oakley sana her şeyin yerini gösterebilir. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Sevgiler ve
öpücükler, Crystal
Teyze

Not: Sizin için anahtar yaptıracağım ama ben yaptırana kadar paspasın altındaki yedek anahtarı kullanabilirsiniz.

Ön kapıya yapıştırılmış sıcak pembe post-it'e bakarken içimi bir sıkıntı kaplıyor. Yedek anahtarın nerede saklı olduğunu açıklayan basit bir kısa mesaj iyi olurdu.

Ve çok *daha güvenli*.

Kraliyet Malikanesi tehlikeli bir kasaba olduğundan değil, .

Aslında, düşük suç oranı ve iyi okul bölgesi, ailemin beni burada yetiştirmek istemesinin ana nedenleriydi.

Ve eğer annem ben sekiz yaşındayken vefat etmeseydi ve babam ben on dört yaşıma geldiğimde batı kıyısında daha da lüks bir şehre taşınmak isteyen yeni bir eş bulmasaydı...

Hayır, bugün o yola girmeyeceğim. Annem hayatta olsaydı hayatımın nasıl olacağını merak etmek ve her şeyin farklı olmasını dilemek geçmişi değiştirmez.

Ağır bir iç çekişle bavullarımı verandaya yerleştiriyorum ve önümüzdeki yıl yeni evim olacak yere girmeden önce paspasın altından anahtarı çıkarıyorum.

Telefonum çaldığında bir ayağım kiraz ağacından zemindeydi.

İkimize de bir iyilik yapıp sesli mesaja yönlendirmeliyim ama yine de yeşil düğmeyi kaydırıyorum.

Kırgınım, kızgınım... ve hala onunla konuşmaya hazır değilim. Ama dar kafalı değilim.

"Oak Creek Correc- tional Center'dan Brian Taylor'dan ödemeli bir aramanız var. Bu aramayı kabul etmek için beşe basın. Bu aramayı kabul etmek istemiyorsanız, sıfıra basın."

Hızlıca sıfıra basıp kapatıyorum.

Siktir , baba.

Crystal Teyze'nin bir başka post-it notu sayesinde, benim için hangi misafir odasını boşalttığını bulabildim.

Gerçi temizlenmiş demek biraz hafif kalır. Mor bir yatak örtüsüyle kaplı kraliçe yatak, boş bir bu- reau ve hafta içinde beni alışverişe götüreceğine söz veren *başka bir* Post-it notu dışında... oda çıplak kemikler.

Umursadığımdan değil. Tüm hayatımı bir spor çantasına ve orta boy bir valize sığdırmayı başardım. Gösterişsiz olmak bana uyuyor.

Bağlanmak için daha az bok.

Giysilerimi asmak için dolabın kapağını açıyorum ama onun yerine üç ekose etek, üç beyaz düğmeli gömlek ve üç lacivert blazer ceket dikkatimi çekiyor.

Sol göğüs ceplerinin üzerindeki Kraliyet Kalpleri Akademisi amblemi adeta benimle alay ediyor.

Teyzem ve kocası sahipsiz bir çocuğu kabul edecek kadar kibar oldukları için herhangi bir talepte bulunacak durumda değildim ama ısrar ettiğim tek şey Royal Hearts Academy yerine yerel devlet okuluna gitmekti. Babam beni ilkokul ve ortaokul için özel okula gitmeye zorladı ve bu hayatımın en kötü deneyimlerinden biriydi.

Göğsümdeki organ sıkışıyor. *Jace ile tanışmak* .

Elbette istediğim tek şey, Crystal'ın kocasının kuzenimin -teknik olarak üvey kuzenimin- son senesi olduğu ve RHA'ya gittiği pazarlık yapmaya yanaşmadığı tek şeydi.

Wayne, oğlu Oakley ile birlikte okula faydalı olacağını düşünüyor, böylece bana gösterecek biri olacak.

Ancak Wayne Amca'nın pek de gözlemci olmadığı açık. Kendisiyle sadece dört yıl önce teyzemin düğününde kısa bir süreliğine tanıştım ama Oakley'nin Instagram'ında hızlıca gezindiğimde Bob Marley konserindeki bir Japon balığı kadar işe yarar biri olduğunu gördüm.

Yararlı derken? Kafam güzel demek istedim.

Bu da muhtemelen beni hava limanından neden alması gerektiği gibi almadığını ya da tüm öğleden sonra ve akşamın büyük bir kısmında burada olmama rağmen neden hala ondan bir iz görmediğimi açıklıyor.

Ona bir mesaj daha gönderiyorum ama tıpkı bugün gönderdiğim ilk on mesaj gibi cevap vermiyor.

Merakıma yenik düşüp yeni odamın kapısından çıkıyorum ve uzun koridorda ilerliyorum. Teyzem evde altı yatak odası olduğunu söylemişti ama birkaç kapıyı çaldıktan sonra Oakley'nin hiçbirinde olmadığını anladım.

Bir iniltiyi bastırarak merdivenlerden aşağıya iniyorum ve mutfağa giriyorum. Evin geri kalanı gibi mutfak da geniş ve her şey pahalı görünüyor ama fiyat bir yana, oldukça standart. Paslanmaz çelik aletler, cam masa, ortada büyük granit ada.

Ve Oakley yok.

Oturma odasını, Wayne amcamın ofisini ve birinci kattaki banyoyu kontrol ettikten sonra bodruma inen merdivenlere .

Marihuana kokusu hemen burun deliklerime doluyor.

Ben keyif düşkünü değilim, sigara içen insanlarla bir sorunum yok - benim sorunum sigara içmeyi unutacak kadar düşkün olan insanlar.

önemli şeyler.

Mesajlara cevap vermek ya da üvey kuzenlerini havaalanından almak gibi.

Büyük ekran televizyon -ki şu anda iki çıplak kızın korkunç rap mırıltıları eşliğinde birbirlerine sürtünmelerini yayınlıyor- bodrum katını deri bir koltuğun arkasını görebileceğim kadar aydınlatıyor. Tavandaki vantilatöre doğru yayılan duman, diğer tarafta Oakley'i bulma şansımın yüksek olduğunu söylüyor.

Köşeyi döndüğümde onu bir eli pantolonunda, diğer eli de kısmen içilmiş gibi görünen bir esrarı tutarken gördüğümde gülsem mi yoksa başımı mı sallasam bilemiyorum.

Taktığı beyzbol şapkası yüzünün büyük bir kısmını gizliyor ama kesinlikle bir süredir uyuyormuş gibi görünüyor. Evin nasıl olup da yanmadığını kimse tahmin edemez.

Hâlâ yanmakta olan esrarı atıp yukarı çıkmak üzereydim ki o konuştu.

"Hey, bebeğim."

Biraz garip, ama yabancılar tarafından daha kötü çağrıldığımı düşününce, bunu kabul etmeye karar verdim.

"Hey."

"Ben de ne zaman geleceğini merak ediyordum," diye mırıldanıyor, sesi uykudan kalınlaşmış.

Ona, beni havaalanından alması gerektiği gibi alsaydı daha erken burada olabileceğimi söyleme isteğimi bastırıyorum.

Önümüzdeki bir yıl boyunca birlikte sıkışıp kalacağız ve ona söylenmek bir ilişkiye başlamak için iyi bir yol değil.

Daha sonra bir şeyler atıştırmak isteyip istemediğini sormak için ağzımı açıyorum ama o yine konuşuyor.

"Çok ."

Tamam, bu tren resmen *garip* bir istasyona ulaştı. "Um.

Teşekkürler-"

Ben daha cümlemi bitiremeden eşofmanını indirdi ve...

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Elini eski aletinin etrafına boğazıma bir şeyler kaçıyor.

"Hadi güzelim," diye inliyor. "Benimle alay etmeyi bırak ve üzerine otur."

Kafamın güzel olduğundan eminim çünkü üvey kuzenimin neden beni penisinin üzerine oturmaya çağırdığını açıklamanın tek yolu bu.

"İğrenç. Neyin *var* senin?"

Ellerimle görüşümü koruyarak geri çekilmeye başladım. Neyse ki sehpaya öyle bir çarpıyorum ki yıldızları görüyorum.

"Kahretsin," diye bağırıyorum, zonklayan
baldırımı kavrayarak. "Sen Hayley değilsin."

Bariz olanı ifade etmekten bahsediyoruz.

"Hadi canım, Sherlock." Kafamı kaldırmak gibi büyük bir hata yaptım. "Aman Tanrım, ahbap. Sosisinizi kaldırır mısınız lütfen?"

"Elbette," diyor sapık, koltuktan kalkarak. "Bana kim olduğunu ve neden evimde olduğunu söyler söylemez."

Şaka yapıyor olmalı.

"Ciddi misin?" Kendimi gösteriyorum. "Ben Dylan'ım."

Sanki adımın onun için neden önemli olduğunu anlamakta zorlanıyormuş gibi başını yana eğiyor.

"Kuzenin," diye dişlerimi gıcırdatıyorum ve o da bembeyaz kesiliyor.

Eureka.

Pantolonunu yukarı çekerken rahat bir nefes alıyorum.

"Cumartesi gününe kadar burada olmaman gerekiyordu."

"*Bugün* Cumartesi," diye haber veriyorum ve gözleri açılıyor.

"Lanet olsun." Sigarayı dudaklarının arasına yerleştiriyor ve çekiyor. "Bu şey düşündüğümden daha iyiymiş." Öksürerek bana uzatıyor. "Biraz ister misin?"

Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Barış teklifiniz için teşekkür ederim ama ben almayayım."

Hiç alınmamış gibi görünüyor. "Sorun değil." Bir kutu sodanın üzerindeki esrarın kirazını çekerken ifadesi ciddileşiyor. "Bak, sana çakmaya çalıştığımı ebeveynlere söylemezsen sevinirim, tamam mı? Son zamanlarda yeterince başımın etini yediler."

Oakley'nin endişelenmesine gerek yok. Beni becermeye *kimseye* söylemeyeceğim.

Ona başımı
salladım.

O başını sallıyor.

Ve sonra rahatsız edici bir sessizlik. Burada
oldukça sürükleyici bir değişim yaşıyoruz.

"Bugün Cumartesi gecesi," diyor beklenmedik bir şekilde, kollarını başının üzerinde gerip esnerken. "Christian büyük

Okul başlamadan önce yaz sonu partisi."

Christian'ın kim olduğunu bilmiyorum, ama bir partiye gitmeye hayır demem. Aslında, okul başlamadan önce birkaç kişiyle tanışmak ve bazı eski arkadaşlarla yeniden bağlantı kurmak muhtemelen Pazartesi günü benim için işleri kolaylaştıracaktır.

Kalbim küçük bir takla atıyor. *Belki Jace de orada olur*. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki.

Ve hatta ona *sormak* istediğim daha çok şey var.

Numaramı neden engellediği gibi. Ya da ben ayrıldıktan sonra sosyal medyada ona gönderdiğim düzinelerce mesajın hiçbirine neden geri dönmediği gibi.

"Bir parti kulağa eğlenceli geliyor. Ben de olabilirim-"

Oakley geçerken, "Bekleme," diye sesleniyor.

O zaman *bu* iş halloldu. Kuzenim pantolonunun içindekinden daha büyük bir alet.

"Bu arada," diye sesleniyor merdivenlerden. "Okul yöneticileri tam bir pislik. O mavi saçmalığı saçında tutmana izin vereceklerinden şüpheliyim."

Önemli noktalar. Onlara *vurgu* deniyor.

Dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor. Umarım mavi saçlarımdan o kadar nefret ederler ki kabul etmezler ve onun yerine Royal Manor Lisesi'ne gitmekten başka çarem kalmaz.

Bölüm 2

DYLAN

"Y*saçlarımız*," diye haykırıyor teyzem ertesi sabah beni kucaklarken. "Ben beğendim ama Royal Hearts beğenmeyecek. Bugün kuaför kızımla acil bir randevu ayarlamaya çalışacağım."

Oakley şu anda mideye indirmekte olduğu kahvaltıdan başını kaldırıp bakıyor. "Sana söylemiştim."

Teyzem beni daha sıkı sıkarken ona pis bir bakış fırlatıyorum. "Aman Tanrım. Bu kadar büyümüş olmana inanamıyorum." Oakley sırıtıyor. "Uzun bir Şirin gibi."

Kanepede sızdığı zamanları tercih ederdim.

Ayrıldığımızda teyzemin yüzünde bir çatıklık oluyor. Ben ve annem gibi Kristal'in de soluk sarı saçları, koyu mavi gözleri ve bizi olduğumuzdan çok daha iyi durumda gösteren acayip hızlı bir metabolizması var.

Ayrıca zaman zaman rahatsız edici derecede anlayışlı.

Yüz ifadesi dikkatli, sanki kırılacağımdan korkuyor. "Nasıl dayanıyorsun?"

Göğsümdeki sızıyı görmezden geliyorum. Eğer şimdi pes edip yıkılırsam -Önümüzdeki on iki ayı atlatmak için hiç şansım yok.

Parçalanmak, babamın şu anda kendisini finans müdürü olarak istihdam eden milyonlarca dolarlık şirketten zimmetine para geçirdiği için hapiste olduğu gerçeğini değiştirmeyecek.

Açgözlü üvey canavar yüzünden.

Çünkü onu kaybetmek istemedi.

Çünkü yol boyunca bir yerlerde, onun için benden daha önemli hale geldi.

"Ben iyiyim." Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. "Jet lag yüzünden biraz yorgunum ama onun dışında gayet iyiyim."

Sorusunu yeniden yönlendirme girişimimin başarısız olduğundan eminim, ama neyse ki amcam günü kurtarmak için içeri girdi.

"Neden bodrum ot gibi kokuyor?"

Ya da değil.

Wayne iri bir adam değil, oğlu kolayca onun üzerinde yükseliyor, ama onda son derece korkutucu bir şey var.

Bu da muhtemelen ona neden mahkeme salonunda köpekbalığı dediklerini ve ülkenin en iyi savunma avukatlarından biri olduğunu açıklıyor.

Tüm gözler baş şüpheliye çevrilir.

Bir an onun için üzüldüm ama sonra ne kadar pislik biri olduğunu hatırladım.

Oakley ağzına bir çatal dolusu yumurta atıyor, şüphesiz cevap vermek için kendine biraz zaman kazandırıyor.

Sanırım kuzenim göründüğü kadar aptal değilmiş.

"Hiçbir fikrim yok." Bana işaret etmeden önce masumca omuz silkiyor. "Bütün gece Christian'daydım. *Blue* evde kaldı."

Evet, sözümü geri alıyorum. Bir kutu taştan daha aptal. Sadece korkunç lakabı için değil, teyzemin bu imayı yutacağını düşündüğü için de.

"Evet," diye mırıldanıyorum, ses tonumda yoğun bir alaycılık var. "Beni yakaladın. Uçaktan inip Uber'le buraya geldikten sonra bavullarımı boşalttım ve yeni hayatımı bodrumda kafayı çekerek kutladım."

Oakley ayağa kalkar. "Gördün mü?" Teyzem ve enişteme bakıyor. "Burada yaşaması için kimi davet edeceğiniz konusunda daha dikkatli olmalısınız."

Teyzem gözlerini deviriyor. "Dylan uyuşturucu kullanmaz." Bakışlarını bana çeviriyor. "Öyle değil mi?"

Başımı salladım. "Pek bana değil."

Amcam burnunun kenarını çimdikliyor. "Tanrım. Bunu konuşmuştuk, Oak. Eğer hayatını mahvetmek istiyorsan, bunu kendi çatın altında yap, benimkinde değil."

Cheech mi yoksa Chong mu? Tabağını lavaboya koyar. "Hayatımı mahvetmeyeceğim baba. Tanrı aşkına, burası artık *yasal*."

"Yetişkinler için yasal, gençler için değil." "Ben-"

"Bir ay önce on yedi yaşına girdin," diye bağırıyor Wayne amcam, camlar zangırdıyor. "Bunu tek ve son uyarın olarak kabul et. Bir daha evimde bu saçmalığı içersen, sana aldığım her şeyi elinden alır ve kıçını askeri okula gönderirim."

Oakley gerçekten gergin görünüyor. Onu suçladığımı söyleyemem. İçimden bir ses Wayne'in tehdidinin boş olmadığını söylüyor.

"Baba-"

"Tartışma bitmiştir." Sesinin tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Teyzemin alnı kırışıyor. "Buraya neden Uber'le geldin?" Oakley'e bir kemik atmak üzereydim ama fırsatım olmadı.

Amcam bana dönmeden önce, "Üvey oğlunun kafası çok iyi olduğu için muhtemelen unutmuştur," diye gürlüyor. "Çocuğumun yaptığı büyük hata için özür dilerim Dylan."

Vay be. Bu biraz sert oldu.

Görünüşe göre teyzem de aynı şeyi düşünüyor çünkü ifade yumuşuyor. "Wayne-"

"Sikerim böyle işi." Kimse konuşamadan Oakley mutfak masasından anahtarlarını alır.

Wayne'in gözleri kısılır. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" Oakley babasının geçerken, "Jace'in," diye ısırdı. "Eğer hepsi buysa *haklısınız*, *majesteleri*."

Midem takla attı. Oakley, Jace'in arkadaşı mı? *Benim* Jace'*im* mi? Zamanlama berbat ama bilmek zorundayım.

"Jace Covington?" .

"Seni ilgilendirmez, ispiyoncu." Bana ters ters bakmak için adımının ortasında durakladı. "Sana bir tavsiye? Yarın Wheaties'lerini yalayıp yutsan iyi edersin... çünkü sahip olduğun tek müttefiki kaybettin. Royal Hearts seni canlı canlı yiyecek." Kapıya doğru ilerlerken alaycı bir şekilde kıs kıs gülüyor. "Yine de endişelenme. Jace'e onu sorduğunu söyleyeceğim."

Bölüm 3

JACE

"I okulunuza bir çek gönderdi." Babam derin bir iç çekerek elindeki yulaf ezmesi kâsesini itiyor. "Senin ve kardeşinin neden olduğu olası *sorunları* halledecektir. yıl."

Sorun derken, beladan bahsediyor.

Masanın karşısında Cole'un dudakları seğiriyor. "W-"

Söyleyeceği her şey Bianca'nın iki beden küçük bir kıyafetle içeri girmesiyle bir kenara bırakılır.

Kendi kendine gülümseyerek sepetten bir elma koparıyor ve göz kırpıyor. "Ve kız kardeşim."

Cole ve ben bakıştık.

Babam Royal Hearts'a daha fazla para göndermeliydi. İçimden bir ses Bian- ca'nın RHA'da birinci sınıf öğrencisi olduğunu göz önünde bulundurursak bu yıl *sorunlarla* dolu olacağımızı söylüyor.

Babam bakışlarını kaçırıyor, nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

Tanıştığı çoğu insan gibi Bianca da onu parmağında oynatıyor.

Bunun suçlusu kısmen annem. O bir Bollywood yıldızıydı... ta ki babam bir iş gezisi için kendi babasıyla Hindistan'a gidene, anneme bir kez bakana, sırılsıklam aşık olana ve onu sonsuza dek mutlu yaşaması için Amerika'ya götürene kadar.

Rumi Covington dünyanın en muhteşem kadınıydı.

Eller aşağı, yarışma yok.

Ama açık yeşil gözleri ve soluk İrlandalı ten rengiyle babama benzeyen Cole'un ya da ikisinin arasında bir yerde duran benim aksine

Annemle babamın özelliklerinin bir karışımı olan Bianca, *annemin* tıpatıp aynısı.

Söylemeye gerek yok, çirkin ördek yavrusu aşamasındayken işler çok daha kolaydı... diş telleri çıkmadan ve kon- tacts almadan önce. Düşünmek istemediğim diğer şeylerin yanı sıra.

Çatalımı tutuyorum. Babamın yapması gereken şey ona yukarı çıkıp üstünü değiştirmesini söylemek... ama bunu yapmayacak.

Jason Covington çocuklarıyla her türlü yüzleşmeden kaçınma konusunda bir profesyonel.

Dünyanın en büyük ilaç şirketlerinden *biri olan Trust* Pharmaceuticals'ın sahibi olduğu ve iş yerinde istediğini elde etmek söz konusu olduğunda dalgalar yaratmakta hiçbir sorun yaşamadığı düşünüldüğünde bu ironik *bir* durum.

Kendi çocuklarıyla ilgilenmek için bu enerjinin yarısını bile toplayamaması utanç verici, ancak uzun zaman önce umursamayı bıraktı.

Neredeyse beni ve kardeşlerimi onun üzerinde yürümeye davet ediyor.

Veranda kapısı açılıp arkadaşım Oakley verandaya çıkarken kız kardeşime "Bunu giymeyeceksin," diyorum.

Daha doğrusu *deniyor*. Kan çanağına dönmüş gözbebekleri Bianca'ya yapıştığı için masanın yarısında kendi ayağına takılıyor.

Gözlerimi ona diktim. "Skank Express'ten alışveriş yapmış gibi görünüyorsun."

Elmasından bir ısırık alıyor. "Muhtemelen bu kıyafeti senin küçük kevaşe kız arkadaşlarından birinden ödünç aldığım içindir."

Oakley ve Cole gülüyorlar ama ben dikkatimi tekrar ona çevirmeden önce onları uyaran bir bakış atıyorum.

"Git üstünü değiştir."

İtiraz etmek için ağzını açıyor ama ben yumruğumu masaya indiriyorum. Bugün ne onun ne de bir başkasının saçmalıklarını dinleyecek havamda değilim. "Tanrı yardımcım olsun, kıçını kaldır ve üstünü değiştir ya da-"

"İyi, her neyse," diye homurdanıyor. "Gelecek yıl üniversiteye gitmen için sabırsızlanıyorum, seni koca zorba."

Cole kaşlarını sallayarak kızın uzaklaşmasını bekliyor. "Çok heyecanlanma, sana eziyet etmek için hâlâ burada olacağım."

Çekip gitmeden önce yarısı yenmiş elmayı adamın kafasına fırlatıyor. Kafa derisini ovuştururken gözleri öfkeyle parlıyor.

"Orospu." "Hey," diye tersliyor babam. "Küçük kız kardeşine kaltak deme."

Şuna bakar mısın? Jason sadece bir görüşmeye katkıda bulunmakla kalmadı, neredeyse bir ebeveyn gibi konuştu.

Her zamanki gibi, ben durumu hallettikten *sonra.*

Oakley yanımdaki boş sandalyeye oturdu. "Ne oldu?" O daha gözünü kırpamadan yumruğumu koluna indirdim.

"Tanrım. Ne oluyor be adam?" diye homurdanıyor, omzunu tutarak. "Bu benim sarsılan kolum."

"Eğer küçük kız kardeşime bir daha öyle bakarsan, onu kırar ve kıçına sokarım. Anladın mı beni?"

Yüzünü buruşturuyor. "O olduğunu fark etmemiştim. Öyle görünüyor ki-"

"Dostum," diye araya girer Cole. "Hazır öndeyken bırak." Aramızda eliyle işaret ediyor. "Son baktığımda senin iki kolun vardı ve biz iki kişiydik. İhtimaller senin lehine değil."

Oak ellerini kaldırdı. "İkinizin de *sakinleşmesi* gerek. Covington bebeğe sataşmak ya da kavga çıkarmak niyetinde değilim. İnanın bana, zaten yeterince işim var."

Cole ve ben bir kez daha bakıştık. Oak havalı biri ama pireyi deve yaptığı ve bunun sonucunda da aptalca şeyler yaptığı biliniyor.

Biri otunu çaldığı için partinin ortasında 911'i aramak gibi.

Koltuğumda arkama yaslanıyorum ve onu neyin rahatsız ettiğini öğrenmek için potansiyel rahatsızlığa değip değmeyeceğini düşünüyorum.

Christian'ın dün gece verdiği büyük partiyle ilgili olduğunu sanıyorum. Ben de gidecektim ama Britney Caldwell'in başka planları vardı.

Yolda sikimi yalayıp sonra da kenara çekip götüne sokmam için yalvarmasını içeren planlar.

Eğlence işime yarayacağı için arkadaşımı şakaya vurmaya karar verdim. "Dün gece bir şey mi oldu?"

"Hayır. Pek sayılmaz." Tırnak etlerini kemiriyor ama derin düşüncelere dalmış gibi . "Şey, bir partiye gitmeden önce neredeyse kuzenimi beceriyordum."

Babam kahvesini yudumlarken boğuluyor.

Cole dik oturur. "Ne demek neredeyse *kuzenini* beceriyordum?"

Babam sandalyesini geriye itiyor ve ayağa kalkıyor. "İzninizle çocuklar. Yapmam gereken önemli bir telefon görüşmesi var."

Başını iki yana sallayarak evin içine girer. Onun yokluğu zaten o kadar da önemli değil. Herkes buna alışmıştır.

Oakley nefesini üfleyerek bir elini kafa derisinin üzerinde gezdiriyor. "Dostum, o olduğunu bilmiyordum. Bütün gün sigara içip mastürbasyon yapıyordum. Biraz baygınlık geçirdim ve Hayley'nin işimi halletmeye geldiğini sandım."

Hayley, Oak'ın bir dargın bir barışık kızı. Gerçi genelde ayrılıkları devam etmekten daha fazla oluyor. Yine de ne kadar sık ayrılırlarsa ayrılsınlar, o her zaman geri döner.

Arkadaşımla çıkmanın getirdiği dramdan nefret ettiğini söylüyor ama ben onun buna bağımlı olduğuna eminim.

RHA'daki herkes öyle. Neredeyse bundan besleniyorlar.

Cole içkisinden bir yudum alır. "Pekâlâ, yani kafan iyiydi ve kendinden geçtin. Yine de bu onunla neredeyse nasıl yattığını açıklamıyor." Sırıtıyor. "Tabii gerçekten onunla birlikte olduğunu söylemiyorsan."

Oak kollarını iki yana açar. "*Aynen* öyle oldu." Üzüm dolu kâseye uzanıyor ve bir tanesini ağzına atıyor. "şeyi kabul etti... ta ki ben pantolonumu indirene kadar."

Dudaklarım seğiriyor. "Zavallı kız herhalde büyütecini unuttu."

"Siktir git Covington. Tek asılan sen
bir at gibi." Göğsünü tokatlıyor. "Güven bana. Oğlun toparlanıyor."

Hangisi daha rahatsız edici bilmiyorum. Sikimin ne kadar büyük olduğunu bilmesi mi, yoksa kendi sikini bu kadar şiddetle savunma ihtiyacı hissetmesi mi?

Bir üzüm sapını çiğniyor. "O küçük mavi saçlı sürtük şimdiden hayatımı mahvetti. Onun sinir bozucu kıçının evimde yaşamasına *ve* bütün bir yıl boyunca RHA'ya gitmesine nasıl dayanacağımı bilmiyorum."

Cole'un ifadesi benimkiyle uyuşuyor. Oak ilk kez mavi saçlı kuzeninin onunla yaşamaya geleceğinden ya da okulumuza devam edeceğinden bahsediyor.

Yeni gelenleri sevmiyorum. Özellikle de sorun . "Tamam, geri
çekil. Neden seninle yaşıyor?"

"Daha da önemlisi," diyor Cole. "Seksi mi?" Yüzünde eğlence çizgileri belirir. "Bir daha düşündüm de, kimin umurunda? Kendi kuzenini becermek isteyen bir hatun acayip şeylerle ilgileniyor olmalı ve buna hazır olduğuma inansan iyi edersin."

Hiç şaşırmadım. Kardeşim RHA'da etek giyen neredeyse her şeyi becerdi. Öğretmenler de dahil.

Oakley başını sallar. "Hayır. Korkunç bir tip olduğunu sanmıyorum. Sadece çok alaycı." Kulağının arkasından bir cigara çıkarıp yakıyor. "Ateşli bir baş belası ama yine de baş belası."

Cole gözlerini devirir. "Ateşli olanlar her zaman ."

Oakley yumruğunu sıkar. "Vay be kardeşim. Vitesi parktan çıkarıp hemen sürmene izin verecek bir vücuda sahip seksi birini bulmak zor." Bir duman bulutu üfleyerek bana bakıyor. "Tabii adın Jace Covington değilse. Herkesin ödünün bokuna karıştığı ama her kızın yine de bir parça istediği pislik. Hadi canım sen de."

Haksız değil. Ama onun ve kardeşimin aksine, ben sikimi kime sokacağım konusunda seçiciyim. Diğer her erkeğin sınırsız erişebildiği vasat bir amla yetinmem... En iyisini tercih ederim.

Her zaman kolay kukuları geri çevirdiğimden değil. Yine de canın istediğinde sikini ıslatmak güzel bir şey. Bu yüzden Britney var.

Ama o bile beni sıkmaya başladı. Bir kez olsun meydan okumak istiyorum. "Ne kadar büyük onun göğüsleri ?" benim kardeşim soruyor, benim sözümü kesiyor.
düşünceler.

Oakley iç geçiriyor. "Küçükler ama neşeliler-" "Adı ne?"

Bu ikisi ileri geri gidip bütün gün onun vücudunu inceleyecekler, ama ben temelden başlamayı tercih ederim.

Oak esrarından bir nefes çekiyor. "Dylan." Gözleri kırışıyor. "Şöhretin senden önce gelmiş olmalı çünkü seni sordu."

Ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu. Dylan adında sadece bir kız tanıyorum.

Cole yüzünü buruşturdu. "Kuzenin nasıl-" Cümlesinin ortasında duraklıyor, bakışları bana dönüyor. "Kahretsin. Dünya küçük, ha?"

Çok küçük. Kasabaya dönmüş ne yapıyor? Oakley ile birlikte yaşıyor.

Dedikoduları asla geri çevirmeyen Oak, yeni keşfettiği ilgisini gizleme zahmetine girmiyor. "Babam onun eskiden Kraliyet Malikânesi'nde yaşadığını söyledi. Sanırım ikinizin bir geçmişi var?"

Cole homurdanıyor. "Daha çok kimya gibi."

Sandalyesine öyle sert bir tekme atıyorum ki geriye düşüyor. "Kapa şu lanet ."

Kardeşim bunun bir şaka olmadığını çok iyi biliyor. *Onun ne yaptığını biliyor*. Neyden sorumlu olduğunu.

İçimde öfke kabarıyor. Neden döndüğünü bilmiyorum ve umurumda da değil.

Dylan Taylor'ın Kraliyet Malikanesi'nden *defolup gitmesi* gerekiyor. O sürtük zaten benim ve ailem için yeterince sorun yarattı.

Bunu tekrar yapması için ona fırsat vermeyeceğim.

Şaşkınlık Oakley'nin yüz hatlarını çizer. "Şehri uzun zaman önce terk etti. Ne kadar tarih-"

"Fark etmez." Esrarı ondan kaptım ve uzun bir nefes . "Uzun süre kalmayacak."

Bundan emin olacağım.

Bölüm 4

DYLAN

Geçmiş...

Bakışlarım dev bir sekoya ağacının altında oturan küçük figüre kayarken yumuşak bir esinti yüzümü okşuyor.

Jace Covington.

Diğer tüm çocuklar teneffüste oynuyor ama o her zamanki gibi kendi halinde.

İçe kapanıklığının yeni olmasından kaynaklandığını düşünüyorum, okuluma sadece yakın zamanda değil, beşinci sınıfın sonuna doğru transfer oldu. İki aydan fazla bir süredir burada ve hiç arkadaş edinmedi.

Onu yargıladığımdan değil. Hayatım boyunca Royal Manor'da yaşadım ve hala adapte olamadım. Uyum *sağlayacağımdan da emin değilim.*

Terapistim babama annemi çok erken kaybettiğim için münzevi olduğumu söyledi. Ona göre, bu kadar önemli birini kaybetmek başkalarıyla bağlantı kurmamı zorlaştırıyor.

Ama . İnsanlarla gayet iyi anlaşıyorum. Çok yakınlaşmadığım sürece.

Birisi için ne kadar az şey hissederseniz... onun yokluğu o kadar az acı verir.

Kendimi yabancı hissederek ona doğru birkaç adım atıyorum ama duraklıyorum.

Oraya gitmenin iyi bir şey olacağından emin değilim. Yalnızlığı tercih ediyor gibi görünüyor, ki bu da benim anlayabileceğim bir şey.

Kalbim sıkışıyor. Çok üzgün görünüyor. Çocuklarla dolu bir oyun alanında çok *yalnız*.

Onu rahat bırak.

Ama

bırakamam.

Jace Covington'da tehlikeli derecede esrarengiz bir şey var.

Kenarları kırık cam gibi keskin... Birini çok yaklaşmaktan caydırıyor.

Ve çoğu insan kesilme korkusuyla uzaklaşırken... Ben kırık parçalarımı onunkilerle birleştirmek istiyorum.

Tuhaf, pürüzlü parçalarımızın ne tür bir ittifak oluşturabileceğini

görmek için. Başım dik, ona doğru yürüyorum. Jace henüz

bilmiyor,

ama o benim yeni en iyi arkadaşım.

Benim tek

arkadaşım.

"Merhaba."

Selamıma karşılık vermeyince kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Ben Dylan."

Sessizlik.

İşte , konfor alanımın çok dışına çıkıyorum ve o beni görmezden geliyor.

Sinirlenerek ayağıma vuruyorum. "Çok kaba davranıyorsun."

Hiçbir şey.

Ellerimi kalçalarıma koyup ona ters ters bakıyorum. "Tekrar deneyelim. Merhaba, benim adım-"

"Adını biliyorum."

Karanlık, düşünceli gözler bana bakıyor ve dudakları çatık kaşlarla bükülmüş olsa da, yüzeyden kırılmakla tehdit eden bir gülümseme ipucu var. Gülümserse Tanrı yardımcım olsun, çünkü dizlerim titremeye başladı.

Yüzünde dikkatli bir ifade beliriyor. "Ne istiyorsun *Dylan*?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Hiçbir şey." Yanındaki yere işaret ediyorum. "Oturabilir miyim?"

"Hayır." Kaşları çatıldı. "Git ."

Sertçe yutkunuyorum. Bu kesinlikle bir hata.

Çitin yanındaki tenha yerime dönmek niyetiyle topuklarımın üzerinde dönüyorum.

"Bekle," diye sesleniyor ben birkaç adım uzaktayken. "Fikrimi değiştirdim."

Fikrini mi değiştirdi?

Dönüp onunla yüzleşiyorum. "Çok kötü. Belki de artık senin gibi acımasız biriyle oturmak istemiyorumdur."

Ve sonra olur.

Dolgun dudakları derin gamzelerini ortaya çıkaran büyük bir sırıtışla ayrılıyor.

Kalbim bir anda fırlıyor, göğüs kafesimin içinde vahşi bir hayvan gibi takırdıyor.

Bu kadar muhteşem biri nasıl bu kadar zalim olabilir? Bu tam bir paradoks. "Nesin sen, altı mı? Kim demiş *zalim* diye?"

Onun yanına oturdum. Yeni en iyi arkadaşımın bana zorbalık etmesine izin vermeyeceğim. "Evet." Açık beslenme çantasından aldığı hamurumsu şeye odaklanıyorum. "Nedir o?"

Bir düğmenin çevrilmesi gibi, o muhteşem gülümseme kaybolur ve bakışları içe döner.

Sadece birkaç saniyedir arkadaşız ve ben şimdiden çuvalladım.

"Bana söylemek zorunda değilsin."

"Kachori."

Sesi o kadar kısık ki neredeyse onu duymuyorum.

"O da ne?"

Omuz silkiyor. "Annemin eskiden yaptığı şeyler."

Geçmiş zaman kullanması kulağa garip gelebilir ama tam tersi. *Ürkütücü derecede tanıdık*. Yine de emin olmadan en kötüsünü düşünmek istemiyorum.

"Neden artık yapmıyor?"

Sorum aramızda kötü bir koku gibi kalıyor ve sorduğuma hemen pişman oluyorum.

İnsanların annem hakkında sorular sormasının ne kadar sinir bozucu olduğunu çok iyi biliyorum. Artık bir annem olmadığını açıklamanın ne kadar acı verici olduğunu... çünkü o sonsuza dek gitti.

Asla iyileşmeyecek bir kabuğu koparmak gibi.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, sonra başımı sallıyorum. Özür dilemenin bir anlamı yok. İnsanları geri getirmez. "Özür dilediğim için özür dilerim. Annem ben sekiz yaşındayken öldü."

Gözleri benimkilere kaydı. "Daha kolay oluyor mu?"

Boğazım düğümleniyor ve nefesim kesiliyor. Bu çok samimi bir soru ve onu daha kötü hissettirmeden nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

Belki de babamın bana söylediği şeyi ben de ona söylemeliyim. Annemin cennette bir melek olduğunu ve varlığını her zaman hissedeceğimi.

Ama bu yalan olur. Onu hissetmiyorum.

Bir daha asla... çünkü o asla geri gelmeyecek. "Hayır."

Başını sallıyor, sonra ben onu durduramadan kachorisini çimlerin üzerine koyuyor ve ayağını üzerine yerleştiriyor.

"Bir gün buradayken ertesi gün nasıl gittiğini anlamıyorum." Kırıntıları toprağa gömüyor. "Tanrı neden bize sevmemiz için insanlar veriyor ve sonra onları alıp götürüyor?"

Keşke cevabı bilseydim, ama . Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Onunla birlikte kırıntıların üzerinde tepiniyorum. Onun acısı benim acım. Ve daha iyi hale getiremesem de, yalnız olmadığını bilmesini sağlayabilirim.

Bir arkadaşı var... Hoşuna gitse de gitmese de.

"Babam... geceleri ağlıyor."

Anlamak için başımı sallıyorum. Benim babam da geceleri ağlardı.

"Onu duyamadığımı sanıyor... ama ben duyuyorum." Bana bakmak için duraklıyor. "*O* duyamazken biz bunu nasıl atlatacağız?"

Yanıt beklemeden hırlıyor ve daha sert vuruyor. Ben de onu takip ediyorum.

Birkaç dakika sonra kachori tozdan başka bir şey
değildir. "Video oyunlarını sever misin?" diye sorar
aniden.

Omuz silkiyorum. "Biraz."

"Benim bir Xbox'ım var." Bana ihtiyatla bakıyor. "Genelde kardeşlerim Liam ve Cole ile oynuyorum... ama sanırım bazen bizimle oynamana izin verebilirim."

Onun gönülsüz teklifini kabul etmek istiyorum ama önce önemli bir şeyi bilmem gerekiyor.

"Ne tür müzikten hoşlanırsın?"

Müzik benim terapim. Eğer Jace çöp dinlerse, yeni kurduğumuz arkadaşlığımızın devam edeceğinden pek emin değilim.

"Rap."

Yüzüm düşüyor. Sadece belirli rapçiler kulaklarımı hak ediyor ve büyüklerin çoğu çoktan öldü.

"Peki ya kaya?"

Bir an için sorumu düşündü. "Pek sayılmaz. Duruma göre değişir."

Bağımlı mı? İrkildim. Artık arkadaş olmamız iyi bir şey. Onu yola getirebilirim.

Elini uzatıp sıkıyorum. "Merak etme, Jace. Seni iyileştireceğim."

Bölüm 5

DYLAN

I Aynada soluk mavi çizgilerimi dikkatle inceledim. Teyzemin kuaföründeki kız iyiydi ama tüm maviliklerden kurtulamadı.

Ne yazık ki, teyzemin önerdiği gibi saçımı topuz yaptıktan sonra yeni soluk renk tonu daha az fark ediliyor. Üzerimdeki tiki RHA üniformasıyla birleşince öğürmemek için kendimi zor tutuyorum.

Normalde uymamak için daha büyük bir mücadele verirdim, ama teyzem için dalga yaratmak istemiyorum. Wayne yüzüme karşı iyi davranıyor ama bir mahkûmun kızının bütün bir yıl boyunca evinde kalması fikrinin onu pek heyecanlandırmadığını biliyorum. Muhtemelen onu ikna etmek epey zaman almıştır.

Yüzünü ona döndüğümde Crystal rahatlamış görünüyor. "Zorlukla görebiliyorum. Çok güzel görünüyorsun."

Gülümsüyor ve bir an için kalbim sıkışıyor. Crystal yirmi sekiz yaşında, benden sadece on yaş büyük ve şu anda bana annemi o kadar çok hatırlatıyor ki...

Hayır.

Derin bir nefes alarak ağrıyı gidebildiği yere kadar bastırıyorum.

"Seninle gurur duyardı, Dylan."

Bundan şüpheliyim. Aslında, babamın zimmetine para geçirmekten hapiste olduğunu bilseydi - ki dürüst olalım, bu sadece hırsızlık için süslü bir kelime - *çünkü* altın kazıcı karısını mutlu etmek istiyordu - ve sonsuza kadar onunla konuşmayı reddediyor olsaydım, mezarında yuvarlanacağından eminim.

Belki de değildir. Birlikte geçirdiğimiz zaman çok kısa olduğu için bunu söylemek zor.

Crystal bir keresinde bana annemin güçlü, akıllı, hassas ve alaycı olduğunu söylemişti. Ona tüm bu sıfatlar için bir derginin S bölümüne bakıp bakmadığını sorduğumda güldü ve benim tuhaf mizah anlayışımın da tıpkı onunki gibi olduğunu söyledi.

Bunu hiç yaşayamayacak olmak gerçekten berbat. Ama hayat bu... Kötü şeyler olur ve yapabileceğiniz tek şey bununla başa çıkmaktır.

Konuyu değiştirmek istediğim için okul sonrası planlarımdan bahsediyorum. "Muhtemelen bu gece eve biraz geç geleceğim. İş aramaya gitmek istiyorum."

Mükemmel cımbızlanmış bir kaşını kaldırıyor. "Para konusunda endişelenmene gerek yok Sana söyledim-"

Bir elimi kaldırıp sözünü kestim. "Hayır. Bunu yapmana izin verememem."

Bu yıl her şeyi ödemeyi teklif etmesini takdir ediyorum ama ben onun çocuğu değilim.

Ben *onunum*.

Ve babamın şu anda bir hapishane hücresinde oturduğu ve hükümetin sahip olduğu her kuruşla birlikte evine el koyduğu göz önüne alındığında; resmen kendi başımın çaresine bakmaktan başka seçeneğim yok.

Zaten yakında 18 olacağım.

"Bu senin son yılın Dylan. Hayatının en güzel zamanının tadını çıkarmanı *ve* iyi bir üniversiteye girebilmen için ders çalışacak zamanın olmasını istiyorum." İç çekiyor. "Ancak, sana bir şeyi yapmamanı söylemenin sadece onu daha çok yapmak istemene neden olacağını biliyorum, bu yüzden uzlaşmaya ne dersin?"

Kurye çantama uzanıyorum. "Dinliyorum."

"Hafta sonları ve hafta içinde bir gün çalışabilirsiniz.
Anlaştık mı?"

Başımı salladım. "Böyle bir programla kimse beni işe almaz."

Gözleri parlıyor. "Bayan Dickinson'ın Top of the Muffin'de fazladan yardımcı aradığını biliyorum. Sen okuldayken uğrayıp senin için iyi şeyler söyleyebilirim."

"Top of the Muffin?" Yeni olmalı çünkü daha önce hiç duymamıştım. o.

Gülüyor. "Burası bir kahve dükkanı... fırın. Tam olarak emin değilim. Dürüst. Ama Bayan Dickinson çok sevimli bir yaşlı . Onu seveceksiniz."

Yatak odamdan çıkarken omuz silkiyorum. "Sen öyle diyorsan."

Nerede çalıştığımın ya da patronumun ne kadar sevimli olduğunun bir önemi yok.

tuvaletleri temizlerim. İş iştir. "Oakley."

Cevap vermeyince kapısını tekrar çaldım. "Geç kalacağız."

Crystal arkamdan, "Arabası garaj yolunda değil," diyor. "Sanırım çoktan gitti."

Tabii ki o yaptı. Dangalak.

Beni merdivenlerden aşağı indirdi. "Seni ."

IRHA'daki diğer tüm kızlar okul kıyafet yönetmeliğini ihlal ediyormuş gibi görünürken teyzemin saçım konusunda neden bu kadar endişelendiğinden emin değilim.

Ekose etekleri eski sevgilimle sevişmekten daha kısa.

Arabanın kapısını açtığımda Crystal, "Gergin olma," diyor. "Gün sonuna kadar buradaki en popüler kız olacağın kesin."

Belli ki teyzem beni tanımıyor. Lisede popüler olabilir ama o genler yeğenine geçmemiş.

Üstü açık arabasından çıkarken omzumun üzerinden "Sonra görüşürüz," diye mırıldanıyorum.

Genelde endişeli bir insan değilimdir, ancak bilinmeyen bir bölgeye girmekten nefret ediyorum ve *yeni kız* olmaktan düpedüz tiksiniyorum.

Dört yıl önce Royal Manor' ayrıldıktan sonra bunu yapmak zorunda kaldım ve reklam dönemi berbattı.

göre bu seferki daha berbat olacak.

Yüksek kemerli, krem rengi tuğlalı binaya giden otoparkta yürürken ağzım kuruyor.

Şimdiye kadar, eski günlerden tanıdığım birini görmedim. Görsem de pek fark etmezdi zaten. Tam olarak Bayan Sosyal değildim.

Aslında, sahip tek gerçek arkadaş.

Kraliyet mavisi bir Lexus'a yaslanmış uzun boylu figüre odaklandığımda kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor.

Jace Covington.

O yoğun gözleri, güneşten bronzlaşmış teni, dolgun dudakları ve güçlü çene hattını sıyıran koyu renkli kirli sakalını gördüğümde nefesim kesiliyor.

Jace zaman , ama şimdi...

O kadar çekici ki ona bakmak neredeyse acı veriyor.

her kadın gibi aval aval baktığım için kendimi aptal gibi hissederek başımı sallıyorum. Bu Jace. *Benim* Jace'*im*.

Sanki varlığımı hissetmiş gibi başını kaldırıp sırıtıyor. *Tanrım.* Bu sırıtma onun kadar tehlikeli.

"Hey, sen," diyor yanaklarımı ısıtan boğuk bir sesle. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Ve işte böyle, tüm sorunlarım, uğraştığım ve içimde tuttuğum tüm kötü şeyler artık önemli değil.

O benim . O *her zaman* benim .

Hava karardığında bana ulaşabilecek tek kişi. *Çok acıttığında*.

Dört yıldır ilk kez, evrenim yeniden doğru hissediyor. Ona yanaklarımı acıtacak kadar büyük bir gülümseme veriyorum.

"Biliyorum-"

Bir güç beni itip geçiyor. "Çok komik. Dün gece seninleydim, şapşal."

Kalbim boğazımda düğümlenirken, uzun boylu, iri memeli, kızıl saçlı bir kızın, küçük arkadaş grubunu geride bırakarak Lexus'una doğru koşmasını izliyorum.

Onu öpmek için eğildiğinde mide bulantısı içime hücum ediyor. Kim olduğunu anladığımda kusmamak için kendimi zor tutuyorum.

Britney Caldwell.

Mega zengin. Mega popüler. Mega *sürtük*.

Bu kız -Britney özentisi sürüsüyle birlikte- ilkokulda her fırsatta bana eziyet etti, ortaokulda hayatımı cehenneme çevirdi... Peki ya şimdi? Şimdi de Jace ile öpüşüyor.

Jace, annemin ölümüyle ilgili bana takıldıktan sonra gözyaşlarımı silerdi.

Kendimi derin bir nefes almaya zorlarken ciğerlerim yanıyor. Şehre döndüğümde her şeyin farklı olacağını biliyordum ama bu kadarını değil.

Neyse ki, küçük dudak kilitlenmeleri, Jace'in yanındaki yere çekmeden önce otoparktan vızıldayarak geçen gümüş bir BMW tarafından kesilir.

"N'aber sikikler?" Oakley arabasından inerken onları selamlıyor.

Bir film sahnesi gibi, Oakley, başka bir adam ve Britney'nin kötü kızlardan oluşan ekibinin Jace ve Britney'nin etrafında bir çember oluşturmasını izliyorum.

Bakışlarım bir çift delici yeşil göze ve jilet gibi keskin elmacık kemiklerine takılınca neredeyse iki kez dönüp bakıyorum. Belli ki değişen tek kişi Jace değil. Birbirlerine pek benzemeseler de, küçük kardeşi Cole da en az onun kadar yakışıklı.

Ancak arabasına sessizce yaslanıp herkese hizmet eden Jace'in aksine Cole, Britney'nin ekibiyle utanmadan flört ediyor.

Yine de hiçbiri umursamıyor gibi görünüyor. Tam tersine, hepsi iliklerine kadar emiyor.

Aklıma geldiğinde göğsüm sıkışıyor. *Covington kardeşlerden biri kaçırıyor*.

Ayrıntıları bilmiyorum ama Cole'un ikizi Liam ben şehirden ayrıldığım sıralarda etti.

Birinin sosyal medyada *Liam*'a *rahmet* okuduğunu gördükten sonra Jace'e ulaşmaya çalıştım ama mesajlarıma ya da aramalarıma hiç yanıt vermedi.

Babam nasıl olduğunu görebilmem için Royal Manor'a geri döneceğimize söz vermişti ama her zamanki gibi yeni işi ve yeni karısı benim ihtiyaçlarımın önüne geçti.

Her ne kadar beni öldürse de, Jace'i beni dışladığı için suçlayamam.

Jace her zaman Liam'a göz kulak olurdu ve çok yakındılar. Onu kaybetmek kesinlikle yıkıcı olmalı. En iyi arkadaşı olarak onun yanında olmalıydım.

Ama ben değildim.

Ve bunun neden ya da kimin hatası olduğu önemli değil. Önemli olan tek şey, hayatının en zor döneminde beni hiçbir yerde bulamamış olmasıydı. Bana en çok ihtiyaç duyduğu zamanda.

Omuzlarımı dikleştirerek arabasına doğru yürümeye başladım.

Ben her zaman yaptıklarımı sahiplenen bir insan oldum. Bu yüzden Jace özrümü kabul etmese bile, bu ona hala bir özür borçlu olduğum gerçeğini ortadan kaldırmaz.

Küçük çemberlerine yaklaşırken tek bir kişi bile bana bakmıyor, ki bu benim için sorun değil.

Ben onlar için burada

değilim. "Hey."

Sanki ben görünmezmişim gibi, Jace cebinden telefonunu çıkarıyor ve bir şeyler yazmaya başlıyor.

Çantamın askısını düzeltip boğazımı temizliyorum ve tekrar deniyorum. "Dinle, meşgul olduğunu biliyorum ama bir dakikalığına özel olarak konuşabileceğimizi umuyordum."

Hiçbir şey yok. *Sanki ben yokmuşum gibi*.

Rahatsızlık omurgamdan yukarı sıçrıyor. Kin tutmak mı istiyor? Öyle olsun. Bu onun ayrıcalığı. Ancak ben, eskiden en iyi arkadaşım dediğim ve tüm sırlarımı anlattığım çocuk tarafından ikinci sınıf vatandaş muamelesi görmeyi reddediyorum.

Tanrı aşkına, yakında on sekiz yaşına giriyoruz, sekiz değil. "Jace." Ses tonumdaki ısırık herkesin bana bakmasına neden oldu. *O* hariç herkes.

"Özür dilerim tatlım. Kayıp mı oldun?" Britney tersledi. "Belli ki burada kimse seninle konuşmak istemiyor."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama bakışlarında bir şey geçiyor. "Tanıdık geliyorsun."

Onun gibi bencil bir kaltağın eskiden sataştığı kızı hatırlamaması şaşırtıcı değil.

*Britney'*e kim olduğumu söyleyemeden ağzı şaşkınlıkla genişliyor.

"Dylan Taylor." Jace'e dönmeden önce gözlerinde muzip bir parıltıyla ekibine bakıyor. "Siz ikiniz çok eskiden beri en iyi arkadaş gibiydiniz, değil mi?"

Gözleri nihayet benimkilerle buluştuğunda kalbim duracak gibi oluyor. "Hayır."

Eğer kalbime gerçek bir bıçak saplasaydı daha az acırdı.

"Bu bir yalan ve bunu sen de biliyorsun," diye fısıldıyorum beni iterek geçerken.

Kızgın olduğunu anlıyorum ama hala umursayan küçük bir parçası olmalı. Buz kütlesinin altında ulaşabileceğim bir *parça*.

Yavaşça döner. "Haklısın."

İçimdeki uğursuz his, o ileri doğru adım atıp aramızdaki mesafeyi kapatınca daha da yoğunlaşıyor.

" hoş geldin, *dostum*."

Bana attığı gülümseme o kadar acımasız ki neredeyse irkiliyorum.

Kardeşi ikinci kez uzaklaşırken Cole, "Lanet olsun," diyor. "Jace'in boktan listesinde olmak-" Bir kolunu bir kızın omzuna kendi kendine gülüyor. "Bir daha düşündüm de, neden tüm eğlenceyi mahvedelim ki?"

Ona ters ters bakıyorum. Cole her zaman kendini beğenmiş bir serseriydi, ama belli ki artık yetişkin bir pisliğe dönüşmüş.

"Wow-"

Britney telefonunun ekranına tiksintiyle bakarak, "İğrenç," diye bağırıyor. "Çok mu umutsuzsun?"

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sorma fırsatım da olmuyor çünkü kafasını geriye atıyor ve arkadaşlarıyla birlikte kıkırdayarak binaya doğru yürüyorlar. Puşt üvey kuzenim peşlerinden gitmeden önce bana bir bakış bile atmıyor.

Bir an beni alması için teyzemi aramayı düşündüm.

Hayır. Beni bu kadar kolay etkilemelerine izin vermeyeceğim.

Her neyse, yakında biter. Lise dedikodusunun raf ömrü meyve kadardır. Her zaman bir öncekini gölgede bırakacak yeni bir söylenti çıkar.

İçeri girerken adımlarım sabit.

Ayrıca, ne kadar kötü olabilir ki?

Bölüm 6

JACE

"T Uyardığın için teşekkürler dostum," diye sesleniyor Oakley bana yaklaşırken.

İkinci devre sadece otuz saniye önce bitti. Haber sandığımdan daha çabuk yayıldı.

Britney'nin dedikoduları da tıpkı bacakları gibi hızla yayılıyor.

Yine de Oakley'nin bu küçük yüzleşmeyle neden hem kendi hem de benim zamanımı harcadığından emin değilim. Benden özür dilemektense iki kez yıldırım çarpma ihtimalinin daha yüksek olduğunu çok iyi biliyor.

Dolabımı kapattım. "Sana önceden söyleseydim, bu konuda daha uzun süre sızlanmanı dinlemek zorunda kalırdım."

Bir an için ifademi değerlendirdi. "Peki, ." Bir elini kafa derisinde gezdiriyor. "Ama şimdi Hayley çok kızgın ve benimle konuşmuyor."

"Ve bu diğer günlerden farklı çünkü?"

Kardeşim Cole bize katılırken, "Çünkü onu anal yapmayı kabul ettirmeye çok *yaklaşmıştı*," diyor.

Koridorda yürümeye başladığımızda Oakley iç geçiriyor. "Siz ikiniz bugün hayatımı mahvetmek için bir anlaşma falan mı yaptınız?"

"Bu kadar dramatik olmayı bırak." Cole omuz silkiyor. "Gördüğüm kadarıyla, sinir bozucu bir kız arkadaşın var ve seksi, tuhaf bir kuzenin var."

Şakası Oak'a yönelik olmasına rağmen, bir tepki için bana bakıyor.

Ona vermiyorum.

Cole sırıtıyor. "Eğer onu istemiyorsan, bir şansımı deneyebilirim."

Ona defolup gitmesini söyleyemeden, siyah saçlı tombul bir esmer Bir yığın kitap taşıyan çerçeveli gözlüklü bir adam ona çarpıyor.

Cole kaşlarını çatıyor. "Çok yürüdün mü?"

Kız gözlüklerini düzeltirken, "Evet, her gün Rabbim ve Kurtarıcımla yürüyorum," diye mırıldanıyor.

Kardeşim ağzını açıyor, sonra kapatıyor ve gözle görülür bir şekilde rahatsız görünüyor.

Kız ona sakarca bir gülümseme verir. "Ama şu anda ara verdi. Bu yüzden, bok ye ve yengeç ye, Covington."

"Tanrım. Çok sinir bozucu," diye homurdanıyor Cole, kadın uzaklaştıktan sonra. "Dikkatli ol," diye alay ediyor Oak. "Efendisi ve Kurtarıcısı seni duyabilir." Cole sınıfa girmeden önce onu tersler.

"Bak," diyor Oakley bir sonraki dersimize ulaştığımızda. "Dedikoduyu kabul ediyorum çünkü mavi saçlı sürtüğün gitmesini de istiyorum ama bana bir iyilik yapıp Hayley'ye itiraf etmeni istiyorum."

Son zamanlarda ona neler olduğunu bilmiyorum ama ona her zamankinden daha fazla bağımlı.

Bir yerlerde aptal aptal sigara içmediği zamanlar.

Ona bir kemik atmaya karar verdim. "Peki." Dylan'ın gelip gelmediğini görmek için sınıfı tarıyorum. Gelmemişti.

"Ama yarına kadar değil."

O zamana kadar çoktan gitmiş olacak.

Bölüm 7

DYLAN

Lisedeki kızlar tuvaleti savaş alanına .
Kızların yarısı boş konuşur... diğer yarısı hedefler
.

Ve yukarıdaki kutulara sığmayan bir avuç insan da kayıptır
-Ne dramaya katılmak isterler ne de onu savunurlar.

Sadece huzur içinde işemek istiyorlar.

Genelde ben bir kazazedeyimdir. Ama bugün değil.

Bugün, sırtında Teksas büyüklüğünde bir hedef olan kız benim.

Tüm bunlar Oakley'nin aptal ağzını açıp herkese-
Bir keresinde birlikte yatmıştık. Beni sertleşmiş bir şekilde karşılaması konusunda sessiz kalmamı isteyen kişinin kendisi olduğunu düşünürsek, bu onun için oldukça boktan bir durumdu.

"Yani, cidden," diyor tuvalet kabininin diğer tarafındaki bir kız. "Kim kuzeniyle yatar ki? Çok iğrenç."

Kabindeki işimi bitirirken dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Yeni olduğunu duydum," diye araya giriyor başka bir kız. "Belki de şu köylü eyaletlerinden birindendir?"

Gözlerimi öyle bir deviriyorum ki kör olmadığıma şaşırıyorum. Hangisi beni daha çok kızdırıyor bilmiyorum. Klişeler mi, yoksa benden *yeni* diye bahsetmesi mi?

"Bence ona biraz fazla yükleniyorsunuz," diye araya giriyor üçüncü bir kız.

Umut sonsuza dek sürer... Ta ki o cümlesini bitirene kadar.

"Oakley çok ateşli. Ve siz ikiniz beni kızartmadan önce, onun bir esrarkeş olduğunu ve hayatta hiçbir yere gitmediğini biliyorum... ama kuzen olsun ya da olmasın, bana da bir şans verilse, onun kemiklerine atlama fırsatını kaçırmazdım."

İğrenç. Tuvalete yakın olmam iyi bir şey. Kahkahalar duvarlarda yankılanıyor.

"Merak etme Gina," diye güvence veriyor içlerinden biri. "Eminim yakında senin de şansın olacak. Hayley'yle *ayrıldıklarında* o koca taşlı aletini Cadılar Bayramı'nda şeker dağıtır gibi dağıtıyor."

Daha iğrenç kahkahalar.

Yüce İsa. Dedikodu yapmakta ve yargılamakta o kadar iyiler ki, bir reality T.V. programında oynamayı düşün.

Dışarı çıkıp onların küçük sohbetine bir son vermek üzereydim ki bir sonraki cümle beni yolumda durdurdu.

"Çiftlerden bahsetmişken, Jace ve Britney'nin olayı nedir?"

"Bilmiyorum," diyor birisi iç çekerek. "Sanırım Brit-Brit sonunda uzun vadede erkeğini kaptı. Bu sabah çok *yaklaşmışlardı*."

Ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu. *Kesinlikle* .

"Hayır, buna inanmıyorum. Herkes Jace Covington'ın ilişki yaşamadığını bilir... Britney gibi popüler kızlarla bile."

Bu sabah nasıl öpüştüklerini ve flört ettiklerini düşünürsek, bu biraz... garip.

I Tuck Bu newfound çekirdek. BİLGİ uzakta saklamak için.

"Doğru." Kağıt havluların hışırtısını duyuyorum. "En azından Cole var. O bir Jace değil, ama herhangi birimizin ulaşabileceği en yakın kişi."

Ugh. Bu kızlar berbat.

"Teselli ödülü olarak Cole'u seve seve kabul ederim." Kıkırdıyor. "Heck, eğer bir junior ya da böyle bir oyuncu olmasaydı, muhtemelen Jace'den daha iyi bir av olurdu."

"Tru-"

Yüzlerindeki şaşkınlık ifadesi bana onları hazırlıksız yakaladığımı söylüyor.

"Bu *kuzen sikici*," dedi içlerinden biri - sesinden anlaşıldığı kadarıyla Gina -Fısıltıyla bağırır.

Bana iri gözlerle bakıyorlar ama ellerimi yıkamak için lavaboya doğru yürürken tavrımı soğukkanlı tutuyorum.

"Oakley'e senin için iyi şeyler söyleyeceğimden emin olabilirsin... bu kadar yakın olduğumuz için."

Yüz ifadeleri meraktan dehşete dönüşür.

Bazı insanlar skandalın ilk işaretinde saklanır. Ben öyle değilim.

Dedikoduların yayılmasından sorumlu olan pisliklerle yüzleşmeyi tercih ederim. Tüm o postişlerinin, push-up sütyenlerinin ve makyajlarının altında gerçekte neyden yapıldıklarını görün.

"Derse geç kaldık," diyor uzun boylu sarışın, kapıya doğru çılgınca bir koşu yapmadan önce.

Şok edici.

İnsanlar nadiren arkanızdan söyledikleri saçmalıkları yüzünüze söyleyecek cesarete sahiptir.

Bölüm 8

DYLAN

Geçmiş...

"I "Bugün erkek arkadaşını beden eğitimi dersinde Britney'nin göğüslerine bakarken yakaladım."

Britney'in sekizinci sınıftaki tek kız olduğu göz önüne alındığında çift D, şaşırmadım. Özellikle de fırsat dar, dekolteli üstleriyle onları göstermeyi sevdiği için.

Söylentilere göre gözünü Jace'e dikmiş ve onu yaklaşan yıl sonu dansına davet etmesini istiyor, ama Jace bana ondan hoşlanmadığını söyledi.

İşkencecim onun dikkatini çekmek için başka bir taktik denemek zorunda kalacak.

Kızgınlığımı yutarak Tommy DaSilva'ya dönüyorum.

Koyu badem gözleri, parlak siyah saçları ve yarı Japon, yarı Brezilya kökenli olması sayesinde bronzlaşmış teniyle sınıfımdaki pek çok kız ona abayı yakmış durumda.

Ama ben değilim.

Jace'in küçük kardeşi Liam'la dalga geçtiği gün, resmen Jace'in baş düşmanı oldu.

Bu da onu otomatik olarak benim de yapar.

Sırıtıyor. "Onu gelecek hafta dansa davet etmeyi planlıyor." Daha iyi bilmeme rağmen midem bulanıyor.

Jace için geliştirdiğim yeni ve *yoğun* hisleri ne kadar bastırmaya çalışsam da... onlar gitmiyor.

Gittikçe güçleniyorlar.

Bakışlarımı kaçırarak bando odasındaki dolaptaki sehpaları düzenlemeye devam ediyorum. Bay Rigo müzikle ilgili her şeyi ne kadar sevdiğimi bilir, bu yüzden provadan sonra kalıp temizlik yapmama genellikle izin verir.

"Kaybolmuş olmalısın, Tommy. Son kontrol ettiğimde, okul sonrası özel dersler kafeteryada yapılıyordu."

Tommy'nin görünüşü güzel ama pek zeki değil. Neredeyse tüm derslerinde zorlanıyor ve sınavlarda birden fazla kez kopya çekerken yakalandı.

Kaşları çatık; kollarını kavuşturuyor. "Neden bana karşı hep böyle kaltaksın?"

Kapının önünde duruyor ama ben onu iterek geçmeye çalışıyorum. "Nedenini biliyorsun."

Eli bileğimi sarıyor. "Aptal erkek arkadaşın benimle konuşmana izin vermediğini söylediği için mi?" Beni bırakırken yüzünde bir tiksinti beliriyor. "Yuvarlandıktan sonra seni ödüllendiriyor mu?"

Pislik haddini aştı. "Jace benim erkek arkadaşım değil ve ben de onun evcil hayvanı değilim. Seninle konuşmamamın sebebi götün teki olman."

Yüzümü dikkatle inceliyor. "Sana hiç kötü davrandım mı?" Tommy yapmadı ama önemli değil. Başkalarına kötü davranıyor. Özellikle-Özellikle Liam.

Jace'in küçük kardeşi liseye adımını attığı andan itibaren Tommy'nin hedefi haline geldi.

Ancak Liam kendi ayakları üzerinde duramayacak kadar utangaç ve endişelidir ve ikizi Cole da başkalarının yerine savaşacak biri olmadığından, ona göz kulak olmak Jace'e kalmıştır.

"Liam'a kötü davranıyorsun."

Yüz hatlarını eğlence aydınlatıyor. "Sakın bana sss-kekeme için yanıp tutuştuğunu söyleme."

Bilmiyorum, ama her zamanki gibi Tommy asıl noktayı kaçırıyor. "Seninle burada beş saniye daha sıkışıp kalmaktansa onunla bir dolapta bir ömür geçirmeyi tercih ederim." Dişlerimi gösteriyorum. "Şimdi çekil yolumdan."

Kenara çekilirken gözleri kısılıyor ve ben manevralarla onu geçiyorum. Ben çıkışa doğru yönelirken, "Dylan, bekle," diye homurdanıyor. "Dalga geçmeyeceğim artık tarihin."

Tarih, Tommy'nin Jace'in kardeşi için bulduğu lakap. Herkese bunun sebebinin tarihin her zaman tekerrür olduğunu söyler... tıpkı Liam gibi.

"Ona öyle demeyi kes," diye

tıslıyorum. "Tamam."

Duraksadım, onu doğru duyup duymadığımdan emin değildim. "Gerçekten mi?"

"Eğer benimle iyi geçinmen için gereken buysa." Bana çarpık bir gülümseme veriyor. "Özür bile dilerim."

Tamamen şaşkına dönmüştüm. "Liam'dan özür mü dileyeceksin?"

Başını salladığında içimde garip bir his beliriyor. Tommy bana karşılığında bir şey istemeden iyi bir şey yapacak biri gibi gelmiyor.

"Wh-"

"Daha önce de söylediğim gibi." Rahatsız edici bir şekilde yaklaşıyor. "Eğer sen bana iyi davranırsan... ben de ona iyi davranırım. Anladın mı?"

Sertçe yutkunuyorum. Alt metin açık ve net, sadece *nedenini* anlamıyorum. Hayatımın çoğunu onunla ilişki kurmak yerine ondan kaçarak geçirdim.

"Senin derdin ne, Tommy? Neden benimle arkadaş olmayı bu kadar çok istiyorsun?"

Bakışları dudaklarıma . "Seni hiç öptü mü?"

Sadece rüyalarımda.

Yanaklarım kızarıyor ve onu itiyorum. "Bu seni ilgilendirmez."

Tommy kapıya doğru yürürken gülüyor. " görüşürüz."

"TDaSilva bana Liam'dan özür dileyeceğini söyledi."

Bir haftadır Jace'in evindeyim.

Bir saattir, rakibiyle okul sonrası görüşmemi ne zaman gündeme getireceğimi düşünüyorum.

Aptal zombi savaşı oyununu bir kez daha kaybetmem iyi bir zaman gibi görünüyor.

Jace'in parmakları duraklat tuşuna basmadan önce kumandanın üzerinde kısa bir süre donar. "Tommy ile ne zaman konuştun?"

"Bugün..." Sertçe yutkunuyorum. "Okuldan sonra."

Tommy'nin ima ettiği gibi Jace'in evcil hayvanı değilim... ama ona duyduğum içsel sadakat duygusunu inkar edemem. Ancak, bu sadakat iki yönlüdür. Ne zaman ihtiyacım olsa Jace hep yanımda.

"Grup çalışmasından sonra," diye açıklıyorum.

Yüz ifadesinden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Bu yönden birbirimize zıtız. Ben açık bir kitapken, Jace çelikten bir maske takıyor.

Onu çevreleyen güç alanıyla eşleşiyor.

İki yılı aşkın süredir aramızdaki samimiyete rağmen hâlâ nüfuz edemediğim.

İfadesi nötr kalsa da şüpheler dalga dalga yayılıyor. "Tommy grupta değil."

Saklayacak bir şeyim olmadığı için ona gerçeği söylemekte bir sorun görmüyorum. Ancak aralarındaki husumeti daha da kötüleştirmek istemediğim için dikkatli davranmam gerekiyor.

"Biliyorum. Temizlemek için sonra kaldım ve o da bana dolapta eşlik etti."

O kara gözler resmen içimi yakıyor. "Yani siz ikiniz bir dolapta tek başınıza takılmak için plan mı yaptınız?"

Boğazımın içinde bir taş sıkışmış gibi hissediyorum. "Hayır. Öyle bir şey değildi. Ben... takılmak için plan yapmadık. Tommy'den hoşlanmıyorum."

Jace kalbimi avucunun içinde tutarken nasıl yapabilirim ki?

"O zaman neden ikiniz bir dolapta yalnızdınız... kardeşim hakkında konuşuyordunuz?"

Oh, Tanrım. Kardeşlerini koruduğunu biliyorum ama Jace ihanet etmişim gibi davranıyor.

"Bak, her ne düşünüyorsan, dur. Tommy bana yaklaştığında dolapta tek başıma müzik sehpalarını düzenliyordum. Gitmeye çalıştım ama o kapının önünde duruyordu-"

"Ne?" Elleri yumruk haline gelirken ön kollarındaki damarlar şişiyor. "O tuzak-"

"Hayır. Bitirmeme izin verir misin?"

Jace'in korumacı yanından ne kadar hoşlansam da Tommy'nin peşinden gitmesini istemiyorum. O pislik sonunda Liam'la dalga geçmeyi bırakmayı kabul etti. Ayrıca Jace bu yıl Tommy'yi kanlı bir şekilde dövdüğü için bir kez uzaklaştırma aldı.

Kumandayı yanı başında yere bırakırken taktığı o geçirimsiz maske tekrar yerine oturuyor. "Devam et."

Pantolonumdaki bir parça tüyü karıştırıyorum. "Tommy ona neden kötü davrandığımı sordu, ben de Liam'la sürekli dalga geçtiği ve bundan hoşlanmadığım için olduğunu söyledim." Jace'e bakıyorum. "Gitmeye başladığımda Liam'a karşı daha nazik olacağını söyledi. Özür dilemeyi bile teklif etti."

Çenesi çalışıyor. "Bu Tommy'nin yapacağı bir şey değil."

"Biliyorum. Ben de aynı şeyi düşündüm. Ama ona bu ani fikir değişikliğini sorduğumda, aramızın iyi olmasını istediğini söyledi." Omuz silktim. "Sanırım sürekli pislik gibi davranmaktan bıktı ve bir arkadaşa ihtiyacı var."

Jace'in beni öpüp öpmediğini bilmek istemesiyle ilgili kısımdan bahsedecek kadar cesur değilim.

Jace homurdanır. "Hayır. Seninle dalga
geçiyor." "Benimle nasıl dalga geçiyor?"

Yüz hatlarını kızgınlık kaplıyor. "Senden hoşlandığını düşünmeni sağlayarak." Kumandayı yerden aldı. "Arkadaş olduğumuzu biliyor. Sadece senden hoşlanıyormuş gibi davranıyor, böylece seni benden çalmaya çalışacak. Seninle tekrar konuşmaya çalışırsa onu görmezden gel. Yarın onu yola getireceğim."

Midemin çukurunda garip bir his oluşuyor. Jace haklı olmadığından değil. Tommy büyük ihtimalle beni kullanıyor.

Ama Tommy'nin benden ciddi bir şekilde hoşlanamayacağını ima eden küçümseyici tavrı...

Sanki *birinin* bana karşı bir şeyler hissettiği düşüncesi tamamen saçmaydı.

"Neden oynamıyorsun?" Jace birkaç dakika sonra sorar
tarafından.

"Ya değilse?" Fısıldıyorum. "Ya Tommy gerçekten
Ben mi?"

Jace gözlerini devirir. "Yapmaz, güven bana. Bu mümkün değil."

Ahh. Midemdeki batma hissi kalbimin etrafını sarana kadar yukarı doğru ilerliyor.

Gitmeliyim... Kendimi daha da büyük bir aptal durumuna düşürmeden önce.

Genç bir kız olduğumda, Crystal teyzem önümüzdeki birkaç yılın hayatımın en iyi ve en kötü yılları olacağı konusunda beni uyarmıştı.

Ona nedenini sorduğumda, bana çoğu kızın ilk aşklarını, ilk öpücüklerini ve ilk aşklarını yaşadıkları zaman olduğunu söyledi... ardından ilk kalp kırıklıklarını.

Ancak ben güvende olduğumu düşünüyordum çünkü kalbimi verdiğim kişi en iyi arkadaşımdı.

Ve en iyi arkadaşların kalbini kırmasına izin verilmez.

Bu kurallara aykırı.

"Vay be. Nereye gidiyorsun?" Ayağa kalktığımda Jace soruyor. "Sonunda *Zombi Savaşı'nın* bir sonraki aşamasına geçtik. Kıyamete çok yakınız."

İroni. *Burası* olduğuna eminim.

"Birinin benimle ilgilenebileceğine inanmak gerçekten bu kadar zor mu?" Bu soru ses tellerimden kelime kusmuğu gibi fışkırıyor.

Ayağa kalkarken ensesini tutuyor, benim hissettiğim kadar rahat görünmüyor. *Harika*.

"Anlamıyorum... Sana neler oluyor, D?"

Tanrım, gerçekten bilmiyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve gözlerimi kapatıyorum. *Neden bilsin ki*?

"Britney gibi kocaman göğüslerim olmadığı için mi?"

İlk gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken içimi bir tiksinti kaplıyor ama duramıyorum.

Karşılıksız aşktan daha da kötü bir şey olduğu ortaya çıktı.

Hiç yokmuş gibi davranmaya zorlanmak.

Jace'e olan hislerim beni yavaş yavaş canlı canlı yiyor... ve onlarla uğraşmak zorunda olanın ben olmam hiç adil değil.

Her zaman telaşsız ve kontrollü görünen Jace'in kafası o kadar karışmış görünüyor ki neredeyse onun için üzüleceğim. "Britney'nin göğüslerinin ne alakası var?"

Ugh. O kadar aptalca davranıyor ki çığlık atabilirim. "Britney gibi görünseydim, Tommy'nin benden hoşlandığına inanman daha kolay olur muydu?"

Yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirir. "Tommy'den hoşlanıyor musun? Bu yüzden mi bana bu kadar kızgınsın?"

Daha önce hiç birini bu kadar kötü yumruklamak istememiştim. Belki de bunu yaparsam, sonunda aklını başına getirirdi.

"Sana söyledim, Tommy'den hoşlanmıyorum. Senden hoşlanıyorum-"

"Tanrım. Her şeyi mahvetmeyi bırak," diye karşılık veriyor. "Biz *arkadaşız* Dylan. Olabileceğimiz tek şey bu."

Patlamasının tüm büyüklüğü içimize işlerken sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca birbirimize bakıyoruz.

Jace gibi hissetmiyor. Hem de hiç.

Vay . Jace atan kalbimi söküp bir tokmakla dövse daha insancıl olurdu.

Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. Kalbinizin parçalanmasından daha kötü olan tek şey, bundan sorumlu olan kişinin önünde ağlamaktı.

Göğsümde bir ağrı hissediyorum ve derin bir nefes çekiyorum. Gördüğüm kadarıyla sadece iki seçeneğim var. Birincisi, aşkımı gidebildiği yere kadar itebilirim. Ona karşı bir şey hissetmiyormuşum gibi davranmaya devam edebilirim.

Ama rol yapmaktan bıktım. Ve şimdi içimde tuttuğum her şey yüzeye çıktı... Aşağıya doğru uzun bir yol var.

O kadar uzun ki, başladığımız yere asla geri dönemeyeceğiz.

Arkadaşlığımız mahvoldu.

Geriye sadece iki numaralı seçenek kaldı. *Nedenini* öğrenmeliyim. Jace'in bizim olduğumuzdan daha fazlası olma ihtimalimiz hakkında açıkça karar verdiği düşünülürse, birlikte olamayacağımızın tüm nedenlerini duymayı hak ediyorum.

"Neden?" Fısıldıyorum.

Kalp tellerim artık çekilmiyor... Jace Covington'a bağlı bir iplikle asılı duruyorlar.

Boğazı düğümleniyor. "Çünkü biz arkadaşız."

Arkadaş kelimesini vurgulama şeklinden nefret ediyorum. Göz açıp kapayıncaya kadar olumlu bir şeyi olumsuza çevirmeyi başardı.

Görünüşe göre kalbim de onun cevabından hoşlanmıyor çünkü daha derine inme isteği duyuyorum.

"Anlaşamadığın biriyle çıkmayı mı tercih ederdin?" Başını sallar.

Ona doğru bir adım attım. "Benimle olmaktan hoşlanıyor musun?" Başını sallıyor. Bir adım daha atıyorum.

Nabzım o kadar sert atıyor ki kulaklarımda yankılanıyor. "Takıldığımızda mutlu oluyor musun? Gününü biraz daha güzelleştiriyor muyum?"

"Hayır." Ciğerlerim donuyor... Ta ki o bana bakana kadar. "Bunu çok daha iyi yapıyorsun."

Eğer bu doğruysa... bunun tek anlamı olabilir.

"Senin için yeterince güzel değil miyim?"

Britney gibi muhteşem değilim. Boyum gibi yüz hatlarım da gayet ortalama. Burnum standart boyutta. Elmacık kemiklerim taştan oyulmadı. Gözlerim mavi ama delici bir mavi değil. Burnumun kenarında ve yanaklarımda bir avuç çil var ama bunlar göze çarpmayan şeyler ve sadece güneşte vakit geçirdiğimde ortaya çıkıyorlar.

Ne yazık ki en belirgin özelliğim çenemin ortasındaki .

Britney'nin bana kıç çenesi gibi aptalca isimler takmasına neden olan.

Makyajla uğraştığım nadir zamanlarda bile, hiçbir zaman göz kamaştırıcı değildim.

Teyzem bir keresinde benzer görünüşlerimizden *komşu kızı* sevimliliği olarak bahsetmişti.

Bunun iyi bir şey olduğunu iddia etti, ama ben katılmıyorum.

Ben küçük göğüslü, sıska, neredeyse kıvrımsız bir vücuda sahip vasat bir kızım.

Vasat demek seksi demek değildir. *Basit ve sıkıcıdır*.

Utanç burkuyor. "Bu , değil mi?"

Jace beni çekici bulmuyor. Sıradan görünüşüm onun için bir anlaşma kırıcı.

Kıç düşündüğümden daha yüzeyselmiş.

Annesi de eski bir Bollywood oyuncusuydu. Birkaç fotoğrafını görmüştüm... Ölümünden önce bile tıpkı bir melek gibi görünüyordu.

Heck, Jace'in tüm ailesi -annelerinin ölümüne neden olan araba kazasından birkaç yara izi olan zavallı Liam hariç- kusursuzdur.

Benim gibi birini istememesine şaşmamalı. Aynı ligde değiliz.

"değil." Sesi o kadar kısık ki onu zar zor duyabiliyorum.

Biraz daha yaklaşıyorum. "O zaman benim neyim var?"

Bu kadar çaresiz görünmekten nefret ediyorum ama en iyi arkadaşımın, o bana karşı hiçbir şey hissetmezken benim ona karşı bu kadar çok şey hissetmemin nasıl mümkün olduğunu anlamamı sağlamasına ihtiyacım var.

Elimi göğsüne koyduğumda aramızdaki küçük boşluk daralıyor. Kalbi benimkinden bile hızlı atıyor.

"Hiçbir şey." Eli kalçamı sıyırdığında boğazımda ağır bir nefes düğümleniyor. "Sen mükemmelsin."

Aramızdaki ağır sessizlikte gerilim asılı duruyor. Jace'in buna karşı koyduğu çok açık, sadece nedenini bilmiyorum.

Isı yanaklarıma yükseliyor ve avuçlarım terliyor. Bu noktada ya şimdi ya da asla ve eğer batacaksam, sallanarak da batabilirim.

"Sana cesaretini hiç vermedim."

Jace ve benim oynadığımız aptalca bir oyun var. Her cuma okul bitmeden önce, üzerinde cesaretler olan notları değiş tokuş ediyoruz.

önümüzdeki hafta sonuna kadar tamamlanacaktır.

Genellikle zararsız ve *iğrenç* meydan okumalardır. Bir böceği yemek ya da doksan dakika içinde bütün bir pizza turtasını ve iki bardak sütü bitirmek gibi şeyler.

Reddederseniz, diğerinin odasını temizlemeniz ve diğerinin seçtiği kişisel -genellikle utanç verici- bir soruyu yanıtlamanız gerekir.

Şanslıyız ki ikimiz de rekabetçiyiz, bu yüzden nadiren kaybediyoruz.

Son üç aydır, cebimde meşhur bir delik yakan belli bir cüretim var... ama her zaman korkup vazgeçiyorum.

Bugün olmaz.

Titreyen parmaklarımla katlanmış notu almak için cebime uzanıyorum. Kalçamdaki el sıkılaşıyor. "Bunu yapma, D."

Artık çok geç. Kağıdı açtım ve ona doğru tuttum.

Beni öpmen için sana meydan okuyorum.

Beni sıkıca kavramasına rağmen yüz hatları acıyla buruşuyor. "Hayır."

"Eğer sadece arkadaş olacağımız konusunda bu kadar kararlıysan, aptal bir öpücük o kadar da önemli olmamalı."

Sessizlik.

Mantıkla tartışmak zor.

Kıskançlıkla tartışmak daha da zordur.

"Beni öpme düşüncesi seni bu iğrendiriyorsa, Tom'a sorarım-"

Elleri yüzümü çevrelediğinde nefes almayı bırakıyorum.

"Hayır." "Neden?"

"Çünkü sen Tommy'ye ait değilsin." Burun delikleri alevlendi. "Sana sahip olamaz."

"Yani sen beni istemiyorsun ama başka kimsenin bana sahip olmasına izin yok öyle mi? Bu mudur yani?"

Uzun parmaklar ensemi sarıyor, beni kendine çekiyor. "Seni istemediğimi hiç söylemedim." Alnını benimkine yaklaştırırken yüzü . "Arkadaştan fazlası olamayacağımızı söyledim."

Saçma sapan konuşuyor. Bizi sebepsiz yere kargaşaya sokuyor. Çözüm basit. Tam anlamıyla . "Öp beni, Jace."

"Hayır."

Sinir dalgaları içimde dalgalanıyor. Çözülmesi imkânsız olan bu aptalca karışık sinyallerden yorulmaya başladım.

"O zaman bırak gideyim."

Bakışları dudaklarıma düşüyor ve eğiliyor. "Yapamam."

Ben daha gözümü kırpamadan dudakları öpüyor.

Aynı hızla yok oluyorlar.

Jace birkaç adım geri çekilerek, "," der.

"Neyi anladın?" Cole kelimeleri ağzımdan alarak soruyor.

Jace parmağını kısa bir süre havaya kaldırır ve sonra pantolonuna siler. "Dylan'ın gözünde bir kirpik vardı. Konu gözbebekleri olduğunda nasıl bir bebek olduğunu biliyorsun."

Cole başını sallar. "O en kötüsü. *Testere IV*'ü bile izleyemedi. midem ."

Ben ikisine de pis pis bakarken Jace gülüyor.

Liam bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Ben de gözbebeklerini sevmiyorum, Dylan."

"Evet, iğrençler." Dikkatimi tekrar Jace'e veriyorum. "Um. Yapabilir miyiz-"

"Gidiyorsun sanıyordum?" Bakışlarını kaçırıyor. "Zaten yapacak işlerim var, o yüzden gitsen iyi olur."

İkimiz de Jace'in yapacak bir bokunun olmadığını biliyoruz. *Puşt herifi gayet iyi anladım*.

"Tamam." Kapüşonumu kaptım. "Görüşürüz."

"B-b-bekle," diye sesleniyor Liam. "Benimle takılabilirsin."

Normalde Liam'ın teklifini kabul ederdim ama Jace'in yakınında olmak istemiyorum.

"Teşekkürler Liam. Belki bir dahaki sefere."

Bölüm 9

DYLAN

Görünüşe göre RHA'da kızlar tuvaletinden daha kötü şeyler de varmış.

Derse geç gelmek.

Sırtımdan süzülen boncuk boncuk terleri görmezden gelerek, öğretmen olduğunu tahmin ettiğim kişi -yüzünde bir çatık kaşla odanın önünde durduğu ve öfkeyle iç çektiği için- odayı hızla tarıyorum.

"Ders üç dakika önce başladı," diyor ben odanın arka tarafındaki en yakın boş koltuğa doğru ilerlerken.

Herkes petri kabındaki yeni bir mikropmuşum gibi beni inceliyor ve ben daha da hızlı yürüyorum. "Sorr-"

Kıçım koltuğa çarptığı anda sert bir ses "Kımılda!" diye bağırıyor.

Başımı sağa çevirdiğimde gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum.

Jace masasının üzerine çökmüş, bana hançer gibi bakıyor. "Yeni bir koltuk bul. *Hemen*."

Nefes al, Dylan.

Gözlerinin içine bakıyorum. "Hayır. Ben burada iyiyim."

Otururken o muhteşem gözleri kararıyor. "Güven bana, değilsin. İkimize de bir iyilik yap ve başka bir yere otur."

"Bir sorun mu var Bay Covington?" diye öğretmen.

Dikkatini ona çevirir. "Evet. Bu bi-"

"Yap beni."

Herkesin takasımızı izlediğini zaten bilmiyor olsaydım, şimdi biliyor olurdum.

Jace'in sesi imalı bir şekilde düşüyor ve kalbim farklı bir nedenden dolayı hızlanıyor. "Bu sana dokunmamı gerektirir." Gözlerimiz birleştiğinde ağzı iğrenç bir küçümsemeye dönüşüyor. "Zor pas."

Kazdığı yer çok acımıyormuş gibi davranmak için kendimi zorluyorum. "Güzel." Omurgamı dikleştiriyorum ve yüzümü öne çeviriyorum. "O zaman yanıma oturmak o kadar da büyük bir mesele olmamalı."

Ayıyı dürtüyorum ama artık umurumda değil. Aynı Jace olmadığı açık. *Ve onun yerini pislik de siktirip gidebilir.*

Tekrar konuştuğunda not alabilmek için tabletimi çıkarıyorum.

"Haklısın. Oakley'nin yanına oturmak isteyebileceğini düşündüm."

Yumuşak kıs kıs gülüşler sınıfı dolduruyor. Göğsümdeki organ onun ihanetinden dolayı bükülüyor.

Jace diğer tarafındaki masaya bir tekme atar ve halsiz Oakley uykusundan fırlar. "Bitti mi? Gidip krep yiyebilir miyiz?"

Kıs kıs gülüşmeler kahkahaya dönüşür... ta ki kızgınlık Jace'in yüzünü kaplayana kadar. "Sanırım Dylan senin yanına oturmak istiyor, kardeşim."

Sağır biri bile bu imayı yüksek sesle ve net bir şekilde duyabilir.

Midem bulanıyor. Bence *Dylan* toprak yemeyi tercih eder. "Hayır-"

Oakley, "Oturabileceği bir koltuğum var," diyerek sözümü kesti. "Yine."

Birkaç erkek ona vurmak için uzanırken, bir grup kız bana tiksinti dolu bir bakış atmadan önce dehşet içinde başlarını sallıyor.

Oakley gülüyor ve beşlik çakıyor, ben nefret ediyorum.

Çıkardığı dedikodu ikimizi de etkilese bile. *Çifte çok* mu?

Göz ucuyla Jace'in bana baktığını fark ediyorum.

Bekliyorum.

Parçalanmamı bekliyor... ya da daha iyisi, kendimi savunmak adına Oakley'e küfürler yağdırmamı.

Bir gösteri yap ve dramayı besle.

Çünkü bu insanların en çok sevdiği şey bu.

Tabletime bakarken boğazım düğümleniyor.

Bu insanlara bir *bok vermeyeceğim*.

Ve Jace benden neden bu kadar nefret ettiğini anlatmak için o göt ağzını kullanana kadar benden bir tepki alamayacak.

Bölüm 10

JACE

"Gurme pizza ve makarna gibi saçmalıkları servis ederken bizden sağlıklı olmamızı mı bekliyorlar?" Britney parmağıyla karşıda duran arkadaşını işaret etmeden önce sızlanıyor masaya. "Onu yeme, Hayley. Dün amigo antrenmanında çok dikkatsizdin. Karbonhidratları bırak."

Hayley'nin yerinde olsam Britney'ye çenesini kapamasını ve amımı yemesini söylerdim. Ama Hayley, Britney'nin sadık ve zavallı bir takipçisi gibi elindeki linguine çatalını yere bırakıyor. "Evet, haklısın." Tepsisini öne doğru iterken yanında oturan Oakley'ye ters ters bakıyor. "Son zamanlarda çok stresliyim."

Kafası çok iyi ve sezgileri çok kuvvetli olan Oak, tabağına doğru hamle yapıyor. "Benim için biraz daha."

"Bu tamamen anlaşılabilir bir durum," diyor Britney sempatik bir şekilde. "Ama hayatının bir tren enkazı olması, öyle görünmek zorunda olduğun anlamına gelmez." Bakışları bir şeye takılıyor ve gülüyor. "Örnek A."

Eski alışkanlıklar zor ölür çünkü ilk tepkim Britney'e bildirmek oldu. Neyse ki, aklım başıma geldi.

Eski dostumun vereceğim. Çoğundan daha uzun süre dayandı.

Kafeteryada oturacak bir yer ararken onu izlerken gülme isteğimi bastırıyorum. Henüz kırılma noktasında değil, ama kendi ortamının dışında görünüyor.

Ve gergin.

Kulağındaki kulaklıklar ve en sevdiği şarkılardan birinin sözlerini dalgınca ağzında gevelemesi her şeyi ele veriyor.

Jimmy Eat World'den "The Middle". Şarkı onun doğduğu gün . *Ve annesi ölmeden sekiz yıl önce*.

Ama Dylan hakkında bunları başka kimse bilemez. Tabii onu benim tanıdığım gibi tanımıyorlarsa. *Bildiğimi sandığım gibi.*

Britney yüzünü buruşturuyor. "Çantası çok eski, *Doc Martens*'i emo modasının bir felaketi ve kafasının üstündeki paspas mavi bir kar külahına benziyor... biri kustuktan sonra."

Tüm bu saçmalıklar doğru olabilir, ama Dylan'ın kimsenin onun görünüşü hakkında ne düşündüğünü umursamadığını garanti ederim.

"Biliyorum," diye cıvıldıyor Hayley. "Cidden, kim savaş botu giyer ki? Orduya falan mı katılıyor?"

Britney gözlerini dramatik bir şekilde devirerek, "Sadece umut edebiliriz," diye mırıldanıyor.

Arkadaşı Morgan hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi gülüyor. "Kız tam bir ezik. Üniformasının sahip olduğu en şık şey olması tam trajedi."

Britney telefonunu eline alır ve Dylan'ın bir fotoğrafını çeker. "Bunu Instagram'a koymalıyım." Ekrana gülümsüyor. "RHA'nın en sevdiği kuzen-sikici-Dylan Taylor." Arkadaşları kendi telefonlarına uzanırken burnu kırışıyor. "Kaba olmak istemedim, bu yüzden onu etiketledim. Sence kızar mı?"

Boğazıma düğümlenen iniltiyi zar zor durdurabiliyorum. Normalde tüm saçmalıklarını duymazdan gelebilirim ama tartıştıkları konu nefret ettiğim kız oluyor.

Yumruğumu masaya vurmamak ve ardından en yakın kişinin kafasına onunla vurmamak için neredeyse tüm irademi kullanıyorum.

Bunun yerine, bir sonraki en iyi şeyi yapıyorum. Dylan'ın tepsisini doldurmasını, ödeme yaparken kasiyere iri gözlerle bakmasını izliyorum - çünkü burada servis ettikleri *gurme* şeyler bizim standartlarımıza göre bile çok pahalı - sonra beni geçmesini bekliyorum.

Ondan bir saniye önce Britney'nin postacı çantasını masanın altından çıkardım.

Dylan domino taşları gibi yıkılıyor.

Bölüm 11

DYLAN

I Öğle yemeği için spagetti ve köfte sipariş etmek kötü bir fikirdi.

Eminim ki domates sosunun kırmızı-turuncu tonu Şu anda içinde debelendiğim beyaz düğmeli gömleğimle iyi uyum sağlayacak.

Siktir. Benim. Hayatım.

En azından yemeğimin bir kısmının Britney'nin bin dolarlık Burberry postacı çantasına sıçramış olmasıyla teselli bulabilirim. *Kaltak*.

Ama bana kasıtlı olarak çelme taktığı için onu dövmek istesem de, beni kızdırdığını bilmesine izin vermeyeceğim.

Bunun yerine, kafeteryanın zemininden sakince sıyrılıyor ve kaymamak için sessizce dua ediyorum. *Tekrar*.

Şüphelendiğim gibi, herkesin gözü benim üzerimde.

Dünyada hiçbir şeyi umursamadan yemeğinin tadını çıkarıyor gibi görünen Jace hariç herkes. Ve Oakley, o kadar çok gülüyor ki titriyor.

Pislikler.

Kendimi dışarı atarken birkaç kişinin bakışlarında belli belirsiz bir acıma hissi beliriyor ama bu kimsenin yeni reddedilene bir kağıt havlu uzatmasına yetmiyor.

Her neyse. Koyunların canı cehenneme.

Sırıtarak tişörtümden bir tutam spagetti koparıyorum ve ağzıma . "Güzelmiş. Ama biraz tuz kullanabilirsin."

"İğrenç. Çok zayıfsın." Britney, yüzü kül rengine dönmeden önce söylemeye başladı. "Aman Tanrım, seni aptal sürtük. Çantamı mahvettin."

Başparmağımın ucundaki bir damla sosu yalıyorum ve omuz silkiyorum. "Öğle yemeğimi mahvettiğin için bunu karma olarak düşün."

Bununla birlikte, gidiyorum.

Ama gömleğimde kalan spagetti tellerini alıp ona doğru fırlatmadan önce değil.

Ben çıkışa doğru yönelirken, "Bunu ödeyeceksin, sürtük," diye sesleniyor.

Cevabım orta parmağımı havaya kaldırmak oldu.

I Banyoda otuz saniye bile kalmamıştım ki kapı açıldı ve birinin bana aval aval baktığını hissettim.

"Bir fotoğraf çek, daha uzun süre dayanır," dedim. Lekeli gömleğimi kağıt havluyla fırçaladım.

" yok. Britney zaten Instagram'da bir tane paylaştı."

Tabii ki öyle yaptı.

"Domates sosuyla yıkanmadan önce," diye ekliyor kız.

Bakışlarımı dağınıklıktan kaldırıp siyah çerçeveli bir gözlük takmış olan kısa boylu, kıvrımlı esmer kıza dik dik bakıyorum. Sevimli ama Britney'nin ekibinin tipik bir üyesi gibi görünmediği kesin.

Muhtemelen bir özenti.

"Her şeyi anlattığın için teşekkürler." Burnumu kırıştırdım. "Şimdi kraliçe arının yanına dön."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bu biraz ikiyüzlüce, sence de öyle değil mi?"

Sinirlendim, fırçalamayı bıraktım. "Nasıl yani?"

"Britney'nin ekibinin bir parçası olduğumu varsayarak." Öfkeyle çantasının fermuarını açtı ve beyaz düğmeli bir gömlek çıkardı. "Zamanını boşa harcıyorsun. O lekeler asla çıkmayacak."

Gözlerimi kırpıştırdım, kendimi aptal gibi hissediyordum. O bana yardım etmek istedi ve ben bir pisliktim.

"Haklısın. İkiyüzlü davranıyordum." Gömleğe ihtiyatla bakıyorum. "Şimdi onu senden almak doğru olmazdı."

"Merak etme. bir tane daha, arabamda iki tane daha ve evde yirmi tane daha var." Bir elini yukarı kaldırdı ve

aşağıya, kendini işaret ederek. "Üzerinde çok büyük duracak... belli ki. Eğer istemiyorsan-"

Gömleği alıyorum. "Hayır, ben . Teşekkürler."

Üzerimi değiştirmek için yakındaki bir kabine girmeden önce bana başıyla onay veriyor.

Beklendiği gibi, büyük ama birkaç ayarlamayla çalıştırmayı başardım.

Ben dışarı çıktığımda kız hâlâ lavaboların yanında duruyordu.

Bu çok garip.

Karşılığında bir şey bekliyor olabileceği aklıma geliyor. "Çok param yok ama-"

Bir elini kaldırarak sözümü kesti. "."

Eteğimin kenarıyla oynuyorum. Havadan sudan konuşmakta hiç iyi olmadım ve onun da iyi olmadığı açık.

Garip alışverişimiz daha da kötüye gidemeyeceği için, ona son beş dakikadır dilimin ucunda olan bir şeyi soruyorum. "Neden etrafta bu kadar çok yedek gömlek bulunduruyorsun?"

Utanmış görünüyor. Bir an için bana bir tür terleme sorunu olduğunu söyleyeceğini düşünüyorum ama sonra şöyle diyor: "Geçen yıl ikinci sınıftayken RHA'ya transfer oldum. Britney ve arkadaşları spor salonu dolabımdan üniformamı çaldıklarında henüz bir haftadır buradaydım. Çok önemli bir şey değildi ama duşa gittiğimde spor kıyafetlerimi aldılar."

O devam ederken kalbim sıkışıyor.

"Cep telefonumu evde unuttuğum için annemi arayamadım. O sırada herkes soyunma odasından çıkmıştı, bu yüzden havluyla salona geri dönüp öğretmeni çağırmaktan başka çarem yoktu." Kendini işaret . "Ve böyle göründüğüm için beni gören herkes güldü ve möoledi. Ertesi gün Britney koridorlarda havluyla dolaşırken çekilmiş bir fotoğrafımı Instagram'da paylaştı. Söylemeye gerek yok, hayat bir süreliğine gerçekten berbattı."

Tanrım. Bu korkunç. "O tam bir amcık."

Başını sallıyor. "Mezun olana kadar bekleyemem. Son yılımın tadını gerçekten çıkarabilirim." Omuz silkiyor. "Doğruyu söylemek gerekirse, yeni bir hedef bulduğu için mutluydum ama seni sosla kaplı görünce yardım etmem gerektiğini anladım." Sırıtıyor. "İhtiyacın olduğundan değil. Orada oldukça serttin."

Bu beni güldürdü. "İlkokuldan beri Britney ile uğraşıyorum, bu yüzden onun saçmalıklarına alışkınım. Sadece

şimdi çok daha fazla olacak."

Jace'le çıktıklarına şüphe yok.

Kaşları şaşkınlıkla kırışıyor. "Eskiden burada mı okula gidiyordun? Yeni olduğunu sanıyordum?"

Başımı salladım. "Hayır. Yani, çok uzun zaman geçtiği ve sadece birkaç kişiyi tanıdığım için öyle de olabilirim ama sekizinci sınıftayken Royal Manor'dan taşındım." Derin bir nefes aldım. "Şimdi geri döndüm."

Ve hiçbir şey değişmedi... *Jace hariç.*

"Bu da çok berbat bir şey," diyerek kelimeleri ağzımdan alıyor.

"Büyük zaman."

Elini uzatıyor. "Benim adım Sawyer Church. Genç bir öğrenciyim ve eski bir minibüs kullanıyorum. Buradaki herkes gibi zengin değilim ama çalışmayı seviyorum, bu yüzden RHA'dan burs almayı başardım.
-Aslında bunun tek sebebi Müdür Ryan'ın ailemle yakın olması. Ayrıca genel nüfusun yüzde doksan dokuzundan hoşlanmıyorum ama bu beni dünyadaki tüm aptallara yardım etmekten alıkoymuyor çünkü WWJD."

Elini sıktım. "WWJD? Bu bir müzik grubu falan mı?"

"Keşke. Bu harika olurdu." Bileğindeki, üzerinde aynı baş harflerin yazılı olduğu bileziği işaret ediyor. "Je- sus ne yapardı?"

Beklediğim cevap tam olarak bu değildi. "Oh..."

Yüzünü buruşturuyor. "Yapma bunu. Senin havalı olduğunu sanıyordum." Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Neyi yapmayayım?"

"Bakın, dindar olmam İsa manyağı olduğum anlamına gelmiyor. Yani öyleyim, çünkü o harika biri, ama söz veriyorum ben *normalim*." Bakışlarını kaçırıyor. "Tamam, belki normal değilim ama çok küfrederim, sokağa çıkma yasağından sonra dışarıda kalırım ve kötü filmler izlerim." Kızardı. "Bir ya da iki kez porno da izledim. Ve eğer Nick Jonas geceyi benimle geçirmek isteseydi, bekaretimi pencereden atmayı ciddi ciddi düşünürdüm."

"Sanırım o evli."

"Tanrım, bunu yüzüme vurma-" Kaşlarını çatıyor. "Bana adını hiç söylemedin."

"Dylan Taylor."

Ayağını yere vuruyor. "Ve..."

Oh, oğlum. Bu kız tam bir trip. "Ben son sınıf öğrencisiyim. Ehliyetim var ama arabama el konuldu." Cümlemin ortasında duruyorum çünkü onu babamın hapiste olduğunu söyleyecek kadar iyi tanımıyorum. "Bu uzun bir hikâye."

Sawyer başını yana eğip beni inceliyor. " yok. Oraya varacağız."

"Nereye?"

Gözlüklerini düzeltiyor. "Gördüğüm kadarıyla ikimiz de bu cehennem çukurunda uyumsuzuz. Neden arkadaş olmayalım?"

Teoride çok mantıklı ama yalnız kalmamak için kurulan yüzeysel arkadaşlıklar bana pek hitap etmiyor. "Kusura bakma ama-"

"Ne oldu? En iyi arkadaşın erkek arkadaşınla seks falan mı yaptı?"

"Daha çok en kötü düşmanım gibi," diye fısıldıyorum kendimi durduramadan. Belli bir arkadaşa düşündüğümden daha fazla ihtiyacım var çünkü

Bütün sırlarımı dökmeme bir gömlek kaldı.

Gözlerini hüzün kaplıyor. "Ahh. Bu kesinlikle senin güven sorunlarını açıklıyor." Gülümsüyor. "Ne olursa olsun, müstakbel kocam dışında kimseyle seks yapmam konusunda endişelenmene gerek yok." Gözlerinde muzip bir pırıltı var. "Ya da Nick Jonas'la. Çünkü Tanrı yardımcım olsun, bir Pazar günü onu öne, arkaya ve yanlara doğru sürebilirim."

Gülümsemeye başlıyorum ama eğer arkadaş olacaksak Sawyer'a gerçeği söylemem gerektiği aklıma geliyor. "Madem seks konusuna girdik, kuzenimi becermediğimi kayıtlara geçmesi için belirteyim. Oakley benden intikam almak için bu aptal dedikoduyu çıkardı çünkü onu bodrumda ot içtiği için babasına ispiyonladığımı düşünüyor."

"Tamam, doğru anlamış mıyım... Kuzenini becermediğini mi söylüyorsun?" Yüzü düştü. "Lanet olsun. Artık seninle arkadaş olmak istediğimden emin değilim. Elma parlaklığını kaybetti, anlıyor musun?"

İğnelemede benim kadar akıcı olmasına bayılıyorum. "Kahretsin. Sana sarhoş olup amcamla seviştiğim zamanı anlatsam tekrar düşünür müsün?"

Şok ve merak karışımı bir duygu yüz hatlarını kaplıyor. "Gerçekten mi?"

"Hayır. Babam tek çocuk."

Gülmeye başlıyor ama geç çalan zilin sesi gülmesini yarıda kesiyor. "Kahretsin." İtiraz edemeden beni çıkışa doğru yönlendirdi.

"Sıradaki dersin ne?"

"Kimya."

Biz kapıdan çıkarken yüzünü buruşturuyor. "Bayan Beck zor olabilir, ama size yardım edebilirim-"

Cümlesi, dolaba çarpan ağır bir şeyin sesiyle kesiliyor... ardından bağırışlar geliyor.

Kargaşanın ne olduğunu görmek için döndüğümüzde nefesim boğazımda düğümleniyor.

Jace'in kolu zavallı bir adamın boynuna geçirilmişken Oakley ve Cole gözle görülür derecede öfkeli bir kızın önünde duruyorlar.

"Onu bırak, Jace. Sadece öpüşüyorduk."

Sawyer kolumdan çekiştiriyor. "Hadi gidelim. Jace Covington sadece kötü haber değil, Britney'nin saplantısı. Ondan ve ailesinin neden olduğu dramadan uzak durursan hayatın çok daha kolay olacak... özellikle de bebek Covington sohbete girdiğine göre."

Oh, kahretsin. Bianca'yı son gördüğümde ağzında diş telleri vardı ve hâlâ çizgi film izliyordu.

Şimdi o...

Jace'in neden öpüşme arkadaşını dövmek istediğini anlayabiliyorum.

"Sınıfına git Bianca," diye dişlerini gıcırdatıyor Jace. "Eve gittiğimizde seninle ilgileneceğim."

Kız itiraz edemeden, adam yakasına yapışıyor ve kafasını dolaba çarpıyor. "O lanet olası bir *birinci sınıf öğrencisi*, sapık." Adam konuşmaya başlar ama Jace onu öne doğru çeker ve ikinci kez metale çarpar. "O aynı zamanda benim küçük kardeşim."

Adam kesinlikle taş kesilmiş görünüyor ve onu suçladığımı söyleyemem.

Jace'in her zaman köklü öfke sorunları olmuştur ama çoğu insan bunu bilmez çünkü genellikle sessizliğini memnuniyetle karıştırırlar.

Ancak, derinlerde bir yerde, patlamak üzere olan ölümcül bir yanardağ gibi, yüzeyin altında biriken tüm öfkenin içinde sessizce .

Bu yüzden o gün oyun alanında onu aradım.

En iyi arkadaştık... ama şeytanlarımız da aynı ruha sahipti.

"Hiçbir fikrim yoktu, dostum," diye boğulur adam. Jace biraz sakinleşince, "Bana son sınıf ve yabancı bir eski öğrenci olduğunu söyledi," diye ekliyor.

Bianca ona göz kırpıyor. "Bonjour."

Sawyer tekrar gitmemizi işaret ediyor ama ben olduğum yerde kalıyorum. Jace bir pislik, ama aptalca bir şey yapmadığından emin olma ihtiyacını içimden atamıyorum.

Okul koridorunun ortasında cinayet işlemek gibi.

Jace bir adım geri çekilince masumca, "Gördün mü?" diye sorar. "Hepsi onundu. Neredeyse yalvarıyordu-"

Cümlesi Jace'in yumruğuyla kısa kesilir.

"Onu fazla hırpalamamaya çalış," diyor Cole, Jace kolunu geri çekip ona bir tane daha indirmeye hazırlanırken. "Yılın ilk maçı Cuma günü Declan hücum hattındaki en iyi oyunculardan biri."

Jace'in Declan'ın kasığına attığı diz, kardeşinin yaklaşan futbol maçının umurunda olmadığını açıkça ortaya koyuyor.

Jace çenesine vururken adam, "Tanrı aşkına Covington," diye feryat ediyor. "Demek istediğini anladın, tamam mı? Bir daha onun yanına yaklaşmayacağım."

Bianca gözlerini devirir. "Amcık."

Oakley ve Cole kıs kıs gülüyor ama Jace'in keyfi yerinde değil. Hatta her geçen saniye daha da sinirleniyor gibi görünüyor.

Şu anda yaşananlar, bir adamın küçük kız kardeşiyle ötesine geçiyor.

"Bianca'yı sınıfa götür." Jace'in sesi kesikti. *Tehditkâr*. "Şimdi."

"Ciddi misin sen?" Cole elçisini iterken Bianca inliyor
ve Oakley onun dirseğini tutuyor. "Ben bebek değilim-"

Jace rakibinin karnına sert bir tekme gönderiyor. O kadar acımasız ki, dolabın üzerine yığılırken irkiliyorum. "Kalk lan ayağa-"

"Dur," diye araya giriyorum Jace ayağını Declan'ın karnına vurmadan önce. Adam zaten yerde, cenin pozisyonunda kıvrılmış, dudağından kan sızıyor... Jace'e işkenceye son vermesi için yalvarıyor. *Yeter artık*. "Notu aldığına eminim."

O delici kara gözler bana doğru kayıyor. "F-"

"*Onun* burada ne işi var?" Bianca araya girer.

Bariz olanı belirtmek dışında, buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Bianca tam önümde durana kadar birkaç adım öne çıkıyor. "Yeterince yapmadın mı?"

Sözlerindeki zehir beni içten içe irkiltiyor. Aramızdaki yaş farkından dolayı çok fazla takılmazdık ama birbirimize karşı her zaman iyiydik.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Ona sorununun ne olduğunu soramadan, yüzüme rahatsız edici bir şekilde yaklaşarak öne doğru ilerliyor. "Kardeşlerimden uzak dur, seni kalleş küçük yılan. Yoksa Tanrı yardımcım olsun, ben-"

"Neler oluyor burada?" diye bağırıyor arkasından biri. "Sen iyi misin?"

Kafamı kaldırdığımda sert yüzlü bir kadın görüyorum, gözle görülür bir şekilde öfkeli. Bakışları hâlâ yerde yatan Declan ile bizim aramızda gidip geliyor.

"Kahretsin," diye mırıldandı Sawyer nefesinin altında. "Bu Bayan Beck."

Mükemmel. En azından şimdi neden geç kaldığımı bilecek.

Jace, Bianca'yı kendisine doğru çeker. "Sınıfa git." Cole'a bakar. "İkiniz de." Dikkati tekrar Declan'a kayar. "Bunu ben hallederim."

Uzaklaşmaya başlarlar ama Bayan Beck onları durdurur. "Kimse bir yere gitmeyecek. Ben Müdür Ryan'la konuşana kadar olmaz." Cep telefonunu çıkarıp kulağına götürür. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm Müdür Ryan ama bilim laboratuvarının yanındaki koridorda acil bir durum var. Yaralı bir öğrenci ve Covington çocukları söz konusu."

Neredeyse soyadlarını kokmuş bir yiyecekmiş gibi tükürüyor.

"Hiçbir şey olmadı. Ben iyiyim," diyor Declan telefonu kapatmadan önce. Yukarı.

Öğretmen bunu yutmaz. "Hayır, sen-"

"Acelem vardı, bu yüzden nereye gittiğime dikkat etmiyordum-ing. Sonunda yüzüstü açık bir dolaba çarptım ve kıçımı kırdım." Yerden kalkarak çenesini Jace, Cole ve Oakley'ye doğru uzatıyor. "İyi olup olmadığımı görmek için durdular."

Sanki bir işaretmiş gibi, üç amigo başını sallar.

"Gerçek bu," diye haykırıyor Cole omuz silkerek. "Sadece takım arkadaşımın aptalca bir şey yapmadığından ve kendisini *kalıcı olarak* in- jure etmediğinden emin olmak istedim."

Oakley, "Söz," diye araya girdi. "Cuma günkü büyük maçtan önce zavallı Declan'ın başına *kötü* bir şey gelirse çok yazık olur."

" önce ya da *sonra*," diye homurdanıyor Jace sıkılmış dişlerinin arasından.

Bayan Beck sinirlenerek Sawyer ve bana döndü. "Bana gerçekte ne olduğunu anlatır mısınız?"

"Bilmiyoruz," diye ağzımdan kaçırdım, yeni arkadaşımı işaret ederek. "Bütün bu süre boyunca banyodaydık. Hiçbir şey görmedik ya da duymadık."

Yanımda, Sawyer iç çekiyor. Üzerinden yayılan hayal kırıklığını hissedebiliyorum. "Evet... ne dediyse o."

Yalan söylemeyi sevmem ama ispiyonlamayı da sevmem. Declan Bayan Beck'e gerçeği söylemek istemiyorsa, bu onun ayrıcalığıdır.

Ayrıca, küçük bir parçam da Jace'in kız kardeşini koruduğu için suçu istemiyor. Çok ileri gitmesine ve benden nefret ettiği açık olmasına rağmen.

Öğretmen ikna olmuş görünmüyor ama Müdür Ryan ve hemşirenin olay yerine gelmesi ve Declan'ın yüzüstü dolaba çarptığını yinelemesiyle bu iş onun çıkıyor.

"Pekala, eğer durum buysa, burada yapabileceğim bir şey yok." Ellerini havaya kaldırır. "Hepiniz gitmekte özgürsünüz."

Dağılmaya başladık... ama Bianca "Söylediğimde ciddiydim, sürtük" diye seslenmeden önce değil. Bana doğru hamle yaptı. "Bir daha kardeşlerimden birini incitirsen, senin hain cesedini teşhis etmek için diş kayıtlarına ihtiyaçları olacak."

Tanrım. Kız sadece bana kin beslemiyor... Beni öldürmek için bir plan yapıyor.

Her ne kadar tehdidini savuşturmak istesem de yapamam... çünkü en başta neden sinirlendiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Kardeşini hiç incitmedim. Aniden uzaklaşmamı saymazsanız tabii, ama bu benim hatam değildi. Ona ulaşmaya çalıştım ama Jace beni görmezden geldi.

Covington'ların bana karşı tüm bu öfke

Yukarı.

Onlara asla ihanet etmem.

"Senin pr-"

"Yeter, Bianca." Jace onu karşı koridora yönlendirir.

"Sakinleşmen gerek."

Sawyer konuşmadan önce duyamayacakları kadar uzaklaşmalarını bekler. "Muhtemelen beni ilgilendirmediğini biliyorum ama sormak zorundayım. Bianca'yla aranızda ne var? Neden senden bu kadar nefret ediyor?" Gözleri büyüyor. "Kardeşlerine ne yaptın?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum ona dürüstçe.

Ama öğrenmeye niyetliyim.

Bölüm 12

JACE

"Y "Bu gece Christian'a gidiyor musunuz?" Oakley arabalarımıza doğru giderken soruyor. "Söylentilere *göre cehennem çukuruna geri dönüyormuş, o yüzden hadi* onun evinde *sarhoş olalım*."

Hiç şaşırmadım. Christian hemen hemen her şeyi bulacaktır. parti vermek için bir bahane. Ailesinin çoğu zaman evde olmadığı ve büyük bir evleri olduğu düşünülürse, bunu yapmak için mükemmel bir düzene sahip.

"Emin değilim." Lexus'uma yaklaşırken kusmak üzere olduğum kelimeler dilimde zehir gibi tat bırakıyor. "Britney'nin daha sonra ne yapmak istediğine bağlı."

Bu da arkadaşımın bana tuhaf bir şekilde bakmasına neden oldu. "Bugün çok yakın göründüğünüzü düşünmüştüm ama okuldan önce sana sakso çektiği içindir diye düşündüm." Bir sigara yakıyor ve bana vermeden önce hızlıca bir fırt çekiyor. "Ama işler ciddileşiyor gibi görünüyor."

Cevabımı düşünürken uzun bir nefes alıyorum. Teknik olarak haksız değil. Britney ve ben ... ama onunla aletimi ıslatmaktan başka bir şey için ilgilendiğimden değil.

*Sadece Dylan'*ın *canını yakmak istiyorum*. Hayır.

İncitmekten fazlasını.

Bana ve aileme yaşattığı acının küçük bir kısmını bile hissedene kadar ona işkence etmek istiyorum.

Ve dostumu çok iyi tanıdığım için, onun zayıf noktasını da biliyorum. Beni Britney'le her gördüğünde... bu onun içini kemirecek.

Ne zaman yalnız kaldığımızda kız kardeşine yaptığım tüm kirli şeyleri düşünse... bu bıçağı daha da derine saplayacaktır.

Ta ki sonunda... dayanamayıp geldiği yere geri dönene kadar.

Bunun tam olarak nerede olduğunu asla öğrenemedim, çünkü kardeşimin azgın, tek yönlü zihni sohbeti yarıda kesti.

"O neden burada?"

"Kim?" Oakley etrafına bakınır. "Park yeri boş. Sigara içmek için erken çıkmıştık, hatırladın mı?"

"Dylan," diye detaylandırıyorum. "*Dylan* neden burada?"

Benden esrarı aldı. "Bu bok düşündüğümden daha iyi olmalı. Dylan burada değil, kardeşim. Sen sadece kafayı bulmuşsun."

Kafasına vurmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "Seninle yaşıyor," diye vurguluyorum. "Dylan neden seninle yaşıyor ki?"

Sonunda kafasındaki tekerleklerin döndüğünü görüyorum. "Oh." Bir nefes duman çıkardı. "Babasıyla ilgili bir şeyler oldu. Önümüzdeki bir yıl kadar hapiste kalacak. Babam alabildi-"

"Dur . Brian hapiste mi?"

Pek çok şey beni şok etmez ama Dylan'ın yasalara uyan -araba kullanırken hız sınırını bile aşmayan- babasının hapse atılması kesinlikle şok ediyor.

"Babasını tanıyor musun?" Oak kendi kendine gülüyor. "Ya da amcam mı demeliydim?" Havadaki görünmez noktalara dokunmaya başlar. "Yoksa öyle mi? Eğer Dylan'ın annesi Crystal'ın kız kardeşiyse... ve babam Crystal'la evlendiyse... ve Dylan Crystal'ın yeğeniyse. Bu Dylan'ın babasını benim için ne yapar?"

Biyolojiden neden sınıfta ve bu yıl tekrar etmesi gerektiğini anlamaya başlıyorum. "Hiçbir şey. Sadece hapisteki bir adam."

Nefes alırken omuzları yükseliyor. "Yazık. Babam o kadar ezik ve sıkıcı ki, hapishanedeki bir kötü adamla akraba olma düşüncesi çok güzeldi."

"Seni anlıyorum dostum." Ondan esrarı alıyorum. "Neden hapse atıldı?"

Normalde Oakley'nin babası hakkında dert yanmasını umursamam ama zaman çok önemli.

Omuz silkiyor. "İşinden neredeyse on milyonu zimmetine geçirmiş." "Tanrım."

Başını sallıyor. "Biliyorum. Bir keresinde babamla Crystal'ın kulak misafiri olmuştum. Görünüşe göre bunu karısı için yapmış. Ya da Crystal'ın dediği gibi, sahte donlu, işbirlikçi, altın arayıcısı, fahişe yedek karısı için."

Crystal haksız değil.

Son baktığımda Brian, şehrin iyi bir semtinde ev sahibi olacak ve Dylan için özel okul masraflarını karşılayacak kadar varlıklı bir finans memuruydu. Sonra birdenbire kızını ve yeni genç nişanlısını bir gece yarısı terk etti; tüm bunların nedeni kendisine prestijli bir iş fırsatı sunulması ve nişanlısının kabul etmezse nişanı atacağını söylemesiydi.

En azından Dylan'ın o gece bana bıraktığı telaşlı sesli mesajın özeti buydu.

Hain kaltak hayatımı alt üst etmeden önce.

Ancak, olayların zaman çizelgesi göz önüne alındığında... Onun saçmaladığını hemen anladım.

Dylan gitmeden haftalar önce taşınacağını biliyordu. Belki daha da önce.

Eski en iyi arkadaşım ona gerçekten istediği şeyi vermediğim için beni cezalandırmak istiyordu.

İkimizin de istediği şey.

Bölüm 13

DYLAN

Geçmiş...

Islak caddede koşmaya devam ederken ciğerlerim alev almış gibi yanıyor ama bu, göğsümden geçen acının yanında sönük kalıyor.

Babam nişanlandı. Savannah ile.

Savannah, beni utandıran dar, açık kıyafetler giyiyor ve babamdan bir şey almasını istediğinde dayanamadığım aptal bir ses tonuyla konuşuyor.

Annemin yerini alması için seçtiği kadın bu. Büyük bir hata yapıyor.

Savannah onu mutlu edemez. Babam asla annem hayattayken olduğu gibi gülümsemiyor. Gülmüyor ya da aptalca şakalar da yapmıyor.

Bir sonraki farkındalığımla kalbim sıkışıyor. Artık onun hakkında konuşmuyor.

Çünkü yolun bir yerinde onu sevmeyi bıraktı. Hayır... daha kötüsü.

Onu *unuttu*. Sanki hiç var olmamış gibi.

Savannah'yla evlendiği ve çocuk sahibi oldukları anda beni de unutacağını biliyorum.

Çünkü onu hatırlatan her şeyden nefret ettiği çok açık ve şimdi Savannah ile evlenip her şeye yeniden başlayacağına göre

artık bana.

Onun yerine geçecek bir ailesi olacak.

Kendisine kalan kırık dökük, hasarlı kızı yerine.

Artık istemediği kişi, çünkü hayatındaki tüm kötü şeylere bağlı.

Köşeyi dönüp bir sonraki bloğa doğru gözlerim yaşarıyor. Şiddetli yağmur bile onları uzak tutmaya yetmiyor.

Beni asla terk etmeyeceğine söz vermişti. *Onu kaybettiğim gibi onu* da *kaybetmeyeceğime yemin etti.*

Babamın yalancı bir pislikten başka bir şey olmadığı ortaya çıktı.

Çakıl taşı Jace'in camına o kadar sert çarpıyor ki kırılmamasına şaşırıyorum.

Bay Covington beni gecenin bir yarısı oğlunun penceresine taş atarken yakalarsa muhtemelen çok kızacak ama umurumda değil.

Daha önceki garip tartışmamız ne olursa olsun, en iyi arkadaşıma ihtiyacım var. Jace'in benim için aynı şekilde hissetmemesi önemli değil, bunu aşacağım. Onun bir parçasına sahip olmayı hiç olmamaya tercih ederim.

Yatak odasının penceresine bir çakıl taşı daha fırlatıyorum. Eğer bundan sonra uyanmazsa, pencereye lanet bir tuğla fırlatacağım.

Neyse ki buna gerek kalmıyor çünkü uykulu, üstsüz bir Jace kafasını uzatıyor. "Dylan?" Bana baktığında yüzü düşüyor. "Neyin var?"

"Her şeyi." Son birkaç aydır içimde tuttuğum tüm duygular açığa çıkarken sesim çatlıyor. "Babam... o... Savannah. Her şey *yanlış*, Jace."

Odası ikinci katta olduğu için, odasına doğru eğimli olan büyük ağaca tırmanmaya başlıyorum ama beni durduruyor.

"Dışarıda yağmur yağıyor. Kayarsın ve kendini yaralarsın. Ön kapının açacağım."

Ona aynı ağaca defalarca tırmandığımı hatırlatamadan, beni evinin içine sokup merdivenlerden yukarı çıkarıyor.

Babası uyanmasın diye sessiz olmak için elimden geleni yapıyorum ama hıçkırıklarım bana ihanet ediyor.

Annemi yeniden kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

Daha da kötüsü... Çünkü şu anda onunla birlikte *her şeyimi* kaybediyorum.

Anılarım. Ailem. Jace bile elimden kayıp gidiyor.

"Bunu bana nasıl yapabildi?" Şişman, çirkin gözyaşlarım yanaklarıma süzülürken boğuluyorum. "Onunla nasıl evlenebildi?"

Öfke Jace'in yüzüne sıçrar. "Kahretsin. Ben-"

"Saat sabahın üçü." Bay Covington'ın şaşkın bakışları gidip geliyor. "Dylan'ın burada ne işi var?" de bir şey söyleyemeden burnunun kenarını sıkıp iç geçiriyor. "Böyle bir şey olmasından korkuyordum. Birbirinize değer verdiğinizi biliyorum ama seks yapmak için yeterince büyük değilsiniz-"

"Tanrım, baba," diye çıkıyor Jace. "Dylan'la oynaşmıyorum. Ne kadar üzgün olduğunu görmüyor musun?"

Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzümü görünce gözlerini kırpıştırıyor. "Ah." Ellerini kalçalarına dayar. "Bak, üzgünüm, ama ben hala-"

Jace elimi tutuyor ve beni kalan basamakları tırmandırıyor. "Ne düşündüğün umurumda değil. Dylan kalıyor."

Bay Covington bir şeyler söylemeye başlar ama Jace kapıyı arkasından çarpıp kilitler. "Yakında uykusuna geri dönecek. Her zaman öyle yapar."

O kadar üşüyorum ki dişlerim takırdıyor. "Başını belaya sokmak istememiştim, sadece başka neresi olduğunu bilmiyordum-"

"Sorun değil." Masasının arkasından kapüşonlu bir tişört alıp bana uzattı. "Bunu giy."

Başıma geçirirken serin ve temiz kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Sınıfımdaki erkeklerin çoğu peynir, ter ve soğan gibi kokuyor ama Jace öyle değil.

Her zaman kurutucudan çıkmış yeni yıkanmış çamaşır gibi kokar. Sıcak ve tanıdık. *Kişisel ve samimi*.

Islak atletimi dikkatlice çıkardıktan sonra onun yanındaki yatağa kayıyorum.

İçgüdüsel olarak bir kolunu göbeğime doluyor ve sırtım göğsüne bastırılana kadar beni çekiyor.

Gecenin bir yarısı Jace'in yatak odasına gizlice girip geviş getirmek son iki yıldır bizim küçük sırrımız oldu. Bu konuyu açmıyoruz ve çok sık da olmuyor. Sadece birimiz annemizi çok özlediğinde acıya dayanamıyoruz ve bizi anlayan başka birinin yanında olmaya duyuyoruz.

Babam gibi Covington'lar da anneleri hakkında konuşmayı sevmiyorlar. Özellikle Liam ve Bianca, kaza sırasında arabada oldukları için.

Jace'e göre, onu zaman zaman gündeme getiren tek kişi Cole.

Ama o sadece mutlu şeylerden bahsediyor. Hallmark, kurabiye kesici anlar.

Asla önemli şeyler değil.

Annesinin ölmeden birkaç ay önce ne kadar üzgün ve depresif olduğu gibi.

Ya da *neden* bu kadar üzgün olduğunu bilen tek kişinin Jace olduğu gerçeği.

Jace, Bay Covington.

Ve karısını aldattığı kadın.

Jace bu konuda onunla yüzleşmek ve kardeşlerine gerçeği söylemek ister, ancak bunu yaparsa sahip oldukları tek ebeveyni ellerinden almış olacağını hisseder.

Şu anki durumum göz önüne alındığında, neden bu kadar tereddütlü olduğunu anlayabiliyorum.

"Acıyor." Göğsüm keder ve kalp acısıyla o kadar dolu ki, muhtemelen en derin okyanusun dibine kadar batabilirim. "Çok acıyor."

Bir sonraki acı dalgasını atlatırken bana daha sıkı sarılıyor. "Keşke bunu düzeltebilseydim."

Ben de öyle.

"Bana söz verdi," diye fısıldıyorum yastığını ıslatan hıçkırıklar arasında. "Onu asla unutmayacağına ya da yeni bir aile kurmayacağına söz verdi."

"Berbat olduğunu biliyorum ama ben hâlâ yanındayım." Sesinde ciddi bir ton var, sanki bu sözü tutmaya kararlıymış gibi. "Her şekilde burada ."

"Bugün öyle hissetmedim," diyorum kendimi durduramadan.

Etrafımı saran uzuvlar geriliyor. "Biliyorum."

Ben her zaman sınırları zorlayan biri oldum ve bu an da farklı değil. Onu kaybetme düşüncesi beni korkutuyor ve arkadaşlığımızın aptalca aşkımdan sağ çıkacağını bilmem gerekiyor.

"Seninle savaşmaktan nefret ediyorum, Jace. Kendimle kavga ediyormuşum gibi hissediyorum. Tüm günümü ve ondan sonraki her günü mahvediyor... ta ki tekrar iyi olduğumuzu anlayana kadar."

"Aynı." Kalbi hızlanıyor ve benimki de onu takip ediyor. "Hayatımdaki herhangi biriyle kavga etmekle ilgili bir sorunum yok. Ama seninle kavga etmek... cidden kafamı allak bullak ediyor." Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Annemle de böyleydi. Ne zaman tartışsak ona uzun süre kızgın kalamazdım. İçim içimi yerdi çünkü

Beni ne kadar çok sevdiğini biliyordum. Ve bunu neredeyse hiç söylemesem de, ben..." Sesi kesildi.

"Onu sevdiğini biliyordu."

Jace bunu hiç söylemeyebilir ama duymaya ihtiyacı olduğunu biliyorum.

O sessiz kaldığında, susmayacağını umarak konuşmaya devam ediyorum. "Gerçekten çok güzeldi." Jace ilk kez bir film izlememe izin verdiğinde

Eski Bollywood filmlerinde, güzelliği karşısında nutkum tutulmuştu. "Ekranı gerçekten aydınlatıyordu."

Alnı boynumun kıvrımını buluyor ve derin bir iç çekiyor. "Filmlerinde hep gülümserdi." Ciddiyetindeki değişimi hissedebiliyorum. "Gösteri yapma konusunda harikaydı. Bir maskenin arkasına saklanır ve insanlar izlerken her şey mükemmelmiş gibi davranırdı. Cole ona çok benziyor."

Onunla yüzleşmek için yer değiştiriyorum. "Sadece o değil. Kardeşin kadar iğrenç olmayabilirsin ama insanlarla arana mesafe koyuyorsun." Saçlarını gözlerinden çekiyorum. "Sadece görmelerini istediğin şeyleri görmelerine izin veriyorsun."

Bana bir bakış attı. "İkimiz de istiyoruz."

Beni yakaladı. Küçük bir istisna dışında.

"Seninle değil. Sen benim her şeyimi alıyorsun."

Yüzündeki ifadeden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Zevk ve kargaşanın garip bir karışımı. "Yapma." Bakışlarını kaçırıyor. "Bunu yapmayı bırakmalısın, D. Bu adil değil."

Şaşkın olduğumu söylemek hafif kalır. "Adil olmayan ne?"

"Sen." Kollarını bana dolayarak çözüyor. "Sen senin etrafında olmak."

Hiç mantıklı konuşmuyor. "Ne gibi?"

Dik oturuyor. "Bana karşı bir şeyler hissetmeyi bırakmanı istiyorum. Yoksa yapamayız..." Kollarını kavuşturur. "Eğer kendini kontrol edemiyorsan, arkadaş olamayız. Bu kadar basit."

Bu kadar ciddi görünmese neredeyse gülecektim. "Kendimi *kontrol* edemezsem mi? Şaka yapıyor olmalısın." Ayakkabılarımı bulabilmek için ayağa kalktım. "Kulağa ne kadar aptalca geldiğini duyuyor musun?"

En iyi arkadaşımın bana karşı bir şeyler hissetmemesini kaldırabilirim. Kaldıramadığım şey, onun bu konuda bir sıcak bir soğuk davranması.

Jace bir an bana sanki bir duanın cevabıymışım gibi bakıyor. Ama sonra? Sanki onu cehennem yolculuğuna sürükleyen şeytanım.

Spor ayakkabılarımı bağlamayı bitirdiğimde "Gitme," diye mırıldandı. Ona ters ters bakıyorum. "*Boş* bir pislik olma."

Bir kavga sırasında ona ilk kez kof dediğimde, tepinip gitti ve iki gün boyunca benimle konuşmadı. Barıştıktan sonra bu kelimeden nefret ettiğini çünkü annesi öldükten sonra böyle hissettiğini itiraf etti.

Renk ve duygudan yoksun. *Ölü.* Tıpkı onun gibi.

Belden aşağı vurduğum için özür dileyecektim ama gözlerini kısıyor.

Ağzından çıkan bir sonraki kelimeler nakavt edici bir yumruğa eşdeğerdir.

"İpucu almayı ve çaresiz bir parazit olmayı bırakmayı öğrenirsen, bir pislik olmak zorunda kalmam."

öfke kabarıyor. *Siktir et onu*.

Onunla bir daha konuşmadığımda ne kadar çaresiz ve bağımlı olduğumu görecek.

"Parazit olmak korkak olmaktan iyidir," diyorum penceresine doğru yürürken.

Yine yağmur yağıyor ama onun yakınında olmaktansa bir hafta boyunca yağmura yakalanmayı tercih ederim.

Onu arkamda hissedebiliyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

Kaymamaya dikkat ederek ekranı açıyorum ve yavaşça yönlendirmeye baş-

kendimi pencereden dışarı atıyordum. "Herkes korktuğu için duygularını sonsuza kadar içinde tutamaz." Kolumu ağacın dalına doğru uzatıyorum, böylece kendimi sallayabiliyorum. Yağmur o kadar şiddetli yağıyor ki odaklanmak zorlaşıyor. "Ben senin gibi bir robot değilim. Hissetmiyormuş gibi davranamam-"

Elim daldan kayınca irkiliyorum ve dengemi kaybediyorum. Neredeyse yere çakılacağımdan ve yüzümün düşmemi engelleyeceğinden emindim ama Jace bacaklarımı tutup beni geri çekiyor ve onun yerine evinin yan tarafına çarpmama neden oluyor.

Beni pencerenin çerçevesinden geçirirken ses tonundaki alaycı parıltıyı gizleme zahmetine girmiyor. "Sana tehlikeli olduğunu söylemiştim."

Kendimi toparladıktan sonra yüzümü ona dönüyorum. "Kurabiye ister misin?"

"Şimdiye kadar yaptığın her partiyi yaktığını düşünürsek; pas geçeceğim."

Şimdi sadece küçüklük yapıyor. "Berbat bir fırıncı olmayı *aptal* korkak."

Gözleri parlıyor. "Bana bir kez daha öyle dersen yemin ederim-"

"Ne?" Onu kışkırttım. "Benimle birkaç gün konuşmayacak mısın? Tehdit et
arkadaşlığımızı bitirmek için mi?" Parmağımı göğsüne sokuyorum. "Tahmin et ne oldu? Artık umurumda değil çünkü artık arkadaş değiliz." İçimden akan tüm hüsran ve öfke kırıntılarıyla onu itiyorum. "Tanrım, kalbimi bu kadar zalim, *boş,* inek bir adama verdiğime inanamıyorum-"

Her şey o kadar çabuk oluyor ki, rüya gördüğüme ikna oluyorum.

Yoksa neden Jace Covington -en iyi arkadaşımken aşık olduğum düşmanım- beni öpsün ki?

Ama öyle.

Jace beni öpüyor.

Ve bu...

Bilmiyorum. Bırakın hareket etmeyi, nefes bile alamayacak kadar şoktayım. Çekip gittiğinde kendimi tekmelemek istiyorum.

"Arkasında duramayan biri için çok fazla saçmalıyorsun, Taylor."

Yüzündeki o muhteşem sırıtışı silmek istiyorum. "Bunu destekleyebilirim, Covington. Güven bana."

"O zaman ." Eli kalçamın kıvrımını buluyor. "Benimmişsin gibi öp beni. Sana meydan okuyorum."

Parmaklarımı dolaştırıyorum. "Ben sen-"

Ağzı benimkinin üzerinde o kadar hızlı ki neredeyse ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltıyor.

Bunu daha önce yapmadığımı düşünürsek, sinir bozucu olmalı, ama değil.

Hafifletici. Aylardır kaşınan bir şeyi kaşımak gibi. Sadece on *milyon* kat daha iyi.

Jace'in dudakları göründüğü kadar dolgun ve yumuşak. Burada kalıp onu sonsuza dek öpmek istiyorum.

Oda dönmeye başlıyor ve dilinin ucu ağzıma girdiğinde nefesimi tutmak için mücadele ediyorum.

İlk başta tuhaf bir titreşim. Tüm sinir uçlarımı diken diken eden hızlı bir alay.

Sonra inliyor ve başka bir tat için geri dönüyor... ve her şey daha fazla oluyor.

Daha yüksek. Daha *yoğun*.

Sanki ikimiz de doyamıyormuşuz gibi.

Bir eli ensemi kavrarken diğer eli sırtımın kısmına gidiyor ve beni kendine çekiyor.

Jace'in boş olduğunu nasıl düşünebildiğim beni aşıyor, çünkü şu anda her şeyi hissediyorum. İhtiyacını, açlığını... yüzeyin altında yatan tüm öfkeyi.

Renksizliğin tam tersi. Jace

Covington mavi.

Derinliklerle dolu güzel, çalkantılı bir okyanus... ve kasvetli ve karanlık olmadan önce size tüm parlak renklerinden sadece küçük bakışlar veren akkor bir gökyüzü.

"Seni görüyorum," diye nefes alıyorum öpücükler arasında. "Sen benim en sevdiğim renksin."

Bana tuhaf biri olduğumu söylemesini bekliyorum ama beni yatağına doğru çekmeden önce dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

Sırtım yatağa çarptığında ve o üstüme yerleştiğinde midem boşalıyor.

Jace bana karşı hisleri karşılıklıymış gibi davranmıyor olabilir ama sanki günlerdir çölde mahsur kalmış ve kilometrelerce uzaktaki tek su kaynağı benmişim gibi beni öpüyor.

Sanki o da beni en az benim onu istediğim kadar istiyor. *Belki daha da fazla*.

Ama bu mümkün değil... çünkü hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi Jace Covington'dan daha fazla istemedim.

Eli eşofmanımın altından kayıp parmak uçları karnımda gezindiğinde karnımın alt kısmında baş döndürücü bir çekilme oluyor.

Bir yanım minnettar. Diğer yanım ise endişeli.

Şu anda Britney ile yalnız olsaydı, Jace'in ikinci aşamaya geçmesine izin vermekte bir sorun yaşamayacağını düşünmeden edemiyorum.

Bildiğim kadarıyla çoktan yapmışlar.

"Tanrım, tenin çok yumuşak." Başparmağının ucu sütyenimin kenarında geziniyor. "Bu iyi mi? Durabilirim eğer sen-"

"Gömleğimi ," diye ağzımdan kaçırdım.

Bir inilti daha çıkarıyor... Sonra ben daha ne olduğunu anlayamadan yatak odasının diğer tarafına geçiyor.

Sanki benden yeterince uzaklaşamıyormuş

gibi. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Ben yaptım." Bir elini saçlarında gezdirerek kısa tutamları kavrıyor. "Seni asla öpmemeliydim."

Atan kalbimi çıplak elleriyle söküp alsa daha az acırdı.

"Neden?"

"Çünkü öpmek için benim değilsin." Hayal kırıklığı yüz hatlarını çiziyor. "Bu bir hataydı."

Doğruldum ve ona baktım. "Madem beni öpmek bir hataydı, o zaman neden öpmeye devam ettin?"

Tekrar konuşana kadar aramızda saatlerce süren bir sessizlik oluyor. "Sana karşı bir şey hissedip hissetmediğimi görmek istedim." Gözlerimin içine bakıyor. "Hissetmiyorum."

Beyaz bir acı, kalbimi bir mengene gibi sarana kadar göğüs kafesime sızıyor.

Jace beni sevmiş gibi öptü. Sanki benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu.

"Anlamıyorum."

"Anlamana ihtiyacım yok. Bunu kabul etmene ve durmana ihtiyacım var."

Sanki günün her saniyesi onu baştan çıkarmaya çalışıyormuşum gibi konuşuyor. "Neyi durdurmak?"

Gözbebekleri, içlerinde dönen fırtınanın şiddetiyle neredeyse beni mızraklıyordu. "Bana arkadaşlıktan öte bir şey hissettirmeye çalışmayı bırak, çünkü bu asla olmayacak. *Asla*."

İfadesi giyotin gibi. *Final*.

Kollarımı kendi etrafımda kıvırıyorum. Jace beni o kadar çok itti ve çekti ki; kamçı yemediğime şaşırıyorum.

"Eve gitmek istiyorum."

İroni. Buraya orada olanlardan kaçmak için geldiğimi düşünürsek.

Başını salladı. "Bence bu iyi bir fikir."

Gözyaşlarım boğazıma düğümleniyor ama onun önünde yıkılmayı reddediyorum.

"Dylan, bekle," diyor ben pencereye yaklaşırken.

Göğsümdeki hain organ uçuşa geçti. "Ne?"

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "İlk benden duymanızın daha iyi olacağını düşündüm."

"Neyi duymak?"

Ellerini pazen pijama pantolonunun ceplerine sokuyor. "Britney'i dansa götüreceğim."

Sanki artık onun kim olduğunu bile bilmiyorum.

Ben onun odasından sürünerek çıkarken ikimiz de tek kelime etmedik. *Onun odasından*

hayat.

"D-d-dylan!" Araba yolunun sonuna geldiğimde Liam sesleniyor.

Aslında kimseyle konuşacak havada değilim ama Liam olduğu için yürümeyi bırakıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor bana yetiştiğinde. "Jac-ce üzgün olduğunu söyledi."

Daha yeni ayrıldığımı düşünürsek, bunu bilmesi garip. Liam'ı peşimden göndermesi daha da garip. "Ne zaman? Bunu sana neden söylesin ki?"

Omuz silkiyor. "Bana mesaj attı ve seni kontrol etmemi söyledi."

İnanılır gibi değil. "Aptal kardeşine söyle, eğer benim iyiliğimi bu kadar düşünüyorsa, pislik olmayı bıraksın ve pis işlerini yaptırmak için küçük kardeşini göndermesin."

Yüzü düştü. "Oh."

Yürümeye başladığımda koluma uzanıyor. "Bekle. Seni eve bırakayım."

Normalde umursamazdım ama tek istediğim eve gidip uyumak.

Umarım uyandığımda son yirmi dört saat korkunç bir kâbustan ibaret olur ve her şey normale döner.

"Minnettarım ama şu anda gerçekten yalnız kalmak istiyorum." Evini işaret ediyorum. "Güneş doğmak üzere. Biraz dinlenmelisin."

Kaşlarını çattı. "Oh. O-k-k-kay."

Posta kutularının yanından geçerken, "Bu arada. T-t-tommy t-t-şey için teşekkürler."

Ne demek istediğinden emin değilim. "Ne Tommy'si?"

"Bana Ins-stagram'da mesaj attı ve bana kötü davranırsa onunla arkadaş olmayacağını söyledi, bu yüzden artık aramız iyi."

Tam olarak böyle olmadı ama Tommy Liam'a hıyarlık etmeyi bırakırsa mutlu olurum.

Ona gülümsedim. "Bu harika. Gördün mü? Sana her şeyin daha iyiye gideceğini söylemiştim."

Sırıtıyor. "Okulda görüşürüz."

Bölüm 14

DYLAN

I Oakley'nin beni yine ekmesine şaşırmamalıyım.

Yine de kızgınım.

Teyzem -ki o da telefonunu açmıyor-

Okuldan sonra Bayan Dick'le bir görüşme ayarladığını söylemek için mesaj attı.

O kadar çaresizim ki Sawyer'ın minibüsü için çoğunlukla boş olan otoparkı tarıyorum.

Tabii ki, hiçbir iz yok. Saatime

baktım. "Kahretsin."

Yürürdüm ama şehrin öbür ucunda ve görüşmeme tam on yedi dakika var.

Oraya yürüyerek varmam en az kırk beşimi alır. Şimdi koşmaya başlarsam otuz beş.

Banka hesabımı kontrol edebilmek için karıştırıp telefonumu arıyorum. Tam olarak altmış üç dolarım var, bu da bir Uber için yeterli ama haftanın geri kalanında öğle yemeği yemem için yeterli değil.

Aslında, burada servis ettikleri aşırı pahalı şeyleri göz önünde bulundurarak bunu *yarın* yapın.

Siktir et. Bir işe öğle yemeği parasından daha çok ihtiyacım var.

Derin bir sesin adımı söylediğini duyduğumda uygulamayı açıyorum.

Aynı anda turuncu bir Subaru kaldırıma yanaşıyor ve sürücü yolcu tarafındaki camı indiriyor.

"Selam yabancı. ?"

Vay . O koyu badem gözleri, simsiyah saçları ve çarpık gülümsemeyi nerede görsem tanırım.

Tommy DaSilva.

"Hey." Sesimdeki heyecan bana ihanet ediyor. Bana çöpmüşüm gibi davranmayan bir çocukluk arkadaşı görmek güzel. "Uzun zaman oldu. Nasılsın?"

Bir kolunu yolcu koltuğunun üzerine sarkıtır. "Oldukça iyiyim. Birkaç iniş çıkış oldu ama dayanıyorum."

"Evet, seni duyuyorum." Birden onu bütün gün boyunca ilk kez gördüğümü fark ettim. "Buraya geldiğinden haberim yoktu. Seni görmedim.
-"

"." Nefesini içine çekiyor. "Küçük kardeşim Stone'un var. Bugün lisenin ilk günü ve onu eve bırakacağıma söz verdim."

"Oh." Hayal kırıklığı göğsümde titriyor ama hemen yerini endişeye bırakıyor. Zamanında varmak gibi bir umudum varsa, harekete geçmem gerekiyor. "Bana bir saniye izin ver. İş görüşmem için bir Uber çağırmam gerek-"

"Seni ."

Pencereden atlayıp ona sarılmamak için elimden geleni yapıyorum. "Emin misin? Zorlamak istemiyorum."

"Ne için? Küçük kardeşimi eve götürmeye mi?" Yolcu kapısını iterek açtı ve kıkırdadı. "Atla. Hayır cevabını kabul etmiyorum."

Bu konuda endişelenmesine gerek yok. Nazik teklifine itiraz edecek durumda değilim. "Teşekkürler. Görüşme Top of the Muffin adında bir yerde."

"Oraya birkaç kez gittim. Sahibi biraz kaba ama yemekleri güzel."

Bu...güven verici.

Arka koltuğunda bir futbol forması ve kaskı ile bir spor çantası olduğunu fark ettim. "Futbol oynadığını bilmiyordum."

Kaşları dans ediyor. "Evet, ikinci sınıftan beri Viking'im." Göz kırpıyor. "Bazıları Lawrence Taylor'dan sonraki en iyi defans oyuncusu olduğumu söylüyor."

"Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama mükemmel bir var."

Elini kalbinin üzerine koyar, gücenmiş gibi yapar. "Ahh. Hadi ama Dylan. Giants. Adam sahada bir efsaneydi." Yüzünü buruşturuyor. "Saha dışı farklı bir hikaye ama-" Gözleri arkamdaki bir şeye kayıyor. "İşte orada. Sonunda."

Tommy'nin daha genç ve *oldukça sinirli* bir versiyonunun kapıyı açıp arka koltuğa tırmanışını izliyorum.

Tommy, gözle görülür biçimde asık suratlı olmasına rağmen ona gülümsüyor. "Tam zamanında, serseri."

Çocuğun kaşları derinleşir. "Kim bu piliç? Başka bir forma avcısı mı?"

Kızgınlığımı bastırarak elimi uzatıyorum. "Merhaba, ben Dylan. Ben Tommy'nin eski bir arkadaşıyım."

Elimi bıraktı ve dikkatini kardeşine yöneltti. "Anlaşma iptal, pislik. O cehennem çukurunda bir gün daha geçirmem için bana yeterince para veremezsin."

Amin. Royal Hearts Akademisi berbat.

"Daha ilk günün," diye dişlerini gıcırdatıyor Tommy. "Daha iyi olacak."

"Hiç şansın yok," diye bağırır çocuk. "O aptal sürtük oradayken olmaz."

Vay be. On dört yaşındaki biri için oldukça renkli bir kelime dağarcığı. Tommy arabayı vitese taktı. "Ne oldu?"

Stone telefonunu çıkarıp kardeşinin suratına fırlattı. "Bilmiyorum, sen söyle."

Tommy frene basıyor. "Araba sürüyorum-ne oluyor lan?" Gülmemek için kendini zor tuttuğu belli oluyor. "Kahretsin, bunca zaman genleri boktan olanın ben olduğumu sanıyordum." Gözlerinde gerçek bir acıma parlıyor. "Daha on dört yaşındasın dostum. Eminim büyüyecektir."

"Siktir , bok kafalı. O benim sikim değil."

Neredeyse tükürüğümde boğuluyordum.

"O amcık Debbie'den benim bir resmimi almış ve adamın birinin bebek sikini photoshopla yapıştırmış."

Tommy telefonu eğiyor ve ben gözlerimi kapatmadığıma pişman oluyorum. *Bu* rahatsız edici görüntüyü kafamdan atmak neredeyse imkânsız olacaktı.

Kesin olan bir şey var ki, bunu her kim yaptıysa bir photoshop uzmanı.

Fotoğraftaki tek kusur Stone'un aynada kaslarını esnetmesi ve kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek mikroskobik pipisiyle gurur duyuyor gibi görünmesi.

"Debbie onun kız arkadaşı," diyor Tommy.

Stone, "Eski kız arkadaşım," diye düzeltiyor. "Hayatımı mahvetmek için Bianca'ya özel bir fotoğrafımı veren her kaltak gidip kendini çivili bir dildoyla becerebilir."

Koltuğumda doğruldum. "Bekle, bunu Bianca Covington mı yaptı?" Stone başını salladı. "Evet."

Bu çok aşırı görünüyor. Onun için bile. "Neden?"

Stone homurdanır. "Çünkü ben Tom'um-"

"İş görüşmene geç kalacaksın," diye giriyor Tommy. Dikiz aynasından Stone'a bakar. "Sakin ol. Bunu sonra hallederiz."

Stone başını sallar. "Hayır. Sana söyledim, ben bittim. Bu boktan kurtulmamın hiçbir yolu yok. Pantolonumu indirip ona gerçek sikimi göstermedikçe ve sonra herkesin önünde boğazına sokmadıkça olmaz."

Tanrım. "Küçük kız kardeşine bulaşırsan Jace seni gerçekten öldürür."

Daha bugün kendisiyle takılması için kandırdığı bir son sınıf öğrencisinin ağzını burnunu kırdı. Aletini zorla boğazına sokan bir adama neler yapabileceğini düşündükçe ürperiyorum.

Stone'un gözleri küçük yarıklara dönüşür. "Komik, çünkü en son kontrol ettiğimde DaSilvas-"

"Kapa çeneni," diye tersledi Tommy. "Eski saçmalıkları gündeme getirmeyi bırak."

Stone gözlerini devirir. "Her neyse. *Eski saçmalıkların* konusunda resmen tek başınasın. Eve döndüğümüzde anneme devlet okuluna geri dönmek istediğimi söyleyeceğim. Eğer hayır derse, kaçacağım."

Tommy gaza basar. "İyi. Sen yap, kardeşim."

Küçük kardeşinin patlamasına bakılırsa, merak etmeden duramıyorum. "Jace ile aranızda hâlâ husumet var mı?"

Eğer varsa, Stone'un fotoğrafı için kimin photoshop becerilerinin kullanıldığından neredeyse eminim.

Pek çok kişi bilmez ama Jace konu bilgisayarlara geldiğinde bir alimdir.

Grafikler, programlama ve kendi video oyunlarını yaratma uzmanlık alanlarından sadece birkaçı. Bir bilgisayar ekranının önünde günlerini -bazen saatlerini- ölümlülerin mükemmelleştirmesi yıllar sürecek şeyler yaparak geçirebiliyor.

Tommy kavradı. "Hayır. Yani, pek sayılmaz." ifade ciddileşiyor. "Doğruyu söylemek gerekirse, eskiden kardeşine nasıl davrandığım için beni affedeceğini hiç sanmıyorum."

"Ama sen ve Liam daha önce arkadaştınız..."

Kalbim sızlıyor ve bu cümleyi bitirmek için kendimi zor tutuyorum.

Liam burada olmalı.

"Biliyorum," diyor Tommy usulca. "Haklısın, öyleydik." Omuz silkiyor. "Jace'in nasıl biri olduğunu bilirsin. Vatikan seni aziz ilan etse bile çocukken yaptığın bir hata yüzünden sana kin beslemeye devam eder."

Haksız da değil. Jace sadece kin tutmuyor, onları benimsiyor ve öfkesini körüklemek için kullanıyor.

Kendi babası mükemmel bir örnektir.

Şimdi de aynı şeyi bana yapıyor.

Beni , ama hayatımı cehenneme çevirmeden önce değil.

Asla anlayamayacağım nedenlerden dolayı.

Tommy omzumu sıktı. "İyi misin?"

Pek sayılmaz ama Jace'le olan sorunlarımı Tommy'ye yükleyecek değilim.

"Evet. Sadece geçmişin geçmişte kalmasına izin verememesi berbat."

"Stres yapma. O kendi işini yapar, ben de kendi işimi." Sırıtıyor. "Onunla karşılaştığım tek zaman Knights'a karşı oynadığımız ve takımımın Cole'un kıçını sahada tekmelediği zamanlar."

Kendini beğenmişliği neredeyse sevimli. "Sanırım bir ara bunu kontrol etmem gerekecek."

"Cuma günü onlara karşı oynamayı planlıyoruz." Göz kırpıyor. "Sezonun ilk maçı, bu yüzden oldukça önemli. Seni orada görmek harika olurdu."

"Top of the Muffin" yazan neon yeşili bir tabelası olan sevimli küçük bir binaya yanaştığında nazik bir şekilde reddetmeyi düşünüyorum.

Saatimi kontrol ettikten sonra arabanın kapısını açtım. "Sen bir cankurtaransın."

"İstersen seni alabilirim." Küçük kardeşini işaret ediyor. "Onu bıraktıktan sonra."

"Emin misin? Ben-"

"Üzgünüm, seni duyamıyorum," diyor park yerinden çıkarken göz kırparak.

"W Kurabiyelerimiz bitmiş." Tezgâha doğru yürürken ateşli kızıl saçları ve biraz İrlanda aksanıyla tombul bir kadın beni selamlıyor.

Gülümsemek için kendimi zor tutuyorum. "Sorun değil, ben-"

"Ve buna makaronlar da dahil." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Senin tipini biliyorum."

Bu kadının beni unlu mamul seçimimle yargıladığına inanamıyorum.

O da yanılıyor. Ben çikolatalı pasta seven bir kızım. Dudaklarımdan bir kez acıbadem kurabiyesi geçti, o da yetti.

Daha büyük gülümserim. " değil, ben-"

"Eğer balkabağı baharatlı krem peynir felaketlerinden birini arıyorsanız, yolun yukarısında bir Starbucks var."

Bu kadın nasıl iş hayatında kalabiliyor? "Onlardan hiçbirini de aramıyorum."

Kadın gözle görülür bir şekilde sinirlendi. "Hiç-" "İş görüşmesi," diye geveliyorum. "Onlardan birine ne dersin?"

Kadın göz kırpıyor. "Oh." Elini uzatıyor. "Dylan, değil mi? söyledi." Elimi sıktım. "oldum."

Beni dikkatle inceliyor, bana olan kızgınlığı geri dönüyor. "Söyle bakalım, mavi saçlı Dylan. En sevdiğin tatlı hangisi?"

"Çikolatalı keki severim-"

"Özür dilerim." Eliyle kapıyı işaret ediyor. "Korkarım birbirimize uygun değiliz."

Ciddi olamaz. "Bir dakika? mi? Bu hiç adil değil. Benimle röportaj bile yapmadın."

Bir parmağını kaldırdı. "Oh, ama ben yaptım. Yalancıları sevmem."

Tamam, *şimdi* alındım. "Yalan söylemedim. Çikolatalı pastayı gerçekten çok severim. Basit ve klasik ve-"

"En sevdiğin değil." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Güzel. Bir kez daha deneyelim. En sevdiğin-" "İrlanda Soda Ekmeği?"

Şimdi, yalan söylüyorum. Ama bu bana işi getirecekse, olsun. "Kıçımı öp." Bir el sallıyor.

"Güle güle."

Kalbim sıkışıyor. "Lütfen, bana doğru cevabın ne olduğunu söyle. Ya da daha iyisi, bana gerçek sorular sorun." Parmaklarımla bir şeyleri işaretlemeye başlıyorum. "İş ahlakımın ne kadar ciddi olduğu gibi. Ya da geceleri ve hafta sonları çalışıp çalışamayacağım gibi - bu arada çalışıyorum. Ya da deneyimim var mı- tamam, belki bunu sormayın çünkü yok, ama çabuk öğrenirim." Bakışlarını tutuyorum. "En güzelini seçmediğim için üzgünüm.

Tatlı ya da çikolatalı pastayı sevdiğim için yalan söylediğimi düşündüyseniz, ama bu işe gerçekten ihtiyacım var ve her şeyi yaparım-"

"Senin-"

"Cannoli," diye bağırıyorum. "Cannoli severim, tamam mı?"

Gözlerini deviriyor. "Bu benim dördüncü tahminimdi." "Bu bana bir şans vereceğin anlamına mı geliyor?"

Dudakları bükülür. "Belki."

Kapının üstündeki zil çalıyor ve takım elbiseli bir adam içeri giriyor. Elinde bir buket çiçek vardır ve her an bayılacakmış gibi görünmektedir.

Siparişini verebilmesi için kenara çekiliyorum.

"Merhaba, bu gece kız arkadaşıma evlenme teklif edeceğim. Son dakika olduğunu biliyorum ama çikolata kaplı str-"

"Hayır." Tezgâha sertçe vuruyor. "Peynirli kek adamına benziyorsun."

Bu kadın sadece aklını kaçırmakla kalmamış, gelmiş geçmiş en kötü satış elemanı.

Adam evlenme *teklif ediyor*. Biraz çilek alsın.

Gergin bir şekilde gülümsüyor. "Cheesecake benim favorim, ama onun gerçekten sevdiğini biliyorum-"

"Sanırım ona güzel bir yüzük aldınız?"

Kesin bir ifadeyle başını sallıyor. "Evet, iki karattan biraz fazla."

Islık çalıyor. "Şanslı kız." Tezgâhın üzerine boş bir kek kutusu koyuyor. "Güven bana, cheesecake istiyorsun."

Kadın camekândan büyük bir tane çıkarırken kaşları birbirine çarpıyor. "Ama o stra-"

"Bunu bilen birinden duy genç adam. Aşkın olduğu yerde patatesi ikiye bölmek kolaydır."

Anlaşılır bir şekilde, o Kafam karıştı. "I var Hayır fikir ne Bu ne anlama geliyor?"

Sen ben, dostum.

"Anlamı şu," diyor kutuyu kapatıp bantlarken. "Aşık olduğunuzda, kırgınlık olmadan her şeyi birlikte paylaşırsınız." Şimdi paketlenmiş olan pastayı işaret ediyor. "Bu lezzetli cheesecake de dahil."

O daha konuşamadan, kadın para kasasındaki bazı düğmelere basıyor. "52.47 dolar tutuyor."

Şaşkınlığım karşısında adam cüzdanını çıkardı ve istemediği tatlıyı alıp gitmeden önce kadına parasını ödedi.

Gözleri bana kayıyor. "Çarşamba günleri okuldan sonra saat dörtten sekize kadar ve cumartesi günleri sabah altıdan akşam sekize kadar. Ücretli tatil ya da hastalık yok. Eğer başarılı olursan, başka bir vardiya daha eklerim."

Ses tonu pazarlığa yer bırakmıyor, ben de kabul ediyorum.

"Mükemmel." Cam kutuyu tekrar açtı. "İyi bir fırıncı mısın?"

"Evet," diye yalan söyledim. "Ama ne derler bilirsin, gelişmek için her zaman yer vardır."

Homurdanıyor. "Temizlik becerilerin nasıl?"

"Birinci sınıf."

En azından bu bir yalan değil.

İç çekerek küçük bir kese kâğıdını tezgâhın üzerine bırakıyor ve içine bir cannoli koyup bana uzatıyor. "Çarşamba günü görüşürüz. Teyzene selamımı söyle." Bir parmağını kaldırdı. "Bekle."

Bardaktan bir elma cirosunu çantaya atarken onu izliyorum. "En sevdiği."

Komik, çünkü en sevdiğinin tarçınlı rulo olduğuna yemin edebilirdim, ama tartışmayacağım.

Söz verdiğim gibi, Tommy dışarıda beni bekliyor.

Yolcu koltuğuna kayarken ona "Teşekkürler," diyorum. "Aldın mı?"

"Birkaç denemeden sonra."

Kaşını kaldırdığında, detaylandırıyorum. "İnsanların tatlı tercihleri konusunda çok seçici diyelim."

Kıs kıs gülerek otoparktan çıkar. "Bu konuda seni uyarmalıydım. Benim hatam."

Ben ona adresimi verdikten ve o da GPS'ine girdikten sonra garip bir sessizlik çöküyor.

"Kardeşin mi-"

"Ne olursa olsun, geri döndüğüne sevindim," diyor aynı anda.

Eteğimdeki gevşek bir iple oynuyorum. "Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, hayır, pek sayılmaz." Nefes alıyorum. "Eğer sana bir şey söylersem, bu aramızda kalabilir mi? Bilen tek insanlar ailem ve-"

"Dylan." Göz ucuyla bana bakıyor. "Seni asla yargılamayacağım. Ben de kendi payıma düşen korkunç şeyleri yaptım. Bana her şeyi anlatabilirsin."

İşte bir şey yok. "Babam... işinde bazı kötü şeyler yaptı." Boğazımdaki düğümlenmeyi yutuyorum. "Ve şimdi zimmetine para geçirmekten hapiste. Geri dönmemin sebebi bu. Teyzem kocasıyla birlikte burada yaşıyor ve lisenin son yılını bitirebilmem için beni yanlarına alacak kadar nazikler."

"Kahretsin." Keskin bir şekilde nefes verir. "Lanet olsun. Çok özür dilerim."

"Evet, bu... Yani, ben iyiyim. Babam aptal karısını etkilemek için hırsızlık yapan bir pislik ve cezasını çekmeyi hak ediyor ama yine de oldukça utanç verici. Neyse ki ulusal manşetlere çıkmadı, sadece yerel gazetede birkaç makale çıktı." Sinirlerim midemde düğümleniyor. "Kimseye anlatmazsan çok memnun olurum. Kasabadaki herkesin babamın bir hırsız olduğunu ya da hapiste olduğunu bilmesini istemiyorum."

Uzanıp dizimi hafifçe sıkıyor. "Se- cret'lerin benimle güvende." Ağzının köşesi yukarı doğru eğildi. "Seni daha iyi hissettirecekse, babam hayatım boyunca hapse girip çıktı."

Öyle değil. "Özür dilerim."

Sokağımdan aşağı dönerken omuz silkiyor. "Olma. Adam tam bir ezik. Hep öyleydi, hep öyle olacak."

"Bu berbat. Üzgünüm-"

"Bizim hatamız olmayan şeyler için özür dilemeyi bırakmaya ne dersin?" diyor halamın evinin yanındaki kaldırıma yanaşırken.

Bu edebileceğim bir şey. "Anlaştık."

Motoru yüzüme baktığı anda az önceki gariplik geri geliyor.

"Seni özledim."

"Evet, burada da aynı. Seni tekrar görmek güzeldi." Yerden çantamı aldım. "Bıraktığın için sağ ol-"

"Sen gittikten sonra birkaç kez sana ulaşmaya çalıştım."

Kahretsin. Korktuğum konuşma buydu. "Biliyorum. Özür dilerim."

Mesajlarına her zaman yanıt vermek istemiştim, ancak hayatımdaki tüm yeni değişikliklerle başa çıkmaya çalışmakla çok meşguldüm.

Ayrıca, Tommy bana Jace'i hatırlattı.

Beni görmezden gelen Jace.

Tıpkı benim Tommy'i görmezden geldiğim gibi.

"Sana cevap yazmalıydım." "Neden yazmadın?"

Birine duygularının sizi korkuttuğunu nasıl söylersiniz? Ya da başka birinden, ondan hoşlandığınızdan çok daha fazla hoşlandığınızı?

Aklıma geldiğinde midem düğümleniyor. *Belki de bu yüzden Jace benimle konuşmak için yeniden kaynaştı*?

Hayır. Eğer bana karşı bir şey hissetmeseydi, ben ayrılmadan hemen önce yaptığı şeyi yapmaz ya da söylemezdi.

"Bilmiyorum."

Tommy bana saçmalıyormuşum gibi bakıyor. Haksız değil.

"Vay canına," diye alay ediyor. "Seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri, yalancılar ve sahtekârlarla dolu bir dünyada her zaman gerçekçi olman."

O haklı. Genelde, olduğu gibi söylemekte bir sorun görmem. Yine de, onu incitmek istemiyorum. O bir şey yapmamışken- ve gerçek bir dost olduğunu *düşündüğün* biri tarafından küçümsenmenin nasıl bir his olduğunu bilirim.

Onu yatıştıracak bir gerçek kırıntısı bulmak için beynimi tarıyorum. "Zor zamanlardı. Yeni bir okula uyum sağlamaya çalışıyordum, babamın üvey canavarımla evlenmesiyle uğraşıyordum ve-"

"Şu garip isimli hipsterla çıkıyorum." Bana attığı çarpık sırıtışa rağmen sözlerinde hafif bir keskinlik var. "Instagram'ına birkaç kez göz atmış olabilirim."

O zaman artık birlikte olmadığımızı bilmeli. Bir süredir de birlikte .

Caspian ya da arkadaşlarının deyimiyle Casper benim ilk gerçek erkek arkadaşımdı.

İlk başta ondan hoşlanmamıştım ama bir okul projesi için eş olarak atandığımızda kıvılcımlar uçuşmaya başladı.

En azından bir süreliğine.

Sonunda, Caspian ve ben sadece sekiz ay çıktık. İlişkimiz bitmeden birkaç hafta önce ona V-kartımı verecek kadar ona değer veriyordum ama ona asla aşık olmadım.

Jace ile yaptığım gibi değil.

Bu yüzden ondan ayrılmam gerektiğini biliyordum.

İki gün sonra arkadaşımı becerdiğini düşünürsek; oldukça çabuk toparlandı.

Öte yandan Tommy, belli ki onu ektiğim için bana hâlâ kızgın.

"Bak, sana zaten üzgün olduğumu söyledim. Başka ne istiyorsun bilmiyorum-"

"İstediğim şey *benim* şansım." Bakışları ağzımda sabitleniyor. "Senden istediğim tek şey bu."

Oh, Tanrım. Herhangi bir romantik ilişkiyi sürdürmek için doğru kafa yapısında değilim.

"Hayatım karmakarışık, Tommy." Üzerime bir yorgunluk dalgası yayılıyor. "Ve daha da berbat olacak çünkü Jace benden nefret ediyor ve nedenini bilmiyorum." Ellerimi havaya kaldırıp çaresizce gülüyorum. "Ve tek nefret eden o değil. Britney kötü kızlardan oluşan ekibiyle eski numaralarına geri döndü. Bianca Covington bilinmeyen bir nedenle beni öldürmeyi planlıyor. Hatta kendi üvey kuzenim bile-" Şaşkınlık ve utanç içinde sesim çatlıyor. "Bütün bu saçmalıkları senin üzerine yıkmak istemiyorum. Ben sadece gerçekten okumuyorum-"

"Anlıyorum, uğraşman gereken çok şey var." Çeneme dokunurken yüz hatlarında endişe çizgileri beliriyor. "Sana daha fazla saçmalık yüklemeye çalışmıyorum. Arkadaşın olmaktan memnunum... şimdilik."

"Teşekkür ederim. Bu... Gerçekten bir arkadaşa ihtiyacım var." Başımı öne eğdim. "Teyzem endişelenip buraya gelmeden gitsem iyi olacak."

Gelmeyecek. Sadece rahat biri değil, ev devasa bir tepenin üzerinde olduğu için bizi görebileceğinden bile şüpheliyim. Ancak, bu arabada ne kadar uzun süre kalırsam, ona istediğini veremediğim için kendimi o kadar kötü hissedeceğim.

"Hey, Dylan?" diye sesleniyor ben yürümeye

başladığımda. Arkamı dönüyorum. "Evet."

"Numaram sende var. Eğer bir araca ya da konuşacak birine ihtiyacın olursa -Bir şeye ihtiyacın olursa. Ben buradayım."

Ona içten bir gülümseme veriyorum. "Bunun anlamı çok büyük."

Çenesindeki bir kas sıçrıyor. "Bir dahaki sefere Jace seninle uğraşmaya başladığında bana söylesen iyi olur. Seni bok gibi hissettirmesini ya da kafanı yalanlarla doldurmasını istemiyorum çünkü kendi bokuyla başa çıkamıyor ve bunun acısını senden çıkarıyor."

Ona Jace'le tek başıma başa çıkabileceğimi söylemek dilimin ucunda ama gerçekten içeri girip Oakley'i bulmak ve onunla ortak bir zemin bulmaya çalışmak istiyorum.

"Elbette," diye sesleniyorum omzumun üzerinden, araba yolundan yukarı çıkmaya başlamadan önce.

Motoru çalıştırıp gittiğini duyduğumda şükrediyorum.

Oakley'nin arabasının yanından geçerken öfkeli, karanlık gözler tereyağını delip geçen sıcak bir bıçak gibi beni kesiyor.

"Jace. Sen ne-"

Oakley soruma cevap verircesine aceleyle ön kapıdan çıktı. Omzunda bir plaj havlusu ve elinde bir çift mayo var.

"Hazır-" Beni görünce konuşmayı kesti. Tabii ki Jace

Oakley'i görmeye geldi.

Midem bulanıyor. Jace ve Oakley artık *en iyi arkadaşlar.*

Jace'in gözleri arkamdaki bir şeye kilitleniyor ama sessiz kalıyor.

Oakley onun bakışlarını takip eder ve kaşlarını çatar. "Tommy ne sikimdi?

DaSilva'nın burada ne işi var?"

Gözlerimi devirmemek için elimden geleni yapıyorum. "Beni eve bırakacaktın. Bilirsin, yapman gerektiği gibi."

Homurdanıyor. "Kahretsin, kolay biri olduğunu biliyordum ama çaresiz olduğunu düşünmemiştim."

Öfke tenimi sarıyor. "."

Bir adım öne çıkar. "O bok parçası burada hoş karşılanmıyor. *Asla*."

Bana kiminle takılabileceğimi söylemeye hakkı yok. Özellikle de beni cüzzamlı yapan dedikoduyu *o* başlattığından beri.

"O bok parçası benim arkadaşım. Bunu kabullen."

Parmağını yüzüme doğru salladı. "Tanrım, ne kadar da yüzsüzsün. Çöplerle uğraşmak istiyorsan, bunu başka yerde yap. Eğer onu bir daha benim mülkümde yakalarsam-"

"Bu senin mülkün değil," diye hatırlatıyorum ona. "Son baktığımda babanındı." Ona ters ters baktım. "Senin bir bokun yok, *sürtük*. Belki kafayı bulup ne kadar ezik olduğunu unutabilmen için birkaç torba ot dışında."

Oakley başını geriye atar ve güler. "Kaybeden *benim*. Bebeğim, sakın yanlış anlama." Sesi buz gibi bir fısıltıya dönüşüyor. "Söylentilere göre seninle ilgili en havalı şey, herkesin sikimi amına soktuğumu düşünmesi."

Yumruğumu burnuna savurmamak için elimden geleni yapıyorum. Ateşkes yapmaya çalışmak buraya kadarmış.

Sahte bir nefes aldım. "Aman Tanrım, seni zavallı şey." Orada bir heykel gibi kayıtsız duran Jace'e bakıyorum. "Ona söylemedin mi?"

Bakışlarım tekrar üvey kuzenime kaydı. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum tatlım ama sen sadece onun sayesinde popülersin." Uzanıp omzunu okşuyorum. "Asla birinin kuklası olacak kadar iyi olamayacağını bilmek nasıl bir duygu? Ya da düzüştüğün tüm kızların... çok da gizli olmayan bir şekilde senin başka biri olmanı dilemeleri."

Sesinin alçalmasından bunun belden bir vuruş olduğunu anlayabiliyorum. "Beni dinle, seni küçük dangalak waffle. Buradaki yerin kalıcı değil. Tek yapmam gereken parmaklarımı şıklatmak." Demek istediğini kanıtlamak için de öyle yapıyor. "Ve sen ve teyzenin iğrenç kıçları sokaklarda olacaksınız." Göğsüme öyle sert vurdu ki sendeleyerek geri çekildim. "Bir de beni dene."

"Gidelim," diye homurdanıyor Jace. "Britney kızların çoktan havuza girdiğini söyledi." Bir elini omzuna atarak onu arabasına doğru yönlendiriyor. "Eminim Hayley senin sevdiğin o küçük kırmızı bikiniyi giyiyordur."

Oakley Cheshire Kedisi gibi sırıtıyor. "Bu şeye bayılıyorum. Göğüslerini kocaman gösteriyor."

Jace başını sallar. "Evet, dostum. Şimdi onunla kavga etmeyi bırak da gidip biraz eğlenelim." Bir an için Jace'in bana iyilik yaptığını düşünüyorum ama sonra "İki yüzlü beleşçi olmayan kızlarla takıl" diyor.

Oakley'nin arabasına binip uzaklaşırlarken bana attığı soğuk bakışlar bir buzulu bile eritebilir.

Bölüm 15

DYLAN

"Hey, eve gelmişsin. İlk günün nasıldı?" diye soruyor teyzem, ceketimi kapının önündeki portmantoya asarken.

Yüzüm beni ele veriyor olmalı çünkü kaşlarını çatıyor. "Aman Tanrım. Ben gelmiş geçmiş en kötü teyzeyim. Lütfen bana eve yürüyerek gitmediğini söyle. Seni alacaktım ama Oakley'nin götüreceğini düşündüm. Sonra mesajını alınca, bırakmadığını fark ettim... Ama sonra ikinci mesajını aldım ve bir arkadaşının seni bırakacağını söyledin, ben de
-"

"Sorun değil, sana kızgın değilim."

Buna inanmadığı belli çünkü beni oturma odasındaki kanepeye doğru yönlendiriyor. "Tamam, konuşmaya başla. Akşam yemeği tencerede, yani kız kıza konuşmak için en az bir buçuk saatim var."

"Konuşacak bir şey yok. Sakıncası yoksa yemekten önce biraz kestireceğim."

Eğer ona okulda olan her şeyi anlatırsam, her şeyi yeniden yaşamış gibi olacağım ve sadece birkaç saatliğine unutmak istiyorum.

Gözlerinde endişe parlıyor. "Ama gününün nasıl geçtiğini gerçekten bilmek istiyorum." Yüzü aydınlandı. "İşi aldın mı?"

Başımı salladım. "Evet. Çarşamba günleri okuldan sonra ve Cumartesi günleri sabah altıdan akşam sekize kadar."

Yüzünü buruşturuyor. "Bu Cumartesi sosyal hayatın için bir katil, ama sanırım Pazar günleri dinlenebilirsin."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Ne sosyal hayatı?"

Bir el sallıyor. "Merak etme, senin gibi güzel ve akıllı bir kız, erkekleri kısa sürede etrafına toplayacaktır. Eminim çoktan başlamışlardır."

Crystal teyzemle ilgili olan şey de bu. Onu severim ama asla toplumdan dışlanmış biri olmadı. Amigo kızların başındaydı ve okuldaki en popüler çocukla çıkıyordu.

O Britney'di.

Sadece sarışın ve çok daha az şirret bir versiyonu.

Dik oturuyor. "Bana seni bırakan arkadaşından bahset. Onu tanıyor musun-"

"O," diye düzeltiyorum. "Ve evet. Biz biraz... eski arkadaş sayılırız. Sanırım."

Gözleri parlıyor. "Bu çocuğun bir adı var mı?"

"Tommy." Halıya bakıyorum. "Gerçi RHA'ya gitmiyor. Şehrin diğer tarafındaki devlet lisesine gidiyor." Kaşları çatıldı. "O zaman nasıl-"

"RHA'ya giden küçük kardeşini alıyordu. Daha doğrusu *eskiden* öyleydi."

Göz kırpıyor. "Oh."

Tekrar devlet okuluna gitmeyi zorlamak için iyi bir zaman olsaydı, bu o zaman olurdu.

"Düşünüyordum da, sen ve Wayne Amca benim Kraliyet Malikanesi'ne gitmemi tekrar düşünür müsünüz?"

"Tatlım, hayır. Üzgünüm ama Wayne amcanın vazgeçmeyeceği tek şey bu. Senin en iyi eğitimi almanı istiyor." İç çekiyor. "Kalın kafalı insanlar onu gerçekten rahatsız ediyor. Mahkeme salonunda bütün gün onlarla uğraştığını ve evde de onlarla uğraşmak istemediğini söylüyor."

Şunu belirtmek isterim ki, milyon dolarlık eğitim almış pek çok *kalın kafalı* insan var. Bunun yanı sıra devlet okuluna giden çok sayıda zeki insan da var, ancak bu noktada tartışmalı.

Ayağa kalkıyorum. "Tamam. Hızlı bir duş alıp biraz kestireceğim. Akşam yemeği için aşağıda olacağım."

Yüzü buruşuyor. "Bu gömlek üzerinde yüzüyor. Sana bir beden küçük aldığıma yemin edebilirim."

"Sen yaptın." Çantamı açıyorum ve içinde pas- denemeleri olan çantayı ona uzatıyorum. "Ama Britney öğle yemeğinde bana çelme taktı ve spagetti ve köfte tepsim düşmeme neden oldu. Neyse ki Sawyer adında bir kız bana acıdı ve yedek tişörtlerinden birini ödünç verdi."

Eli ağzına gider. "Bekle. Ne oldu? Kafeteryada bir kız sana çelme taktı."

"Evet."

"*Bilerek* mi?"

"Oh, evet. Ben onun bir numaralı halk düşmanıyım."

Crystal öfkeli görünüyor. "Bu veledin soyadı ne? Ailesini arayacağım-"

"Crystal Teyze, birkaç hafta sonra on sekiz olacağım, değil."

Sönmüş görünüyor. "Biliyorum ama... Bilmiyorum Dylan, bu konuda bir şey yapmamamı bekleyemezsin. Kimse yeğenime bulaşamaz ve bu yanına kâr kalmaz."

Üvey oğlunun benim hakkımda nasıl bir dedikodu çıkardığını öğrenene kadar bekle.

Gözlerindeki yaşları gördüğümde anlayamayacağını düşündüğüm için kendimi kötü hissediyorum.

"Biz hep yakın olduk. Sen benim... seni ne sevdiğimi biliyorsun."

Öyle hissediyorum. Ve onu böyle üzgün görmek beni bok gibi hissettiriyor.

"Britney ile yıllardır uğraşıyorum. O hiç geçmeyen bir mantar gibi, ama başa çıkabileceğim bir mantar. İyi olacağım."

"Emin misin?"

"Evet. Neyse oEr ya da geç sıkılacaktır."

Mavi gözlerinde hüzün titreşiyor. "Şu anda bana anneni hatırlatıyorsun." Yakındaki bir kutudan mendil gözlerini siliyor. "O çok güçlü ve güzeldi."

Gülümsemeye başlıyorum ama sonra hüngür hüngür ağlamaya başlıyor.

Donup kaldım, ne yapacağımı bilemedim. İkimiz arasında daha duygusal olan kesinlikle o, ama onu daha önce hiç *bu* kadar duygusal görmemiştim.

Tamamen kendi alanımın dışındayım. "Aramalı mıyım-" Bir mendil sallıyor. "Ben iyiyim, yemin ederim. Sadece Clomid."

Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Bu süslü bir yoga tekniği falan mı?"

Yüzünden akan gözyaşlarına rağmen gülüyor. "Hayır, bu benim kısırlık ilacım."

anasını. "Oh. Bunu yaptığını bilmiyordum."

Yine de sanırım bu şaşırtıcı değil. Kendimi bildim bileli teyzem bebek sahibi olmak isterdi. Dürüst olmak gerekirse, Wayne'le neden henüz yapmadıklarını hep merak etmişimdir.

Sanırım artık biliyorum.

"Sana söylemek istemedim çünkü buraya gelerek bize rahatsızlık veriyormuşsun gibi hissetmeni istemedim." Elime uzandı ve ben de tekrar . "Rahatsız . Düşükten sonra moralimi düzeltecek bir şeye ihtiyacım vardı ve senin burada olman bunu sağladı."

Kalbim sıkışıyor. "Çok özür dilerim. Ben-"

"Bunu yapmaman gerekiyordu. Nasıl biri olduğunu biliyorum Dylan. Sana ayak bağı oluyormuşsun gibi hissettirmek istemedim. Ya da seni düşündürmek..." Sesi kesiliyor.

Annem.

O sabah annemi mutfakta yerde ölü bulmaktan daha kötü olan tek şey... bu olay olduğunda annemin beş aylık hamile olmasıydı.

Sadece onu kaybetmedim. Küçük kız kardeşimi kaybettim.

Aileme asla istemediğimi .

İroni... Çünkü bugün ikisine de sahip olmak için her şeyimi verirdim.

Aklıma rahatsız edici, dehşet verici bir düşünce geliyor. "Crystal Teyze, iyi misin? Düşük yaptığını söylemiştin. Sen de annem gibi kalp krizi mi geçirdin?"

O iyi görünüyor ama annem de *öyle*. Oda dönmeye başladı ve oksijen almakta zorlanıyorum.

gerçekten sahip olduğum tek şey. Eğer onu kaybedersem... Yapamam.

"Hayır, öyle bir şey değil." Beni kucakladı. "Ben iyiyim. Bir buçuk ay kadar önce oldu. Hamile olduğumu bile bilmiyordum, çok erkendi. Doktor bunun bazen olan şeylerden biri olduğunu söyledi."

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Bu kadar erken tekrar denemeniz gerektiğinden emin misiniz?" Bu kesinlikle beni ilgilendirmez ama onun iyi olduğundan emin olmalıyım. "bozmaya çalışmıyorum. Sadece başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum."

"Sağlığım mükemmel, söz veriyorum." Gülümsüyor. "Aslında bugün doktorumla bir randevum vardı. Bu yüzden ilk mesajınıza hemen yanıt vermedim."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve gözlerim cam gibi oluyor. "Oh.

Bu iyi." "Şu haline bak, hüzünlü olan sensin."

"değil. Berbat bir gün geçirdim ve en sevdiğim teyzemi kaybetmek istemiyorum."

"senin favorinim, çünkü senin tek sevgilinim. Ama kabul ediyorum, evlat. Sonsuza kadar benimle kalacaksın."

"Söz mü?"

"Evet. Ama şu Britney denen kızın nerede olduğunu söylemen gerekiyor ki kıçına tekmeyi basabileyim."

Bu beni daha çok ağlatıyor. "Jace'le birlikte aptal bir havuz partisi veriyor."

İç çekişindeki hayal kırıklığını duyabiliyorum. "Erkekler bazen cidden berbat oluyor. Jace şu anda okulun en yakışıklı ve popüler çocuğu olabilir ama aynı zamanda aptalın teki. Er ya da geç aptalca davranışlarının farkına varacak ve sürünerek geri dönecek."

"Bundan pek emin değilim. Bana gerçekten kızgın ve nedenini hiç bilmiyorum."

Yanaklarımı okşuyor. "İkimiz de yanlış bir şey yapmadığını biliyoruz. Siz çok iyi arkadaştınız. Aranızdaki bağ öylece yok olup gitmez. Kafasını kıçından çıkaracak ve yakında kendine gelecektir."

Amcamın boğazını temizleme sesi küçük kucaklaşmamızı böldü. "Her şey yolunda mı?"

Ayrıldığımızda Crystal "Hayır," diyor. "Çikolataya ihtiyacımız var." "Ve dondurma."

Altın için de gidebilirim.

Teyzem bana bir mendil uzatıyor ve boş kutuyu kaldırıyor. "Ve daha fazla mendil."

Wayne'in gözleri büyür. "İstediğiniz başka bir şey var mı?"

Evet. Oğlunu kişisel pinyatam yapmak istiyorum.

Ama çoğunlukla?

En iyi arkadaşımı geri istiyorum.

Bölüm 16

DYLAN

Ertesi sabah teyzem beni okula bıraktığı an bunu hissediyorum.

Bir şeyler ters gidiyor.

İnsanlar bakıyor.

Bazıları gülüyor.

Herkes fısıldaşıyor.

Ve daha binanın içine bile adım atmadım.

Oakley'le takıldığıma dair aptalca dedikodunun artık eskidiğini sanırsınız ama görünüşe göre öyle değil.

Sawyer beni koridorda görür görmez koşarak yanıma geldi. "Selam. Buradasın."

"İnsanların gerçekten bir hayat edinmesi gerekiyor." Ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Evet."

"Üvey kuzenimi becermedim," diye tıslıyorum, etraftaki aval aval bakan insanların duyabileceği kadar yüksek sesle. "Dramanı besleyecek başka bir şey bul."

"Zaten var," diyor adamın biri kendini beğenmiş bir şekilde. "Bu da ne demek şimdi?"

Sawyer nefesini dışarı üflüyor. "Çok üzgünüm Dylan. İndirebildiğim kadarını indirmeye çalıştım ama onları tekrar bantlayıp duruyorlar."

"Neyi kaydediyor-" Dolabımın olduğu koridora dönerken dizlerimin bağı çözülüyor.

Böyle bir şey olamaz.

"Onlar nasıl..." Yutkunuyorum ve cam gibi geliyor. "Kim?"

Babamın sabıka fotoğrafının ve davasını özetleyen bir makalenin sıralandığı dolapların önünden geçerken midem bulanıyor.

Tüm kirli çamaşırlarım, gizli tutmak istediğim *tek* şey herkesin görmesi için ortaya serildi.

Hırsız kelimesinin sprey boyayla parlak kırmızıya boyandığı kendi dolabıma yaklaşırken aşağılanma duygusu içimde bir yangın gibi yanıyor.

Kim böyle taş kalpli, zalimce bir şey yapar ki... Aklıma geldikçe donup kalıyorum.

Oakley sadece babamın hapiste olduğunu bilmekle kalmıyor, bu bilgiyi bana zarar vermek için kullanacak kadar benden hoşlanmıyor.

Kraliyet Malikanesi'ne adım attığım andan beri, hoş karşılanmadığımı açıkça belirtti.

Yakında biter diye düşünmüştüm ama bu sefer çok ileri gitti. "Onu öldüreceğim."

Sawyer'ın kaşları havaya kalktı. "Kimin?"

Ona cevap vermiyorum çünkü insanlarla dolu koridorda ilerlemekle, bugünün *ve* dünkü gösterinin sorumlusu olan pisliği aramakla meşgulüm.

Doc Martens ayakkabılarım parlak, terraz- zo zemini döverken nabzım hızlanıyor. Attığım her adım şiddetle besleniyor.

Bir haftadan daha az bir süredir buradayım ve şimdiden kırılma noktama ulaştım.

Onları görmezden gelmeyi denedim.

Diğer yanağımı çevirmeyi denedim.

Kendimi savunmayı denedim... hepsi boşuna.

Ve bu cehennem çukurunda arkamı kollaması gereken tek kişi, yani aile üyem, bu küçük boktan gösterinin iplerini elinde tutan kişi.

Eğer ciddi bir şey yapmaz ve bu saçmalığa bir son vermezsem, bu böyle devam edecek.

Oakley'i koridorun sonunda, kilidinin yanında takılırken yakalıyorum. Sırtını bana dönmüş, kız arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim, gözle görülür biçimde tedirgin bir kız, telefonlarına cevap vermediği için onunla tartışıyor.

Sıranı bekle, tatlım. Önce o benim.

Kavganın kokusunu bir mil öteden alabilen sezgisel insanlar ben ona yaklaşırken kenara çekiliyor.

Boyu 1.80'in biraz üzerinde olan Oakley'nin benden neredeyse 100 kilo fazlası var ama bu beni görevimden alıkoymuyor.

Kavgacı olabilirim, ama ilk yumruğun onu şaşırtacak kadar güçlü olması gerektiğini bilecek kadar dövüştüm, ya da en azından, ikinci bir yumruk atabileceğim kadar onu şaşırttım.

Ne kadar büyük olurlarsa, o kadar sert düşerler. Omzuna dokunurken kendime hatırlatıyorum.

Etrafında döndüğünde varlığımın istenmediği belli oluyor. *Hisler karşılıklı*, *dallama*.

"Sen ne-"

Düşünmüyorum, sadece hareket ediyorum.

Parmak eklemlerimin kemiğe çarparken çıkardığı sesi duyduğum anda iyi bir vuruş yaptığımı anladım.

Ve orada durmuyorum. Kendini savunmak için ellerinden birini kaldırdığında bile.

"Tanrım. Senin ne lan?"

Cevabım bir yumruk daha. Bu sefer doğrudan boğazına. "Sen."

Tökezleyerek geri çekilir. Gözünü kapatan eli boynuna doğru uçar ve öksürür.

Etrafımızdaki insanların yarısı şaşkınlıkla soluk soluğa kalırken, diğer yarısı Oakley'i bana karşılık vermesi için cesaretlendiriyor.

Ama yapmayacak. *Yapamaz.* Geçici bir süreliğine rüzgarını kestim.

Bu tam da onun istediğim durum. Karşılık veremiyor ama bir kız onu döverken birinden yardım isteyemeyecek kadar da gururlu.

Bana doğru hamle yapıyor ve bir anlığına bana vuracağını sanıyorum ama onun yerine uzaklaşmaya başlıyor.

Onunla işim henüz bitmedi.

Gömleğini tutup yırtılana kadar çekiştiriyorum ve tekrar bana dönmek zorunda kalıyor.

"Herkese doğruyu söyle," . "*Ne*

hakkında?"

Yanlış cevap. Dizim doğrudan taşaklarına girdi. Acı

içinde iki büklüm oldu. "Yüce Tanrım."

Koyu sarı saçlarını avuçlayarak bana bakmaya zorluyorum. "Onlara gerçeği söyle."

"Tamam. Seni becermedim." Kahkahası alaycı. "O kadar çaresiz değilim."

Boştaki elimle yüzüne bir yumruk daha indiriyorum. Kan, ön camdaki yağmur damlaları gibi beyaz gömleğimin ön tarafına sıçradı.

"Seni çılgın orospu," diye bağırıyor başını eğip burnundan akan kanı durdurmaya çalışırken.

Haksız değil. Demek istediğimi anlattım ve durmalıyım ama yapamam.

Çok iyi hissettiriyor.

Avucum yanağına değiyor. "Şimdi kimmiş sürtük?" "Yemin ederim," diye kükreyerek beni itiyor.

"Sorun nedir?" Alay ediyorum, dizimi ikinci kez onun aletine geçiriyorum. "Bütün okulun önünde bir kız tarafından kıçının tekmelenmesinden sıkıldın mı?"

Taşaklarını tutarak çömeldi, ama alçak bir hırıltının serbest kaldığını duyuyorum. Bunun bardağı taşıran son damla olduğunu ve her an bana saldırabileceğini söyleyebilirim.

daha dengesiz olmalıyım, çünkü onu istiyorum.

"Haydi," diyorum ona tekrar tekrar vururken, sırtına o kadar çok vuruyorum ki sayısını unutuyorum. Görüşüm cam gibi oldu. "Vur bana, bi-"

Bir çift güçlü kol beni sarıyor ve kısa bir süreliğine isteğim dışında havalanıyorum. Beni çekmeye başladıklarında bacaklarımı tekmeliyorum ama demir gibi sağlam tutuşları beni bırakmıyor.

Bir öğretmen ya da güvenlik görevlisi olduğunu varsayıyorum, ama göbeğime dolanan koluna baktığımda, beyaz gömleğinin kollarının kıvrılmış olduğunu, damarlı kaslı ön kollarını ve her yerde tanıyabileceğim mükemmel bronz tenini sergilediğini fark ediyorum.

"Bırak beni Jace," diye dişlerimi sıktım. "*Değerli* oğlunla işim henüz bitmedi."

Kıskançlık içimi kaplıyor ve bunu gizlemek için hiçbir çaba harcamıyorum.

Hakkımda dedikodu çıkardığı için Oakley'den nefret ediyorum. Herkese babamdan böyle berbat bir şekilde bahsettiği ve beni küçük düşürdüğü için ondan nefret ediyorum.

Ama Jace'in en iyi arkadaşı olarak benim yerimi aldığı için çok kızgınım.

Jace beni bir depoya sürükleyip kapıyı kilitlediğinde adrenalin ve öfkeyle dolup taşıyorum.

Üstümüzde bir sarkaç gibi sallanan tek loş ampul, uzun boylu, zayıf bedenini, çenesinin keskin hatlarını ve dolgun dudaklarının mükemmel şeklini seçebilmeme yetecek kadar aydınlatıyor.

Onun yakınlığına verdiğim tepki içgüdüsel. Anında nabzım, nefes alışım, duygularım aşırı hızlanıyor.

Çocukken, o yakınımdayken neden bu kadar aşırı bir tepki verdiğimi anlamıyordum ama şimdi anlıyorum.

Tüm dünyada hiç kimse bana Jace Covington'ın yaptığı gibi aynı anda hem sevgi hem de nefret hissettirme gücüne sahip değil.

O benim yang'ımın yin'i. Aşağıdan yukarıya. Normalimin delisi.

Tüm kırık hasarlı parçaları.

Gezegendeki herkesle arkadaş olabilirim ama hiç kimse beni onun tanıdığı gibi tanımayacak.

Hiç kimse beni bu kadar canlı hissettirmeye ya da ruhumu ateşlemeye yaklaşamayacak.

Kimse beni daha fazla incitemez.

"Bak, bilmiyorum-"

"Kapa çeneni." İki adımda mesafeyi kapatıyor, beni duvara yapıştırıyor. "Bu sefer kararları veren sen değilsin."

Belli ki onun hafızası benimkinden farklı çünkü söz konusu biz olduğumuzda hiçbir zaman kararları ben vermedim.

"Benden ne istiyorsun?"

Neden bana pislikten daha aşağılıkmışım gibi davranıyorsun?

Bakışları göğsüme düşüyor ve ifadesi kararıyor. "Hiçbir şey."

Buna inanmak isteyebilir ama gözleri ona ihanet ediyor. Tüm düşmanlığına rağmen özlem ve arzu dolu.

Avucumu göğsüne bastırıyorum ve kalp atışları . "Bundan emin misin?"

Eli tişörtümün önünden yukarı doğru kayıyor, boğazıma doğru ilerlemeden önce kasıtlı olarak göğüslerimin arasında dinleniyor. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım." Boynumun arkasını kavradığında şaşkınlıkla irkiliyorum. "O zamanlar senin için hissettiklerim artık yok."

İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz, yoksa benimle aynı dolapta olmazdı. Bir daha söyle.

Onu son gördüğüm anın canlı hatırası üzerime yıkılırken göğsüm ağrıyor. "O zaman neden buradasın?"

Hararetli bakışları güneş gibi yakıyor. "Haklıymışsın." Başını eğip boğazımın kolonunu yalamadan önce dilindeki metal parıltısını görüyorum. "Hâlâ istediğim bir şey var."

"Ne-"

Söyleyeceğim her şey, dil halkasını nabız noktamın üzerinde gezdirip hassas deriyi içine çektiğinde buharlaşıyor.

Ağız.

Kalçalarımın arasına bir sıcaklık hücumu yerleşiyor ve tüm vücudum ihtiyaçla dolup taşıyor. "Durma."

O kadar sert ki etimi işaretlediğini biliyorum ama umurumda değil.

Tırnaklarımı sırtına geçiriyorum, bir bacağımı beline doluyorum, de-

Daha fazlasını yapmak.

Kısık bir inilti duyuyorum ve daha sert ısırıyor. Bir an için, dokuyu yırtıp ses tellerimi dişleriyle koparıp koparmayacağını gerçekten merak ediyorum.

"Jac-"

"Külotunu çıkar," diye boynuma doğru hırlıyor. "Seni ne kadar ıslattığımı göster bana."

Ellerimi eteğimin altına sokup aşağı doğru kaydırırken kızarıyor.

Onları hızla yerden alıyor ve nemli noktayı inceliyor. "Görünüşe göre sen de bir şey istiyorsun." Dudakları hınzır bir sırıtışla kıvrılıyor. "Ama bunun için yalvarman gerekecek."

Bakışlarını tutuyorum. "ne olur?"

"Bunu yapacak birini bulacağım." Kulak mememi dudaklarının arasına aldı. "Ama gerçekten istediğin bu değil, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

Bunu Britney'e ya da bir başkasına yaptığını düşünmek safranın yemek borumdan yukarı çıkmasına neden oluyor.

Her iki bileğimi tutup arkama yerleştirdiğinde kafam karıştı. "Ne yapıyorsun?"

Boğazımın çukurunu öpüyor. "Yıllardır hayalini kurduğum tüm o sapkın, iğrenç şeyleri yaparken seni merhametimde istiyorum."

İçime bir sıcaklık doluyor ve beni yakındaki bir rafın çerçevesine sabitlemek için külotumu kullandığında itiraz etmiyorum.

"Seni önce burada mı tatmalıyım, karar veremiyorum." Parmağı göğüs dekoltemin arasına dalıyor. "Ya da burayı." Kalçamın içini sıktığında ürperiyorum.

Ağzı aşağı indiğinde karnımda kelebekler uçuşuyor. "Belki de göğüslerinden başlayıp aşağıya doğru inerim."

Basıncın bir kısmını hafifletmek için kalçalarımı sıkarak, "Lütfen" diye mırıldandım.

"Lütfen ne?" Başparmağının sert kenarı gömleğimin içinden göğüs ucumu okşuyor. "Seni becermemi mi istiyorsun?"

Dudaklarımı yalayarak başımı salladım. "Evet."

Homurdanarak gömleğimi yakalıyor ve yırtarak açıyor, etrafa saçılıyor.

Bana bakarken kaba bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Dünyadaki son amcık parçası olsan bile olmaz."

Bir an için bir şeyler duyduğumu sanıyorum ama karanlık gözbebeklerinde yüzen öfkeyi gördüğümde durumun böyle olmadığı anlaşılıyor.

Bu zalim bir numaradan başka bir şey değildi.

Ve ben buna kandım... kanca, çizgi ve platin.

Bağlara karşı mücadele ediyorum ama o kadar sıkı bağlamış ki kendim kurtulmam mümkün değil. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

Öfke yüz hatlarını gerginleştirir. "Nedenini
biliyorsun." Gerçekten bilmiyorum. "Gittiğim
için mi?"

Boşuna çabalıyorum ama elimdeki tek şey bu. Başka şey yok.

"Bu senin hastalıklı bir şaka girişimin mi yoksa yıllar içinde çok fazla beyin hücreni mi kaybettin karar veremiyorum." Çenesindeki bir kas esniyor ve yüzüme o kadar yaklaşıyor ki beni öpecek mi yoksa ısıracak mı bilemiyorum. "Kasabayı terk etmen başıma gelen en iyi şeydi. Ve eğer biraz aklın varsa, bunu tekrar yaparsın. Bu sefer iyiliği için."

Kanım kaynıyor ve yüzüne tükürüyorum. "Siktir git."

Ona karşı hislerim ne olursa olsun, benimle aptal bir bok parçasıymışım gibi konuşamaz.

Yüzünü siliyor ve geri çekiliyor. "Görünüşe göre hala notu almamışsın." Yüz ifadesi gevşiyor. "Sikimi senin içine sokmaktansa kıyma makinesine sokmayı tercih ederim."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama aletin benimle hiçbir şey yapmak istemeyen biri için son derece duyarlıydı."

Elleri iki yanında yumruk şeklinde kenetlendi. "Kendini övme. Beni tahrik eden tek şey, seni reddettiğimde parçalanmanı izleme düşüncesiydi."

"Lanet olsun. Sanırım bir dahaki sefere daha çok çabalaman gerekecek. Açıkçası, kaçırdığımız takılma fırsatı için tamamen yıkılmış durumdayım." Alaycı bir şekilde burnumu çekiyorum. "Bu umutsuzluğun derinliklerinden nasıl kurtulacağımdan emin değilim." Kirpiklerimi kırpıştırarak ona bakıyorum. "Bir daha düşündüm de, sana teşekkür etmeliyim. Aletinin Britneynin içinde olduğunu düşünürsek, eminim her türlü zührevi hastalıkla boğuşuyordur. Bu nedenle sen ve sikin artık bana çekici gelmiyorsunuz." Batırdım

dişlerimi alt dudağıma geçirip alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Görünüşe göre beni buraya boşuna getirmişsin."

"Haklısın." Yırtıcı adımlarla bana doğru ilerliyor. "Seni vurmak ve ağlamanı izlemek tek amacımsa, başarısız oldum." Sesinde hesaplanmış bir nota var. "Ama değildi."

Gözlerimi deviriyorum. "O zaman söylesene, tüm bunların amacı tam olarak neydi?"

Yanağımı avuçluyor. Ondan yayılan öfke için fazla nazik bir jest bu. "İkiniz hakkındaki dedikoduyu başlatanın Oakley olmadığını size bildirmek için." Gözlerinde alaycı bir parıltı var. "Babanın sabıka fotoğraflarını da okulun her yerine o asmadı." Parmağının ucu dudağımı okşuyor. "Ve dün öğle yemeğinde sana çelme takan benim kızım değildi." Dişleri bembeyaz parlıyor. "Hepsi benim yüzümdendi."

Kalbimi sıkıştıran acı çok uzun zamandır hissetmediğim bir acı. Acıyı dışarı atabilmek için hava emmeye çalışıyorum ama acı bir virüs gibi içime yayılıyor ve beni boğazımdan yakalıyor.

Jace'in yaptığı şey ihanetin o kadar ötesine geçti ki, bunun için bir terim yok.

o.

Güneş ışınlarına büyüteç tutan bir tiran gibi,

ve o benim içten dışa yanışımı izlerken ben hayatta kalmak için mücadele eden karıncayım.

Annemi özlüyorum. Bu düşünce bile beni dizlerimin üstüne çöktürmeye yetiyor.

Burada olsaydı, bana ne yapacağımı, bunu nasıl atlatacağımı söylerdi.

Ve her şey başarısız olursa, beni kollarına alır ve ağlarken bana sarılırdı.

Büyük bir utançla yanağımdan aşağı bir damla yaş süzülüyor.

Başparmağıyla yakalıyor, sonra ağzına götürüyor. "Tadı güzel."

Kapıyı arkasından çarparak çıkmadan önce söylediği son şey bu.

Bölüm 17

DYLAN

Geçmiş...

"H burada saklanacağına dair bir his ."

Tommy'nin sesini duyunca sinirlerim tepeme çıktı. Bana bunun olacağını söylemeye çalıştı. Geçen Cuma, ama ona inanmadım.

"Buraya böbürlenmeye mi geldin?"

Düzenlediğim müzik sehpalarına doğru yürüdü. "Hayır. Bir arkadaşa ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Jace bok gibi davrandığından beri."

Onun adını duyunca kalbim acı dolu bir şekilde çarpıyor.

Üçüncü derse gelindiğinde Jace ve Britney'nin dansa birlikte gidecekleri kulaktan kulağa yayılmıştı.

Öğle yemeği sırasında onunla oturması, boğazımdan aşağı ittiği boktan pastanın üzerindeki krema gibiydi.

"Bana öyle bakma." Bakışlarımı kaçırıyorum. "Senin acımanı istemiyorum ya da ihtiyacım yok."

Bugün bunu fazlasıyla yaşadım. İnsanlar arkamdan fısıldaşmadıkları zaman, bana evinin yolunu bulamayan kayıp bir köpek yavrusuymuşum gibi bakıyorlar.

Sanırım hayatımın neredeyse her alanının alt üst olduğu düşünülürse, bu gerçeklerden çok da uzak değil.

Tommy ceplerini ters çeviriyor. "Şanslısın, hiç param kalmadı." Sağ yanağında belli belirsiz bir gamze belirdi. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Biraz ironik, sence de öyle değil

mi?" "Neymiş o?"

Ona bir bakış attım. "Okulun kabadayısı nasıl olduğumu görmek için beni kontrol ediyor."

Büyük bir dosya dolabına yaslanıyor ve kara kaşlarını sallıyor. "Duymadın mı? Ben değişmiş bir adamım."

Şüpheciliğime rağmen küçük bir gülümseme beliriyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama bu konuda karar hâlâ verilmedi."

Tommy'nin gerçekten yeni bir sayfa açıp açmadığını sadece

zaman gösterecek. "Ahh. İşte burada."

Beni kaybetti. "Ben-"

"O gülümseme." Durduğum yere doğru . "O moronun yeni favori şeyimi yok etmemesine sevindim."

"Jace bir mor-"

"Onu sana tercih ettiği için."

Buna itiraz edemem.

Bir adım daha atıyor, neredeyse mesafeyi kapatıyor. "Bir gün pişman olacak. Güven bana."

Dağınık dolabın üzerine sessizlik çöküyor. Ama bu garip, sinir bozucu türden bir sessizlik değil.

Beni endişelendiren türden.

Aramızda garip bir şeyler var. Jace'le yaşadığım manyetik çekim gibi değil ama Tommy'nin varlığının beni küçük ve beklenmedik bir şekilde etkilemediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Yanağımı avuçladığında irkilmemi zar zor bastırabiliyorum. "O kafanın içinde neler oluyor?"

Yere bakıyorum çünkü onun delici al-mond gözlerine bakmak kendimi dengesiz hissetmeme neden oluyor. "Emin değilim."

Dudakları seğiriyor. "Yalancı." Yüz ifadesi ciddileşir. "Eğer arkadaş olacaksak... ve diğer şeyler. Birbirimize karşı dürüst olmalıyız."

"*Bu şeyler* tam olarak ne anlama geliyor?"

Jace kalbimi kırdı diye onunla takılmamı bekliyorsa aklını kaçırmış demektir.

"Sen istersen."

"Ya sadece arkadaş olmak istiyorsam?"

"O zaman sadece arkadaş oluruz" diye fısıldadığında tüylerim diken diken oluyor. Dudakları şakağımı okşuyor. "Şimdilik."

Bir adım geri çekiliyorum. Bu -her ne yapıyorsa- çok fazla. Onu ve nedenlerini anlamakta zorlanıyorum.

"Ne istiyorsun, Tommy?"

"Bunu zaten konuştuğumuzu sanıyordum."

"Evet, ama..." Bu cümleyi aptal gibi görünmeden nasıl bitireceğimi bilmiyorum.

"Ama ne?"

"Anlamıyorum-"

"Çünkü Jace'e kafayı takmakla çok meşguldün." Omuz silkiyor. "Bunca yıldır sana kimin aşık olduğunu fark etmedin."

İtirafı beni şaşırttı. "Yıllardır bana aşık mısın?"

Gözleri eğlenceyle parıldıyor. "Aşağı yukarı." Bu benim için kesinlikle yeni bir haber. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Nasıl yapabildin? Beşinci sınıftan beri Jace'in yanından ayrılmıyorsun."

Haksız da değil. "Peki, bu tam olarak ne anlama geliyor? Ne istiyorsun?"

"Sen ne istersen onu istiyorum." "Ne istediğime dair hiçbir fikrim yok."

Bu tam olarak doğru değil. Ne istediğimi, daha doğrusu *kimi* istediğimi çok iyi biliyorum ama o beni istemiyor.

Gözleri yüzümü arıyor. "Dansa gidecek misin?" "Um."

Ağzım kurudu. "Emin değilim."

Bunu düşünmüştüm ama yalnız gitmek istemiyorum. Özellikle de Jace *onunla* gideceğine göre.

Sinirle tırnak etlerimi karıştırıyorum. "Peki ya sen?"

"Bilmiyorum." Sesinde kışkırtıcı bir nota var. "Duruma göre değişir."

"Açık mı?"

Nazlı nazlı sırıtıyor. "Orada olsan da olmasan da."

"Seninle gelmemi istemenin tuhaf yolu bu mu?"

İçimde küçük bir parçanın bunu dilediğini fark ettiğimde şok oldum.

Bana göre, eğer Jace *benim* düşmanımla gidiyorsa... *Onun* kolunda görünmek için her hakka sahibim.

Yüz ifadesini çözemiyorum. "Hayır."

Utanç yanaklarımı ısıtıyor ve yere bakıyorum. Varsaydığım için kendimi çok aptal hissediyorum.

"Dylan."

"Öyle mi?"

"Ben kimsenin ikinci tercihi değilim. Sana çıkma teklif edersem, yanlış kızı seçen bir aptala özlem duymadığından emin olduğumda edeceğim."

Bununla birlikte, havalanıyor.

"Özür dilerim."

Grup odasından çıktığımda Liam'gördüğüme şaşırdım, ama özür dilemesine daha da şaşırdım-benim için.

"Ne için? Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok Liam."

Sırt çantamı omuzluyorum ve dolabıma doğru yola çıkıyorum.

Peşimden geliyor. "Özür dilerim Jac-c-ce pisliğin teki. Ne yaptığını duydum." Çok kederli görünüyor; sanırsınız ki kardeşinin canını yakan *kendisi*. "Bu doğru değil. Brit-t-tney senin için bir bitc-c-ch."

Evet, öyle. "Burada tartışma yok."

Dolabıma yaklaşırken ayaklarını sürüklüyor. "Düşünüyordum da. Madem sen dansa gitmiyorsun, ben de gitmiyorum, belki biraz takılabiliriz? Film ya da başka bir şey izleriz."

Kadranı kombinasyonuma çeviriyorum ve sorusunu düşünüyorum.

Normalde Liam'la takılmayı sorun etmezdim ama Jace'i Britney'le büyük randevusuna hazırlanırken görmek istemiyorum.

Ya da daha kötüsü, randevularından *sonra* onu görmek.

"Bilmiyorum. Sana karşı bir şey değil, sadece kardeşinin etrafında olmak istemiyorum." Dolabımdan birkaç kitap çıkarıp çantama atıyorum. "Ama aramızdaki düşmanlığın gitmene engel olmasına izin verme."

Biraz eğlenmeyi hak eden biri varsa, o da Liam'dır. Kaza, annesini kaybetmesi, kekemeliği ve yara izleri yüzünden sürekli alay konusu olması derken çocuk bir türlü rahat edemiyor.

"Birlikte gideceğim kimse yok." Yüzü bir Noel ağacı gibi aydınlandı. "Peki ya birlikte gidersek?"

Endişem yüzümden okunuyor olmalı, çünkü ayakkabılarına bakıyor ve "Unut gitsin. Bu çok aptalcaydı. Tabii ki değil-"

"Elbette," diye araya giriyorum.

Şu anda kardeşinden nefret ediyor olabilirim ama bu Liam'ın suçu değil.

Ayrıca, onunla dansa gitmek, bir Cuma gecesi evde oturup bir elinde bir galon naneli çikolatalı dondurma, diğer elinde kumanda *Friends*'in tekrarını izlemekten daha iyidir.

Gözleri büyür. "Gerçekten mi? Benimle gelecek misin?"

"Neden olmasın?" Dolabımı kapattım. "Biz arkadaşız, değil mi? Arkadaşlar birlikte dansa gidebilir."

Başımı kaldırıp ona baktığımda yüzünde kocaman bir sırıtış beliriyor. "Evet." İfadesi bir an için duraksıyor. "İstemiyorsan Jac-c-ce ile konuşmak zorunda değiliz."

"Bana uyar." Uzanıp ona bir pound veriyorum. "Bu bir randevu."

Bölüm 18

DYLAN

I *Bu dolapta öleceğim*.

Vücudumu bir çift beyaz pamuklu külotla bir depo rafına bağlanmış halde bulacaklar.

sade, sıkıcı sütyen tam teşhirde.

Ve Jace-asil pislik-Covington sayesinde yanaklarımı boyayan rimel izlerini de unutmayalım.

Bir kez daha beni rehin tutan iç çamaşırlarımı çözmeye çalışarak nefesimi üflüyorum. *Olmadı*.

Beni keşfeden kişi muhtemelen saldırganımın rahat ama cansız iç çamaşırlarımdaki muhteşem zevkim nedeniyle kaçtığını düşünecektir.

Tek seçeneğim ya avazım çıktığı kadar bağırıp yanımdan geçen zavallı bir insanın beni duymasını ummak ya da birinin yokluğumu fark edip bir arama ekibi kurmasını beklemek.

Bu durumda en az yirmi dört saat daha geçmesi gerekecek çünkü gittiğimi fark edecek ya da umursayacak tek kişi Crystal teyzem olacak ve o zamana kadar okul kapanmış olacak.

Tek umudum Sawyer.

Ancak henüz birbirimizi yeterince tanımadığımız için muhtemelen eve gittiğimi düşünecektir.

Midem bulanıyor. A seçeneği sadece son çarem değil, *tek* çarem.

çare.

Ciğerlerimin alabildiği kadar havayı yutuyorum, sonra ağzımı açıp "İmdat" diye bağırıyorum. O kadar yüksek sesle ki ses tellerimin parçalanmamasına şaşırdım.

Eğer şanslıysam, beni bulan bir öğrenci değil de bir öğretmen olur.

"Hel-"

Kapı kolu dönüyor ve kahramanım çatlaktan kafasını uzatıyor.

Ya da değil.

"Dylan?" Oakley'nin gözleri -gözleri diyelim çünkü diğeri şişip kapanmış- açılıyor. "Her yerde seni arıyordum."

için *ona* rahatsızlık veriyormuşum gibi konuşuyor.

Kaşları çatıldı. "Neden orada sütyeninle duruyorsun?" Ona ters ters bakıyorum. "Oh, bilirsin işte. Sadece çalışıyorum."

Şaşkınlıkla loş etrafına bakınıyor. "Gerçekten mi?"

"Hayır, seni embesil," diye bağırıyorum o içeri girerken.

Kapıyı hızla kapatır. "Sesini alçalt. Koridordan gelen insanlar var."

Yine de hiçbiri şu anda üzerime sıçan yüce güç tarafından kıyamet dolabımı açmak ve beni bu cehennemden kurtarmak için seçilmedi.

Hayır, bu çok kolay olurdu. Onun yerine, *bu* muşta kafalıya takıldım kaldım.

Bu bir tür hastalıklı şaka olmalı. Aslında, işlerin gidişatına bakılırsa, bunu göz ardı edemem.

"Dur tahmin edeyim, Jace seni buraya kuzen dedikodularını iyice yayman ve hayatımı daha da berbat etmen için gönderdi."

Başının arkasını kaşıyor. "Bak, sakinleşmeni ve Jace meselesini bir süreliğine arka plana atmanı istiyorum. Endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var."

Bu şimdiye kadar söylediği en akıllıca şey.

Bana doğru yürüdü. "Babam ve teyzen okula doğru yola çıktılar."

"Öyle mi? Neden?"

Bu kez, yüzünü işaret ederken bana uçmuşum gibi bakan o. "Çünkü herkesin önünde benim güzel suratımı doğradın ve sonra da gidip bir mağaza dolabında nakie zamanı geçirdin."

Ciddi olamaz. "Bekle. Bunu kendime *bilerek* yaptığımı mı ima ediyorsun?"

Ellerini kaldırıyor. "Bazı insanlar teşhirci ve BDSM yaşam tarzına ilgi duyuyor." Bana bir parmak sallıyor. "Ama sapıklıklarınızı kendi zamanınızda yapmanızı istiyorum. Daha az zamanımız var.

ebeveynler gelmeden önce bir araya getirmek ve bir hikaye bulmak için on dakikadan fazla zamanınız yok."

"Ben... bu değil... Ben soyunmadım ve *kendimi* bağlamadım." "Her neyse." Çenesini ovuşturarak beni değerlendiriyor. "Peki tam olarak ne

Burada neyle çalışıyorum? Tercih ettiğiniz esaret nedir?"

"Seçtiğim bir bağ yok. Jace beni bağladı..." Yanaklarım ısınıyor ve sertçe yutkunuyorum. "Bir daha düşündüm de, bunun gerçekten bir önemi var mı? Sadece beni buradan çıkar."

Islık çalmaya başladığında onu yumruklamak istiyorum. "Kahretsin, gerçekten çok uğraşmış. Bu düğüm bir orospu çocuğundan daha sıkı." Yüzünü buruşturdu. "Terliyor musun? Kumaş biraz-"

"Aman Tanrım, kapa ." Bacağını tekmeledim. "Konuşmayı kes."

"Pekala. Tanrım." Kumaşı sertçe çekerek bileklerimi serbest bırakıyor. "Sakın donuna bir şey olmasın. Bunun için çok geç."

kaptım. "Arkanı dön."

Dikkat çekici bir şekilde dediğimi yapıyor. "Sakin ol, daha önce görmediğim bir şey değil. Yine de dürüst tavsiyemi istiyorsan, Victoria's Secret'a bir ya da beş kez gitmende fayda var."

Onları çekiştiriyorum ve sürtünen bileklerimi ovuyorum. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

Kapıya yöneldiğimde beni durduruyor. "O kadar çabuk değil. Hâlâ onlara ne söyleyeceğimize karar vermemiz gerekiyor."

"Kime söyleyeyim?"

"Babam ve teyzen."

"Bilmiyorum, ama gerçek kulağa oldukça iyi bir başlangıç gibi geliyor."

Düğmeyi çevirdiğimde koşarak geliyor. "Dur bakalım. Çılgınca bir şey yapmayalım."

Normalden daha yüksekte olmalı. "Yaptığın onca şeyden sonra senin için onlara yalan mi bekliyorsun gerçekten?"

Gerçi şimdi düşünüyorum da, aslında hiçbir şey yapmadı.

Jace yaptı.

Hayır. Oakley tam olarak hatasız değil. Jace bana karşı kullanacağı bilgiyi birinden almış olmalı.

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum. Oakley söylentileri durdurabilir ve Jace'e sırlarımı vermeyi reddedebilirdi ama yapmadı.

Böbürlendi ve her şeyi daha da kötüleştirdi.

Bir sonraki kelimelerini dikkatle seçmeye çalıştığını söyleyebilirim. "Zaten herkesin önünde kıçımı tekmelemene izin verdim, bu en-"

"İnanılmazsın."

Kapıyı açıyorum ama beni tekrar içeri çekiyor ve kapının önünde duruyor.

"Dylan, lütfen." Yüzünde ciddi bir ifade var. "Özür dilerim, tamam mı? Sana kötü davrandım ve bunu hak etmedin. Ama notlarım berbat ve eğer kendimi toparlayamazsam mezun olamayabilirim. Orada arkamı kollamana gerçekten ihtiyacım var."

. "Son birkaç gündür benimkine sahip olduğun zamanlar gibi mi?" Ağzını açıyor ve sonra kapatıyor.

Parmağımla göğsüne vuruyorum. "Kraliyet Malikânesi'ne dönmekten ne kadar korktuğumu biliyor musun?" Boğazım düğümleniyor. "Bu insanların nasıl olabileceğini biliyorum ve Britney ve onun kötü kızlardan oluşan çetesi gibi insanların hüküm sürdüğü bir yere dönme fikrinden nefret ettim ama başka seçeneğim yoktu." Çaresizce omuz silkiyorum. "Belki, sadece belki, RHA'da işler o kadar da kötü olmaz diye düşündüm, çünkü *burada* bir arkadaşım -hayır, *ailem*- olacaktı ve birbirimizi kollayabilirdik. Çok yakın olmayı falan beklemiyordum ve kendimi arkadaş çevrenize sokmak istemiyordum ama kesinlikle her şeyin ayrıldığım zamanki halinden tamamen farklı olmasını beklemiyordum. Ya da bilinmeyen bir nedenden ötürü bana karşı kin beslemekte ısrar ettiği için çocukluk arkadaşımın hayatımı mahvetmesine yardımcı olmanı."

Sert bir şekilde nefes veriyor. "Bu kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum. O yıllar boyunca senden bir kez bile bahsetmedi. Babam Crystal ile evlendikten sonra bile."

Doğrudan kalbe atılan bir tekme gibi. Jace Covington benim tanıdığım çocuk değil.

"Evet, şey. Muhtemelen onun hakkında bilmediğin pek çok şey vardır. Neredeyse herkesi kol mesafesinde tutuyor."

"Gerçek." Kapıya yaslanıyor. "Yine de sırları var." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Sanırım yanlış bir yaptık. başlayabilir miyiz?"

Rahatsızca yer değiştiriyorum. "Eğer bu da başka bir numaraysa, buna kanmaktansa teyzeme yalan tercih ederim."

"Bu bir numara değil," diye ısrar ediyor. "Ciddiyim."

"Sana güvenmediğim için beni affet, ama daha dün bana kevaşe dedin ve beni ve teyzemi kıçımızın üstüne attırabileceğini söyledin-" Onun yaptığı gibi parmaklarımı şıklattım. "Bu."

"Sinirlendiğimde istemediğim bir sürü şey söylüyorum. Hem *de çok*."

"Anlaşılabilir, ben de yapıyorum ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Annem öldü ve babam hapiste. Benim yanımda olan tek kişi teyzem. O benim hayatımdaki en istikrarlı, en sağlam insan ve beni asla hayal kırıklığına uğratmayan tek kişi oldu. Eğer onun evliliğini ve mutluluğunu tehdit etmene izin vereceğimi düşünüyorsan-"

"Yapmam. Yapmazdım." Bakışlarında bir hüzün titreşimi belirir. "Ben babam değilim."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Hiçbir şey. Unut ." Yumruğunu uzattı. "Arkadaş mı?"

"Jace ve Britney takipçilerinden oluşan haremin etraftayken bile mi?"

"Evet."

"Emin misin? Jace ile aranızda sorun yaratmaz mı?"

Omuz silkiyor. "Muhtemelen. Ama beni kontrol etmiyor. Başta kızacak ama sonunda üstesinden gelecektir. Kimse ailenin değerini onun kadar anlayamaz, bu yüzden hoşuna gitmese de kabullenecektir."

Endişeme rağmen ona bir yumruk attım. "Sakın beni kandırma Oak. Kıçına bugün attığımdan on kat daha kötü tekmeyi basarım."

"Sana kazık atmayacağım. Ama bilgin olsun. Kıçıma tekmeyi bastın çünkü bir kadına el kaldırmaya inanmıyorum." Sırıtarak kolunu omzuma doladı. "Şimdi, Müdür Ryan bize ne olduğunu sorduğunda, hiçbir şey söyleme." Bir elini kalbinin üzerine koydu. "Bunu bir bölge savcısının çocuğundan dinle, Cous. Sessizlik senin dostundur. İkimiz de tek kelime etmezsek, sanki hiç olmamış gibi olur."

İşlerin bu şekilde yürümediğinden neredeyse eminim ama yine de ona bir başparmak işareti yapıyorum. "Anladım."

Bana bakıyor ama sonra hemen bakışlarını kaçırıyor. "Dışarı çıkmadan önce içinde bulunduğun durumu düzeltmen gerekecek."

Yere bakıp küfrediyorum. "Yapamam. Jace bütün düğmeleri kopardı."

Bir elini yüzünün önünde tutuyor. "TMI, Dylan. Sadece ceketini giy... geriye doğru."

". Bu sabah Crystal'ın arabasında bıraktım."

Kaşlarını çattı. "Benimki de yok. Hayley'nin ondan bir voodoo bebeği yaptığına eminim."

Ona ilişkilerini daha sonra sormak için aklıma bir not alıyorum.

geldiğinde neredeyse mutluluk dansı yapacaktım. "Sawyer'ı bulmanı istiyorum. Bana bir gömlek verecek."

"bilin." Hareketleri durma noktasına gelir. "Bu Sawyer denen kızın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Neye benziyor?"

"Kısa boylu ve kıvrımlı, beline kadar uzanan siyah saçları var ve siyah çerçeveli gözlük takıyor. Oh, ve o bir junior, son sınıf değil."

Yüzünü buruşturdu. "Evet, üzgünüm, bir şey çağrıştırmadı. Ben eziklerle ."

Onu çimdikliyorum ve .

"O bir ezik değil. Harika biri. Git onu benim için bul."

Kollarını kaldırır. "Hiç tanımadığım bir kızı nasıl bulabilirim-"

İkinci dönem zilinin çalma sesi onun keser.

Onu kapıdan dışarı ittim. "Git. Bir sonraki dersten önce onu yakalamaya çalış."

"Sawyer," diye bağırdığını duyuyorum koridorda ellerini çırparak ilerlerken. "Tamam, işte anlaşma, pislikler. Sawyer adında bir hatun gören olursa hemen onunla konuşmam gerekiyor. Burada acil bir ailevi durum var."

Şakaklarımı ovuyorum ve inliyorum. Hiç değilse Oakley ile arkadaş olmak asla sıkıcı olmayacak.

güzel olmadığı zamanlarda, o ... Düşüncelerimi bir

itiş kakış sesi böldü.

Oakley onu kapıya doğru çekiştirirken Sawyer, "Bırak beni," diye bağırır. "Senin neyin var böyle?"

Oakley onu bana doğru itti. "Gömleğini çıkar ve ona ver."

Sawyer'ın ağzı açık kalır. "Deli misin sen?"

Avuçlarımın topuklarını gözlerime bastırıyorum. "Evet. Evet, öyle."

Normal bir insan ona durumu anlatır ve yedek gömleği olup olmadığını sorardı.

Ama Oakley değil. Onun yerine zavallı kızı bir dolaba götürüp .

Oakley parmaklarını şıklatır. "Kes, kes, kısa yığın. Burada bir son tarihimiz var."

Tanrım. Sahip olduğum tek arkadaşlığı mahvetmek üzere. "Sawyer kıyafetlerini çıkarma. Oakley onu rahatsız etmeyi bırak." Üniformamdan geriye kalanları gösteriyorum. "İyi niyetli, sadece bana yardım etmeye çalışıyor."

Sawyer anlaşılır bir şekilde yorgun görünüyor. "Ne oldu?"

Yalan söylemenin bir anlamı yok. "Jace Covington beni buraya sürükledi, baştan çıkardı, bağladı, bluzumu yırttı ve beni acı çekmeye terk etti."

Gözbebekleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Bu ne lan? Bu kötü bir Netflix filmi gibi."

"Bir de bana sor."

Çantasının fermuarını açıyor ve bana yedek bir gömlek

uzatıyor. "Teşekkürler. Sana geri ödeyeceğim."

Başını iki yana sallar. "Paranı istemiyorum. Ama telefon numaranızı alacağım. Böylece bir dahaki sefere bir şey olduğunda, ben işemenin tam ortasındayken senin ahmağın kadınlar tuvaletine dalmak zorunda kalmayacak."

Yeni gömleğimi giyerken fedaime baktım. "Ciddi misin Oakley?"

Omuzlarını silkerek yükseliyor. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyledin,

ve ben teslim ettim. Yöntemlerimi eleştirmeyin."

Sawyer bana telefonunu verdi ve numaramı girdim. "Sana bir borcum var... yine."

Dudağını dişlerinin arasında sıkıyor. "Eğer ciddiysen, bunu telafi edebileceğin bir yol biliyorum."

"Elbette. Ama Oakley'nin kıçını bugün zaten bir kez tekmeledim ve bu kadar kısa sürede ikinci bir saldırıdan sağ çıkacağından emin değilim."

Gülüyor. "Hayır. Yine de seni onun üzerinde tekrar hulk yaparken görmeyi umursamazdım." Elleriyle kıpırdanıyor. "Bu cumartesi Christian'ın evinde bir parti var. Hiç gitmedim ve senin de benimle gelmeni umuyordum." Omurgasını düzeltiyor. "Bunu bir tür sosyal deney olarak görüyorum. Besin zincirinin tepesindekilerin aşağıya nasıl indiğini merak etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum."

Oakley homurdanıyor. "Hıyarlık etmek istemem ama sosyal deney olsun olmasın, ikinizin de Christ- ian'ın partilerinden biriyle başa çıkabileceğinizi sanmıyorum."

Sawyer'ın gözlerindeki meydan okuyan bakış bana gitmek istemesinin *gerçek* sebebinin bu olduğunu söylüyor.

Ne yazık ki yapamayacağım. "Gelemem. Sabah altıdan akşam kapanana kadar çalışıyorum."

Omuzları çöktü. "Önemli bir şey değil. Belki bir dahaki sefere."

Yüzündeki hayal kırıklığından nefret ediyorum. "Bir kez daha düşündüm de, eğer benim vardiyam bitene kadar beklemek istersen, bunu yapabilirim."

O büyük kahverengi gözler adeta ışıldıyor. "Tabii. Saat kaçta çıkıyorsunuz? Yedi gibi çıkarız diye düşünmüştüm ama-"

Oakley, "Saat 10'a kadar kimse gelmiyor bile," diye araya giriyor. "Siz ikiniz neden oraya vardığınızda benimle buluşmuyorsunuz, böylece kendinizi rezil etmezsiniz."

Sawyer bir kaşını kaldırır. "Gerçekten mi? Kraliyet Kalpleri Akademisi'nin prensinin, soylu tebaasından birinin bizim gibi iki önemsiz fakirle takılmasına izin vereceğinden emin misin?"

Resmen yeni favori insanım oldu.

"Oakley haydutluk yapmaya ve düzgün bir insan olmaya karar verdi," diye onun yerine cevap veriyorum. "Ve ben sekizde çıkıyorum, bu yüzden kesinlikle evime erken gelmeli ve benimle hazırlanmalısın."

Şansım yaver giderse, onu tanıştığımızdan beri taktığı lacivert saç bandını çöpe atmaya ve biraz dudak parlatıcısı sürmeye ikna edebilirim.

"Tamam, güzel. Kulağa hoş geliyor-"

"Bu küçük ya-ya kardeşlik saçmalığını böldüğüm için üzgünüm," diye homurdanıyor Oakley. "Ama Dylan ve benim ilgilenmemiz gereken acil bir durum var."

Kahretsin. Adam haklı.

Üçümüz de dolaptan çıkıyoruz.

"Birazdan sana mesaj atarım," diye fısıldıyor Sawyer, biz ayrı yollara gitmeden önce.

Müdürün odasına doğru ilerlerken koridorlar bomboştu ve bir vitrinde yansımalarımızı yakaladıktan sonra minnettar oldum.

Oakley, Mike Tyson'la birkaç raunt kaybetmiş gibi görünüyor ve ben de gece kulübünden sonra köhne bir sokakta uyanmış gibi görünüyorum.

Çok iyi bir *çift olduk.*

P Müdür Ryan'ın tepesi atıyor. "Ne demek beşinci savunmamı yapıyorum?" Parmağını Oakley'e doğru itti. "Morarmış bir gözün, morarmış bir burnun ve kanlı bir dudağın var." O beni işaret ediyor. "Ve sen..." Bocalıyor. "Kıyafet kurallarına pek uymuyorsunuz diyelim, genç bayan." Boncuk gibi gözleri gidip geliyor. "Birkaç öğrenci, bir okul arkadaşlarının

"Bu sabah derse girmeden önce ikiniz arasında bir tartışma yaşandı."

Oakley omuz silkiyor. "Tartışmayı tanımla." Ben de aynı şeyi yapıyorum. "Birkaçını tanımla."

Teyzem ellerini havaya kaldırıyor. "Üzgünüm ama bu çok saçma. Yeğenimin üvey oğlum yaşındaki bir çocuğa bu kadar *zarar* vermesine imkân yok. Ayrıca, neden kendi kuzenini dövsün ki?" Bize sempati dolu bir bakış attı. "Bence gerçeği söylemiyorlar çünkü birileri onları tehdit ediyor ve kim olduğunu bulmanız gerekiyor."

Wayne amcam iç çekti. "Sakin ol, Crys. Sana konuşmayı bana bırakmanı söylemiştim."

Oakley'in bunu nereden anlayabiliyorum.

Saatiyle oynar. "Bizi buraya çağırmak zaman kaybıydı. Kesin kanıtlar olmadan ikisini de suçlayamazsınız. Elinizdeki tek şey söylentiler."

Müdür Ryan o kadar sinirli görünüyor ki, bahse girerim tam zamanlı olarak içki içmeyi düşünüyordur. "Mahkeme salonunda değiliz Bay Zelenka. Bir öğrenciyi uzaklaştırmak ya da okuldan *atmak* için kanıta ihtiyacım yok."

Yukarıdaki yüce Tanrı'ya sessizce dua ediyorum. *Lütfen, kov beni*.

Nefes nefese kaldı. "Birden fazla öğrenci, aralarındaki kavganın bir söylenti yüzünden başladığını bildirdi..." Balık gibi çırpınıyor. "*Yakın* ilişkileri."

Bu çok garip.

Wayne sıkılmış görünüyor. "Gerçekten mi? Hepsi bu kadar mı?"

Müdür Ryan şaşkına döndü. "Ne demek hepsi bu kadar? Royal Hearts Akademisi'nde şiddet konusunda sıfır tolerans politikamız var... diğer şeylerin yanı sıra. Klas ve saygınlık konusunda kendimizle gurur duyuyoruz." Yüzü kıpkırmızı oldu. "Evinizde neler olup bağımsız olarak, bu okul hiçbir *ahlaksız* faaliyete göz yummayacaktır."

Gülmemek için kendimi o kadar kontrol etmem gerekiyor ki, biraz titriyorum. Sadece seks yapmıyoruz, kan bağımız bile yok.

Wayne parmağıyla masayı dürtüyor. "Klas ve haysiyetiyle gurur duyduğunu iddia eden biri olarak, oğlumla kuzeninin bir tür cinsel ilişki içinde olduğunu ima etmeniz çok *iğrenç*. Senin sapık kıçını iftiradan tutuklatmalıyım."

"Mikrofon düştü." Oakley havayı tokatlıyor. "Savcı Zelenka lanet olası evde."

Amcamın ışınlandığına yemin edebilirim.

Teyzem, Müdür Ryan'a sıkı bir gülümseme vermeden önce, "Dil, Oak," diye tıslıyor. "Kocam haklı bir noktaya değindi. Bu ikisinin birlikte olmasına imkân yok." Bize bakarken bakışlarında endişe titreşiyor. "Öyle değil mi?"

"Doğru," diye onu temin ederim.

Oakley beni dürttü. "Senaryoya sadık kal." Parmağını dudaklarının üzerine koyuyor ve "Sessizlik" diyor.

Crystal ayağa kalkar. "Bunlar iyi çocuklar Jim. Duyduklarının bir söylentiden ibaret olduğu çok açık ve onları çamura bulamaya gerek yok." Oakley'i işaret ediyor. "Herkesin vaktini yeğenimi suçlayarak harcamak yerine -ki bu arada kendisi çok başarılı bir öğrencidir- üvey oğlumu döven gerçek pisliği aramalısınız."

Müdür Ryan mahcup görünüyor. "Haklısın Crystal." Yüzü kızarıyor. "Her zamanki gibi, güzel olduğun kadar zeki ve aklı başında birisin."

Amcamın çenesi şişti.

Oakley öğürür gibi bir ses çıkardı. "Dostum, ama." Odaya bakıyorum. "Bu gitmekte özgür olduğum anlamına mı geliyor?"

Teyzeme aşık olmasına rağmen ikna olmamış görünüyor. "O kadar çabuk değil." Masasının çekmecesinden bir kâğıt çıkarıyor. "Önümüzdeki üç gün boyunca okuldan sonra ceza almanız için size bir fiş veriyorum. İkinize de."

Kahretsin. "Gelemem. İşim var."

"Yanlış bir şey yapmadığımız halde neden hâlâ cezalandırılıyoruz?" Oakley soruyor.

Teyzem ve enişteme bakıyor. "Aileniz inanmak istese de istemese de, yaralarınıza bakılırsa bu sabah bir şey olduğu çok açık." Sonra bana baktı. "Dolabında bulunan sprey boyayla birlikte, bunun sadece bir tesadüf olduğundan şüpheliyim." Bir kalem kaparak öfkeyle defterine bir şeyler karalıyor. "Suçlu siz olmayabilirsiniz, ama ikiniz de kimin suçlu olduğunu biliyorsunuz ve onları koruyorsunuz." İkimize de makbuzları uzatıyor. "Bu okulun ilk haftası. Eğer şimdi bir örnek oluşturmazsam, bu sadece devam edecek ve daha da kötüleşecek."

"Bekle," dedi teyzem. "Biri Dylan'ın kilidini sprey boyayla mı boyamış? Kim böyle bir şey yapar ki?"

"Ben de tam olarak bunu çalışıyorum." Herkes bana döndü.

Jace Covington'ı ispiyonlayacağım günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama bugün yaptıklarından sonra, onu nehirde satmak istemiyorum, o piçi nehirde boğmak istiyorum.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "J-"

Oakley ayağıma tekme atıyor. "Yapma bunu." Ağzı gerildi. "Silence senin dostundur."

Ona sessizliğin bize üç günlük dikkat kaybettirdiğini hatırlatmak istiyorum ama o haklı.

Jace'den intikam almanın başka yolları da var. En beklemediği anda saldıracağım.

Yine de onun suçunu başkasının üzerine atmamı engellemeyecek.

Değerli kız arkadaşı gibi.

Müdür Ryan'ın gözlerinin içine bakıyorum. "Britney Caldwell. Dün öğle yemeğinde bana çelme taktı ve bugün de dolabıma sprey boyayla hırsız kelimesini yazdı."

Oakley ellerini havaya kaldırır. "Deli misin sen? Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

Evet.

Krallığı yok ediyorum. Ve tıpkı bir satranç oyunu gibi.

Kralı fethetmeden önce kraliçeyi alaşağı etmelisiniz. Ya da bu durumda *prensi*.

Bölüm 19

JACE

I motoru saatimi kontrol edeceğim.

Fırın beş dakika içinde kapanıyor ama Dylan çoktan kapıdaki tabelayı açıktan kapalıymış gibi gösteriyor.

Dilimi tıkırdatıyorum. *Kötü kız*.

Kilidi çevirirken titriyor ve bir an için beni görüp görmediğini merak ediyorum. Park ettiğim yer onun açısından kısıtlı bir görüş alanı sunduğu için bu pek olası değil.

Ve benimkini.

Kar maskemi yüzüme geçirdikten sonra dizüstü bilgisayarımı açıp çalışmaya başlıyorum.

Neyse ki Bayan Dickinson'ın güvenlik sisteminde dükkânın içinde sadece bir kamera var ve o da ucuz bir kamera.

Birkaç tuşa bastıktan sonra ağa girdim ve Dylan'ı ekrana getirdim.

Yeşil önlüğünü çıkarıp süpürgeye uzanırken zoom yapıyorum. Süpürmeye başlıyor ama elini kot pantolonunun cebine sokmak için duraklıyor.

Birkaç saniye sonra kulaklıkları sıkıca yerine oturuyor ve temizlik yaparken şarkı söylemeye başlıyor.

Sözlerini söylemeye başladığı anda kulak zarına hangi şarkının pompalandığını tam olarak biliyorum.

Brand New'dan "Sic Transit Gloria...Glory Fades".

Bir şarkı için aptalca bir isim, ama bu onun değerini azaltmıyor.

Dişlerimi sıkarak dokunmatik ekranlı müzik setime dokunuyorum ve şifreli sözlere sahip alaycı melodi hoparlörlerimi dolduruyor.

Dylan benim için ilk kez çaldığında, ona bana yanlış giden bir kedi fare kovalamacasını hatırlattığını söyledim.

İroni bu gece gözümden kaçmadı.

Dylan'ın müzikle sallanmaya başlaması da öyle.

Giydiği kot pantolon ve tişört çok seksi değil ama kotun jilet gibi keskin kalça kemiklerini sarması ve ritme göre hareket ederken kıçının kıvrımlarının etrafında şekillenmesi kesinlikle seksi.

İzlemeye devam ederken aletim canlanıyor ama duramayacak ya da kendimi azarlayamayacak kadar tahrik olmuş durumdayım.

Doğruyu söylemek gerekirse, bunu dolaptaki alışverişimize tercih ederim; orada benim gibi birinin sahip olduğunu bilmediğim türden bir irade gücünün her zerresini kullanıp kalçalarını ayırmamayı ve aletimin içinde belirmesini izlememeyi tercih ederdim.

Onu bir ekran aracılığıyla gözlemlemek, her zaman peşinden gelen vicdan azabı olmadan kirli fantezilerimin dolaşmasına izin verme şansı veriyor.

Burada, arabamda, Dylan'ın o işbirlikçi hain değil de bir zamanlar *olduğuna* inandığım kız olduğunu varsayabilirim.

Uğruna kuralları çiğnediğim.

En önemlisi de dahil olmak üzere.

Hareketleri nedeniyle telefonu cebinden düşüyor ve almak için eğilerek bana yuvarlak arkasını daha da iyi görme fırsatı veriyor.

Beyaz sıcak bir yumruk sikimi yalarken parmak eklemimi ısırıyorum. "Siktir."

Ağrıyı hafifletmek için elimi fermuarıma bastırıyorum, ama bu sadece daha da kötüleştiriyor. Özellikle de saçlarını topladığında ve boynunda bıraktığım ısırık izini gördüğümde.

Diğer elim sıkıca kavrıyor. *Dişlerimi onun her santimetresine istiyorum.* Kanımı ne kadar yaktığını ve derimi ne kadar ona göstermek istiyorum.

Beni ne kadar siktiğini.

Eminim şu anda kapıyı beni içeri alırdı. Ve ağzımdan ve parmaklarımdan yeterince ikna edersem, onu tezgâhın üzerine eğdirir, cezalandırıcı aletimin her santimini arkadan sert ve hızlı bir şekilde alırdım.

Zihnim dönüyor, kapı kolumu tutuyorum.

Ve sonra her zaman olduğu gibi oluyor.

Suçluluk duygusu pençelerini göğsüme batırıyor.

Hiç iş sahibi olamadı.

Onun neden olsun ki?

Bir elimi yüzüme sürerek nefes alıyorum ve müzik setimi kapatıyorum.

Kafanı oyuna ver, pislik.

Yolcu koltuğumun zeminindeki levyeye bakıyorum.

Planım vardiyasından hemen sonra buraya gelmekti, böylece onu patronunu soymakla suçlayıp kovdurabilecektim. O dans edip şarkı söylerken otuzbir çekmek değil.

Dylan Taylor'ın mutlu olmaya hakkı yok.

Sefalet ve kalp acısından başka bir şeyi hak etmiyor. Bana ve aileme çektirdiklerinin aynısını.

Ekrana bakarken cam tezgahı silmesini izliyorum.

Birkaç dakika içinde dükkanı kapatacak.

Onu bırakan Tommy olduğu için park yerinde Tommy'nin arabasını arıyorum ama hiçbir iz yok.

Güzel. Levyemi kafasına indirip önümüzdeki yirmi beş yılı hapiste geçirmek zorunda kalmayacağım.

Dizüstü bilgisayarımdaki birkaç tuşa basarak, yakalanmamak için video kamerayı gece boyunca kapatıyorum.

Eldivenlerimi giydikten sonra levyemi almak için koltuğa uzanıyorum, aynı anda telefonum titremeye başlıyor.

Oakley'nin adı ekranda yanıp sönüyor ama görmezden .

Bir dakikadan kısa bir süre içinde ikinci kez çaldığında, direksiyon simidimdeki butona basıp aramayı kabul ediyorum.

Bu herif acımasız ve ben cevap verene kadar aramaya devam edecek. Özellikle de Dylan'la arkadaş olduğu için ona kızgın olduğumu bildiğinden beri.

"Yo."

Levyeyi siyah kapüşonumun cebine sokuyorum ve kapüşonumu . "Ne oldu?"

"Pek bir şey yok, birkaç işim var. Acaba doğaçlama bir sigara içme seansı için buluşmak ister misin?"

Normalde yapardım ama bana meydan okuduğu için onu da otunu da sikeyim. "Gelemem. Bu gece meşgulüm."

"Oh, kelime? Neye ? Belki bir ."

Ona bunun onu ilgilendirmediğini söylemeliyim ama işler kötüye giderse, mazeretim işime yarayabilir. "Britney ile takılıyorum."

Bu imayı havada asılı bırakıyorum.

"İlginç," diye .

Küçümsendiği için küsmesi ya da pasif agresif olmasıyla uğraşacak vaktim yok. Bunu kendi kendine yaptı.

"Evet. Sonra görüşürüz-"

Sürücü tarafındaki kapım açıldı. *Kahretsin*.

"Britney?" Oakley başını arabamın içine eğdi. "Bagajda olmadığı sürece, lanet bir yalancı olduğunu söyleyebilirim." Bir kaşını kaldırarak beni süzüyor. "Ve o binanın çatısından aşağı kaymayı planlamıyorsan, gerçekten aptalca bir şey yapmak üzere olduğunu da söyleyebilirim."

Kar maskemi çıkarıp onu geri itiyorum ve arabamdan iniyorum. "Siktir git."

Bir cigara yakar. "Sikişmenin bir yolu var mı? Eğer varsa, bunu yapmayı tercih ederim."

Espri denemesi sağır kulaklara çarpıyor. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Ben mi? *Senin* burada ne işin var?" Elini bir aşağı bir yukarı salladı. "Dışarıdaki en zeki insan olmayabilirim ama siyah kapüşonlu bir tişörtün, kar maskesi ve levyeyle birlikte bela anlamına geldiğini biliyorum."

"Sana söyledim. Bir şeyle ilgilenmem gerekiyordu."

Yüzünü buruşturdu. "Sakın bana buraya Dylan'a saldırmaya geldiğini söyleme. Ondan nefret ettiğini biliyorum ama bu çok ileri gidiyor dostum."

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum. Bana neyin çok uzak olduğunu söyleyemez. Söz konusu o olduğunda değil.

Gülüyorum ama zerre kadar espri yok. "Cidden orada durup tüm okulun önünde kıçına tekmeyi basan kızı mı koruyacaksın?" Öne doğru bir adım atarak esrarı elinden alıyorum. "Çekil gözümün önünden, midemi bulandırıyorsun."

"Sanki artık senin kim olduğunu bile bilmiyorum." Esrarı dudaklarıma ulaşmadan bir saniye önce elimden çekip alıyor. "İkinizin bir derdi var, anlıyorum. Ama senin onunla olan kavgan benimki değil. Bir taraf seçmek zorunda kalmak ya da geçmişte ikinizin arasında yaşanan bazı şeyler yüzünden onun hayatını cehenneme çevirmek istemiyorum. Sen benim oğlumsun, ama o-"

"Aile," bitiriyorum.

Oak'la ilgili en büyük sorunum da burada yatıyor. Ondan ya da sadakatinden şüphe etmem için bana hiç sebep vermedi. Şu ana kadar.

"Önümüzdeki bir yıl boyunca aynı çatı altında yaşayacağız. Her şeyin yolunda gitmesini istiyorum, anlıyor musun?"

Esrarı bana uzatıyor ama reddediyorum. "Mantıklı."

Başını sallar. "Bana öyle bakma dostum. Hiçbir şey değişmedi. Ben hâlâ senin en iyi arkadaşınım."

"Elbette." Onu yatıştırıyorum ve o da bunu biliyor.

Gözümü kırpamadan bana saldırdı. "Pislik gibi davranmayı bırak. Son dört yıldır, sikini yalamak dışında senin için her şeyi yaptım ve şimdi bu kızın hayatını mahvetmene yardım etmediğim için sana kötülük yapmışım gibi mi davranacaksın?" Kendi arabasına doğru yürümeden önce benim arabama tükürdü. "Siktir git." Göğsünü tokatlıyor. "Artık benimle arkadaş olmak istemiyor musun? İyi o zaman. Senin aksine, kendimi iyi hissetmek için etrafta dolaşıp insanları mahvetmeye ihtiyacım yok, seni pislik."

Lexus'yaslanıp ona bakıyorum. "bitti mi?" "Evet." Temiz bir nefes alıyor. "Evet, sanırım bitirdim."

"Güzel." Bir adım daha yaklaşıyorum. "Çünkü bir daha mülküme tükürürsen, dişlerini döker ve kafana işerim." Bir adım daha atıyorum. "Taraf seçmek istemiyor musun? İyi o zaman. Ama orada öylece durup da bunun sebebi senmişsin gibi davranma. Saçmalıklarının kokusunu bir mil öteden alabiliyorum."

Adam tahılla olan ilişkisine Hayley ile olduğundan daha fazla çaba harcıyor ve tetiği çeken kişi olmak zorunda kalmadan ilişkiyi bitirmenin bir yolunu aradığı açık.

"Dylan'ı korumuyor ya da savunmuyorsun çünkü o aileden biri ve sen de iyi bir adamsın. Onu *kullanıyorsun*."

Yüz ifadesinden bir şeyler geçiyor. "Öyleysem ne olmuş?" Nefesini dışarı üflüyor. "Bu kadar büyütecek ne var?"

Tanrım. Oak, bir kabloyu çiğneyip kendini elektrik çarpmasın diye sürekli gözetim altında tutulması gereken bir köpek yavrusu gibi.

Her ne kadar otoparkta kıçına tekmeyi basmam gerekse , terk edilme sorunları nedeniyle arkadaş olmamamızın onu benden on kat daha fazla inciteceğini biliyorum.

Yavruya bir kemik attım. "Onu kıskandırmak için Dylan'ı kullanmanın bir faydası olmaz. Sadece cesaretini toplamalı ve bu lanet şeyi bitirmelisin."

Bir cigara daha yakıyor. "Keşke bu kadar kolay olsaydı."

"Öyle. Tabii..." geldiğinde içim içimi yiyor. "Hamile değil, değil mi?"

Yüzünü buruşturuyor. "Hayır. Bildiğim kadarıyla hayır." Bir nefes duman üflüyor. "Eğer öyleyse bile, benim değil. Haftalardır sevişmedik."

Ona bir hatunun hamile olduğunu aylar sürebileceğini hatırlatmak istiyorum ama konuyu dağıtıyorum. Ne kadar yatırımsız olsun, büyük ihtimalle bu onun için önemli olmayacaktır.

"Dinle, bunu ne kadar uzatırsan o kadar ." Omuz silkiyorum. "Ama sikinle ne istiyorsan onu yap, dostum. Dylan'ı kullan ve becer ya da becerme. Her iki durumda da umurumda değil."

"Onu becermekle ilgilenmiyorum." Gözlerinde şüphe dolaşıyor. "Ama yardım edemem ama senin olabileceğini düşünüyorum."

Oakley'nin canı cehenneme. "Hayır. İstediğim zaman beni bekleyen güzel, sulu bir parça fileminyonum varken neden sikimi kuru, vasat bir köfteye batırayım ki?"

Elini yanmış gibi çırpıyor. "Lanet olsun. Haklı değilsin Covington. Ama madem konu açıldı, Brit- ney'in paçayı kurtardığını duydum çünkü ailesi küplere binmiş ve sprey kutusunu bulamamışlar."

Asla bulamayacaklar çünkü onu çöpe

attım. "Evet."

Arabamın kapısını açtım ve bindim. Dylan fırını kilitliyor, yani her an burada olabilir. Onu görmek istemediğim gibi, varlığımı sorgulamasını da istemiyorum.

"Sanırım eve gidiyorsun." "Evet."

Hırsızlık artık menüde olmadığına göre, burada işim bitti.

Ellerini ceplerine soktu. "Aramız iyi mi dostum?"

Şimdilik. "Evet."

"Peki ya Dylan? Onunla işin bitmedi mi daha?"

Motoru devirirken sırıtıyorum. "Eğer gerçekten çapraz ateşe tutulmak istemiyorsan, bana cevaplarını beğenmeyeceğin sorular sormayı bırakmanı öneririm."

Bununla birlikte, havalanıyorum.

Bölüm 20

DYLAN

"A İyi göründüğüme emin misin?" Sawyer giydiği uzun turkuaz kazağı çekiştiriyor. "Daha Eylül'ün ilk haftası, belki de süveter kötü bir fikirdir."

Saçının son tutamını da saç maşasının ucunda döndürüyorum. Saç bandını takmamayı ve saçını yapmama izin vermeyi kabul ettiğinde neredeyse çığlık atacaktım.

Sawyer öyle düşünmüyor olabilir ama o muhteşem. Ve yeni ipeksi dalgalarıyla bu gece sadece baş döndürmekle kalmayacak.

Boyun kıracak.

Diğer yandan kıyafeti? Üzerinde biraz çalışılması gerekiyor. Genelde retro ve vintage parçaları severim ama giydiği mor etek belinden yüksek ve bacaklarından uzun. Yine de kazak sevimli ve cömert göğüs dekoltesini gösterecek kadar düşük.

Nasıl cevap vermem gerektiğini düşünerek dudağımı çiğniyorum. Ona karşı dürüst olmazsam iyi bir arkadaş olamam ama benden nefret etmesini ve güvensiz hissetmesini de istemiyorum.

"Dürüst gerçeği mi istiyorsun? Yoksa küçük beyaz bir yalan mı?"

Yeni cımbızlanmış bir kaşını kaldırıyor. "Bu hileli bir soru mu? Gerçeği beş yüz dolara kabul ediyorum, Alex."

Saç maşasını yere bırakıp bir tüp ahududu dudak parlatıcısı alıyorum. Ten rengi için mükemmel.

"Gerçek şu ki çok güzelsin." Dudaklarına biraz sürmeye başladım. "Makyaja ya da hiçbirine ihtiyacın yok." Fazlalıkları bir mendille siliyorum. "Ama o etek vücuduna hiç yakışmıyor. Teyzemin şöminesi için çıra olarak kullanılsa daha iyi olur."

"Oh." Gözleri odanın içinde geziniyor. "Başka kıyafet getirmedim, düşündüm ki-"

Bir parmağımı kaldırarak şifonyerimin çekmecesini açıyorum ve bir çift tayt çıkarıyorum. "Endişelenme. Bunları dene."

Bana deliymişim gibi bakıyor. "Evet, öyle bir şey olmayacak. Teklifin için minnettarım ama sen iki beden gibisin. Ben iyi günümde on dört bedenim. Bunların uymasına imkan yok."

Bir iniltiyi bastırarak ona fırlatıyorum. "Taytlar neredeyse herkese uyacak şekilde tasarlanmıştır. Şikayet etmeden önce bir deneyin."

Suratını astı. "İyi, ama uymazsa, Christian'a giderken benim eve uğrarız, böylece başka bir etek alabilirim."

Onu biraz yalnız bırakmak için arkamı dönüyorum. "Anlaştık."

"Ne giyeceğine karar verdin mi?" diye sesleniyor arkamdan.

"Hayır."

Oraya kimseyi etkilemek için gitmiyorum; sadece Sawyer'a manevi destek veriyorum.

Bir yığın konser tişörtünü karıştırmaya başladım. "Muhtemelen her zamanki gibi. Kot pantolon ve tişört."

İstediğim zaman beni bekleyen güzel bir parça fileminyonum varken neden sikimi kuru, vasat bir köfteye batırayım ki?

Jace'in Oakley'e söylediğini duyduğum zalim sözler, hedefini delip geçen bir ok gibi kafatasıma saplanırken gözlerimi kapatıyorum.

Çoğu genç kız gibi ben de zaman zaman vücudum ve görünüşümle ilgili normal takıntılarla mücadele ettim. Ama çoğunlukla kendime güveniyorum.

Ancak, Jace'in açıklaması? Acıttı.

Hâlâ da *öyle*.

Ve beynimin mantıklı kısmı buna fazla inanmamam gerektiğini bilse de...

Diğer kısmı mı? Sözlerini boğazına tıkamak istiyor.

Giyeceğim Rob Zombie tişörtünü yatağın üzerine attım. "Ben lanet olası köfte değilim."

"Şarkıcı mı, yemek mi?" Sawyer soruyor.

Onunla yüzleşmek için döndüm. Tahmin ettiğim gibi, tayt tam oturmuştu. Deniz mavisi kazağı ve uzun, dökümlü saçlarıyla harika görünüyor.

"Yemek. Gerçi ben şarkıcıyı tercih ederim. Ama boş verin bunları. Çok seksi görünüyorsun."

Burnu kırışıyor. "Emin misin? Eğer eğilirsem, herkes selülit dolu bir kıça sahip olacak."

"Sawyer." Onu omuzlarından tuttum. "Kıçın gayet iyi. Senin tek çirkin tarafın kendine olan güvenin. Hayatım üzerine yemin ederim, klasik bir güzelliğin var. Adele ve Sophia Loren'in aşk çocuğu gibisin. Aksini düşünenler ya kör, ya kıskanç ya da aptaldır ve siktirip gidebilirler."

"Vay anasını." Bu gece ilk kez gülümsüyor. "Teşekkürler. Eğer indie rock gruplarını yönetmek işe yaramazsa, motivasyon konuşmacılığını ciddi ciddi düşünmelisin." Gülümsemesi duraksıyor. "Daha önce köfte hakkında ne diyordun?"

Beni işten aldığında ona Jace'le olan geçmişimin kısa bir özetini verdim, bu yüzden şu anki tüm dramayı hemen hemen biliyor. Ancak, geçen gece Oakley beni vardiyamdan sonra eve bıraktığında kulak misafiri olduğum şeyi ona hiç söylemedim.

"Jace beni köfte ile kıyasladı." Kafası karışmış gibi görününce ekliyorum: "Geçen gece iş yerimde Oakley'ye Britney'nin fileminyon olduğunu, benim de vasat bir köfte olduğumu söylediğini duydum."

Gözle görülür bir şekilde öfkelendi. "O kendini beğenmiş herifin buz kıracağıyla bir lo- botomiye ihtiyacı var."

Yatağımın üzerindeki tişörtü alıp inceliyorum. "Sırtımdan atmam gerektiğini biliyorum... ama..."

"Bu gece ona o kara kalbini yedirmek istiyorsun," diye hınzır bir sırıtışla tedarik ediyor.

Benim sırıtışım da onunkine uyuyor. "Çok kötü."

Saatini kontrol ediyor. "Saat dokuzu biraz geçiyor, seni süslemek için hâlâ bolca vaktimiz var."

"Emin misin? Ben..." Yutkunuyorum, yanlış anlaşılmadan söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Ben dikkat çekmek için belli bir şekilde giyinen kibirli kızlardan değilim ve öyle olduğumu düşünmeni istemiyorum."

Sawyer gözlüklerini düzeltiyor. "Dylan, sahip olmak için adam *öldürebileceğim* bir vücudun var. Eğer Jace'i erekte edecek ve Britney'nin ondan on kat daha seksi göründüğün için gözlerini oymak istemesine neden olacak bir şey giymezsen, seninle bir daha asla konuşmayacağım."

Lanet olsun. "Tamam o zaman. Sanırım bunu yapıyoruz." Bomboş dolabıma doğru yürüyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Tek sorun şu ki, Britney'nin parasıyla yarışacak hiçbir şeyim yok."

Babamın hapse girdiği ilk hafta daha pahalı kıyafetlerimden bazılarını eBay'de sattım. Çoğu üvey canavarın hediyesi olarak gizlenmiş elden düşme olduğu için benim için bir sorun değildi, ama bu gece kesinlikle işe yarayacaklardı.

Arkadaşım yanımda duruyor ve ıslık çalıyor. "Haklısın. Bana ödünç verdiğin bacaklar sahip olduğun en şık şey." Bana bakarken gözlerinde muzip bir parıltı var. "Ama teyzende bir şeyler olabilir. Moda hakkında bir iki şey biliyor gibi görünüyor."

"Öyle. Lisedeyken büyük B harfi olmayan bir Britney ."

"İroniden bahsediyorum. İyi tarafından bakarsak, siz ikiniz pratikte ikiz sayılırsınız-"

Kapının çalınması onun keser.

"İçeri gel," diye ikimiz de aynı anda bağırıyoruz.

Biraz sonra Crystal teyzem elinde bir boyun danteliyle içeri girdi. "Hey, kızlar. Biriniz bana yardım edebilir mi? Wayne'le birazdan gece sinemasına gideceğiz, o ofisinde telefon görüşmelerini bitirirken ben de hazırlanayım dedim."

"Elbette." Kolyesini bağlayabilmek için arkasına geçiyorum.

Sawyer'a bakar. "Vay canına, şu haline bak. İçeri girdiğin zamankinden tamamen farklı bir kız gibisin. Saçına bayıldım."

Sawyer ışınlanıyor. "Teşekkürler." Bana bakıyor. "Ona sen mi soracaksın yoksa ben mi sorayım?"

Bir şey istediğinde çok ısrarcı olabiliyor. Teyzem gergin

görünüyor. "Bana ne soracaksın?"

"Bu gece için bir kıyafet ödünç alabilir miyim diye merak ediyordum."

Şaşırmış görünüyor. "Tabii ki. Yani, tarzınıza uygun bir şeyim olduğundan emin değilim ama-"

"Biz de tam olarak bunu arıyoruz," diye söze karışıyor Sawyer. "Dy- lan'ın Britney'i kıskançlıktan, Jace'i de azgınlıktan çatlatacak kadar seksi bir şeye ihtiyacı var."

Kurnazca, Sawyer. *Gerçekten ince.*

Teyzemin gözleri büyüdü. "Anlıyorum." Elini sallayarak bizi odamdan dışarı çıkardı. "Üçümüz bir şeyler bulacağımıza eminim."

Bölüm 21

DYLAN

Tiki saat sonra, Sawyer'ın arabasında daha önce barda hiç olmadığım kadar makyajlı ve daha az kıyafetle oturuyordum.

Başımı eğerek, teyzemden ödünç aldığım dantelli siyah askılı üstten göğüslerimin fırlamadığından emin olmak için kontrol ediyorum.

Crystal ve Sawyer deri pantolona karşı mini etek konusunda bir anlaşmaya varamadıkları için ben de dar kot pantolonumu tercih ettim.

"Arka koltuğumda fazladan bir kazağım var, ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim."

Üşüdüğüm için kıpırdamıyorum, sinirlerim bozuk. Britney başını belaya sokmaya çalıştığımdan beri her zamankinden daha sinirli, bu yüzden beni gördüğünde nasıl tepki vereceğini ya da ne yapacağını bilemiyorum.

Telefonumu çıkardım ve Oakley'e bu gece onuncu kez mesaj attım. Her zamanki gibi cevapsız kalıyor.

Sawyer iç geçirir. "Saat on biri geçti. Saat bir buçukta evde olmalıyım. Muhtemelen onsuz gitmeliyiz."

Yerden çantamı aldım. "Haklısın. Hadi gidelim."

"Bekle." Ön camdan bakarken gözlerini kısıyor. "Sanırım bu o. Bizden birkaç araba aşağıda park etmiş. Bir adamla konuşuyor."

Görüş alanını takip ediyorum ve Oakley'nin arabasında, daha önce hiç görmediğim biriyle gergin bir konuşma yapıyor gibi göründüğünden emin oluyorum.

Kapımı açtım. "Hadi gidelim."

Ben koştura koştura onun park ettiği yere giderken Sawyer da arkasından geliyor.

O kadar dalmıştı ki yaklaştığımızı görmedi.

Penceresine vurdum. "Hey. Beni hatırladın mı?"

Camını indiriyor ve küfrediyor. "Benim hatam. Unutmuşum. Birazdan buluşuruz."

Yanındaki adam dikkatini Oakley'den bana çeviriyor. Beni bir aşağı bir yukarı süzerken gözlerindeki tehditkâr bakış içimi ürpertiyor.

"Bu kim?"

Oakley'nin yüz ifadesinden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. "Hiç kimse. Sadece bir arkadaş."

Evet, Oakley kesinlikle o garip, sakin hali gibi davranmıyor.

İkisinin arasındaki anlaşmanın ne olduğundan emin değilim ama bu durumdan hiç hoşlanmıyorum.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Ben onun kuzeniyim." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bir sorun mu var?"

Oakley gerilir. "Hayır. İçeri gir. Birazdan sana yetişirim."

Sawyer dirseğimden çekiştiriyor. "Gel hadi. O bitirene kadar arabamda bekleyebiliriz."

İstemeyerek de olsa onu takip ediyorum.

"Bunun ne hakkında olduğunu düşünüyorsun?" Sawyer minibüsüne geri döndüğümüzde soruyor.

"Gerçekten hiçbir fikrim yok."

"Belki de otu ondan alıyordur?"

Başımı salladım. "Şüpheli. Geçen gece sahte bir kimlik kullanıp bir sigara dükkanından bir miktar aldığında yanındaydım."

Bakışlarımı yolun yukarısına, onun olduğu yere çevirerek, aralarındaki alışverişi izliyorum.

Konuşmanın çoğunu Oakley yapıyor ve ellerini çok fazla kullanıyor, sanki söylediği şey onu öfkelendirmiş gibi.

Diğer adam asık bir şekilde oturuyor.

Ta ki orta konsola doğru eğilip Oak'ın kulağına bir şeyler fısıldayana kadar.

Oakley ciddiyetle başını sallıyor ve etrafındaki eli esniyor, sonra gözlerini kapatmadan önce kenetleniyor.

"..." Sawyer kendini durdurana kadar söylemeye başladı. "Nev-er mind."

"Ne?"

Sawyer'ın burada neler olabileceğine dair bir teorisi varsa, can kulağıyla dinliyorum.

"Sence belki de..." Sesi kesiliyor ve bir nefes alıyor. "Sence o... eşcinsel olabilir mi?"

Şaşırdığımı söylemek hafif kalır. "adam mı? Yoksa Oakley mi?"

Tırnak etlerini karıştırıyor. "Bilmiyorum... ikisi de mi? Muhtemelen yanılıyorum ama kuzenin ve Hayley geçen yıl neredeyse birbirlerine bağlıydılar, şimdi ise sanki Hayley yokmuş gibi davranıyor. Ayrıca eskisinden çok daha fazla kafası güzel... Sanki onu rahatsız eden şeyden kaçmaya çalışıyor." Omuz silkiyor. "Muhtemelen çok fazla yorum yapıyorum."

Onun teorisini düşünüyorum. Tamamen ihtimal dışı değil. "Hayır. Bir şeyin peşinde olabilirsin. Bir keresinde onu porno izlerken yakaladım, ama gözleri kapalıydı, yani gerçekten *izlemiyordu*, anlıyor musun? Temelde arka plan gürültüsüydü ve eğer eski sevgilim

-"Bu erkekler için normal değil." Dik oturuyorum. "Ayrıca Jace'in bizim takıldığımıza dair başlattığı dedikoduya da itiraz etmedi ya da yalanlamadı."

Adamın Oakley'nin arabasından inip koşarak caddenin ilerisindeki başka bir arabaya gitmesini izliyorum. Oakley tüm bu süre boyunca onu izliyor. Al- onu şimdiden özlemiş gibi. "Daha önce bir an yaşadılar. Adam ona bir şey fısıldadı ve Oakley söylediği şey canını yakmış gibi görünüyordu."

Sawyer'ın gözleri büyür. "Aman Tanrım, haklısın. Ayrıca o adam senden pek hoşlanmıyordu ama kuzeni olduğunu söyleyince rahatladı. Belki de Oakley'nin olmadığı biri gibi davranmasına kızdı ve senin onun yeni sakalı olmandan korktu." Sawyer göğsünü tutuyor. "Bak, Oakley onun gidişini izliyor. Gözlerini ondan alamıyor." İç çekiyor. "Çapraz aşıklar gibiler. Modern zamanların Romeo ve Juliet'i. Sadece... Romeo ve Romeo." Yüzü düşüyor. "Belli ki ortaya çıkmaktan korkuyor. Onun yanında olmalıyız Dylan. Cinsel kimliği ne olursa olsun onu sevecek ve destekleyecek insanlar olduğunu bilmeli."

Katılıyorum. "Evet, kesinlikle. Yani, biz bir aileyiz." Kalbim sıkışıyor. "Geçen gün babasının mutluluğunu önemsemediğine dair bir şeyler söyledi. Belki de amcama söylemeye çalışmıştır ve o da

onu desteklemek için birleşti. Ama Wayne'in desteğine ihtiyacı yok. Ben varım. Ve sen varsın."

Sesi titriyor. "Ona sırtımızı dönmeyeceğiz."

Konuşmamıza o kadar dalmışız ki Oakley pencereyi tıklattığında ikimiz de sıçrıyoruz.

"Bu dondurma standını patlatmaya hazır mısınız?"

Sawyer ve ben onun minibüsünden çıkarken bakışıyoruz.

Sonra, kendimi bundan vazgeçiremeden kollarımı ona doluyorum. "Doğru bir başlangıç yapmadığımızı biliyorum ama senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum."

Oakley donakalır. "Uh. Teşekkürler."

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Ciddiyim, Oak. Biz bir aileyiz. Her ne yaşa, ben arkandayım. Yalnız değilsin."

Sawyer grup kucaklaşmamıza katıldı. "Ben de senin için buradayım." Gökyüzünü işaret . "Ve o da öyle. Tanrı tüm çocuklarını sever."

Oakley'nin ağzı açık kalır. "Siz ikiniz ne ve ben de biraz alabilir miyim lütfen?"

Sawyer bana bakıp "Henüz hazır değil" demeden önce "Seni ne kadar desteklediğimizi bilmeni istiyoruz" diyor.

Başımı sallıyorum. Onu zorlayamayız. Ne zaman doğru zaman olduğunu hissederse o zaman ortaya çıkacaktır.

Ve bunu yaptığında onun için burada olacağız.

Oakley boğazını temizler. "Bu küçük aşk festivali ne kadar güzel olsa da, içinde benim adımın yazılı olduğu bir şişe viski var."

Biz ayrılırken gözleri benim üzerimdeydi. "Güzel gömlek."

Zihnim dolaba ve Victoria's Secret'a gitmem gerektiği konusunda yaptığı öneriye geri dönüyor. Belki kendisi de oraya gitmekten zevk alıyordur?

"Teşekkürler. Belki bir ara alışverişe gideriz?"

"Dylan," diye tısladı Sawyer. "Onu klişeleştirme."

Kahretsin, o haklı. "Çok özür dilerim. Alışveriş sana göre değilse sorun değil. Ne istersen yapabiliriz."

Gömleğinin yakasını açıyor. "Demek istediğim, harika bir moda anlayışım var." Bir kolunu benim omuzlarıma, diğerini Sawyer'ınkine dolayarak bizi house müzik çalan Akdeniz tarzı villaya götürüyor. "Ama bunun hakkında daha sonra konuşabiliriz. Önce size biraz bilgi vereyim. Burada bazı iğrenç adamlar var, bu yüzden her zaman kendi içkinizi kendiniz yapın ve doldurun. Eğer yere koyarsanız, bırakın

ve bir tane daha yap. Christian bir üçüncü dünya ülkesini aylarca sarhoş etmeye yetecek kadar içki stokluyor."

İçen biri değilim ama bilmek güzel.

"İnsanlar ikinci katta sevişiyor. Eğer bir yatak odasının kapısı , başka bir yere gidin ya da boş bir yatak odası için sıranızı bekleyin." Duraklıyor. "Ayrıca, punç içmeyin."

Sawyer ona bakmak için başını çevirir. "Çivili olduğu için mi?"

Oakley sırıtarak, "Hayır," diye yanıtlıyor. "Çünkü Cole bir keresinde
sarhoşken, onu pisuar sandı."

"İğrenç," diyor Sawyer, benim düşüncelerimi yankılayarak.

Biz girişe yaklaşırken kendi kendine gülüyor. "Hayır. Ona tanrıların altın nektarı deyip durur ve insanları bir yudum almaya cesaretlendirirdi. Çok ... Ta ki birkaç kız buna kanıp neden sıcak olduğunu ve tadının komik olduğunu sorana kadar." Kaşları dans ediyor. "Sonra histerik oldu."

Düğmeyi çevirirken Sawyer'la birbirimize dehşetle bakıyoruz.

Oakley ön kapıyı açtığı anda ortalık karışır.

Evin çeşitli yerlerinde bir insan seli var ve yanından geçtiğimiz herkesin elinde kırmızı bir Solo bardak var.

Sağ tarafımızda bazı insanlar dans ediyor ve iyi vakit geçiriyor, diğerleri ise dans etmeye *çalışıyor* ve berbat vakit geçiriyor.

Birkaç çift kavga ediyor... diğerleri bulabildikleri her yüzeyde öpüşüyor.

Sawyer'ın benden daha çok etkilendiğini söyleyebilirim çünkü içeri girdiğimiz anda neredeyse çenesi yere çarpacaktı.

"*Her zaman* midir?" diye soruyor.

"Ne?" Oakley, içki dolu bir masaya doğru ilerlerken müziğin üzerinde bağırır.

"Dedim ki, her zaman midir?"

Oakley bir fincana bol miktarda kehribar rengi sıvı döküyor.
"Bazen. Gece ilerledikçe biraz azalıyor. Göreceksiniz."

Sawyer yığından boş bir fincan alır ve masayı inceler. "Burada alkol oranı beşin *altında* olan bir şey var mı?"

Oakley viskiye tekrar uzanmadan önce uzun bir yudum alır.
"Biliyorsam ne olayım."

Bir sürahinin arkasına gizlenmiş yarısı boş bir soda şişesi görüyorum ve onu alıyorum. "Al bakalım."

Dikkatli bir şekilde kokladıktan sonra iki fincan dolduruyor. "Peki şimdi ne yapmalıyız? Dürüst olmak gerekirse, ben zaten biraz sıkıldım."

Bana fincanlardan birini uzatıyor ve bir yudum alıyorum. "Ben de içiyorum. Müziğin berbat olduğundan bahsetmiyorum bile."

Oakley gözlerini devirir. "Çünkü ikiniz de ayıksınız." Sawyer anahtarlarını kaldırır. "Çünkü arabayı ben kullanıyorum."

Oakley bana bakıyor. "Senin bahanen ne?"

Tanıdığım insanların çoğunun düşmanım olduğu bir evde uyanık kalmak ve yönümü bulmak istiyorum.

"Sadece çok içen biri değilim," diye verdim.

"Yo," diye bağırıyor derin bir ses odanın öbür ucundan.

Sawyer'ın çemberimize doğru yürürken yüzünü buruşturmasını kaçırmıyorum. "Evet, bu parti resmen berbat."

Belli ki arkadaşım Cole Covington hayranı değil.

Onu suçladığımı söyleyemem. Yıldız oyun kurucu güzel olabilir ama çok iğrenç ve ukala.

Ona bakmak da acı veriyor, çünkü ikizinin yürüyen bir hayali gibi.

Asla olmayacak bir geleceğin zalim bir parıltısı.

Bir zamanlar ne olduğunu hatırlatan hüzünlü bir hatıra.

Cole'un ya da Jace ve ailesinin bununla nasıl başa çıkacağından emin değilim.

"Sorun nedir, Dylan?" O keskin yeşil gözleri bana hançer gibi bakıyor. "Hayalet görmüş gibisin."

Bir kez olsun nutkum tutuldu.

Sawyer değil . "Onu rahat bırak, Covington."

"Bu benim en sevdiğim inek değil mi?" Yüzü alaycı bir sırıtışla aydınlanırken onu içine çeker. "Neredeyse seni tanıyamayacaktım. Kaybolmadığına emin misin, tatlım?" Eğilerek elindeki bira şişesini çıkışa doğru eğiyor. "İncil çalışması yolun aşağısında."

Kollarını kavuşturarak ona bakar. "Lütfen. Kafana bir tokat atıp kıçına sürünse bile bir çalışma grubunu tanıyamazsın."

Bira şişesinin ucunu imalı bir şekilde yalıyor. "Oh, bebeğim. Benimle edepsizce konuşmana bayılıyorum."

Yüzü tiksintiyle buruşuyor. "Tanrım, tam bir domuzsun."

Cole onun göğsüne odaklanır ve dudağını ısırır. "Oink, oin-"

Britney'nin ekibinden tanıdığım bir kız senansın ortasında ona yanaşıyor ve o da kolunu kıza doluyor. "Selam, seksi şey. Seninle jakuzide buluşacağımı ?"

Konuşmaya başlıyor ama Cole dikkatini arkamızdaki bir şeye yöneltiyor. "Bitirmenin zamanı gelmişti."

Jace'in merdivenlerden indiğini gördüğümde aptal, hain kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Heykel gibi kollarına çok yakışan siyah bir Henley ve kalçalarından aşağı sarkan dar bir kot pantolon giyiyor.

Yüzü her zamanki gibi mükemmel. Bu gece çenesini kaplayan ince kirli sakalla daha da mükemmel.

Görünüşüne o kadar odaklanmışım ki kemerini düzelttiğini fark etmem bir saniyemi alıyor... ve Britney'nin çöpü attıktan sonra bile devam eden pis bir koku gibi arkasından sinsice yaklaştığını.

Sawyer'ın elini tutup biraz hava almak için verandaya çıkmayı düşünüyorum ama Britney beni çoktan fark etti.

Yüzündeki bir anlık kıskançlık ve hemen ardından gelen tedirginlik ifadesi ona bir süre katlanmaya değer.

"Bak, esrarkeş ne getirmiş." Oakley'e sinirli bir bakış fırlattı. "Çok teşekkürler Oak. Eminim yakında eski sevgilin olacak Hayley buraya geldiğinde çok *heyecanlanacaktır*."

Oakley onun tehdidinden etkilenmişe benzemiyor.

Jace ne bana ne de bir başkasına göz ucuyla bile bakmadan derme çatma bara doğru ilerliyor. Sawyer ve benim gibi, o da alkolü göz ardı ederek doğrudan sodaya yöneldi.

O şişeyi incelerken ve dişlerini gıcırdatırken sırıtıyorum. "Hangi göt deliği benim malımı izinsiz içiyor?"

, Sawyer kaskatı kesildi.

İçkimin kalanını içiyorum ve boş bardağımı gururla havaya kaldırıyorum. "*Bu* pislik."

Boynundaki kaslar gerildi. "Burada ne halt ?" Bakışları alçalıyor ve karanlık gözbebekleri Oakley'e odaklanmadan önce kısa bir an için küçümsemeden başka bir şeyle parlıyor.

"Sorun istemiyor musun? Hiç getirme."

"Buraya Oakley olsa da olmasa da gelecektim," diye bilgi verdim. "Ama burada olmam seni bu kadar rahatsız ediyorsa... beni görmezden gelmeye çalışmalısın." Bir parmağımı çıplak kolumda gezdiriyorum. "Seni çok fazla kontrol altına almadığım sürece, mümkün olmayacak. Bu durumda profesyonel yardım almanı öneririm." Ona sahte bir sempati dolu bakış attım. "Artık hayatında olmayan birine bu kadar takıntılı olmak sağlıklı değil."

Yüz hatlarına kazınmış bir acı titreşimi görene kadar sözlerimin ne kadar yanlış anlaşılabileceğini fark etmemiştim.

"Jace, ben yaptım-"

"Hayır." O derin gamzesini göstererek gülümsediğinde ve soda şişesini eline aldığında midem bulanıyor. "Haklısın." Göz açıp kapayıncaya kadar yanıma geliyor ve sodayı başımdan aşağı döküyor. "Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler."

Elindeki boş şişeyi bana doğru fırlatıp uzaklaşırken Britney ve arkadaşı sırtlanlar gibi gülüyor.

"Birisi takıntılı," diye alay ediyor Britney. "Ama bu kesinlikle Jace değil."

Sawyer masadan bir rulo kağıt havlu alıp bana uzatıyor.

"Teşekkürler." Üzerimdeki fazla sıvıyı elimden geldiğince silmeye başladım.

"Tamam." Cole ellerini ovuşturur. "Ben jakuziye giriyorum, kim geliyor?"

"Ben," diye yanındaki kız.

"Jace'in isteyip istemediğine bakacağım," diye araya giriyor Britney. "Eğer istemezse, muhtemelen benim eve geri döneriz, böylece onu daha iyi hissettirebilirim... bilirsin, *biri* gecesini mahvettiğinden beri."

Onu görmezden gelmek büyük bir çaba gerektiriyor.

Oakley bana baktı. "Hızlı bir dalış yardımcı olabilir."

Hangi yaşadığını gerçekten bilmek isterdim, çünkü benim evrenimde Jace'in erkek kardeşi ya da Britney'in en iyi arkadaşıyla herhangi bir nedenle jakuziye girmem.

"Ciddi misin Oakley?" Britney tersliyor. "Jace'in kıçını tekmelemesini istemiyorsan, onu davet etmeyi bırak. Hoş karşılanmıyor. Ve eğer böyle devam edersen, sen de olmayacaksın."

Arkadaşı elini kalçasına attı. "Aynı şey onun koca kıçlı arkadaşı için de geçerli."

"Sakin ol," diyor Cole. "Sawyer bir şey yapmadı bile."

İkisi de onu görmezden gelir.

"Tanrım." Britney saçlarını omzunun üzerinden atıyor. "O lekeyi jakuzide gördüğünü hayal edebiliyor musun?"

"Su bir balinanın doğal yaşam alanıdır," der arkadaşı kendini beğenmiş bir *şekilde*. Sawyer utançtan kıpkırmızı kesilir.

Ancak ben kırmızı *görüyorum*.

Özellikle de Sawyer'ın alt dudağı titremeye başladığında. "Siktir et onları," diyorum ona. "Sadece kıskanıyorlar."

"Neyin?" Britney'nin yancısı kıkırdıyor. "Konjestif kalp yetmezliği ve diyabet mi? Hayır, teşekkürler."

"Awe," Britney coos. "Sanırım ağlayacak."

İçimde öfke kabarıyor. Britney hayatımda tanıdığım en aşağılık, en sefil insan ve onun herkesten çok daha iyi olduğunu düşünmesinden bıktım.

Sürekli büyüyen ve kanserini herkese bulaştıran bir mantar gibi.

Ama yeterince yayıldı. Burada durup arkadaşıma zarar vermesine izin vermeyeceğim.

Ellerimi sıkıyorum. Sırada kim konuşursa ilk o düşecek.

Yan tekme burnunu kırıştırır. "Aman Tanrım. Öyle. Domuz yağı topu- ağlamak için-"

Bir yumruk ağzına doğru uçuyor. Ama bu benim değil.

Sawyer'ın yeri.

Ve benim kızım onu yere serdiği için oldukça güçlü bir yumruk atıyor.

Sawyer dişlerini göstererek ona bakar. "Ben ağlıyor olabilirim ama kanayan sensin... sürtük."

Kız ona doğru hamle yapar ama Sawyer avantajı ele geçirir ve kızın üstüne tırmanır.

Britney beni itiyor. "O şişko kıçını arkadaşımın üzerinden çek, yoksa onu öldürür."

Görüşümü kırmızı bir sis kaplıyor. Bu uzun zamandır geliyordu.

Kızıl saçlarından bir avuç tuttum. "Bir torba sik ye, ateş kasık." Ve sonra yumruğumu burnuna indirdim.

Bölüm 22

DYLAN

"Tşapka ," diyor Sawyer banyodaki yerinden.

Elimdeki zonklamaya ve kana rağmen Britney'nin attığı tek yumruk yüzünden dudağımdan akan damlalara katılıyorum.

Neredeyse on beş dakika boyunca Sawyer kendini savundu ve ben de çocukluğumdaki teröristin canına okudum.

İşler o kadar çığırından çıktı ki, etrafımızda partiye katılanlardan oluşan bir çember oluştu ve birisi müziği *Rocky* tema şarkısına çevirdi.

Cole ve Oakley ayırmak için ellerinden geleni yaptılar ama ne zaman beni ya da Sawyer'ı çekip çıkarsalar, Brit- ney ve arkadaşının üstünlük kurmamasını sağlamak için takım olmaya başladık.

O kadar kötüleşti ki Jace'i destek için çağırmak zorunda kaldılar çünkü etraftaki insanların yarısı karışmak istemedi ve diğer yarısı da eğlenceyi durdurmak istemedi.

Jace'in beni küçük kız arkadaşının üzerinden çekip aldıktan sonra *onu* yerden kaldırırken yüzünde beliren ifade paha biçilemezdi.

Banyo lavabosunun üzerindeki kızıl saç tutamını okşuyorum. "Hatıra almak için yaşlandık bile."

Gülerek kendini yerden kaldırıyor. "Yarın çok ağrımız olacak."

Parmak eklemlerimi kontrol ederken irkildim. Kırık yok ama şişmiş ve morarmışlar. "Bir de bana sor. Teknik olarak bu benim bir hafta içindeki ikinci dövüşüm."

Elini uzattı ve kalkmama yardım etti. "Profesyonel olarak eğitime başlamalısın."

"Sadece Britney'i kum torbam olarak kullanabilirsem."

Musluğu açıyorum ve yüzümü yıkıyorum çünkü Jace'in üzerime döktüğü sodadan dolayı hâlâ yapış yapış.

"Kahretsin," diyor Sawyer saatine bakarken. "Saat bir buçuk. Sokağa çıkma yasağına geç kalacağım."

Hay aksi. Ayılarımızı toplamak için banyoya kapandık ve zaman kayıp gitmiş olmalı.

Telefonunu çıkarır. "Babama mesaj atıp seni bırakır bırakmaz evde olacağımı söyleyeceğim."

"Hayır, Oakley ile otostop çekebilirim. Şimdi yola eve zamanında varırsın."

Bana ihtiyatla bakıyor. "Emin misin? Seni burada mahsur bırakmak istemem. Ayrıca Oakley içki içiyor."

"O kullandı ama ben kullanmadım. Eminim benim araba kullanmamla ilgili bir sorunu olmayacaktır."

Ona hızlıca sarılıp vedalaştıktan sonra minibüsüne kadar yürüyorum ve üvey kuzenimi arıyorum.

Hâlâ oturma odasında olacağını düşünmüştüm ama ondan hiçbir iz yok. Aslında, burada bulunan insanların yarısı gitmiş durumda ve onun onlardan biri olmadığını umuyorum.

Bir kanepede oturan iki adama doğru yürüyorum. Kırmızı gözleri ve kambur duruşları - paylaştıkları koca kıçlı nargileden bahsetmiyorum bile - bana Oakley'nin adamları olduklarını ve bana nerede olabileceğini söyleyebileceklerini söylüyor.

"Hey."

Bere takan adam başını kaldırır. "Oh, kahretsin. Bu sensin." Arkadaşının omzunu tokatlıyor. "Daha önce Britney denen hatunu döven kuzen."

Kuzen sikici terimini hayatım boyunca bir daha duymazsam, çok erken olacak.

Arkadaşı büyük bir duman üfler ve öksürür. "Sen bir efsanesin, B. Deli gibi saygı duyuyorum." Nargilesini işaret ediyor. "Buna vurmak ister misin?"

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama ben aslında Oakley'i arıyorum. Onu gördünüz mü?"

Birbirlerine bakarlar.

"Hayır," diyor içlerinden biri. "Kavgadan beri değil."

"Ama Cole dışarıda jakuzide," diye ekliyor arkadaşı. "O-dawg onunla birlikte olabilir."

"Tamam, teşekkürler."

Uzaklaşmaya başladım ama beni durdurdular.

"Hey, B. Belki bir dahaki sefere dövüştüğünde, bir memeni falan çıkarabilirsin." Hayali bir basketbol topu sallıyor. "Viral olmaya ve bir sonraki seviyeye çıkmaya çalış. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Bu adamlardan sosyal *ya da* kariyer tavsiyesi alırsam Tanrı yardımcım olsun.

"Tabii. Ne yapabileceğime bakarım."

Kısa bir el sallamayla onları nargileleriyle baş başa bırakıp dışarı çıkıyorum.

Verandanın uzak tarafında yer alan büyük jakuziye giden yolu küçük ışık dizileri aydınlatıyor.

Ve dedikleri gibi, Cole'u bulduğum yer burası.

Verandadaki sandalyelerde sızmış birkaç kişi dışında yapayalnız.

Ancak Oakley'nin nereye gittiğini bilme ihtimali yüksek.

Ben yaklaştığımda gözleri kapalı ve başının arkası jakuzinin çıkıntısına dayanmış durumda.

O kadar rahat ki dikkatini çekmek için boğazımı temizlemem gerekiyor. "Hey, rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama nerede olduğunu bildiğini umuyordum
Oakley'di. Eve bırakılmam gerek."

Tek gözünü açıyor. "Buraya Sawyer ile gelmedin mi?"

"Evet, ama ona eve gitmesini söyledim çünkü sokağa çıkma yasağına geç kalmıştı."

Kolunu uzatarak yakındaki bir Solo bardağını kenardan aldı. "Onu son gördüğümde Britney ve Casey'yle yaptığınız romlu eğlenceyi iptal ettikten hemen sonraydı." İçkisinden yavaşça bir yudum alıyor. "Onu aramayı denedin mi?"

"Evet." Topuklarımın üzerinde dönüp içeri girmeye hazırlanıyorum. "Yine de teşekkürler. Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler."

"O kadar hızlı değil." Küvetin kenarına vuruyor. "Ofisime geç. Biraz sohbet etmemiz gerekiyor."

O fincanın içinde her ne varsa çok sert olmalı. "Mayom yok."

Dudakları seğiriyor. "Daha önce görmediğim bir
şey değil." "Üzgünüm, ben... hayır."

Omuz silkiyor. "Sen bilirsin." Küvetin bana en yakın tarafına doğru manevra yaparken yüzünde merak dans ediyor. "Ama düşünmeden ..." Sesi kesiliyor ve beni ifadesinin geri kalanını tamamlamaya ya da bu konuda soru sormaya davet ediyor.

"Tamam, ısırırım. Neyi merak ediyorsun?"

Yüz ifadesi meleksi bir hal alıyor. "Belki ben de böyle konuşsaydım."

Sanki karnıma bir yumruk yemiş gibiyim. Kendimi durduramadan elim yanağına çarpıyor. "Senin derdin ne lan?"

Liam'ın öldüğünü öğrendikten sonra uyuyana kadar ağladım ve Jace'in artık benimle konuşmak istemediği ortaya çıktıktan sonra tekrar ağladım ve bir değil iki değer verdiğim insanı kaybettim.

Sonunda kendimi Liam'ın ölümüyle ilgili duygularımı annemle aynı kutuya koymaya zorladım.

Ancak, tek yumurta ikizi tarafından hafızasıyla alay edilmesi sadece acımasız olmakla kalmaz, aynı zamanda yüzeye bir acı dalgası gönderir.

Gözlerim yaşarıyor ve göğsümü tutuyorum.

Liam burada olmalıydı...ama değil. *Arkadaşım asla geri gelmeyecek*.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum beynim yaptığım şeyi işlerken. "Ben çok üzgünüm."

Cole bir şeyler söylemeye başladı ama ben çoktan eve doğru koşmaya başlamıştım.

Çok acıyor. Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum.

Bir güç bana çarpıyor ve tökezliyorum, ama çelik bir kavrama üst kolumu yakalıyor ve kıçımın üzerine düşmeden önce beni düzeltiyor.

"Nereye dikkat et," diye ısırır Jace.

Üstsüz olması ve arkasında bikinili iki kızın olması önemsiz. Benim odak noktam göğsündeki dövme.

Kalın siyah harflerle yazılmış *Kardeşimin Bekçisi* yazısı, her bir pec'*in* üzerinde uzanan bir çift karmaşık melek kanadının üzerine tünemiş durumda.

Yeni bir acı dalgası üzerime çökerken boğazımda bir yumru yükseliyor. *Liam*.

Düşüncesizce, parmak uçlarımı mürekkebin üzerine sürüyorum.

Jace keskin bir nefes çekti... sonra elime vurarak uzaklaştırdı. "Sakın bana dokunma."

"I-" Başımı sallıyorum, bu kadar doğal bir şey yaptığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Çok *duyarsız*. "Özür dilerim."

Kollarımı kendime dolayarak Jace'in ve bikinili kızların yanından geçiyorum.

Oakley'i bulmalıyım ki gidebileyim. Burada olmak, bu gömülü duygularla uğraşmak... Hepsi çok fazla.

Bölüm 23

DYLAN

I Oakley'i yirmi dakikadan fazladır arıyoruz ve hâlâ ondan bir iz yok.

Son bir çabayla merdivenden çıktım ve karşılaştığım her kapıdan içeri dalarım.

İlk iki yatak odasını kontrol ettikten ve tutkunun pençesindeki iki erkeği kızdırdıktan sonra, koridorun sonunda duran doğru ilerliyorum.

Kapı , ben de birkaç kez vurdum.

Karşı taraftan bir yanıt alamadığımda, kendimi içeri bırakıyorum.

Oda loş ama Oakley'i hemen fark ediyorum. Tek başına ve kral boy yatağın ortasına yayılmış.

Rahat bir nefes alıyorum. Onu uyandırmaktan nefret ediyorum ama anahtarlarını bana ne kadar çabuk verirse, kendi yatağında o kadar çabuk uyuyabilir.

", parti hayvanı." Bileğine vuruyorum. "Eve gitme vakti geldi."

Boğazının arkasından kısık bir ses çıkarıyor.

"Meşe." Bacağını okşadım. " kalk."

Kan çanağına dönmüş gözbebeklerinin arasından gözlerini kısarak bana bakıyor. "."

"Evet, benim. Sawyer'ın gitmesi gerekti." Komodinde anahtarlarını arıyorum ama bir bulamıyorum. "Anahtarların nerede?"

Göz kapaklarını indirdi. "Ha?"

Destek için dizimi yatağa koyarak ceplerini karıştırmaya başladım.

"Seni özledim."

Konuşması o kadar bulanık ki, neredeyse onu duymuyorum. Belli ki Oakley "*herkesi seviyorum"* türünden bir sarhoş.

Omzunu ovuyorum. "Seni de özledim. Ama başka neyi özlüyoruz biliyor musun? Anahtarlarınız. Hatırlıyor musun..." Hayır, sormanın anlamı yok. Sormayacak. Yatağın üzerinde kayarak pantolonunun arka girmek için elimden geleni yapıyorum.

Acı içinde gözlerini kapatır. "Beni öldürüyorsun."

Dramatik, çok mu? "Üzgünüm ama arabanın anahtarlarını bulmam lazım."

Elleri yüzümü çerçeveliyor. "Yapamam." Kapüşonlu, cam gibi gözleri daha da camlaşıyor ve sesi çatlıyor. "Acıyor."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemiyorum. Sarhoş ya da değil, bu sözlerin arkasında büyük bir inanç var ve kalbim onun için acıyor.

Oakley mutluluğu hak ediyor. Ama bundan daha fazlasını mı? O, istediği kişiyi sevme özgürlüğünü de hak ediyor.

Tutuşu daha da sıkılaşıyor ve titriyor. "Dayanamıyorum."

Oh, adamım. Bu tür şeylerde hep kötü olmuşumdur. Ancak, onun için burada olduğumu ve bunu atlatacağını bilmesini istiyorum.

"Neler hayal bile edemiyorum, ama ben buradayım-" Beni daha yakına çekiyor. "Sana çok ihtiyacım var."

Alkolün idrakini etkilediği açık. "Ben varım. Hiçbir yere gitmiyorum-"

Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve bir de bakıyorum ki dudakları dudaklarımda.

Ne. Ne. Sikeyim.

Ona ne yaptığını sormak için ağzımı açıyorum ama anda dili içeri dalıyor.

Donup kaldım, tamamen hazırlıksız yakalandım. Kaynaşmış olabileceğini anlıyorum, ama suları test etmek için doğru kişi ben *değilim*.

İstemediğim öpücüğü derinleştirdiğinde omuzlarına tokat atıyorum. Kalçalarını kaydırıyor ve inliyor.

Bir şey açıkça ortaya çıkınca midem bulanıyor. Şu anda beni yan tarafımdan dürten şey. *İğrenç*.

Kapıdan Cole'unkine çok benzeyen bir ses, "Öpüşen kuzenler terimini duymuştum ama daha önce hiç görmemiştim," diyor.

Oakley'i itebildiğim kadar sert itiyorum, sonunda ağzını açana kadar.

Elimin tersiyle dudaklarımı silerek yataktan kalkıyorum ve etrafımda dönüyorum.

Tabii ki, sadece Cole değil. Jace de orada duruyor. Ve bakışları her zamanki gibi inceleyici.

"Biz... bu değil." Yataktaki sarhoş aptala ters ters baktım. "Eşcinsel olduğunu sanıyordum. Sana *yardım* etmeye çalışıyordum."

Oakley'nin başı yana yatar ve . Cole'un dudakları

seğirir. "Gerçekten mi?"

"Evet," diye tükürdüm. "Ve bunu düşünen tek kişi ben değilim. Sawyer da öyle düşünüyordu." Karyolayı tekmeledim. "Seni alışverişe götürecektim, ahmak."

Eğlence Jace'in yüz ifadesini hafifletir.

Cole kahkahadan iki katına çıkar. "Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi şey. Pantolonuna girmek için eşcinsel numarası yaptığına inanamıyorum."

"Ne? Öyle bir şey ."

Kahkahası durur. "Ama az önce dedin ki..."

Belli ki Sawyer'la ben aceleci davranıp kendimizi . "Onu daha önce arabada bir adamla gördük ve-"

"Hangi adam?" Jace soruyor.

Ben cevap veremeden geçip gitti. "Kahretsin."

Arkamı döndüğümde yüzümdeki tüm kan çekiliyor.

Oakley şiddetle titriyordu.

Panik içime işliyor ve telefonumu çıkarıyorum. "911'i mi arayacağım?"

"Hayır," diye bağırır Jace. "Epilepsisi var." Oakley'i yan yatırırken yüz hatları sertleşiyor. "Bir süredir nöbet geçirmiyor ama şiddetli stres ve ilaçlar onu tetikliyor."

Eğer durum buysa, Oakley'nin en sevdiği hobisini gerçekten değerlendirmesi gerekiyor.

"Sürekli ot içiyor."

Jace bana bir bakış attı. "Sorun ot değil. Olsa olsa yardımcı olur." Saatine bakıyor. "Bu tür şeylerin olmasına neden olan şey, o aptalca şeylerle uğraştığında oluyor."

Oh. Oakley'nin daha önce birlikte *olduğu* adam gerçekten bir satıcıymış.

Tanrım. Kendimi tamamen çaresiz hissediyorum -ama daha da fazlası- onu durduramadığım için kendime .

Ne yapacağımı ya da nasıl daha iyi hale getireceğimi şaşırmış durumdayım. "Belki de amcamı aramalıyım."

"Hayır," diye tersliyor Cole. "Eğer ona söylersen, uyuşturucu yüzünden sadece sinirlenmekle kalmaz, arabasını da bir yıllığına elinden alırlar."

Muhtemelen. "Ama eğer dr-"

"Bir dakika, on saniye," Jace.

Oakley gözlerini kırpıştırarak tavana bakıyor, o kadar kaybolmuş ve şaşkın görünüyor ki koşup ona sarılmak istiyorum.

Jace ona bakıyor. "Nöbet geçirdin dostum."

Oakley konuşmaya çalışır ama Jace eğilir ve onu yakasından kavrar. "Bana *söz vermiştin*."

Sesi buzdan daha soğuk, ama gözleri o kadar korku dolu ki kalbim sıkışıyor.

Jace başları birbirine değene kadar gömleğini çeker. "Loki'nin numarasını sonsuza dek sil ve bu saçmalığa bir son ver yoksa *seninle* işim sonsuza dek biter. Anladın mı, göt herif?"

Oakley gözlerini kapatmadan önce Jace'e küçük bir baş selamı verirken suçluluk duygusu hissediliyor.

Cole nefesini dışarı üfler. "Tamam, plan nedir? Arabasını evimize geri mi götüreceğim?"

Jace başını sallar. "Hayır. Bu gece birkaç bira içtin, bu yüzden senin de sürmeni istemiyorum. Burada bırakırız ve sabah alırız." Oakley'nin telefonunu komodinin üzerinden alır. "Wayne'e mesaj atıp geceyi bizim evde geçireceğini haber vereyim."

"Ben sürebilirim. İçecek bir şey almadım." Gözlerimi kısıyorum. "Soda dışında."

Jace homurdanarak kot pantolonunun cebini karıştırıyor ve bana bir dizi anahtar fırlatıyor. "Tamam. Onu benim evime götürebilirsin ama ondan sonra gitmen gerek. Evimde istenmiyorsun."

Acı ve şaşkınlık karışımı bir duygu kaplıyor içimi. "Eğer durum buysa, neden Oakley'nin arabasını alıp ikimizi de eve bırakmıyorum?"

Jace kollarını kavuşturur. "Hayır."

"Tanrım, özür dilerim baba. Öncelikle iznine ihtiyacım olduğunun farkında değildim."

Cole homurdanıyor. "Bakın, ya bizimle çalışın ya da biz bu işi hallederken yolumuzdan çekilin. Wayne'in, oğlunun bir partide çok içtiği için geceyi bizim evde geçirdiğini düşünmesi, gerçek kanıtları yüzüne vurmaktan ve Oakley'nin başını belaya sokmaktan farklı."

Sanırım haklı. Sayılır. "Tamam, Oak- ley'in arabasını eve götürmeme ne dersin? Böylece sen de-"

"Hayır," diyor Jace sıkıca.

"Neden bu kadar zorluk çıkarıyorsun?"

"Çünkü arkadaşıma göz kulak oluyorum." Jace bana doğru ilerliyor. "Amcanın çapraz sorgusuyla yüzleşmeye gerçekten hazır mısın? Oğlunun arabasının neden garaj yolunda olduğunu ama kendisinin evde olmadığını sorduğunda ne diyeceksiniz? Pes edecek ve ona

ele geçirdi mi? Ya da kafası çok iyiyken ve sarhoşken sizi öptüğünü ağzından kaçırdı mı?"

Onu taşaklarından asma dürtüsüyle savaşıyorum. "Tabii ki hayır."

Gülüşü acıdır. "Bana deli diyebilirsin ama sana güvenmiyorum. Eğer Oak'a gerçekten yardım etmek istiyorsan, çeneni kapalı tutacak ve sana ne *dersem* onu yapacaksın." Çenesini Cole'a doğru uzatır. "Onunla git. Hızlı davranıp Oak'ı eve götürmediğinden emin ol."

Tanrım, inanılmaz biri.

Cole ve Jace, Oakley'i yataktan kaldırır ve her iki kolunu da omuzlarına yeniden yerleştirir.

Jace dişlerinin arasından, "Önümüzden geçip ön kapıyı açabilirsen harika olur," diye homurdanıyor.

Eğer şu anda sersemlemiş Oakley'e fiziksel olarak destek olmasaydı, onun kıçına tekmeyi basardım.

Merdivenlerden inerken aklımdan korkunç bir düşünce geçiyor.

Geçen gün Oakley ile kavga ettim. *Nöbet geçirmiş olabilir*.

Çünkü Jace, yaptığı her şeyin sorumlusunun arkadaşı olduğuna inanmama izin verdi.

Dışarı çıkarken kanım kaynıyor.

Oakley'i yerleştirdikten ve iyi olduğunu öğrendikten sonra Jace'le biraz *sohbet* edeceğim.

Jace'in evine giderken Oak'ın arka koltukta horlamasını saymazsak oldukça sessizdi.

Dikiz aynasından ona bakıyorum. "O olacak mı Tamam mı?"

Epilepsi hakkında fazla bilgim yok ama araştırma yapmayı planlıyorum.

Cole başını sallıyor. "Yıllar boyunca sadece birkaç kez içtiğini gördüm ama sonrasında hep çok yorgun oluyor." Koltuğunda kayarak arkadaşını inceliyor. "Ayrıca şu anda zil zurna sarhoş ve kafası bir uçurtma kadar güzel, o yüzden en iyisi uyumasına izin verelim."

Katılıyorum. Uyuşturucu kullandığı ve bana hamle yaptığı için ona ne kadar kızgın olsam da, sağlığı konusunda ona isyan yasasını okumaktan çok daha fazla endişeliyim.

Cole'un gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. "Biraz beklemek seni eve bırakabilirim."

"ama benim var."

Tommy mesajıma cevap vermediğinden beri değilim ama bir Covington'ın beni götürmesini kabul etmektense kırık camların üzerinde sürünerek teyzemin evine dönmeyi tercih ederim.

Muhtemelen ben de daha iyi olurdum, çünkü bu gidişle beni öldürüp cesedimi ormana gömerlerdi.

Yüzü öne dönük. "bilir."

Jace sürekli bir pislikken, Cole kısa yolculuğumuz boyunca neredeyse ricacı davrandı.

Bu beni geriyor. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Özür dilerim." Bir elini siyah saçlarında gezdiriyor. "Bir pislik gibi *davranmayarak* seni kırmak istemedim. Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım."

Sola dönüp onların giriyorum. "Öyle demek istemedim. Kibarlığını takdir ediyorum. Ancak Jace'in benden nefret ettiği bir sır değil ve sen benden pek hoşlanmıyorsun. Sanırım sadece bu ani fikir değişikliğinin nedenini merak ediyorum."

Evinin önüne geldiğimizde çenesinin çalışmasından vereceği cevabı düşündüğünü anlayabiliyorum.

Sonunda konuştuğunda emniyet kemerimi çözüyorum. "Bu dünyada hepimiz seçimler ve hatalar yapıyoruz." Hüzün gözlerini gölgeliyor. "Ve içimde küçük bir parça, seninkinin ikincisi olabileceğini düşünmeden edemiyor." Omuz silkiyor. "Eğer haklıysam, aynaya her baktığında Jace'in ya da benim yapabileceğimden çok daha kötü bir şekilde cezalandırılıyorsun demektir."

Ona ne demek istediğini ya da benim hangi hatamdan bahsettiğini soramadan arabadan iniyor.

Jace arkamda durup Oakley'nin arabasını engelliyor, sonra da kardeşiyle buluşuyor.

Oakley, arka koltuktan kalkmasına yardım ettikten sonra biraz daha uyanık ama hâlâ kendinde değil.

"Bana kızgın mısın?"

O kadar kederli görünüyor ki ucuz bir çim sandalye gibi katlanıyorum. "Biraz, ama yarın konuşuruz." Tam içeri gireceklerdi ki kollarımı ona doladım. "Beni korkuttun."

"Özür dilerim," diye fısıldıyor biz ayrılırken ve Jace ile Cole onun kollarını tutarken.

Düşmanıma odaklanıyorum. "Onu içeri soktuktan sonra dışarı gel. Küçük bir konuşma yapmamız gerek."

O uğursuz gözler beni tepeden tırnağa inceliyor. "?" Yerimde duruyorum. "Beni duydunuz."

Jace tartışmaya başlar ama Cole "Ben buradan anladım" der. Oakley'nin sırtına bir tokat atar. "Hadi koca adam. Bianca'yı uyandırıp bize yemek yapmasını sağlayabiliriz."

Biraz canlanır ve araba yoluna doğru giderler.

İçeri girdikleri anda Jace'i arabaya doğru itiyorum. "Sen lanet olası bir ikiyüzlüsün. Oakley'nin epilepsisi olduğunu biliyordun ama yine de tüm o kötü şeyleri yaptığını düşünmeme izin verdin."

Jace eğlenmiş görünmüyor. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Hayır, değilim, göt herif. Bu yüzden ona saldırdım." Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Onu *ciddi şekilde* yaralayabilirdim, Jace."

Yüzündeki ifadeden ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim. "Evet, yapabilirdin. Yine de burada, garajımın önünde durmuş beni suçluyorsun."

Parmaklarını bileğime doluyor ve arabaya yaslanan ben olana kadar beni çekiyor. "Flaş haber, Dylan. Sana bir bok yaptırmadım. Onu dövmeyi sen seçtin, çünkü bu senin yöntemin. Ne zaman biri canını yaksa ya da seni kızdırsa, işi abartıyorsun."

Boğazımda öfke yükseliyor. Yaptığı *her* şeyi göz önünde bulundurursak çok sinirli. "Bu gece Oakley'nin zulasından çalmadığına emin misin? Bu *senin* . Şimdiye kadar yaptığım tek şey iyi bir arkadaş olmaktı, ki bu senin için söyleyebileceğimden çok daha fazlası."

Üst dudağı kıvrılıyor ve eğiliyor. "Keşke erkek olsaydın, çünkü yemin ederim kalbini yerinden söküp atardım, seni aşağılık, çıkarcı amcık."

Daha önce de pek çok kötü şeyle ama bu en iyisi.

Birinin bana ya da benim hakkımda söylediği en kötü şey.

Yanağına öyle sert bir tokat atıyorum ki kendi elim acıyor. "Senden nefret ediyorum."

Tanrı şahidim olsun ki şu anda öyle. Bana neden kızdığı önemli bile değil, çünkü artık umurumda değil.

İki avucunu da arabanın üzerine koyarak beni hapsediyor. "Bunun beni korkutması mı gerekiyor? Çünkü korkutmuyor. Yapabileceğin başka bir şey yok- benden alabileceğin başka bir şey yok. Sana izin vermeyeceğim."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Daire çizerek konuşuyor ve bu bizi hiçbir yere götürmüyor. "Ben sana hiçbir şey yapmadım." Yüzünü tutuyorum,

Onu bana bakmaya zorluyorum. "Beni *tanıyorsun*, Jace. Beni herkesten daha iyi tanıyorsun. Ne düşünürsen düşün..."

"Hayır. Bilmiyorum." Sesindeki keder beni derinden etkiliyor. "Hiç sevdim mi emin değilim."

Daha önce yanılmışım. *Bu en* iyisi. "On bir yaşımdan beri kalbimi avucunun içinde tutuyorsun. Birinin diğerini incitme gücü varsa, o da sensin, ben değil." Boğazım düğümleniyor ve göğsümün boşluğunu bir öfke dalgası dolduruyor. "Kahretsin, döndüğümden beri yaptığın tek şey bu." Parmağımı göğüs kafesine sokuyorum. "Britney Cald- iyi mi? Benim aşağılık olduğumu mu düşünüyorsun? *O* bunun tam tanımı."

Eli enseme kayıyor ve at kuyruğumu kavrayarak başımı geriye yatırıyor. "Kaltağın teki olabilir ama en azından beni hiç ."

"Ona zaman ver."

Burnunun ucu açıkta kalan boynumun uzunluğunu sıyırıyor. "Dikkatli ol, Taylor. Kıskançlığın ortaya çıkmaya başladı."

Gülüyorum. "Lütfen. Onda benim istediğim hiçbir şey yok." Gözlerim kısıldı. "Artık yok."

"Bundan emin misin?" diye meydan okuyor. "Eminim," diye yalan söylüyorum.

Göz kapaklarını indirdi. "Bu yüzden mi bu gece bu seksi gömleği giydin?" Sıcak nefesi boynumun kenarını gıdıklıyor. "Dikkatimi çekmeyi umuyordum."

"Hayır."

Yalancı, yalancı, pantolonu yanıyor.

Bu bana boğuk bir kıkırdama kazandırdı. "Çok kötü." Dudaklarını boğazıma bastırıyor. "Çünkü işe yarıyor. Tüm dikkatim sende." Parmaklarını gövdemde gezdiriyor. "Soru şu ki... bununla ne yapacaksın?"

Dişlerim hayal kırıklığı içinde sıkılıyor. "Sana git kendini becermeni söyle."

Dil halkasını nabız noktama değdirdiğinde ürperiyorum. "Bence seni becermek daha eğlenceli olurdu."

"Sanki izin verirmişim gibi."

Parmak eklemleri kot pantolonumun bel bandının üstündeki çıplak deri şeridine değdiğinde nabzım fırlıyor. "Yapacağını ikimiz de biliyoruz."

"Yanılıyorsun."

Burun delikleri geri çekilen bir nefesle genişliyor. "Peki. O zaman durmamı söyle. Sana dokunmayı bırakmamı ve içeri girmemi söyle."

Yapamam.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Başparmağıyla kot pantolonumun fermuarını izlediğinde nefesim kesiliyor. "Bunları aşağı çekip elimi içine sokarsam ne bulacağımı merak ediyorum."

Dişleri boynumun sıyırdığında kulaklarımda kan uğulduyor. "Eminim benim için güzel ve ıslak olursun." Hassas derimi ağzına alıyor. "Eminim sen de benim sikim için yalvarırdın."

"Sana bir bok için yalvarmazdım," diyorum, kendi kulaklarıma bile samimi gelmese .

Etime yapışıyor, öyle sert emiyor ve ısırıyor ki acıtıyor. "Yapmak zorunda olduğunu kim söyledi?" Avuçları karnımdan yukarı kayıyor. "Belki de sadece sana veririm." Bacağımı beline doluyor ve ereksiyonunu içime bastırıyor. "O kotu indir ve seni burada anlamsızca becereyim. İkimiz de hayatımıza devam edebilelim."

Yemin ederim nefesim kesildi. "İstediğin bu mu?"

"Bilmiyorum." Onun için ağrıyan noktaya sürtünüyor. "Sen söyle."

Başını eğdiğinde ve ağzı gömleğimin dantelli kumaşına değdiğinde içim kıpır kıpır oluyor. Ama bunu ne kadar istesem de, Britney'nin bir yanıyla onu kabul etmeye istekli değilim.

Jace'in hepsini istiyorum. Her berbat parçasını ve kırık parçasını. Hepsini kendime istiyorum.

"Sen onunla birlikteyken seni sikmeyeceğim."

Konuşmaya başlıyor ama telefonum çalıyor ve sözünü kesiyor.

Hırlayarak elini cebime soktu ve telefonu çıkardı. Anında yüzü tiksintiyle doluyor ve beni itiyor.

İfadesi o kadar acımasız ki, sanki taştan oyulmuş gibi. "Ve seni *asla* sikmeyeceğim... *asla*." Telefonumu bana fırlattı. "Ama, hey. Eminim Tommy yapardı."

Bölüm 24

DYLAN

"T "Beni almaya geldiğiniz için teşekkürler."

Tommy başıyla onaylıyor ve arabasını vitese takıyor.

Konuşmadan önce beş dakika geçti.

"Jace'in evi takılmanı beklediğim son yerdi." Çıkmıyoruz, yani teknik olarak Tommy'ye bir açıklama borçlu değilim.

ama onun yerinde olsaydım ben de merak ederdim.

"Değildim. Bir partideydim." Pantolonumdaki gevşek bir ipliği parmağıma doladım. "Uzun lafın kısası, oraya birlikte gittiğim arkadaşım sokağa çıkma yasağına geç kaldığı için ayrılmak zorunda kaldı ve eve birlikte gitmeyi planladığım kuzenim çok sarhoş oldu." İpliği daha sıkı çekiyorum. "Jace ve Cole onun arkadaşları, bu yüzden geceyi onların evinde geçirmesi için ısrar ettiler ama Cole içiyordu, ben de Oakley'nin arabasını sürdüm."

Tommy yüzünü buruşturdu. "Birlikte yaşadığınıza göre kuzeninin arabasıyla eve dönmen daha mantıklı olmaz mıydı?"

Öfkeli bir nefes üflüyorum. "Jace bunu yapmamı istemedi."

Benim sokağıma doğru ilerlerken çene kasları titriyor. "Eski alışkanlıklar zor ölür, sanırım."

"davranma. Başka seçeneğim yoktu."

Bana attığı bakış, mazeretim hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylüyor.

"Eğer gerçekten inandığın şey buysa, sanırım haklısın." Garaj yolumun sonundaki kaldırımın kenarına park etti ve motoru durdurdu.

"Ama sırf enayi rolünü oynayabilmek için emrinize amade olmamı beklemeyin. *Yine*."

Ben arkadaş olduğumuzu düşünürken onun ilişkimizi bu şekilde görmesi sinir bozucu. Bir şeye ihtiyacım olursa onu aramamı *söylediğinden* bahsetmiyorum bile.

"Vay canına, tamam." Emniyet kemerimi çözdüm. "Yolculuk için teşekkürler. Seni *bir daha* rahatsız etmeyeceğim."

"Dylan, bekle." Koluma uzandı. "Hıyarlık etmeye çalışmıyorum ama başından beri sana karşı tamamen dürüst oldum. Sadece arkadaşın olmakla ya da Jace'le olan berbat ilişkinde ikinci planda kalmakla ilgilenmiyorum. Bundan daha fazlasını istiyorum." Avuç içi çıplak omzumun üzerinde kayıyor. "Bundan daha fazlasını *hak ediyorum*... ve sen de öyle."

Ne dediğini anlıyorum ve bir açıdan haklı. İkimiz de aldatılmayı hak etmiyoruz ama ben hazır değilim. Tommy şu anda verebileceğimden çok daha fazlasını istiyor.

"Döneli daha bir hafta oldu. Kafamı toparlamak için daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Biliyorum ve bunu sana vermeye hazırım." Gözleri parlıyor. "Ama beni aptal yerine koyma." Omuzları biraz çöktü. "Jace'in de *seni aptal* yerine koymasına izin verme. O ve Britney'nin yıllardır ateşli ve ağır oldukları bir sır değil. Bu ikisi sekizinci sınıftan beri son oyun."

Boğazım düğümleniyor. "Doğru."

Bakışları dudaklarıma düşüyor. "Bu gece seni öptü mü?"

Nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Kısmen çünkü bu onun işi değil. Ve kısmen de neredeyse öpüşmekten *çok daha fazlasını* yaptığımız için.

Gerçeğe karar verdim.

"Hayır." "Yapmasını istedin

mi?"

Bakışlarımı kaçırıyorum. "Ne fark ki?"

Aramızdaki mesafeyi kapatarak dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Öpücükler arasında Tommy'ninki hiç fena değil. Hızlı, nazik ve güvenli. *İstemem gereken her şey*.

çekilmeye başlıyorum, ama eli yanağımı kavrıyor ve ağzımı açmam için beni zorluyor. Pes ettiğim anda dilini içeri itiyor.

Jace'in görüntüsü kafamdan bir füze gibi geçiyor ve geri çekilmeden önce Tommy'yi öpmem gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum.

"Seni onun gibi incitmeyeceğim." Dudakları önce ağzımın köşesine, sonra çeneme gidiyor. "Senden çok hoşlanıyorum."

Ona sulu bir gülümseme veriyorum. "Biliyorum."

Başını eğerek, çok daha uzun bir öpücük için daha içeri giriyor.

"Bunu ne kadar uzun zamandır yapmak istediğimi biliyor musun?" fısıldıyor ayrıldığımızda.

"On dört yaşından beri mi?"

Gülüyor. "Aşağı yukarı." Arzu yüz ifadesini karartıyor ve eli karnımdan aşağı kayıyor. "Ama gerçek olan, mastürbasyon fantezilerimin hepsinden çok daha iyi."

Evet, o küçük detayı kendine saklayabilirdi. Çok ileri

gitmeden onu durduruyorum. "Üzgünüm, ben-"

"Hazır değil," sözümü bitiriyor.

Derin bir nefes çekerek başımı sallıyorum. "Biz sadece... tüm bunlar benim için biraz -aslında çok- hızlı gelişiyor."

"Sorun yok." Ellerini kaldırıyor. "Sen hazır olana kadar bunları kendime saklayacağım."

Sevimsiz bir söz olsun ya da olmasın, bana saygı duyması ona büyük puan kazandırıyor.

Kaşları bir şey gibi kasılıyor. "Sorun nedir?"

"Benimle bir randevuya çık."

Yine sıfırdan altmışa. "Bu hafta programım oldukça yoğun-" "O

zaman gelecek hafta. Vikingler Raiders'ı ezdikten sonra. Sen de "Gel, benimle ve ekibimden birkaç arkadaşla takıl."

"Tamam," diyorum, çünkü gerçekten de onu geri çevirmek için tek bir neden bile düşünemiyorum.

Sırıtıyor. "Eğleneceksin. Söz veriyorum."

"Eğlence kulağa mükemmel geliyor."

Sawyer'la takılmayı saymazsak, uzun zamandır içmemiştim.

Üzüntü karnımı tırmalıyor. *Jace'in de öyle olduğunu*

sanmıyorum. Tommy çeneme vuruyor. "Tamam, sıra

bende. nedir?"

Bu gece yaşananlar kalbime ağır geliyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

Tommy'nin hayatı boyunca Royal Manor'da yaşadığı düşünülürse, Liam'ın ölümü hakkında benden çok daha fazla şey biliyor olma ihtimali var.

"Liam nasıl öldü? Jace ve ailesine mesaj atmayı denedim ama hiç cevap vermediler. Ve onun ölüm ilanı - eğer öyle diyebilirsen -Sadece doğum günüyle birlikte vefat ettiği ay ve yılı listeliyor."

Bugün bile Liam'ın Instagram'daki son paylaşımı okul dansında birlikte çektirdiğimiz bir fotoğraf. İki gün sonra gördüğüm *RIP Liam* mesajının bir hata olduğunu ummaya devam ettim.

Hesabının anıtlaştırılmasından kısa bir süre önce resimlerine yorum yapma seçeneği devre dışı bırakıldığında kalbimde oluşan uğursuz hissi asla unutmayacağım.

Tommy koltuğunda öne doğru kayar. "Tüm detayları bilmiyorum ama anladığım kadarıyla bu da o garip kazalardan biriymiş." Yüzünde hafif bir buruşukluk var. "Dürüst olmak gerekirse, Liam'ın ölümünden sonraki her şey oldukça gizliydi. Cenaze töreni çok özeldi, sadece aile arasında." Onun omzunu sıkıyor. "Liam ortaokulun son haftasına çok yakın bir zamanda öldüğü ve Jace'le ben farklı liselere gittiğimiz için onu etrafta hiç görmedim." Yüz hatları buruşuyor. "Ancak birkaç kişiden duyduğuma göre çok çabuk sinirleniyormuş. Liam hakkında konuşurken yakalanırsanız, yüzünüzü yeniden düzenlermiş."

Son zamanlarda şahit olduklarıma dayanarak, bundan şüphe duymuyorum.

Yine de anlamadığımı söyleyemem. Annem hakkında benimle her dalga geçtiğinde Britney'in boğazına yumruk atmayı ne kadar çok istediğimi Tanrı bilir.

Omuz silkiyor. "Sanırım adamı gerçekten kınayamam. Stone beni çok sinirlendiriyor ama ölseydi, bu tür bir kaybı geride bırakabilir miydim emin değilim. Anlıyor musun?"

Boğazımda bir acı yumağı oluşuyor. "Evet."

Jace ve ailesinin her gün ayağa kalkacak gücü bulması bile başlı başına bir başarı.

Parmaklarını vuruyor. "Bakın, bunu size söylediğimi kimseye söylemeyin, ama bir keresinde bir öğretmeninden, küçükken geçirdiği kazadan kaynaklanan bir komplikasyon olduğunu duymuştum."

Sanırım annesinin öldüğü araba kazasından bahsediyor. "Nasıl yani?"

"Görünüşe göre sonrasında bir tür kalp rahatsızlığı da geçirmiş." Bardaklıktaki bir şişe suya uzanıyor. "Söylentiye göre babası, yani *Trust Pharmaceuticals*'ın sahibi, Liam'a bu hastalık için geliştirdikleri bir ilacı test ettiriyormuş ama işler pek iyi gitmemiş ve uykusunda ölmüş."

Ellerim yüzüme doğru uçuyor. "Hayır."

Jace'in annesinin ölümünden sonra babasıyla zaten sarsıntılı bir ilişkisi vardı, ama şimdi? Neredeyse hiç görüşmezlerse şaşırmam.

konuştu.

Tommy'nin gözleri hüzünle dolar. "Evet, gerçekten korkunç. Ailesinin bu konuda neden konuşmadığını anlıyorum. Hem kişisel hem de yasal nedenlerden dolayı."

Onları kim suçlayabilir ki?

Bay Covington oğluna yardım etmeye çalıştı ve sonunda onu öldürdü.

Tanrım. Nasıl bir suçluluk duygusu taşıdığını hayal bile edemiyorum... ya da çocuklarının ona karşı beslediği kızgınlığı.

"Hey," diye fısıldıyor Tommy birkaç dakika sonra. "Liam'ı önemsediğini biliyorum ama kendini mutsuz hissetmeni isteyeceğini sanmıyorum." Eğilip şakağıma bir öpücük konduruyor. "Hayatına devam etmenin bir yolunu bulmanı isterdi."

Tommy haksız değil. Annem bir yana, Liam tanıdığım en nazik, en bencil olmayan insandı.

Kaybını bu kadar derin yapan da bu.

Boğazımı temizliyorum ve yolcu kapısını açıyorum. "Ben yan tarafa gidiyorum." El sallayarak arabadan iniyorum. "Dikkatli sür. Bıraktığın için tekrar teşekkürler."

Arabasının kapısının açılıp kapandığını duyduğumda garaj yolumda ancak iki adım atmıştım.

Döndüğüm anda kollarını bana doluyor. "Bunlardan

birine ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

O ana kadar bunu fark etmemiştim. "Onu çok özlüyorum."

Arkadaşımı özlüyorum.

İkisini de.

"Anladım." Saçlarımı karıştırıyor ve başımın tepesini öpüyor. "Ama seni böyle görmenin onu ne kadar inciteceğini biliyorsun."

Ayrıldığımızda gözlerimdeki buğuyu siliyorum. "Biliyorum."

Tommy haklı. Liam kesinlikle gözyaşları yerine gülümsemeyi tercih ederdi.

Kalbim çarpıyor, beynimin oluşturduğu düşünceyi protesto ediyor, ama içten içe bunun yapılacak en doğru şey olduğunu biliyorum.

Jace benim her şeyim olmadan önce en iyi arkadaşımdı ve onu başka biriyle görmek ne kadar acı verse de onun için en iyisini istiyorum. Ve Britney'nin o olduğunu düşünmesem de, onu mutlu ediyor olmalı... yoksa onunla olmazdı.

Belki de Jace'le olan bu atlıkarıncadan inip kalbime girebilecek başka birinin olabileceği ihtimaline kendimi açmamın zamanı gelmiştir.

Eğer içimdeki birkaç kelebek bir şey ifade ediyorsa, önümde birinin durduğundan oldukça eminim.

"Seni yarın ararım."
Tommy başını eğiyor ve ben de parmak uçlarımda dudaklarına yapışıyorum.
Tıpkı paylaştığımız ilk öpücük gibi, bu da yumuşak, nazik ve güvenli.
Jace Covington'ın olmadığı her şey.
Ve ilk kez, tam da ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu fark ediyorum.

Bölüm 25

DYLAN

Geçmiş...

Liam ve ben bir saat içinde yirminci dansımızı bitirirken trobe ışıkları spor salonunun duvarlarından lazer ışınları gibi yansıyor.

Söylemese de biraz yıprandığını söyleyebilirim.

o.

Şarkı değiştiğinde bir kolumu sallıyorum ve yavaş bir şarkı başlıyor. "Meyve suyu almaya ne dersin?"

Yüzünden geçen rahatlama çok sevimli. "Tabii. Eğer istersen."

İçeceklerle dolu masaya doğru yürüyoruz ve ona bir fincan doldurduktan sonra aynısını kendim için de yapıyorum. "Bunu itiraf etmek üzere olduğuma inanamıyorum ama gerçekten eğleniyorum."

Yüzü düştü ve hatamı anladım.

"Seninle değil, aptal. Seninle her zaman eğleniyorum. Burada, dansta demek istedim. Geldiğimiz için mutluyum."

Britney beni her gördüğünde bana dik dik baksa da, Jace düğmeli gömleği ve pantolonuyla ne kadar seksi görünse de, ya da onları dans ederken gördüğümde içimde oluşan kıskançlık dalgası ne olursa olsun, buraya geldiğim için pişman değilim.

Gülümsüyor. "Ben de."

Başımı Liam'ın omzuna yaslıyorum. "Kardeşin dev bir pislik olmasına rağmen hâlâ arkadaşım olduğun için teşekkürler."

Gülüyor. "Bana teşekkür etmenize gerek yok. "Bunlar benim en sevdiğim iki kişi değil mi?" diye sorar arkasından tanıdık bir ses. diyor.

Liam çenesini çıkarır. "Hey, T-t-tommy. Eğleniyor musun?"

Tommy'nin bana baktığında gözlerinin muziplikle parlamasını özlemiyorum. "Artık öyleyim." Masaya yaslanarak dans pistini inceliyor. "Görünüşe göre kardeşin iyi vakit geçiriyor."

Meyve kokteylimi yüzüne fırlatma isteğimle savaşıyorum. Liam ayaklarını sürüyerek yürüyor.

"Evet."

Tommy dirseğiyle Liam'ı dürtüyor. "Britney -ve ikizleri- bu gece oldukça ateşli görünüyorlar, ha?"

Kendine bir bardak meyve suyu doldururken bana attığı bakışı kaçırmıyorum.

Liam kaşlarını çatarak bana yaklaşıyor. "Hayır. Gerçekten değil."

İşte bu da Liam'ın harika olmasının nedenlerinden sadece biri. Aptal kardeşi gibi o da değer verdiği insanlara sadık.

Tommy'nin bakışları gülümsemeden önce bir dakika kadar üzerimizde kalıyor. "Oh, şak. Sana söylemeyi unuttum."

Liam içkisinden bir yudum alır. "Söyle bana ne?" "Söylentiye göre Heather Gibson seninle dans etmek istiyormuş."

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Buraya Cole'la birlikte geldi."

Tommy içkisini sonra Liam'ın ikizini işaret eder, o da sevgilisiyle dans *etmemektedir*. "Cole son on dakikadır Hayley'le takılıyor." Tribünlerin yanında burnunu çeken esmer bir kızı işaret ediyor. "Söylemeye gerek yok ama Heather bu durumdan pek memnun görünmüyor."

Çünkü üç Covington kardeşten ikisi ahmak.

Liam'ın kaşları derinleşir. "Peki neden onunla dans etmiyorsun?"

Tommy yüzünü buruşturuyor. "Sana bir sır verebilir miyim?"

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum. Tommy'yi iyi tanımıyorum, ne zaman kötü bir şey yapacağını sezebiliyorum.

Sanki söyleyeceği şey çığır açacak bir bilgiymiş gibi spor salonuna bakıyor. "Heather'dan hoşlanıyorum... ama nasıl olduğumu biliyorsun. Her zaman her şeyi berbat ediyor ve yanlış şeyler söylüyor." İçkisini masanın üzerinden alıp uzun bir süre

Yudumla. "Belki bana bir iyilik yapar ve onunla biraz dans edersin diye umuyordum." Sinsice gülümseyerek kendine işaret ediyor. "Oğlun için iyi şeyler söyle."

Liam bana baktı. "Ama Dylan ne olacak?"

Tommy gözlerini devirir. "Merak etme, küçük randevunu meşgul edeceğim."

Cehennem gibi, yapacak.

Liam'ın gözleri benimle salonun karşısındaki gözle görülür şekilde incinmiş Heather arasında gidip geliyor ve ben onun iç mücadelesini hissedebiliyorum.

Liam kendi iyiliği için fazla nazik. İkiz kardeşi bir pislik olduğu için kenarda ağlayan bir kızın düşüncesi ona iyi gelmiyor.

Kahretsin, bu gece gerçekten ilgilendiği biri yerine *benimle* burada olmasının nedeni bu.

"Gitmelisin," diyorum Liam'a. "Belli ki üzgün ve onu neşelendirebilecek biri varsa o da sensin."

"Emin misin?" "Eminim.

Merak etme."

Bir nefes üflüyor. "Tamam. Yakında döneceğim." Eğilip

yanağından öpüyorum ve fısıldıyorum, "Asla değişme,

Liam Covington. Dünyanın senin gibi daha fazla harika insana ihtiyacı

var." Yüzü kızarır. "T-t-tan-"

"Hadi ama dostum," diye araya giriyor Tommy. "Ronnie Higgins onu dansa kaldıracak gibi görünüyor ve eğer kaldırırsa ben biterim."

"Endişelenme. Ben ilgileniyorum."

Liam gittikten sonra Tommy'ye "Sen bir pisliksin," diyorum.

Elini kalbinin üzerine koyarak gücenmiş gibi yapar. "Ben de o zavallı kız için iyi bir şey yaptığımı sanıyordum."

Heather'a vermek için ceplerini karıştıran Liam'a işaret ediyorum. "İyi bir şey yapan Liam. Sen sadece onu manipüle ediyorsun."

Duruşunu değiştiriyor, böylece yan yana duruyoruz. "Bunu sana söyleten ne?"

"Heather Gibson'ı sevmiyorsun."

Kaşlarını sallıyor. "Olabilir." Sesi bir fısıltıya dönüşüyor. "Bu seni kıskandırır mı?"

"Kıskanmak senden hoşlandığım anlamına gelir." En iyi pis bakışımı takınıyorum. "Hoşlanmıyorum."

Nefesi dişlerinin arasından ıslık gibi çıkıyor. "Kahretsin, unutmuşum. Soyadım Covington değil."

" yapma." "Ne

gibi?"

"Senden hoşlanmama nedenimin Jace'le hiçbir ilgisi yok. Senden hoşlanmıyorum çünkü kabasın."

"Senin için değil." Bakışları şu anda Heather'la dans etmekte olan Liam'a odaklanıyor. "Ya da ona. Bana durmamı söylediğinden beri değil."

İnanılmaz biri. "Bu işler böyle yürümez. Liam'a iyi davranmanı takdir ediyorum ama bunu benden hoşlandığın için yapmamalısın. *Ondan* hoşlandığın için yapmalısın."

Göz kırpıyor. "Üzgünüm ama pek benim tipim değil."

Gözlerimi deviriyorum ve o da şakacı bir şekilde omzunu benimkine vuruyor. "Sakin ol. Bir kez olsun niyetim iyi. Liam benim oğlum, bu yüzden çöpçatanlık yapıp ona Heather'ı ayarlamak için elimden geleni yapacağım."

Belli ki bunu enine boyuna düşünmemiş. "Liam'ı *senin* için iyi şeyler söylemesi için oraya göndermişken bunun olmasını nasıl bekliyorsun?"

Kollarını ardına kadar açtı. "Hepsi planın bir parçası. Liam benim hakkımda ne derse desin, Heather iyi olup olmadığına bakacak kadar onu önemseyen adama odaklanacak." Sırıtıyor. "Hiçbir kız beyaz bir şövalyeye karşı koyamaz. İlk çocuklarına benim adımı vereceklerine on dolarına bahse girerim."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Ne kadar sinir bozucu olursa olsun, Tom- my'nin sizi içine çeken bir cazibesi var.

"Sen delisin." Ona içten bir gülümseme veriyorum. "Liam için bunu yapman çok hoş. Umarım bu küçük şeytani planın işe yarar."

İyi bir şeyi hak ediyor.

Bakışlarında bir şey geçer. "Dans et benimle."

"Hayır."

Sesi alçalıyor. "İstediğini biliyorsun" "O zaman

neden seni geri çevireyim?"

O kadar yakınıma eğiliyor ki nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Çünkü beyaz atlı prensinin Külkedisi'ni çoktan bulduğunu hâlâ anlayamadın."

eğdiğinde kalbim boğazımda düğümleniyor ve görüş açısını takip ediyorum.

Jace, Britney ile yavaşça dans ediyor. Elleri onun belinde ve başı omzunda. Birlikte o kadar güzel ve *mükemmeller* ki, bir derginin kapağında olmalılar.

"Sen ve ben birbirimize çok benziyoruz, biliyorsun."

Dudaklarımın arasından bir alay geçiyor. "Nasıl yani?"

"Prensiniz gibi her şey bize altın tepside sunulmuyor. İstediğimiz her şey için cehennem gibi savaşmak zorundayız."

Jace'in gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı açık. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Bana kuşkulu bir bakış fırlattı. "Seni böyle yapan ne-"

"Çünkü o benim en iyi arkadaşım," diye çıkışıyorum. "Onun hakkında *her şeyi* biliyorum. Mesela annesinin ölümünün ne kadar berbat olduğunu ve annesinin ölümünün onu hazır olmadan önce büyümek zorunda bıraktığını. Ya da kardeşleri için *her şeyi* yapabileceğini çünkü onun için dünyadaki en önemli insanların onlar olduğunu. Jace tavır problemi olan şımarık bir zengin çocuğu değil. Akşam yemeğini hazırlayan, Bianca ve Cole'un ödevlerine yardım eden, yalnız kalmasın diye Liam'la birlikte konuşma terapisi randevularına giden ve bir şekilde benimle takılmak ve beni dinlemek için zaman bulan biri-"

Homurdanıyor. "Sindirella*'ya* benziyor."

Tiksinti, öfke, aşağılama, hepsi bir tsunami gibi içimde dalgalanıyor. "Acınacak haldesin, Tommy." Bu yeterli değil, ona gerçekten yerinden vurmak istiyorum, çünkü şu anda *yanıyor*. "Zavallı ve kıskanç bir ezik. Bu yüzden sürekli herkese zorbalık yapıyorsun." Yüzüne yaklaşıyorum. "Jace Britney'den ne kadar hoşlanırsa hoşlansın evlense ve milyonlarca bebekleri olsa bile- yine de senin kadar güvensiz ve zavallı biriyle asla birlikte olmam."

Bununla birlikte, spor salonundan hışımla çıktım.

Dolapların önünden geçerken ayak sesleri duyuyorum.

"Dylan, bekle," diye sesleniyor Tommy.

Köşeyi döndükten sonra boş, yarı aydınlık koridorda ilerlemeye devam ediyorum. Patladığım için daha sonra özür dileyeceğim, kendimi toparlayabilmem için biraz havaya ihtiyacım var.

"Sadece yalnız kalmak istiyorum."

Elini koluma sıkıştırıyor. "Özür dilerim."

Hızlanıp önüme geçti. Yüzündeki gerçek pişmanlık beni suskunlaştırmaya yetti.

"Haklıydın," diye fısıldıyor. "Kıskandım."

Yutkunuyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

"Küçük kardeşim doğduktan sonra babam bir daha dönmemek üzere gitti ve annem iki işte çalışıyor olsa da işler hâlâ çok sıkışık." Bir elini kafa derisinde gezdiriyor. "Buraya gelen çocukların yarısı gibi kolay bir hayatım yok. Ve Jace gibi dünyanın sahibiymiş gibi ortalıkta dolaşan ve sırf onunla aynı havayı soluduğu için herkesin ayaklarına kapanması gerekiyormuş gibi davranan birini görmek." Dişlerini sıkıyor. "Bu beni sinirlendiriyor."

Tommy her şeyi yanlış anladı. "Jace sev-"

"Evet, *öyle*. İnanmak istemeyebilirsin ama o iyi biri değil." Bana doğru bir el hareketi yaptı. "Bak sana ne yaptı."

İtiraz etmek dilimin ucunda ama yapamıyorum. Jace sadece halıyı ayağımın altından çekmedi, beni onunla boğdu.

"Ben Üzgünüm I üzgünsen geri Orada. I sadece aranıyor sen anlamak için."

"Neyi anladın?"

"Senden hoşlanıyorum Dylan. Hem de çok," diye itiraf ediyor bir adım daha yaklaşırken. "Ve senin de benden hoşlandığına eminim. Kabul etmesen bile."

"I-" Kelimeler boğazımda düğümleniyor. İnkar etmeli ve ona hayır demeliyim... ama küçük bir parçam onun haklı olduğunu biliyor.

Jace için hissettiklerim gibi her şeyi tüketen ya da yoğun değil, ama bir şeylerin titreşimi.

Her ne kadar kendimi Tommy'den hoşlanmaya zorlamak istesem de, çünkü o benim için daha iyi bir seçim... Yapamam.

Uçmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimledikten sonra koşmak gibi olurdu.

Asla yeterli olmayacak. Kalbim gerçek şeyin nasıl hissettirdiğini bilirken olmaz.

Tommy *neredeyse*.

Ama Jace benim mutlakım.

Tommy'nin kaşları endişeyle çatıldı. "Sorun nedir?" Ona cevap verememem. Verirsem kalbini kırarım.

Ben böyle zalimce bir şey yapabilecek bir insan değilim.

Ben en iyi arkadaşım değilim.

Bir adım daha atıyor. "Sana zarar vereceğimden korkuyorsan, ." Elleri yüzümü çerçeveliyor. "Ben Jace değilim-"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Jace'in sesiyle sıçradım.

Tommy'nin gözleri öfkeyle parlıyor. "İzin verir misiniz? Bir şeyin ortasındayız."

Jace bize yaklaşırken içinde dönen öfkeyi hissedebiliyorum. "Evet, umurumda." Bir hamlede Tommy'nin yakasına yapıştı ve onu geri çekti. "Zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Dy- lan ilgilenmiyor."

Tommy homurdanıyor. "Nereden biliyorsun ki? Britney ve memeleriyle fazla meşguldün-"

Tommy cümlesini tamamlayamaz çünkü Jace onu iter. Sertçe. "Kapa çeneni yoksa sana yerleri yediririm."

Midem bulanıyor. "Kes şunu, Jace."

"Hayır, değil. Bir onun kıçını tekmelemek istiyordum." Tommy ceketini çıkarır. "Hadi yapalım şunu, Covington."

Jace kravatını çıkarır ve boynunu kırar. "Sen hazır olduğunda, pislik torbası."

Bıkkınlıkla tavana bakıyorum. "İkinizin de sakinleşmesi gerek-"

Tommy'nin yumruğu Jace'in yanağına ve Jace sendelediğinde çığlık atıyorum.

"Ne , Tommy?"

Gözleri kısıldı. "Kavga ederken bir numaralı kural, dikkatini rakibine ver. *Onun* kızına değil."

Jace dişlerini gösterir. "O *senin* kızın değil."

"O senin de değil." Tommy'nin yüzünde şeytani bir parıltı belirir. "Sen çok fazla mızmızsın."

Öfkelenen Jace ona saldırır. Ancak Tommy son anda hamle yaparak Jace'in yüzüstü dolaplara çarpmasına neden olur.

"Orospu çocuğu," diye kükrer.

Tommy kıkırdayarak ayaklarının üzerinde zıplıyor. "Vay canına, senin gibi çenesi düşük biri için tam bir hanım evladı gibi dövüşüyorsun."

Jace'in şişmiş burnundan sızan kanı gördüğümde kalbim sıkışıyor.

Birbirlerini öldürmeden önce buna bir son vermeliyim. Jace'in ne kadar inatçı olduğunu bildiğim için en iyi seçeneğim Tommy.

"Tommy, rahatlamalısın."

Sanki beni duymuyor bile.

"Hadi ama titiz çocuk." Çenesini işaret ediyor. "En iyi atışını yap."

Zor zamanlar zor önlemler gerektirir. Jace zaten yaralı ve Tommy'nin bunu daha da kötüleştirmesine izin vermeyeceğim.

Aralarına girip Tommy'nin yüzünü tutuyorum. "Daha önce söylediklerinde ciddi miydin?"

Başını sallıyor. "Evet, neden?"

"Kavgayı bırakın ve içeri girin." "Şaka mı yapıyorsun-"

"Lütfen, Tommy." Bakışlarını tutuyorum. "Senin iyi bir adam olduğunu biliyorum. Bunu kanıtlamak için Jace'le dövüşmene gerek yok. Bir kez olsun doğru yolu seç... *benim* için."

Eğer Tommy gerçekten değiştiyse, değişecektir.

"Ben iyiyim." Gözleri yüzümü arıyor. "Benimle geliyor musun?" "Evet. Jace'le konuştuktan sonra seninle buluşurum."

Tartışmak istediğini anlayabiliyorum, ama beni şaşırtarak yumuşuyor. "Tamam." Jace'e baktı. "Kirli pençelerini kızımdan uzak tut, hercai."

Ona doğru hamle yaptığında elimi Jace'in göğsüne koyuyorum.

"Tommy, git," diye homurdanıyorum, yavrusunu koruyan bir anne gibi. Kahretsin, şu anda kendimi öyle hissediyorum.

Tommy'nin koridorda yürüyüp köşeyi dönmesi için birkaç acı dolu an boyunca midem düğüm düğüm oluyor.

"O gitti." Arkamı döndüm. "Sen iyi misin?"

Jace sanki biri yavru köpeğini tekmelemiş ve gözünün önünde kesmiş gibi görünüyor.

"Tommy DaSilva?" Bir an için hasta olacağını düşündüm. "*Ondan* hoşlanıyor musun?" Bir dolabı tekmeliyor. "Tanrım, sanki seni tanımıyorum bile."

Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim." Ellerimi kalçalarıma koyarak ona dik dik bakıyorum. "Buraya Britney Cald ile gelmiştin, hatırladın mı?"

Bakışlarını kaçırıyor. "Ben istemedim-" Başını sallayarak parmağını yüzüme doğru sallıyor. "Sebeplerimin ne olduğu önemli değil. Liam'la buraya gelip sonra da Tommy'yle öpüşmek için onu ekecek kadar taşaklısın. Senin neyin var böyle?"

Ona biraz akıl verme isteğimle savaşıyorum. "Britney ile takılmak beyin hücrelerini mi çürüttü? Liam içeride Heather Gibson'la dans ediyor."

Göz kırpıyor. "Bu Cole'un randevusu." Ben daha açıklama yapamadan, parmağıyla kulağında daireler çiziyor. "Sanırım senin küçük bademcik hokeyi seansın

Tommy seni mahvetmiş. *Liam* buraya birlikte geldiğiniz ikiziniz."

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu biliyorum, seni ahmak. Cole, Hayley'le takılmak için dansın ortasında Heather'ı ekti. Heather ağlıyordu, Liam da onu kontrol etmeye gitti ve şimdi dans ediyorlar."

Burun delikleri alevlendi. "Demek buraya gelip yeni *erkek arkadaşınla* öpüşmeye karar verdin."

Son kelimeyi kokmuş gibi tükürüyor.

Bu kadar zeki biri için bazen çok aptal olabiliyor.

Parmaklarımla bir şeyleri işaretlemeye başladım. "Tamam, bir-Tommy benim erkek arkadaşım değil. İki, öpüşmüyorduk. Ama olsaydık bile Liam ve ben arkadaşız, bu yüzden gerçekten umursayacağını sanmıyorum. Ve üç-buraya düşmanımla gelen *sen olduğun* halde yanlış bir şey yapmışım gibi davranmayı bırak." İçimde öfke kabarıyor ve onu itiyorum. "Sen kelimenin tam anlamıyla gelmiş geçmiş en *kötü* en iyi arkadaşsın."

"Öyle mi? Sen de pek iyi değilsin."

O düpedüz sertifikalı. "Canın cehenneme. Ben harika bir arkadaşım. Kötü bir şey yapmadım-"

"*Her şeyi* mahvettin," diye o kadar yüksek sesle bağırıyor ki, dolapların takırdadığına yemin edebilirim. "Aramız iyiydi ama sonra aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi davranıp seni öpmem için bana meydan okudun."

Bana yumruk atsa daha az acırdı.

Çünkü o haklı.

Ona aşık olmasaydım hala arkadaş olurduk ve kalbim hala sağlam olurdu.

Her şeyi mahvettim. Tıpkı onun dediği gibi.

"Tamam, endişelenme. Bir daha olmayacak." Kollarımı kendime dolayarak koridora doğru ilerliyorum. "Burnunu kontrol ettirmelisin. Oldukça kötü görünüyor."

"Dylan," diye hırlıyor.

Gözlerimi kapatarak kendimi nefes almaya zorluyorum.

"Britney'e geri dön." Sesimin çatlamasından nefret ediyorum.

Annem bana biri canımı yaktığında ağlamamda bir sakınca olmadığını söylerdi ama acım dindikten sonra yerden kalkıp toz almam gerekirdi... çünkü oraya ait değildim.

Ancak, Jace beni tekmeleyip dururken nasıl ayağa kalkacağımı bilmiyorum.

Onu her gördüğümde, benden bir parça daha çalıyor.

Çok yakında hiçbir şey kalmayacak.

"Dylan, dur." Sesi sert, kararsız. Neredeyse o da çözülüyormuş gibi. "Lütfen."

"Britney'ye geri dön," diye tekrarlıyorum hissetmediğim bir inançla.

"Yapamam." Sesi nefes nefese, sanki maraton koşusunu yeni bitirmiş gibi çıkıyor. "*Yapamam*."

Bu yeter. Arkamı döndüm. "Neden?" Gülüyorum ama kadar espri yok. "Dur tahmin edeyim-"

"O sen değilsin." Bakışlarının gücü kalbimi çarptırıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. "Senin için hissettiklerimin yarısını bile hissettirmiyor bana. Kimsenin hissettirebileceğini sanmıyorum." Tamamen yenilmiş görünüyor. "Tanrım, mahvoldum."

Kalbim durdu. "Neden?"

Bana doğru yürümeye başladığında yüzünde kargaşa ve kararlılık karışımı bir ifade beliriyor. "Çünkü yapmak üzere olduğum şey her şeyi değiştirecek."

O yaklaştıkça sinirlerim geriliyor. Bunun hayatımın en güzel anı mı yoksa en kötü anı mı olacağını bilemiyorum.

Yüzümü tutup ağzı ağzımı yakaladığında cevabımı buluyorum.

Bölüm 26

JACE

I arabama atladığım anda bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Ama lanet bir aleve tutulmuş pervane gibi, işte .

Dy'nin kollarını sarışını tiksintiyle izlerken lan ve ona dünyadaki en değerli şeymiş gibi sarılır.

Bir yanım, onun yaklaşımlarına direnmesini istiyor. Taşaklarını tekmeleyip içeri kaçmasını.

Ama diğer taraf -kazanan taraf- oraya gidip üzerlerine benzin dökmek ve bir kibrit çakmak istiyor.

Günahları için acı çekmelerini sağla.

Ayrıldıklarında içimi bir rahatlama kaplıyor. Ancak, başını eğip içeri doğru eğildiğinde bu kısa sürüyor.

Öpme onu.

Kısa bir süre için vücudu kaskatı kesiliyor ve geri döneceğini düşünüyorum... ama sonra parmak uçlarında yükseliyor.

Dudakları buluştuğunda direksiyonumdaki elim esniyor.

Onu her an paramparça olabilecek bir camdan yapılmış gibi öpüyor.

Bu, onun hakkında ne kadar az şey bildiğini kanıtlıyor.

Dylan Taylor çelikten daha güçlü ve deriden daha dayanıklıdır.

Tommy'nin ona küçük bir porselen bebek gibi davranmasından hoşlanmasına imkan yok.

Elinin hafifçe titrediğini gördüğümde sırıtıyorum, sanki onu itmek istiyor, ama kendini biraz daha dayanmaya zorluyor.

Ye onu, bebeğim.

Çünkü sana tekrar dokunmadan önce cehennemde soğuk bir gün olacak. Gösterge paneline uzanıp dokunmatik ekrandaki bir düğmeye dokunuyorum. Britney ikinci zil sesinde telefonu açtı.
"Selam."
"Meşgul
müsün?"
"Hayır,
neden?"
"On dakika içinde evinin önünde buluşalım."

Bölüm 27

DYLAN

"Eve bırakmamı ister misin?" Oakley'nin sesindeki hafif gerginliği saklamak mümkün değil.

"Hayır." Dolabımdan ceketimi çıkarıyorum. Ekim Kraliyet Malikanesi'nde havanın gündüzleri muhteşem, geceleri ise serin olduğu anlamına geliyor. "Ama sorduğun için teşekkürler."

Bana küçümseme dolu bir bakış attı. "Bundan hoşlanmıyorum Dylan. Bundan hiç hoşlanmadım."

Oak, Tommy'yi görmemden hoşlanmadığını iyice belli etti. Ne zaman ona Tommy ile hiç konuşmadığı halde tam olarak ne alıp veremediği olduğunu sorsam, Jace'in kardeşi gibi olduğunu ve Jace Tommy'den nefret ediyorsa kendisinin de nefret ettiğini söyleyip duruyor.

Çok çocukça. Neredeyse Jace'in bir aydır benimle konuşmaması kadar çocukça.

Aslında, bu pek doğru değil. Benimle konuşmaması başa çıkabileceğim bir şey.

Pislik herif *resmen* varlığımı kabul etmiyor.

"Hey, Oak," diye sesleniyor Cole, Jace'le birlikte dolabımın yanına yaklaşırken. "Sana hemen sesleneyim."

Şeytandan bahsedersen ortaya çıkar.

Oakley dolabıma kapatıyor. "İyi olan ne, dostum?"

Omzunu dürtüyorum. "İzin verir misin? Hâlâ Kimya kitabımı almam gerekiyor."

Hareket etmeye başladı ama sonra Cole "Striptizciler hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Oakley olduğu yere yapışmış, aptal gibi sırıtıyor. "Striptizciler hakkında biraz huşu duyuyorum."

Onu tekrar dürtüyorum. "Sen-"

"Harika," diye araya girer Cole. "Sanırım önümüzdeki hafta Jace'in doğum günü partisi için birkaç tane kiralamalıyız."

Oakley, "Kesinlikle *evet*," diye haykırır. "Bu şimdiye kadar aklına gelen en iyi fikir."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. Oakley'nin dikkatinin başka yerde olduğu açık ama ders kitabımı almadan gitmeyi reddediyorum.

"Biliyorum." Cole, Jace'in kolunu tokatlar. "Şimdi lütfen bu pisliğe bunu söyle, çünkü onları istemediğini söyledi."

Oakley aşağılanmış görünüyor. "Dostum, neden?" Uzanıp avucunu Jace'in alnına koyar. "İyi hissediyor musun?"

Jace onun elini . "Ben iyiyim. Sadece doğum günüm için neden striptizci tutmamız gerektiğini anlamıyorum."

"Çünkü on sekiz yaşına giriyorsun," diyor Cole. "Artık resmen reşitsin." Kolunu Jace'in omzuna atıyor. "Ağabeyim için en azından ona birkaç düzine egzotik dansçı alabilirim."

Oakley, "Ve pastanın içinden fırlayan koca götlü bir orospu,"

diye ekliyor. "Adamım benim." Cole ona bir pound verir.

"Düşünce tarzını seviyorum." *Cidden* mi? "Onlar , ahmaklar.

Fahişe değil."

Cole bana ters ters baktı. "O feminist saçmalıklarını başka yere götür, parti bozan. Bu benim ve çocuklarımın arasında."

"Açıkça söylemekten nefret ediyorum ama *çocuklarınızdan* biri bu fikre sıcak bakmıyor gibi görünüyor. Bugün onun doğum günü olduğuna göre, muhtemelen onu istemediği bir şeyi yapmaya zorlamamalısınız."

Çok uzak, Dylan. Çok ileri.

"Bir daha düşündüm de, striptizciler kulağa mükemmel geliyor." Jace kardeşine gülümser. "Ne kadar çok o kadar iyi."

Sik kafalı.

"Selam," diye selamlıyor beni Sawyer küçük çemberimize katılırken. "Hâlâ istiyorsan eski kimya notlarımı buldum."

"Evet." Oakley'e ters ters baktım. "Bu noktada, biri hareket etmeyi reddettiği için bu gece çalışmam gereken tek şey onlar."

"Sakin ol." Oakley kayarak yoldan çekilir. "Yolumu şaşırdım."

"Hey, Sawyer," diyor Cole dolabımı açıp kimya kitabımı çantama tıkıştırırken. "Kilisenizin önümüzdeki hafta iyi bir amaca katkıda bulunmaya istekli olup olmadığını merak ediyordum."

Sawyer kaşlarını kaldırır. "Annemin dediğine göre paramız epey tükenmiş ama ne yapabileceğime bir bakarım." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Neye ihtiyacın var?"

"Bağış sepetleri." Jace ve Oakley'e bakar. "Kızlar soyunup Jace'e kucak dansı yaparken onları odanın içinde dolaştırabiliriz diye düşündüm."

"Söz," diyor Oak. "Onlara para fırlatmaktan çok daha klas."

Sawyer göz kırpıyor. "Bakalım doğru anlamış mıyım. Kilisemin striptizciler için bağış sepetlerimizi sana ödünç vermesini mi istiyorsun?" Yüzünü buruşturuyor. "Senin derdin ne be? Zor pas."

"Peki, ama bil diye söylüyorum, bağış yapmanın başka yolları da var." Cole ona müstehcen bir sırıtış atıyor. "Örneğin bana özel bir gösteri yapmak gibi."

Burnunu kırıştırır. "Rüyanda görürsün, domuz."

Dudağını ısırır. "Hayır, tatlım. Rüyalarımda striptizden çok daha fazlasını yapıyor olurdun."

Sawyer bir domatesten daha kırmızıya döndü.

Kolumu onun koluna dolayarak onu düşmandan kurtarıyorum. "Hadi, pis çocukları büyüleyici sohbetleriyle baş başa bırakalım."

Çıkışa doğru ilerlerken bana bir not defteri uzattı. "Renk kodlular ve her şey var."

"Mükemmel. Sen en iyisisin." Not defterini çantama koyuyorum. "Tommy ve ben hızlıca bir şeyler atıştırıp sinemaya gideceğiz ama sonrasında *büyük bir* ders çalışma seansı yapmayı planlıyorum."

Adımları biraz hafifliyor. "Akşam yemeği ve sinema, ha? İkinizin arasında işler ciddileşiyor gibi görünüyor."

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Çoğunlukla, Tommy işleri resmiyete dökmek istememem konusunda oldukça anlayışlı davrandı, ancak son zamanlarda bana gösterdiği gevşekliğin azaldığını hissetmeye başladım.

"Pek sayılmaz. Hâlâ eğleniyoruz. Henüz bir ilişkiye hazır olmadığımı biliyor. O başkalarıyla görüşmekte özgür, ben de öyleyim."

Sawyer ikna olmamış görünüyor. "Bunu biliyor mu?" Bakışlarını kaldırımın kenarına park etmiş turuncu Subaru'ya doğru takip ediyorum. "Bu hafta her gün seni almaya geldi."

Neden arkadaşım bana üçüncü dereceden hakaret ediyormuş gibi hissediyorum? "Saydığını bilmiyordum." Sırt çantamı yukarı kaldırıyorum.

omuz. "Notlar için teşekkürler. Onları yarın size geri getireceğim."

Uzaklaşmaya başladım ama dirseğime uzandı. "Dylan, bekle." Beni çıkıntının altındaki boş bir köşeye götürüyor. "Sana bir şey söylemem gerek ve umarım benden nefret etmezsin."

Bu iyi bir şey olamaz. "Tamam."

"Sana daha önce söylemek istedim ama ne zaman denesem bana aranızdaki ilişkinin ciddi olmadığını söyledin, ben de konuyu açtığım için kendimi aptal gibi hissettim. Sonra Tommy'nin bir noktada bundan bahsedeceğini düşündüm, ama belli ki hiç bahsetmedi ve ben-"

"Sawyer," diye araya giriyorum havası tükendiğinde. "Bir nefes al. Her ne olursa olsun, söz veriyorum senden nefret etmeyeceğim."

Ellerini sıkıyor. "Tommy ve ben bir kez, hayır teknik olarak iki kez takıldık. Altı ay önce oldu ama yemin ederim hiçbir anlamı yoktu."

"Kendini açıklamana gerek yok."

"Evet, öyle. İyi bir arkadaş böyle yapar." Alnında bir çatık beliriyor. "Bundan yedi yıl sonra düğününde otururken hâlâ kocanla birlikte olduğumu sana söylemediğim için kendimi suçlu hissetmek istemiyorum. Bu şekilde yaşayamam."

Gerçekten aceleci davranıyor. "Anlaşıldı." Dilimin ucundaki soruyu sormayı tartışıyorum çünkü bu gerçekten beni ilgilendirmiyor. "Yani, seks yapmış falan değilsiniz. Değil mi?"

Yapsalar sorun değil, ama onunla seks yapmaya başladığımda kız sohbetlerimizi biraz garipleştirebilir. *Sonunda*.

Yüzünü buruşturdu. "Kesinlikle hayır. Sana söyledim, Nick Jonas ruh eşi olduğumuzu anlayana kadar V-kartım yerinde duruyor." Derin bir nefes alıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum. Yalnızdım, o da oradaydı... Gerisi tarih oldu."

Evet. Oradaydım, bunu yaptım. "Anlıyorum. Olur böyle şeyler."

"Bu konuda gerçekten korkmuyor musun?" Bana şüpheyle bakıyor. "Bunun, bugün her şey yolundaymış gibi davranıp iki hafta sonra lastiklerimi rastgele keseceğin pasif-agresif olaylardan biri olmadığına emin misin? Çünkü eğer durum buysa, *Goodyear* hâlâ indir*imdeyken* bu işi hemen halletmeliyiz."

Şüpheci olduğunda çok sevimli oluyor. "Sawyer, kuzenim geçen ay dilini boğazıma soktu ve aramız gayet iyi." Omuz silkiyorum. "Bu tür şeylere karşı oldukça yüksek bir toleransım var. Bu gerçekten

Stres yapacak bir şey yok. Bana söylediğin için minnettarım ama senin hakkında daha azını düşünmüyorum. Biz hâlâ arkadaşız."

Rahatlamış görünüyor. "Benden nefret etmediğin için teşekkür ederim." İfadesi ciddileşiyor. "Söz veriyorum, asla ama *asla* bilerek onunla ya da senin hoşlandığın başka biriyle birlikte olmayacağım."

Çantamı yere bırakıp blazer ceketimi giydim. "İstersen yapabilirsin. O alınmadı."

"Çocuk kapılmamış olabilir ama kesinlikle vurulmuş." Bana sarıldı. "Sonra mesaj at."

O gittikten sonra, Tommy'nin arabasına doğru ilerledim.

"Selam." İçeri girdiğimde dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Günün nasıl geçti?"

"Güzel. Seninki?"

"Fena değil. Koç bize her zamankinden daha fazla yükleniyor ama şikayet edemem." Su şişesinden büyük bir yudum alıyor. "Sen ve arkadaşın ne hakkında konuşuyordunuz? Konuşma oldukça yoğun görünüyordu."

"Pek sayılmaz. Sadece bir süre önce birlikte olduğunuzu bilmemi istedi." Emniyet kemerimi bağladım. "Ona önemli bir şey olmadığını söyledim."

Suyunda boğulmaya başlar. "Bu çok garip. Böyle bir olduğunu hiç hatırlamıyorum." Yanaklarını şişiriyor. "Dostum, çok sarhoş olmalıyım."

Ses tonunda beni rahatsız eden bir şey var. "Bu çok kötü. Sadece harika olmakla kalmıyor, gördüğüm en güzel göğüslere sahip."

Ağzı bir balık gibi açılıp kapanıyor. "Buna ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Sessizlik muhtemelen en iyi seçeneğiniz."

Arabasını vitese takıp başını sallıyor.

"Tamam." O gaza basarken ben camdan dışarı bakıyorum.

Jace ve Britney'i birlikte çıkarken gördüğümde midem düğümleniyor.

Tommy ve arkadaşımın birlikte olduğunu öğrenmek bende en ufak bir kıskançlık ya da huzursuzluk yaratmadı.

Ama Jace'i *onun* yanında yürürken görmek bana o kadar sıkıntı veriyor ki azı dişlerim toza dönüşme tehlikesiyle karşı karşıya.

Bölüm 28

DYLAN

Geçmiş...

"W Şunu keser misin?" diye homurdanıyor Jace. "Ne zaman seni öpmeye kalksam, o *şeyi* burnuma sokmaya çalışıyorsun."

dur." "Bunu yapmama ne kadar çabuk izin verirsen, kadar çabuk

Kaşlarını çatarak grup odasındaki dolaba bakar. "Tamam. Ama sadece sonrasında seni öpebilirsem."

"Duruma göre değişir," diyorum nazlı bir şekilde. "Değişir mi?"

Tamponu burun deliğine sokuyorum. "Sen ve Britney temelli ."

Kelimeleri söylediğini duymam gerek.

"Bitti mi? Hiç başlamadık bile." Eli belimi buluyor. "İstediğim tek kız senden başkası değilken nasıl bitebilir ki?"

Bunun gerçekten olup olmadığından emin olmak için kendimi çimdiklememek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "Gerçekten mi?"

Dudakları yavaş bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Hiçbir fikrin yok, değil mi?" "Ne hakkında?"

Bakışlarının yoğunluğu nefesimi kesiyor. "Sana olan hislerim ne kadar derin."

Hayır, ama onun bana hissettikleri benim ona karşı hissettiklerimin bir parçası bile olsa, korkarım ikimiz de kendiliğinden yanarız.

"Ne kadar derinlikten bahsediyoruz? Su birikintileri mi? Göletler mi? Göller mi?"

Bana okyanusları anlat, lanet olsun.

Elleri yüzümü çerçeveliyor. "Mariana Çukuru yeterince derin değil."

Kalbim bir sinek kuşunun kanatları gibi çırpınıyor.

Jace Covington az önce beni sevdiğini söyledi. Burun deliğinde tamponla.

Bu resmen hayatımın en mutlu anı.

"Şimdi seni öpebilir miyim?" diye . "İnan bana, bu konuda bu romantik saçmalıktan çok daha iyiyim."

Gülmeye başlıyorum... ta ki o ağzını benimkinin üzerine eğene kadar.

Sonra yükseliyorum,

uçuyorum... "Bunu

yapamam," diye

homurdanıyor.

Ciğerlerim sıkışıyor. *Hayır, , hayır.* Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum.

Çok aptalım.

"Whoa." Gözlerinde endişe parlıyor. " var?"

Tanrı yardımcım olsun, onu öldüreceğim. "Lütfen bana o kadar aptal olmadığını söyle. Az önce yapamayacağını söyledin-"

"Burnuma tampon sokmuşken seni öpüyorum." Çıkana kadar ipi çekiştiriyor. "Sadece ruh halimi bozmakla kalmıyor, inanılmaz öpüşme yeteneklerimi de mahvediyor."

Aşağı bakıyorum. "Oh."

Belli ki o kadar aptalım. Ve güvensiz.

Onu Britney ile görmek beni cidden .

Sanki içimdeki sıkıntıyı hissetmiş gibi kollarını bana doluyor ve beni bir ayı gibi kucaklıyor. "Özür dilerim."

Onun serin ve temiz kokusunu içime çekiyorum. "Neden Britney? Dansa gitmek için seçebileceğin onca kız varken. Neden *o*?"

"Çünkü seni incitmek ve uzaklaştırmak istedim. Bu kadar işe yaramasından nefret ediyorum." Çeneme vuruyor. "Ama bir daha olmayacak. Söz veriyorum."

O kadar içten bakıyor ki; göğsümden sıcaklık akıyor.

Ama aynı hızla bir kıskançlık kıvılcımı filizlenir. "Onu öptün mü?"

"Hayır."

Onun karanlık gözlerine bakıyorum. "Onunla seks yapmak mı?"

Bana başka bir kafam çıkmış gibi bakıyor. "Ciddi misin?"

Bazı sınıf arkadaşlarımızın tavşan gibi sevişmeye başladığını düşünürsek, bu tamamen ihtimal dışı değil.

"Eğer onu öpmek istemeseydim, onu bedereceğimi nereden çıkardın?"

Haklı.

Nefes vererek tavana bakıyorum. "Bilmiyorum. Ben sadece..."

Kıskanç. Acı. Endişeli. *Yukarıdakilerin hepsi*.

"Anladım." Çenesindeki bir kas esnedi. "İkinizi daha önce koridorda gördüğümde Tommy'nin vücudundaki her uzvu koparıp kafasına vurmak istedim."

"Vay canına, çok güzel bir görsel."

"Ne diyebilirim ki? Berbattı." Bana orantısız bir sırıtış attı. "Şimdi beni öp ve daha iyi yap."

Parmak uçlarımda yükseliyorum. "Ne olursa olsun, Tommy için endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim-"

Cümlemi bitiremeden sıcak dudaklarım dudaklarıma çarpıyor.

Öpüşmenin tatlı ve nazik bir halden yoğun ve her şeyi tüketen bir hale gelmesi uzun sürmez.

Beni duvara yaslayıp dilini benimkine değdirdiğinde yavaşça ürperiyorum.

"Bu işte bu kadar iyi olman hiç adil değil."

Dudakları kıvrılıyor. "Yapmayı sevdiğim şeylerde mükemmelim." Şefkatle alt dudağımı ısırıyor. "Seni öpmek benim yeni favori şeyim."

"Benimki de."

Kollarımı boynuna dolayarak ona karşılık veriyorum. "Tanrım, Dylan," diye fısıldıyor ensemi kavrayıp öpmeden önce beni daha derine.

Ağzımı keşfederken omuzlarını pençeliyorum. Tüm duyularım harekete geçiyor ve hormonlarım kontrolden çıkıyor.

Buna doyamıyorum. Onun her parçasını tatmak, dokunmak ve hissetmek istiyorum.

"Bunu daha önce yapmalıydık," diye mırıldanıyor.

"Evet-" Hafif bir tıkırtı duyduğumda kulaklarım dikiliyor. "Bunu duydun mu?"

"Ne?"

Boynumu uzatıyorum ama yanında durduğumuz büyük dosya dolabının etrafını görmek imkânsız. "Kapının açıldığını duyduğumu sandım."

Çenemi öpüyor. "Kilitlediğime eminim." "Aman Tanrım."

Jace'in dudakları boynuma değdiğinde içimden geçen titreme neredeyse şiddetleniyor.

Tekrar yapıyor, ama bu sefer nazikçe tenimi emiyor.

Titriyorum ve bacaklarım macuna dönüyor. "Beni öldürüyorsun."

Jace gülüyor ve omurgamda bir sarsıntı daha yaratıyor.

"Çok iyi hissettiriyor." Tırnaklarımı kafasının arkasına geçiriyorum. "Daha fazlasını istiyorum."

Parmakları elbisemin ilk düğmesinde duraklıyor. "Bu iyi mi?"

Başımı salladığımda, o noktayı öpüyor ve inliyor. "Çok yumuşak bir tenin var."

Tam bir sonrakinin düğmelerini açmasını söyleyecektim ki telefonum çaldı.

"Cevap verme," diye mırıldanıyor Jace köprücük kemiğimi öperken. "Dansın bitmesine daha bir saat var."

Normalde aramazdım ama bu babamın zil sesi. Savannah'yla çok meşgul olduğu için önemli bir şey olmadıkça beni asla aramaz.

"O benim babam."

Jace hemen ayağa fırlar. "Evet, muhtemelen almalısın."

Çantamdan telefonumu çıkarırken gülme isteğimle savaşıyorum. Hiçbir şey bir öpüşme seansını genç bir kızın babasının araması kadar mahvedemez.

"Selam baba," diye cevap veriyorum. "Ne var yok?"

"Eşyalarını topla, tater tot," dedi, sesi telaşlı geliyordu. "Ön tarafa park ettim."

İçki içip içmediğini sormak dilimin ucunda çünkü yıllardır bana "t*ater tot"* demedi.

"Beni almaya geldiğiniz için teşekkür ederim ama dansın bitmesine daha bir saat var. Bay Covington bizi alacağını söyledi, çünkü daha sonra Jace ile bir süre takılmayı planlıyordum."

Jace'in yüzündeki ifadeden ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim ama bunun üzerinde duracak zamanım yok çünkü babamın bir sonraki açıklaması aklımı başımdan aldı.

"Üzgünüm, tatlım. Jace'e planlarda bir değişiklik olduğunu söyle. Eşyalarını almanı ve benimle dışarıda buluşmanı istiyorum."

Midem bulanıyor. "Her şey yolunda mı?"

Jace bana yaklaşıyor.

Babam kıkırdıyor. "İyiden de öte, patates tot. Harika haberlerim var. Her şeyi telefonda açıklamak istemiyorum.

Benimle dışarıda buluş."

Rahat bir nefes aldım. "Bir dakika içinde orada olacağım, Jace'e hoşça kal dememe izin ver."

"Tamam ama çabuk olsun."

Uh. *Bu çok garip.* "Neden?"

"Tanrım, Dylan. Doksan dokuz soru sormayı bırak. Seni gördüğümde her şeyi açıklayacağıma söz ."

"Pekala, ."

"Her şey yolunda mı?" Jace telefonu kapattıktan sonra soruyor.

"Babama göre her şey iyiden de iyi. Görünüşe göre, ben eve dönene kadar bekleyemeyecek kadar heyecan verici haberleri varmış."

"Bu..."

"Garip mi? Evet, biliyorum."

Omuzlarını silkiyor. "Belki de piyangoyu kazanmıştır."

Homurdanıyorum. "Eminim Savannah buna bayılacaktır." Aklıma gelen düşünceyle göğsümü tutuyorum. "Ya hamileyse?"

Jace bembeyaz kesilir. "Kahretsin. Öyle mi düşünüyorsun?"

"Başka ne olabilir ki? Onu *bu kadar* heyecanlandıracak başka bir şey düşünemiyorum." Titrek bir nefes alarak bir ileri bir geri yürüyorum. "İşinde terfi için başvurduğundan bahsetti ama bu daha sonraya bırakılabilecek bir şey." Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. "Babam her zaman büyük bir aile isterdi. Annem öldüğünde ve kız kardeşim-" Duraksayarak Jace'e bakıyorum. "Savannah'nın doğuşundan mutlu olmamı bekliyorsa aklını kaçırmış demektir."

"Seni suçlamıyorum." Bana uzanarak, beni kollarının arasına çekti. "Ama hepsi onun olmayacak. Senin de babanın genlerinin yarısını taşıdığını düşünürsek, bu çocuğun tıpkı ablası gibi harika olma ihtimali yüzde elli."

Kimse beni onun ikna edemez.

"Haklısın." Başımı göğsüne yasladım. "Değişimden nefret ediyorum."

"Bazen değişim iyidir." Başımın üstünü öpüyor. "Endişelendiğini biliyorum ama kardeş sahibi olmak o kadar da kötü değil. Elbette sinirlerini bozuyorlar ama olumlu yanları olumsuz yanlarından daha ağır basıyor. Hayat boyu en iyi arkadaşa sahip olmak gibi bir şey." Yüz ifadesi acıyla sınırlanıyor. "Her zaman arkanı kollayan biri."

Yüzünü eğiyorum. "İyi misin?"

"Evet, sadece konuşmam lazım..." Başını sallıyor. "Her şey yolunda." Çenesini kapıya doğru uzatıyor. "Baban kızmadan gitsen iyi olur."

Elbisemin düğmelerini iliklediktен sonra ona hızlı bir öpücük veriyorum. "Bebek için yeterince heyecanlıymışım gibi davranabilirsem, en geç dokuz buçukta evinizde olurum. Olmazsa pencereni açık tut."

Ellerini ceplerine sokarak nefesini dışarı üflüyor. "Kulağa bir plan gibi geliyor."

Kesinlikle ona bir şeyler oluyor. "Sen-" Babamın zil sesi yine sözümü kesti.

Tanrım. Daha önce hiç bu kadar sinir bozucu olmamıştı.

"Şimdi çıkıyorum," diye bağırıyorum telefonu kapatmadan önce ve Jace'e odaklanıyorum. "Birazdan sana mesaj atarım." Fark ettiğimde kısa kesiyorum. "Kardeşine erken çıktığım için üzgün olduğumu söyle."

"Evet." Boynunun arkasını sıkıyor. "Ona söyleyeceğim."

Ona bir öpücük veriyorum ve aceleyle kapıdan çıkıyorum.

"SO, büyük haber nedir?" Babamın arabasının arka koltuğuna tırmanırken soruyorum.

Tabii ki, Savannah yolcu koltuğunda oturuyor, tıpkı bir succubus gibi.

Babam arabayı vitese takarken kulaktan kulağa gülümsüyor. "Sana işte terfi almak istediğimi söylemiştim ya?"

Emniyet kemerimi bağlarken başımı salladım. "Evet, aldın mı?"

Başını sallıyor. "Hayır, Jim'e verdiler." Uzanıp Savannah'nın elini öpüyor. "Ama Savannah -inanılmaz bir tanrıça- arkadaşı Brandi'nin Flash Corp'un CEO'su olan kocasının bazı mali tutarsızlıklar nedeniyle CFO'sunu kovmak zorunda kaldığını ve yerine en kısa zamanda birini bulması gerektiğini öğrendi."

Savannah koltuğunun üzerinden bakarken sırıtıyor. "Bil bakalım pozisyonu doldurmak için kimi işe aldılar?"

Tanrım, hiçbir fikrim yok.

Ucuz postişlerini çekiştirmemek için elimden geleni yapıyorum ama babamın keyfini kaçırmak istemiyorum. "Tebrikler. Bu harika."

"Sana tator tot'un mutlu olacağını söylemiştim." Neden mutlu olmayacağımı düşündüğünü sormama fırsat vermeden ekledi: "Bunu sana son anda söylediğimi biliyorum ama Savannah her şeyi halletti. Kısa sürede tam hizmet veren bir taşıma şirketi bulmayı başardı ve yarın evi toplamaya geliyorlar." Yüzünü buruşturdu. "Şimdilik bir otelde kalacağız ama ben ofise yerleşirken sen ve Savannah yarın ev aramaya başlayabilirsiniz."

Kayıt. Lanet olsun. Atla.

"Bekle... Ne? Neden taşınıyoruz? Şu an yaşadığımız evin nesi var?"

Büyüdüğüm ev.

Annemin sevdiği ev.

"Hadi ama Dylan. Seni akıllı sanırdım," diye cıvıldıyor Savannah vizörü indirip aynaya bakarken. Bir iblis cadı değil de onun yansımasını gösterdiğine şaşırdım. "Flash Corp Orange County'de."

"Orange County?" Haziran ayının ilk haftası olmasaydı, bunun iğrenç bir 1 Nisan şakası olduğunu düşünürdüm. "Orası beş saatten fazla uzaklıkta."

Direksiyonu çevirerek başını sallıyor. "Biliyorum alışman biraz zaman alacak evlat ama böyle fırsatlar nadir bulunur ve demir sıcakken dövülmelidir. Flash Corp, Microsoft'tan bu yana en büyük gelecek vaat eden yazılım şirketi. Başlangıç maaşım Mayer Inc'de kazandığımın *üç katı*."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, kalp krizi geçirmenin böyle bir his olduğundan eminim. "Ama ne hakkında-"

"Okul bir haftadan kısa bir süre içinde bitecek." Elini salladı. "Pazartesi günü onları arayacağım ama notlarına bakılırsa her şeyin yolunda gideceğinden eminim."

Jace. Ne hakkında? Hakkında. Jace mi?

"Jace." Sesim çatlıyor. "Yapmak zorundayım-"

"Bu kadar dramatik olmayı bırak," diye sızlanıyor Savannah. "Sen ve küçük dostun hâlâ iletişim halinde olabilirsiniz. Tanrı Instagram ve Facetime'ı bu yüzden yarattı."

Babam hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi kıkırdıyor.

İçimde bir öfke yuvarlanıyor ve ellerimi yumruk haline getiriyorum. "Veda etmeme fırsat vermeden beni çocukluk evimden ve tüm arkadaşlarımdan nasıl koparabilirsin?"

Sıcak gözyaşları yüzümden aşağı akıyor. Hayatımın *en güzel* gecesi nasıl en kötüsüne dönüşebilir?

Savannah rujunu sürerken dilini şaklatıyor. "Gerçekten Dylan, baban için mutlu olmayı deneyebilir misin? Bu harika bir fırsat." Bir öperken bana hançer gibi bakmasını kaçırmıyorum. "Sana istediğin her şeyi verebilmek için kıçını yırtmaktan başka bir şey yapmadı. Sen *de en azından* bunu ."

Babam ışınlanıyor.

Hayatımı mahvediyor ve bir İsa ağacı gibi ışık saçıyor.

Bu bir kabus.

"Sen nereden bileceksin, seni aptal sürtük? Onu tanıyalı daha bir yıl bile olmadı."

Ve o kısa süre içinde babamın kişiliği tam bir değişim geçirdi... hepsi onun sayesinde.

Annemi özlediğini biliyorum, ben de onu özlüyorum ama Savannah ve taşınmak çözüm değil.

Tek bildiğim Royal Manor. Ailem beni burada büyütmeyi özellikle seçti çünkü annem çok seviyordu.

Neden onun hafızasını yok ediyor?

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye

bağırıyor babam.

"Benimle konuşmaya nasıl cüret edersin?" Savannah koltuğunda dönüp duruyordu. "Hoşuna gitse de gitmese de yakında senin annen olacağım ve denizci gibi konuşan şımarık bir veledin kızım olmasına tahammül edemeyeceğim."

Tırnaklarım avuç içlerime öyle bir batıyor ki, derim kırılıyor. *Sınırı aştı*.

"Sen *asla* benim annem olamayacaksın. Sen babamın yalnız olduğu ve annesini özlediği için yattığı para avcısı bir fahişeden başka bir şey değilsin."

Nefes nefese kalıyor ve babam frene öyle sert basıyor ki önümdeki koltuğa çarpıyorum.

Etrafında dönüyor. "Bu kadar *yeter*, Dylan."

"Senden nefret ediyorum." Kapıyı açmaya çalıştım ama kilitliydi. "beni."

Geri dönüp Bay Covington'a onunla yaşamama izin vermesi için yalvarabilirim. Babamın umurunda olmaz. Aksine, benim etrafta olmamam onun için daha az baş ağrısı olur.

Alnı kırışıyor. "Arkadaşlarına veda edemediğin için üzgünüm ama bu hayatının fırsatı. Hazırlanmak için daha fazla zamanım olacağını ama hemen başlamamı istiyorlar. Başka seçeneğim yok." Elime uzandı ama ben çektim. "Tator tot-"

"Ben senin lanet tator tot'un değilim."

Bu geceden itibaren, artık senin kızın bile değilim.

Gözyaşlarım o kadar hızlı akıyor ki elbisemin önünü ıslatıyor.

"Bebek gibi davranmayı keser misin!" Savannah tersledi. "Hayatımda hiç bu kadar nankör biriyle tanışmamıştım." Babama baktı. "Eğer böyle davranmaya devam ederse, yatılı okul aramaya başlamalıyız."

Savannah'nın dizini kavrıyor. "Sakin ol. O sadece... bu çok fazla. Dylan genelde itaatsiz değildir. O iyi bir kızdır."

Sanki ailenin evcil hayvanıymışım gibi konuşuyor.

Genelde nasıl olduğumu nereden bildiğinden bahsetmiyorum bile. Annem öldüğünden beri üç dakikadan uzun bir sohbetimiz olmadı.

"Lütfen bebeğim," diye yalvarıyor babam. "Buna *ihtiyacım var*." Direnmeme rağmen tekrar elime uzanıyor. "Buna ihtiyacımız var. Bu ikimiz için de yeni bir başlangıç."

"Yeni bir başlangıç istemiyorum."

Annemle en güzel anılarımın olduğu evi istiyorum.

En iyi arkadaşımı istiyorum.

Bölüm 29

DYLAN

"Y"Küçük erkek arkadaşının seni bu gece için çalmama kızmayacağından emin misin?" Christian'ın oturma odasındaki içki dolu masaya doğru ilerlerken Oakley soruyor.

", o benim erkek arkadaşım değil. İkincisi, eğer umursasaydı, bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Hâlâ burada olurdum."

Doğruyu söylemek gerekirse, Tommy'yle bu akşam için planlarımız vardı ama Oakley, Jace'in doğum günü partisine onunla birlikte gidip gitmeyeceğimi ve ona eşlik edip etmeyeceğimi sorduğunda, bunu ikinci kez düşünmedim.

Sadece mankafa kuzenimi önemsediğim ve güvende olmasını istediğim için değil, Tommy biraz fazla *yapışkan* olmaya başladı.

Biraz boşluğun işleri umuyorum.

"Hâlâ onaylamıyorum," diye mırıldanıyor başını sallayarak. "O sik kafalıdan çok daha iyisini yapabilirsin."

İşte yine başlıyoruz.

Ona kendi ilacını tattırmaya karar verdim. "İlişkilerden bahsetmişken. Hayley ile aranız nasıl?"

Kendine bir fincan viski doldurur ve cevap vermeden önce yarısını içer. "Peki."

Uh-huh. Bu ikisi o kadar inişli çıkışlı ki beni şaşkına çeviriyorlar. Oakley bir an işleri yoluna koymak istediğini söylüyor, sonra da ondan kaçmak için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Masanın etrafında alkolsüz bir şeyler arıyorum ama tek bulduğum Jace'in buzun arkasına sakladığı Mountain Dew. Bugün onun doğum günü olduğu için -ve ben de en sevdiğim *Jimmy Eat World* konser tişörtümü giydiğim için- bir daha onun zulasını çalmayacağım.

"Sawyer geliyor mu?" diye sorarak konuyu değiştirir.

Keşke. "Hayır. Kadınların para kazanmak için erkekler için striptiz yapmasını izlemekten rahatsız söyledi."

Odanın etrafına bakıyorum. Cole'un düzinelerce striptizci istediğine dair kopardığı onca yaygaraya rağmen tek bir tane bile göremiyorum.

Yine de biz geç vardık, yüzden çoktan gelip gitmiş .

"Sanırım onları kaçırdık?"

Oakey başını sallar. "Hayır. Cole onları işe alamadı çünkü henüz on sekiz yaşında değil. Benim için de öyle." İçkisinden bir yudum daha alıyor. "Jace'ten bunu yapmasını istedik ama o reddetti. Son zamanlarda ona bir şeyler oluyor. Adam doğru düzgün davranmıyor."

Bu dikkatimi çekti. "Ne demek istiyorsun?"

Bana bir bakış attı. "Sanırım koca ağızlı ve müthiş bir sağ kroşesi olan bir sarışın onu fena benzetmiş."

"Şey, eğer o sadece... bilmiyorum, benimle konuşursa, belki sorunlarımızı çözebiliriz."

Her ne kadar kendimi Jace'in son bir aydır beni görmezden gelmesinin canımı acıtmadığına ikna etmeye çalışsam da acıtıyor. Geçen gün Sawyer'a, bana zorbalık yapmak için elinden geleni ardına koymamasını tercih ettiğimi söyledim.

Bana deli olduğumu söyledi. Haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Oakley homurdanır. "Nefesini tutma. O inatçı bir orospu çocuğu."

Bilmez miyim. Ancak, Jace'in neden neşeli hissetmediğini de bildiğimden eminim ve bunun nedeni ben değilim.

"Kendisi gibi davranmamasının nedeni bugün doğum günü olması."

Oakley'nin şaşkın ifadesi bana bunu anlamadığını söylüyor. "Bu onu neden üzsün ki?"

"Çünkü annesinin ve kardeşinin burada olmadığını bir kez daha hatırlatıyor."

Sevdiğiniz insanları en son gördüğünüzden bu yana ne kadar zaman geçtiğini düşünmeden bir yaş daha yaşlanmayı kutlamak biraz zor.

Doğum günlerimizin tam olarak iki hafta arayla olduğunu düşünürsek, Jace'in acısını anlıyorum. Ben de benimkini dört gözle beklemiyorum.

"Kahretsin. Bunu düşünmemiştim bile." Utangaç görünüyor. "Muhtemelen . Tanrı biliyor ya, annem beni yeterince görmezden geldi.

benimki de yıllar içinde. Sen ve Jace'in yaşadıklarıyla aynı şey değil ama yine de berbat bir durum."

Bundan şüphem yok. Oakley'nin annesi hakkında bildiklerim pek iyi değil. Teyzeme göre, erkekleri -ya da herhangi birini- kullanan bir uyuşturucu bağımlısı ve Oakley ile Wayne, o nalları diktikten sonra çok daha iyi durumda olacaklar.

"Özür dilerim Oak." Başımı omzuna yasladım. "Doğum günlerini kaldırmalıyız."

"Kesinlikle evet," diye onaylıyor. "Ve bunu yaparken yasalardan da kurtulalım." Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama Hayley yanımıza geliyor. "Konuşmamız gerek."

Oakley bana baktı. "Ben sizi bırakayım."

Uzaklaşmaya başladığında onu geri çekiyorum. "*Seni* kastettiğine eminim." Elimle mutfağı işaret ediyorum. "Bir şişe su bulabilir miyim diye bakacağım."

Oakley, yakında eski kız arkadaşı olacağını tahmin ettiğim kişiyle yanından ayrılmadan önce nefesinin altından "Hain," diye tıslıyor.

Dürüst olmak gerekirse, ona bir iyilik yapıyorum. Buna ne kadar çabuk son verirlerse o kadar iyi. Neden bırakman gereken birine tutunmaya devam edesin ki?

Telefonum titrediğinde mutfağa doğru gidiyordum.

Ekranda Tommy'nin adını gördüğümde sinirlerim tepeme çıkıyor. Ona iptal etmem gerektiğini söylediğimden beri beni ikinci kez arıyor.

Ve eğer cevap vermezsem, aramaya *devam* edecek.

"Selam." Telefonu kulağımla omzum arasında tutarak buzdolabını açıyorum. "Ne var ne yok?"

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Evet," diyorum raftaki çeşitli bira markalarını karıştırırken. "Son konuştuğumuzdan beri hiçbir şey değişmedi."

Tam kırk dakika önce.

"Bu gece ailenle birlikte olman gerektiğini söyledin, ben de merak ettim- neredesin? Kulağa bir parti gibi geliyor."

"Size söyledim, kuzenim bu işi yapabilmesi için benim de onunla gelmemi istedi-"

"Bir parti olayı," diyor ters bir şekilde.

Tanrım. Bu evde su içen var mı?

"Evet. Bir parti olayı," diye tekrarlıyorum buzdolabının kapağını kapatırken. "İlginç."

Lavaboya doğru yürüdüm. Musluk suyu o . "o?"

"Seni arkadaşlarımla partilere davet ederken, senin beni kendi arkadaşlarınla partilere davet etmemen bence biraz karışık bir durum."

Haklı olduğu bir nokta var. "Haklısın."

Dolapta bir bardak buluyorum ve musluk suyuyla dolduruyorum. İtiraf etmeden önce yarım bardak içiyorum. "Seni davet etmedim çünkü boşluğun bize iyi geleceğini düşündüm. Ayrıca bu akşam Jace'in doğum günü partisi var.
-"

"Jace'in doğum günü partisi," diye ısırdı. "Evet. Şimdi her şey anlaşılıyor."

Bardağımdakini bitirip yeniden dolduruyorum ve nasıl cevap vereceğime karar vermeye çalışıyorum.

Bir yandan endişesini anlayabiliyorum. Tommy'ye göre beni bir kez Jace'e kaptırmış ve bunun tekrarlanmasını istemiyor.

Ama diğer taraftan? Şu an için ilişkimizde hiçbir bağ olmadığını açıkça belirttim. Jace olsun ya da olmasın, istediğimi yapmakta özgür olmalıyım.

Yanlış bir şey yapmışım gibi hissettirilmeden kuzenimle bir partiye gitmek gibi.

"Bak, eğer endişelendiğin buysa bu gece Jace'i görmedim bile." Bardağı dudaklarıma götürerek sudan bir yudum daha alıyorum. Belli ki yüzleşmek beni susatıyor. "Ama ben senin kız arkadaşın değilim, Tommy. İşleri ağırdan alıyoruz ve birbirimizi yeniden tanımaya çalışıyoruz, unuttun mu?"

"Dylan, ben beş yaşında değilim. Anlaşmanın ne olduğunu biliyorum. Ayrıca, eğer durum tam tersi olsaydı ve seninle anlaşamayan bir kızın doğum günü partisine gitmek için randevumuzu iptal etseydim, üzülmekte sonuna kadar haklı olurdun."

Şey, o *böyle* söyleyince.

"Evet," diye fısıldadım. "."

"Sonunda bunu fark etmene sevindim." Boğazını temizliyor. "Ne dersin, bir uğrayıp alayım mı-"

"Bence biraz sakinleşmeliyiz."

Bunu ona yapmaktan nefret ediyorum ama kafamı boşaltmam gerek.

Birini kandıracak türden bir kız değilim ve şu anda Tommy'ye olan hislerimden emin değilim.

Varlar, bu yüzden ondan hoşlandığımı biliyorum... ama onun benden hoşlandığı değil.

"Dylan, hadi ama. Eğlendiğimizi sanıyordum?"

"Öyleyiz. Ama bence sen kendi işini yapmalısın, ben de kendi işimi yapacağım.
Kilitlenmeye hazır değilim ama şu anda gibi geliyor." İşte. Başardım.

"Sen de bana karşı hislerin olduğunu ," diye homurdanıyor. "Duyuyorum. Sadece bunları çözmek için zamana ihtiyacım var."

"Ne yani, birkaç gün mü, birkaç hafta mı?"

"Emin değilim," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ama emin olduğumda sana haber veririm."

"Doğru."

Bununla birlikte kapatır. "Cennette sorun mu var?"

Başımı çevirdiğimde Cole'un şaşkın bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum.

"Beşinci savunmamı yapıyorum. Söyleyeceğim her şeyin siz ve kardeşiniz tarafından bana karşı kullanılabileceğini ve kullanılacağını zaten biliyorum."

Bu onu güldürüyor. "Yeterince adil."

Buzdolabına doğru yürüyüp iki bira çıkardı. Bir tanesini bana uzattı ama reddettim.

"Ben Oakley'nin şoförüyüm."

Başını sallayarak tezgâha yaslanır. "Sawyer nerede?"

"Striptizciler yüzünden gelmek istemedi."

Sırıtarak birasının kapağını açıyor. "Tanrım, bu kızdan çok hoşlanıyorum."

Gözlerindeki parıltıya bakılırsa, tekmeden biraz daha fazlası olduğunu söyleyebilirim.

"En büyük hayranınız sayılmaz ama ciddiyseniz ve ona zarar vermeyeceğinize söz verirseniz, sizin için iyi şeyler söyleyebilirim."

Bana çocuksu bir sırıtışla bakıyor. "Bunu benim için yapar mısın?"

Vay anasını. Cole zaten bir film yıldızı gibi görünüyor, ama o kurt yeşili gözlere bir de o gülümseme eklenince, adeta bir nükleer bomba.

Ama ne kadar güzel olursa olsun, ona uzun süre bakmak çok acı veriyor. Liam'ın görünüşü masumiyet ve saflık havasıyla yumuşatılmıştı. Yine de, yaşlı Liam hala hayatta olsaydı Cole gibi görünür ve davranır mıydı diye düşünmeden edemiyorum.

Bu korkunç bir düşünce, çünkü Cole ve Liam farklı insanlardı, ama...

"Benim için başka ne yapmak istersin?"

Kafamda o kadar kaybolmuştum ki, Coleun birkaç santim ilerlediğini ve kişisel balonumu kasten işgal ettiğini fark edemedim.

"Ne demek istiyorsun?"

Kolumda bir parmak ucu gezdiriyor. "Hadi ama güzelim. Bu kadar namuslu olma."

"Değilim... Senin neyin var?" Elindeki birayı değerlendiriyorum. "Bunlardan kaç tane içtin?"

Eğilerek fısıldıyor, "Seni yukarı sürüklemek ve ayakta duramayacak hale gelene kadar becermek istediğimi bilecek kadar."

Ağzım açık kalıyor ama kapatmak zorunda kalıyorum çünkü safra yukarı doğru fırlıyor. "Bu asla ." Elim ona tokat atma isteğiyle seğiriyor ama onun yerine elini çekiyorum. "Benden uzak dur."

Onu geri çevirdiğim için reddedilmiş hissediyorsa bile bunu belli etmiyor. Aksine, memnun görünüyor. "Neden?"

"Çünkü ilgilenmiyorum."

Bir adım öne çıkar. "Neden?"

"Ne demek neden? Nedenini *biliyorsun*."

Jace beni ne kadar kızdırırsa kızdırsın, kardeşiyle asla yatmam.

Uzaklaşmaya başlıyorum ama eli koluma dolanıyor. "Bence gitmelisin."

"Ne?" Tiksinti içimde dalgalanıyor. "Neden? Seninle *seks* yapmayacağım için mi?"

"Hayır." Yüz ifadesi kararıyor ve elini sıkıyor. "Çünkü Jace'i zaten yeterince incittin. Ve eğer bunu tekrar yapmak için buraya gelirsen, yemin ederim seni *öldürürüm*."

Tehdidinin ardındaki kararlılık bana bunun boş olmadığını söylüyor, ama Jace'e zarar vermek için geri döneceğime inanması beni daha çok rahatsız ediyor.

"Ne düşünürsen düşün, kardeşine *asla* zarar vermem. Asla."

"Neden?"

Ona aklıma gelen ilk gerçeği söyledim. İliklerime kadar hissettiğim gerçeği. "Çünkü onu seviyorum." Bakışlarını tutuyorum. "Ve ben sevdiğim insanları incitmem."

Elimde olsa yapmazdım.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca yüzümü arıyor. Ne bulduğunu bilmiyorum ama her ne bulduysa beni tutmaktan vazgeçiyor. "Kalabilirsin."

Başka bir şey söylemeden mutfaktan çıktı ve ben de kuzenimin izini sürmek için oradan ayrıldım.

Onu oturma odasındaki kanepede Hayley'nin yüzünü emerken buldum.

Sanırım yine başladılar.

Başımı sallayarak arkamı döndüm ve banyoya yöneldim. Yediğim onca su beni yakalıyor.

Belli ki yarış atı gibi işemesi gereken tek kişi ben değilim, çünkü en yakın tuvaletin sırası neredeyse koridorun sonuna kadar uzanıyor.

Evin diğer tarafındaki de pek iyi değil.

"Üst katta banyo var mı?" Önümdeki bere adama fısıldıyorum.

Gözleri biraz açılıyor ve son gittiğim partideki nargileci biri olduğunu fark ediyorum. "Hayır, B. Kötü fikir."

"Neden?"

"Adamım Bugs, Christian'ın bir hatuna sakso çektirdiğini ve hatunun tuvaletten başka her yere parça saçtığını duymuş."

Vay canına, bu gereğinden fazla bilgi oldu. *İğrenç* olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Uyardığın için ol."

Başıyla onaylıyor ve elindeki nargileyi havaya kaldırıyor. "Beklerken buna vurmak ister misin?"

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama kafam iyiyken direksiyon başında paranoyaklaşıyorum. Hızım otuza kadar düşüyor ve yanımdan geçen her arabanın polis olduğunu düşünüyorum." Tam bir ezik gibi görünmek istemediğim için ekliyorum, "Ama kesinlikle bir dahaki sefere."

"Word." Çakmağı kâseye yaklaştırır ve içine çeker. "Endişelenme."

Bacaklarımı sıkarak sıraya bakıyorum. Nargileci arkadaşımı saymazsak, önümde dört kişi daha var. "İçeride kim varsa acele etmesini söyler misin?"

İleride bir adam omuz silkiyor. "Çoktan yaptım." "Başaramayacağım."

Şansımı kusmukla deneyeceğim. Tuvaleti kaçırırsa, en azından temiz olur.

"Ne yaparsan yap, jakuziye işeme," diye öğüt veriyor dostum. "Bunu yaptığında insanlar çok kızıyor." Cole geçerken ona sırıtıyor. "Onun yerine punç kasesini dene."

Cole birasını indirir ve yumruğunu havaya kaldırır. "Tanrıların nektarı."

Umarım iş o noktaya gelmez ama seçeneklerim olduğunu bilmek güzel.

Başparmağımı merdivenlere doğru uzattım. "Ben yukarı çıkacağım."

Sıradan çıktığımda yüz ifadesi ciddileşiyor. "Yolun açık olsun, dostum."

Merdivenleri hızla çıkarak, gördüğüm ilk banyoya doğru çılgınca bir koşu yapıyorum.

Şaşırdım ve rahatladım, kusmuk falan yoktu. İlk defa söylenti değirmeni benim lehime çalıştı.

İşimi hallettikten sonra lavaboya doğru yürüdüm.

Tam ellerimi yıkıyordum ki Jace'inkine çok benzeyen bir sesin homurdadığını duydum: "Sikim kendi kendini emmeyecek. Ya emersin ya da emmezsin."

Gözlerimi deviriyorum. *İncelik hiçbir zaman Jace'in güçlü yanı olmadı*.

Çabucak lavaboyu kapatıyorum ve ellerimi kurulamaktan vazgeçiyorum. Duymak istediğim son şey Jace ve Britney'nin kavga etmesiydi.

"Ya değilsem?"

Lanet olsun. Kendi iyiliğim için fazla meraklıyım. Onları daha iyi duyabilmek için kulağımı banyonun karşı tarafındaki kapıya dayıyorum.

"Taşaklarımın derisi değil." Bir şey şıngırdıyor. Muhtemelen bir kemer tokası? "Arkadaşın Casey ne istersem, ne zaman istersem yapabileceğini söyledi, o yüzden bu gece onunla takılacağım."

Acımasız. Yine de şu anda Brit- ney'in yüzündeki ifadeyi görmek için neredeyse her şeyimi verirdim.

"Ciddi misin sen?" Britney çığlık atıyor. "O aptal sürtüğün arkamdan erkek arkadaşımı becermeye çalıştığına inanamıyorum."

Senin orospuların sadık değil, Brit-Brit.

Gülmemek için elimi ağzıma kapatıyorum ama Jace'in bir sonraki sözleri çenemin düşmesine neden oluyor.

"Pençelerini geri çek. Ben senin erkek arkadaşın değilim, unuttun mu?"

Tanrım. Bu boktan şovun duvarında bir sinek olmak.

İç çekiyor. "Biliyorum bebeğim. Ben sadece... bu bir kız meselesi. Casey çizgiyi aştı." Sesi nefes nefese çıkıyor. "Ama artık onun hakkında konuşmayalım, doğum günü çocuğu." Kıkırdıyor. "Sevdiğin o küçük pembe külotlardan giydim."

Geri çekilirken öğürmemek için elimden geleni yapıyorum.

Kesinlikle gitme vakti geldi. "İlgilenmiyorum," diye dişlerini gıcırdatıyor.

Kapıya doğru koştum.

"Doğru. Her zamanki gibi, ben sana kafa atarken sen sadece arkana yaslanıp oturmak istiyorsun," diye homurdandı. "Kaltaklık etmek istemem ama artık *gerçekten* hasta oluyorum.

ve şişme bebek olmaktan yoruldum. Bir zamanlar, ağzımdan daha fazlasıyla ilgileniyordun."

Yaltaklanıyorum. Peri masalları, şişme bebekler ve Britney kötü bir görsel oluşturuyor.

"Bak, seni istemediğin bir şeyi yapmaya asla zorlamadım." Yatak gıcırdıyor. "Bana sakso çek ya da çekme, artık umurumda değil. Senin saçmalıklarından bıktım."

"Aman Tanrım, bu o. Değil mi? O geri döndüğünden beri...hiç görüşmedik." Britney'nin sesi ağlamaktan bir jilet kadar uzaktaymış gibi geliyor. "Artık beni istemiyorsun, değil mi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye homurdanıyor Jace. "Kapa şu lanet çeneni."

"Eğer yanılıyorsam, kanıtla. Beni hemen şimdi, burada becer. Tıpkı *o* ortaya çıkmadan önce yaptığın gibi."

Kalbim sıkışıyor ve sanki sadece bu onu durdurabilirmiş gibi elimi kapıya koyuyorum.

Yapma, Jace.

Ne olduğundan emin değilim, çünkü konuşmayı kestiler.

Bunun tek bir anlamı olabilir.

Saniyeler ilerledikçe yeşil bir kıskançlık duygusu görüşümü bulandırıyor.

Tam umudumu kaybetmişken Jace, "Haklısın. Artık benim için yapmıyorsun."

Tuttuğum nefesi dışarı verdim.

"Yalan söylüyorsun," diye tıslıyor Britney. "Bir bana bak, bir de ona. Nabzı atan hiçbir erkeğin *onu* bana tercih etmesine imkan yok."

Jace güler ama arkasında mizah yoktur. "Kafanda bir sorun var Brit."

"*Aletinde* bir sorun var Jace," diye tükürüyor. "Ve eğer beni aptal yerine koyarsan herkese söyleyeceğim şey de tam olarak bu olacak."

"Siktir git. Seni aptal gibi gösteren tek kişi sensin." Kapıyı o kadar sert çarptı ki tıkırdadı.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

tekrar aşağı inmeden önce birkaç dakika beklerim. Bunu yaptığımda, ben Jace'i Oakley ve Cole'la atış yaparken bulduk.

I

Aman *Tanrım*.

"Evet," diye bağırır Oak. "Biraz gevşeyip eğlenmenin zamanı gelmişti Covington."

Bu kez kadehi bırakan Jace, Jack şişesini eline alır ve kocaman bir yudum alır.

Midem bulanıyor. Jace bunu eğlenmek için yapmıyor. Kafayı bulup unutmak için yapıyor.

Neyse ki Cole fark eder. ", kardeşim. Önümüzde koca bir gece var."

"Aynen öyle." Oak şişeyi ondan alır. "Biraz da bize ayır dostum."

Jace onlara parmağını gösterir ve gider.

Henüz farkında olmayabilir ama o kadar viski yakında taşaklarına vuracak.

Cole'un tedirgin gözleri benimkilerle kilitleniyor ve ben de ona ve Oakley'e doğru yürüyorum.

"Bu gece bir şey yedi mi?"

Omuz silkiyor. "Pek sayılmaz. Babam bizi kutlamak için yemeğe çıkardı ama Jace yemek bitmeden zıpladı."

Bu hiç iyi değil.

Hızlıca düşünerek cebimden telefonumu çıkardım ve yerel bir pizzacı buldum.

"Hey, ananaslı pizza sipariş etmek istiyorum lütfen."

Asla anlayamayacağım nedenlerden dolayı, Jace'in favorisi.

Telefondaki adam, "On beş dakika içinde kapatıyoruz," diye cevap veriyor.

Saatime bakıyorum ve lanet ediyorum. "Başımı ağrıtmak istemem ama bunu yapmanın bir yolu mı? Arkadaşımın doğum günü ve o... Ananaslı pizzaya *gerçekten* ihtiyacım var."

Oakley telefonumu aldı. "Bir tane de ekstra peynirli." "Biraz da sarımsaklı düğüm," diye ekliyor Cole.

Telefonumu geri aldım. "Çok üzgünüm, ama söz veriyorum buraya geldiğinde sana harika bir bahşiş vereceğim."

Fırından aldığım maaşın yarısına sessizce veda ediyorum.

"Pekâlâ. Yirmi içinde orada ol," diye homurdanan adam telefonu kapatmadan önce

Yukarı.

Yirmi dakika sonra, Jace verandada bir grup kızla takılıyordu.

Cole birasından bir yudum alır. "En azından eğlenceli."

Elimdeki pizza kutusunu gösteriyorum. "Bu durum değişmeden önce vücuduna bundan biraz almalıyız."

Her şeyi yakındaki bir masaya yerleştirdikten sonra Cole ve Oakley'e dönüyorum. "Hanginiz onu yakalamak istiyor?"

Oakley bir kütük çıkarıp yakıyor. "Bunu ben hallederim."

Göz açıp kapayıncaya kadar derme çatma dans pistine giriyor, Jace'e ulaşıp eliyle esrarını işaret edene kadar kalabalıkla birlikte inip çıkıyor.

Cheshire Kedisi gülümsemesiyle Jace onu takip eder.

Ama birçok dans partnerinden biri olan Hayley'e

-Kıçına hızlı bir tokat.

Neyse ki Oak aldırmıyor gibi görünüyor. Cole birasında boğuluyor.

"Tanrım."

Onlar masaya doğru ilerlerken ben geride duruyorum. Jace ayıkken beni görmeye dayanamıyor, yüzden kafası iyiyken ve bok suratlı olma yolundayken varlığıma nasıl tepki vereceğini ancak hayal edebilirim.

"Ananas mı?" Jace otururken haykırıyor. "Dostum, siz dangalaklar gelmiş geçmiş en kötü, en iyi arkadaşlarsınız."

Cole ve Oakley karşılıklı bakışırlar.

Oakley, çenesini kapalı tutmasını işaret etmeme rağmen, "Biz değildik," diyor.

Cole çenesini bana doğru salladı. "Dylan sipariş ."

Jace sandalyesinde dönüp duruyor. "Onu zehirlemediğine emin misin?"

"Sadece birazcık." Tırnaklarımı inceliyorum. "Doğum günün olduğu için kendimi fazla kaptıramadım."

Sırıtıyor ve bu korkunç bir fırtınadan sonra gökkuşağı görmek gibi bir şey olduğu için beni beceriyor. "Teşekkürler, göt herif." Pizzayı ağzına götürüp kocaman bir ısırık alıyor. "Çok güzel."

"Sözüne ." Oakley yüzünü buruşturdu. "Pizzanın üzerindeki bu saçmalığı seven tanıdığım tek kişi sensin."

Kalbim hüzünlü bir şekilde çarpıyor. *Liam'ın da en sevdiğiydi*.

Jace gerilir ama dans pistinden küçük bir kız grubu gelip erkeklerin arasına dağılır.

Hayley, Oakley'nin kucağına oturur, esmer olan Cole'a doğru kanat çırpar, diğer ikisi ise Jace'e doğru koşar.

Peki ya ben? Umarım nargileci çocuklar hâlâ buradadır çünkü bu her neyse onların arkadaşlığını tercih ederim.

Jace'in sağındaki kız onun kulağına bir şeyler fısıldadığında kıskançlık duyguları kabarır ve yüzü 4 Temmuz gibi aydınlanır.

"Bak ne diyeceğim, git bana bir şişe Jack getir ve şu dilimi bitirmeme izin ver, sonra tamamen seninim." Kızın arkadaşına göz kırpıyor. "Ve senin."

Evet, nargileci çocuklar gittikçe daha görünüyorlar.

Kız ve arkadaşı büyük ikramiyeyi kazanmış gibi kaçışırlar.

Ben hakkında için ayrılmak çok, ama Jace ısırıklar Dışarı, "Nerede bu erkek arkadaşın mı?"

"Son kontrol ettiğimde, bir tane yoktu."

Çiğnerken bunu düşünüyor gibi görünüyor.

O konuştuğunda ikinci kez uzaklaşmaya hazırlanıyorum.

"Bir dahaki sefere erkek arkadaşın, erkek arkadaşın değil, seni okuldan aldığında suratını dağıtacağım ve boğazına lanet olası bir sopa sokacağım." Başını eğerek bana bir bakış attı. "Bunu tek uyarın olarak kabul et."

Ciddi olamaz. Kim bir başkasını okuldan eve bıraktığı için tehdit eder ki?

Nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum. Bir daha düşündüm de, ben biliyorum.

"Beni kimin alıp kimin almayacağını kontrol edemezsin. Ayrıca arkadaşlarımı tehdit edemezsin."

Bir şeyler söylemeye başlar, ancak iki kız -şimdi bikini giymiş ve bir şişe viski taşımaktadırlar- ona doğru geri dönerler.

Hemen beyaz bikinili kızın elinden şişeyi kapar ve içmeye başlar.

"Lanet olsun." Oakley'nin gözleri büyüdü. "Sakin ol, evlat."

Jace dinlemiyor. Cole yırtıp atmadan önce neredeyse yarım bardak bitmiştir. "Yarın akşamdan kalma olacaksın, dostum."

Bir dilim pizza daha yiyor. "Umurumda değil." Kızlara sırıtıyor. "Gidin beni jakuzide bekleyin."

Onun emirlerine uyarak bir saniye bile kaybetmiyorlar.

Kendine bir kadeh dolduran Oakley'e bakıyorum. "Ben biraz içeri gireceğim. Gitmeye hazır olduğunda bana haber ver."

Oakley konuşmaya başlar ama Jace ayağa kalkar ve "Buraya gel" diye bağırır.

Hayır, yapmadı.

Avluya baktım. "Özür dilerim, benimle mi konuşuyorsun? Çünkü ben Neandertallere cevap vermem." Gözlerimi kısıyorum. "Beni o kadar çok istiyorsan, kıçını buraya getirebilirsin."

Yavaşça bakışlarını vücudumda gezdiriyor. "Öyle mi?"

Bana doğru kısa mesafeyi kat ederken kalbim boğazıma düğümleniyor. "İşte buradayım," diye homurdanıyor, sesi sert ve boğuk.

Sözlerindeki meydan okumayı inkâr etmek mümkün değil ama tepki vermemek için kendimi zor tutuyorum. Sarhoş, bugün onun doğum günü ve damarıma basıyor. Ne daha fazlası, ne daha azı.

"Evet, işte . Şimdi senin sorunun ne?"

Parmağını kotumun kemer halkasına geçirip beni kendine çektiğinde nefesim kesiliyor. "*Sen*."

Tanrım. Elimi etkileyici karın kaslarında ve sıkıştırıldığım belirgin çıkıntıda gezdirme isteğimi bastırıyorum. "Peki, o zaman ben gidiyorum."

Eli kalçamın etrafında sahiplenici bir şekilde kıvrılıyor ve hafifçe sallanıyor. "Hayır-"

"Ne halt ettiğini sanıyorsun, seni çirkin küçük sürtük?" diye soruyor tiz bir ses.

Tabii ki Britney kendi bölgesini işaretlemek için buraya gelecekti.

Gerçi duyduklarımdan sonra *bölge* tartışılır.

Oakley ve Cole konuşmayı kesiyor, şüphesiz ikinci raunda hazırlanıyorlar. Ancak, dramadan bıktım, bu yüzden ona aldırmıyorum.

Geri çekilmeye başlıyorum ama Jace sıkıyor ve omzunun üzerinden Cole'a bakıyor. "Ben çıkıyorum."

Kelimeleri gevelemesi ve sallanması viskinin onu bir yük treni gibi çarptığını söylüyor.

Anahtarlarını cebinden çıkardığında Britney en az endişelendiğim şey oluyor.

"Araba kullanamazsın, Jace."

"İyi olacağım," diyerek bir adım geri çekiliyor.

"İyi misin, tatlım?" Britney cıvıldıyor.

Onu görmezden gelerek ona odaklanıyorum. "Sarhoşsun." Oakley'e bakıyorum. "Hadi, onu eve giderken bırakabiliriz."

Oakley başını sallamaya başlar ama Hayley suratını asar. "Ama tavşanım, geceyi burada geçirebileceğimize söz vermiştin."

Bu benim için yeni bir haber.

Oakley'nin bakışlarında bir şey geçer ve omuz silkmektedir. "O haklı. Üzgünüm, kuzen." Hayley'nin kolunu öpüyor. "Benim kızım ne isterse, onu alır."

Harika. Beni buraya sebepsiz yere sürükledi.

Cole ellerini kaldırır. "Ben sürerdim ama birkaç bira içtim." Esmer kıza sırıtıyor. "Ben de bu gece burada kalmayı planlıyordum."

Jace geçip gitti. "Ben iyiyim."

Kolunu tuttum. "Anahtarlarını ver. Seni eve bırakabilirim." Hızlı düşünerek ekliyorum, "Ya da sana bir Uber çağırabilirim. İkisi de olur."

Tutarsız bir şeyler mırıldanıyor.

"Affedersiniz," diye Britney. "*Ben* onun kız arkadaşıyım, bu yüzden onu eve götüreceğim."

Yemin ederim herkesin gözü üzerimizdeymiş gibi hissediyorum.

O sürtüğe haddini bildirme isteğimi bastırarak dönüp ona bakıyorum. "İçecek bir şey aldın mı?"

Britney'nin onu götürmesi fikrinden ne kadar nefret etsem de, eve sağ salim dönmesi daha önemli. Benden nefret ettiğini düşünürsek, onunla gitmeyi tercih edeceğinden eminim.

"Üç saat önce yarım Bay Breeze yedim."

Hızlı bir değerlendirme onun engelli olmadığını kanıtlıyor. "İyi, ama-"

"Oh, Tanrım. Siktir git, sürtük." Beni yolundan itti. "Öylece durup onu taciz etmene izin vermeyeceğim."

Şimdi ne diyeceksin? "?"

Başını arkaya atıyor ve kıkırdıyor. "Oh, tatlım. Jace'e takıntılı olduğunu herkes biliyor. Onun sarhoş halinden faydalanmak için *ne kadar* çaresiz olduğunu tahmin bile edemezdim, çünkü seni becermesinin tek yolunun bu olduğunu biliyorsun."

"Vay canına, Brit-Brit. Çok mu yansıtıyorsun?"

Gözleri küçücük yarıklara dönüşüyor. "Pardon?"

Hayır, Jace'in kirli çamaşırlarını ortaya dökmeyeceğim. "Yok bir şey."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Pençelerini Jace'in göğsünde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Gözleri kapalı, kusmamak için kendini zor tutuyor gibi görünüyor. "Şimdi git ve senin gibi bir pisliği becerecek kadar sarhoş olan başka bir zavallı adam bul." Burnu kırışıyor. "Ben bu işi hallederim."

Birkaç kişi gülüyor.

"Yanığın için biraz krem ister misin?" diye bir adam.

Daha fazla gülüşme.

Elim, yumruğumu suratına indirmek için titriyor ama bunu yaparsam, iş orada bitmeyecek ve Jace kavga sırasında kaçabilir.

Gururumu yutarak, yoldan çekiliyorum.

Britney kolunu Jace'in koluna doluyor. "Gidelim, bebeğim."

Başını sallayarak sendeleyerek geri çekilir. "Hayır."

Britney gözlerini devirir. "Peki, biraz içeride takılırız."

Onu çekiştirmeye çalışır ama Jace yerinden kımıldamaz. "Jace, tatlım-"

"Hayır," diye o kadar alçak sesle ve ölümcül bir şekilde bağırıyor ki kollarımdaki minik tüyler diken diken oluyor.

Sinirli bir şekilde gülerek Cole ve Oakley'e bakar. "Biraz yardım lütfen."

İkisi de kılını bile kıpırdatmıyor. İfadelerinden şu anda ondan pek memnun olmadıkları anlaşılıyor.

Ona tekrar uzanıyor ama bu onu daha da sinirlendiriyor.

"Sakın bana dokunma," diye homurdanarak onu yanından uzaklaştırıyor. "Seninle ve saçmalıklarınla işimin bittiğini daha önce söylemiştim."

Hayley'nin nefesi kesildi.

"Oh, ," diye haykırır Oakley.

"Tam zamanında," diye mırıldanıyor Cole.

Britney, Jace'e sıkı bir gülümseme verir. "Tatlım, belli ki sarhoşsun. Az önce beni yukarı sürükledin çünkü ellerini üzerimden çekemiyordun ve ağzıma girmek için yalvarıp duruyordun."

Bu olayın çarpıtılmış versiyonu.

Britney'nin işi henüz bitmedi. "Ara vermemiz gerektiğini söylediğimde seni incittiğimi biliyorum ama arkadaş olmak istediğim konusunda ciddiydim." Yüzüne dokunmaya çalışıyor ama Jace başını çeviriyor. "Ben senin arkadaşın oluyorum. Bunu mahvedecek bir şey yapmamanı öneririm."

Sarhoş olanın *o olduğunu* düşünmeye başlıyorum, çünkü hiç de öyle olmadı.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Jace gülmeye başladı. Histerik bir şekilde.

"Yüce İsa." Kelimenin tam anlamıyla gülmekten titriyor. "Senin kolay erişilebilir amcığın, beraberinde gelen ucube şovuna değerdi, ama artık değil."

Çenem düştü. Britney'ninki de öyle.

"Yanığın için biraz krem ister misin?" Oakley sesleniyor.

Jace'e odaklanmadan önce ona pis bir bakış fırlatır. "Bak, bu senin son şansın. Seni eve götürebilmem için sarhoş, kavgacı bir pislik olmayı bırakmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Bana anahtarlarını fırlattı. "Sen hazır hazırım."

İki kere söylemesine gerek yok.

"Yemin ederim onunla gidersen," diye uyarıyor Britney, sendeleyerek yanıma geldiğinde. "*Herkese* senin küçük sorununu anlatacağım."

Ona döndüğünde, onu tersliyor.

"Peki, tamam. Ama bil diye söylüyorum, alkol sadece senin o gevşek aletini daha da gevşetecek." Avluya bakarken gülümsemesi acımasızdı. "Bu yüzden bu gece ondan ayrıldım. Artık beni ya da başka bir kızı tatmin etmek için gerekenlere sahip değil... ne demek istediğimi anladıysan."

Jace arkasını döndüğünde ellerim yumruk oluyor.

"En başta seninle çıkmak istemeyen birinden ayrılamazsın," diye hırlıyor. "Ve belki de güneydeki küçük sorununla ilgilenseydin sikim senden daha çok hoşlanırdı." Bir elini yüzünün önünde sallayarak ona doğru adım atıyor. "Doktor değilim ama amcığının oraya bir şey girmiş ve ölmüş gibi kokmaması gerektiğini düşünüyorum."

anasını. Sözleri sadece acımasız değil, aynı zamanda *ciddi* bir şekilde hasta olacakmış gibi göründüğü gerçeğiyle noktalanıyor.

"O odada seninle ve balık kutunla bir dakika daha geçirmek zorunda kalsaydım, ben-"

Ananaslı pizza parçalarını ve viskiyi kızın üzerine kusmasını dehşet ve içinde izliyorum.

Britney o kadar yüksek sesle bağırıyor ki herkes gülüp alkışlarken kulak zarlarımın parçalanmamasına şaşırıyorum.

Jace tişörtünü çıkarır ve ona fırlatmadan önce ağzını siler. "Ben de *öyle* yapardım."

Bana doğru baktı. "Hazır mısın?"

Sergilediği karın kaslarına odaklanmamaya çalışıyorum. "Evet." Sallanınca bir kolumu beline doluyorum. "Ama önce sana bir diş fırçası ve gargara bulmaya ne dersin?"

Bölüm 30

DYLAN

A Lexus'unu çarpmamam için beni uyarması ve yirmi dört saat açık bir benzin istasyonunda durmamı istemesi dışında, Jace arabaya bindiğimizden beri tek kelime etmedi.

İyi tarafından bakarsak, Britney'nin üzerine kustuktan sonra çok daha iyi görünüyor.

Banyoda temizlenirken bagajından çıkarmamı istediği eşofmanının kapüşonunu yukarı kaldırıyor. "Bir dakika içinde çıkacağım."

"Senin için içeri girmemi istemediğine emin misin?"

Araçtan iniyor ve kapıyı arkasından çarpıyor.

Sanırım bu hayır demek.

Siyah kapüşonu ve öfkeli ifadesiyle küçük dükkâna girdiğinde bir suç işlemek üzere olduğunu düşünebilirsiniz.

İki dakika sonra elinde bir kutu zencefilli gazoz ve bir şişe suyla geri geldi. "Hadi gidelim."

Lexus'unu vitese takarken, "Görgü kurallarına alerjin mi var?" diye mırıldandım.

Cevap olarak sadece bir alıyorum.

Yolun benim tarafımı işaret ettiğinde neredeyse evine varmıştık. "Buradan sola dön."

"Evine giden yol bu değil." "Evime
gitmiyoruz."

Bu uğursuzluk falan değil. Frene basıyorum. "Neden?"

"Henüz eve gitme havasında değilim, mı?" Kollarını kavuşturur. "Sürmeye başla... yoksa ben sürerim."

Gaz pedalına basıp sola dönüyorum. "Nasıl ." *Dick.*

Nereye varacağımızdan emin değilim ama dar ve virajlı yol, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurla birleşince tüylerim diken diken oluyor.

"Sağa dön," diye talimat verdi.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?"

Köhne bir park gibi görünen yere yaklaşırken cevabımı aldım.

Bir yer seçtim ve arabayı kapattım. "Burada bir park olduğunu bilmiyordum."

"Sen gittikten sonra inşa ettiler, ama şehrin bizim tarafındaki zengin ilgilenmedi." Başını koltuğa yasladı. "Bu yüzden şimdi çürüyor."

"Bu berbat."

Ben meşhur taşaklarımı bulana kadar sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir sessizlik içinde oturuyoruz. "Jace, yapabilir miyiz-"

"Hayır." Sesinde karanlık bir nota var, canavarı dürtmemesi için bir uyarı. "Oraya gidemem. Bu gece olmaz."

Nerede olduğunu bilmiyorum ama doğum gününde onu üzmek istemediğim için konuyu kapatıyorum. "Tamam."

Hafifçe yer değiştirerek, ona bakmak için dönüyorum.

Koltuğuna yaslanmış, bacaklarını açmış ve kapüşonu yüzünün yarısını kapatmış... İçim kıpır kıpır ama kalbim acıyor.

Bazı şeytanlarla savaştığı açık... ama bunu tek başına yapıyor.

Nefret ediyorum.

Kendi koltuğuma uzanıp pelüş deriye yaslanarak rahatlıyorum. "Hey."

Başını hafifçe eğiyor, bakışları lav gibi üzerimde geziniyor. "Hey."

Elimi kaldırarak alnının kıvrımını izliyorum. "Bu biraz çılgınca."

Muhteşem yüzü sert hatlara, yontulmuş kemiklere ve dolgun dudaklara sahip ama şu anda gözlerinde yıllardır görmediğim bir yumuşaklık ve kırılganlık var.

"Neymiş o?"

Başparmağımı yanağında gezdiriyorum. "Birbirimizi görmeyeli çok uzun zaman oldu ama sana hala bu kadar yakın olmak..."

Artık arkadaş olmadığımız gerçeği pençelerini kalbime batırıyor ve konuşmayı kesiyorum.

Parmak uçları uzattığım ön kolumda . "Hala ne?"

Kırık parçalarımı seninkilerle birleştirmek istiyorum.

"İçimi parçalıyor," diye çünkü arkadaş olalım ya da olmayalım, ondan hiçbir şey saklayamayacağım. "Sanırım benim kırık parçalarım da seninkileri benim seni özlediğim kadar özlemiş."

Sertçe nefes veriyor. "Bazen çok tuhaf şeyler söylüyorsun."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Haksız değil.

Ayrıca beni gerçekten anlayan tek kişiydi. "Evet,

ama sen seviyorsun."

Yüz ifadesi ciddileşmeden önce sırıtıyor. "Evet... Yaptım."

Keşke bu değişikliğe neyin sebep olduğunu ya da nasıl düzeltileceğini bilseydim ama Jace duvarlarını o kadar yüksek örmüş ki tırmanmak imkânsız.

Ancak ben asla pes edecek türden bir kız olmadım. Boktan krallığının değişmiş olabilir ama ben hala düzeni hatırlıyorum.

"Cole doğum günü yemeğinin ortasında gittiğini söyledi."

Çenesindeki bir kas titriyor. "Cole'un koca bir ağzı var."

Öyle ama konumuz bu değil. "Senin için endişelendik." Bakışlarını tutuyorum. "İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin ama sırların benimle her zaman güvende oldu. Beni ne kadar incitirsen incit."

Jace tüm o korkunç şeyleri yaptığını itiraf ettikten sonra, çocukken bana anlattığı her şeyi dökerek misilleme yapabilirdim ama yapmadım.

Düşman olmadan önce en iyi arkadaştık, bu nedenle ona olan sevgim her zaman düşmanlığımdan daha güçlü olacak.

Konuşmadan önce etrafındaki buzların biraz çözüldüğünü hissedebiliyorum. "Babam üniversiteye gitmem için beni sürekli zorluyor. Sonra bu akşam yemekte bana Trust Pharmaceuticals'ta çalışmamdan ve gelecek yıl staja başlamamdan bahsetti."

"Ama senin yapmak istediğin bu değil."

Bu bir soru değil, gerçek. Jace babasının şirketinde çalışmakla hiç ilgilenmedi. Gözünü her zaman bir video oyunu geliştiricisi olmaya dikmişti.

Başını sallar. "Sikeyim hayır. Ne yaptığı hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum."

Odadaki filden bahsetmiyorum bile. Jace neden küçük kardeşinin ölümünden sorumlu olan şirket için çalışmak istesin ki?

Kabul, bir kazaydı ama yine de. Bu, her gün acınızı yüzünüze vuran bir hatırlatma olacaktır.

"Bunu sana dayatması gerçekten berbat bir şey."

"Biliyorum." Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Üniversiteye gitmek istediğimden bile emin değilim. Ama eğer , Cole ve Bianca'nın yanında olabilmek için yakın bir üniversiteye giderdim." Omuz silkiyor. "Zaten Z.I.'dan kazandığım parayla mezun olduktan sonra bir daire tutmayı planlıyordum. Ve eğer derslere girmezsem, daha fazla oyun geliştirip satmak için zamanım olacak."

Göğsümde gurur kabarıyor. "Bir oyun mu sattın? Bu harika."

Gözleri parlıyor. "Zombi Adası. Burayı satın alan şirket adını böyle değiştirdi. Aslında ben ona Zombi Kabusu diyordum."

"Zombi Kabusu çok daha havalı."

"Değil mi?" Yüzünü buruşturuyor. "Yine de daha küçük çocuklara pazarlamak istediler, bu yüzden bazı şeyleri değiştirmek zorunda kaldım ve..." Başını iki yana sallar. "Fark etmez. Mesele şu ki, kendim için bir şeyler yapmak için üniversiteye gitmek zorunda değilim."

"Hayır, yapmayacaksın. Sen istemedikçe olmaz. Yani, işletme diploması alabilmek için gidiyorum-"

"Fena fikir değil," diye araya giriyor. "Böylece plak şirketinizi kurduğunuzda, sizi gezdirecek ve batıracak bir grup ahmağı işe almak zorunda kalmazsınız."

"Aynen öyle." Tırnağımı çiğniyorum. "Yine de bu işi başlatmak için işletme diplomasından çok daha fazlası gerekecek. Hâlâ bana güvenip hayallerini ellerime teslim edecek gruplar -iyi gruplar- bulmam gerekiyor. Ayrıca, babam hapisteyken ve yetkililer banka hesaplarındaki her kuruşa el koyarken, bir yolunu bulmalıyım..." Bir nefes çekiyorum. "Kendimi aşıyorum."

Yakında yapmam gereken her şeyi düşünmek bile başımı döndürüyor. Beş parasız kalacağımdan bahsetmiyorum bile, ramen bir savurganlık .

Ama istek varsa yol da vardır ve ben bunu gerçekleştirmeye kararlıyım.

"Hâlâ hapiste olduğuna inanamıyorum." Yüzünde onaylamama çizgileri belirdi. "Sanırım Savannah'nın bununla bir ilgisi olabilir?"

Bir ayı ormana sıçar mı? "Evet. Ancak, hiçbir şeyden haberi olmayan masum genç bir eş olduğunu iddia ederek paçayı sıyırmayı başardı." Öfke içime işliyor ve doğruluyorum. "Bu arada, *en* başta ona işi veren de oydu. CEO onun arkadaşının kocasıydı. Ve biz taşındıktan sonra onu daha fazla para için zorlamaya devam etti - bunun en başından beri onun büyük planının bir parçası olmamasına imkan yok."

"Ne kaltak ama," diye homurdandı Jace. "Ama o artık ortalıkta olmadığına göre babanla ilişkin daha iyi olmalı."

"Pek sayılmaz." Bakışlarımı kaçırıyorum çünkü söylemek üzere olduğum şey şüphesiz beni kalpsiz bir sürtük gibi gösterecek. "Hâlâ telefonlarına cevap vermeyi ya da onu ziyaret etmeyi kendime yediremiyorum."

"Oh." Şaşkınlık var ama en ufak bir yargılama belirtisi yok. "Neden olmasın?"

"Çünkü kızgınım," diyorum boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak. "Sanırım annemi unuttuğu ve Savannah'yı bana tercih ettiği için onu cezalandırma yöntemim bu." Gözlerimi kapatıyorum. "Tanrım, bu ne kadar berbat bir şey?"

"Hayır, anlıyorum." Hızla tekrar içine kapanıyor, o soğuk tavrı tekrar yerine oturuyor. "Affedemeyeceğin bazı şeyler var." Bana attığı bakış kalbimin tam ortasından geçiyor. "Ne kadar zaman geçmiş olursa olsun."

Artık dayanamıyorum. Kendimi bir bombayı etkisiz hale getirmeye çalışan kör bir insan gibi hissediyorum. "Wh-"

"Yapma." Bakışları keskinleşiyor. "Beni eve götür."

Başımı sallayarak bir düğmeye bastım ve koltuğumu ayarladım. Yapmak istemediğim tek şey onun doğum gününü mahvetmekti ve tabii ki sonunda tam olarak bunu yaptım.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum bir şimşek gökyüzünü aydınlatırken ve yağmur daha sert yağarken. "Ama bu beni öldürüyor-"

"Güzel." Sesi kırpılmış, *ölümcül*. "Artık nasıl bir his olduğunu biliyorsun."

Sinirli bir şekilde elimi direksiyona vurdum. "Seninle kavga etmek istemiyorum."

"Ve seni bir daha görmek istemiyordum, ama işte buradayız."

Tanrım. Ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım, bunu bana ödetmeye kararlı. Kızgınlığını bir kenara bırakıp düşmanı olmadığımı anlamasını istiyorum.

Eve gitmek istediğini biliyorum ama anahtarlar bende. Bu da demek oluyor ki onun tüm katmanlarını aşmak için hala zamanım var.

İnatçı.

Gösterge panelindeki saate bakıyorum. Saat sabah ikiyi biraz geçiyor.

"Teknik olarak Hawaii'de hâlâ senin doğum günün." Koltuğumda kayarak ona bakıyorum. "Doğum günün için tek bir şeye sahip olabilseydin - bariz olanları saymazsak, çünkü onları geri getiremem - bu ne olurdu?"

Bana sanki başka bir kafam çıkmış gibi bakıyor. "Aptal bir doğum günü hediyesinin her şeyi düzelteceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır." Konsolun üzerinden uzanarak taş gibi sert karnını dürtüyorum. "Ama bana ne kadar çabuk söylersen, o kadar çabuk susar ve seni eve götürürüm."

Kızgınlık yüz hatlarını çiziyor. "Tam bir baş belasısın, biliyorsun değil mi?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "İnan bana, farkındayım."

Dudaklarının kenarları bir saniyeliğine seğiriyor, sonra sıkışıyor ve ifadesi ciddileşiyor. "Keşke kapatabilseydim." Bakışları bana kayıyor. "Sadece kısa bir süreliğine."

Acısı o kadar hissediliyor ki ciğerlerimdeki havayı alıyor.

Yaklaşarak parmaklarımı çenesinin kirli sakallarında gezdiriyorum. "Neyi çevir-"

Ağzı benimkine çarpıyor.

Öpücük, kin dolu bir açgözlülükle harmanlanmış canlı bir çaresizlik. Dudaklarımız şımaran ve günah işleyen aşıklar ve düşmanlar gibi yatışır ve çarpışır... hangisinin kazanacağını görmeye çalışır.

Bir eli boğazımda geziniyor, diğeri yüzümü kavrıyor ve dilini tutkulu vuruşlarla bana yediriyor, katılmam için beni cesaretlendiriyor.

Bunu yaptığımda homurdanıyor ve eli aşağı doğru kayıyor. Başparmağının kenarı göğsümün kıvrımını tararken içimden bir ürperti geçiyor.

"Jace," diye soluk soluğa ağzına giriyorum.

Başını eğiyor, boğazımın sütununa doğru emiyor ve ısırıyor. Eşofmanının kumaşına yapışmadan önce tırnaklarımı ensesinde gezdiriyorum. "Bunu çıkarmam lazım."

Hiçbir uyarıda bulunmadan öpüşmeyi keser... ve arabadan iner.

Bir dakika boyunca şaşkınlık içinde oturup az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Farkına vardığımda öfke gök gürültüsü gibi içimde yuvarlanıyor... ve bunun gücüyle titremeye başlıyorum.

Bana bunu yapmaya devam edemez.

Bir an sıcak, bir an buz gibi. *Bıktım bundan*.

Ben istediği zaman kapatıp açabileceği lanet bir video oyunu değilim.

Duygularını kontrol edemediği için cezalandırmaya devam edebileceği biri değilim.

Jace Covington bir dövüş istiyordu... ama pazarlık ettiğinden çok daha fazlasını elde edecek.

Çünkü ona lanet olası bir savaş vermek üzereyim.

Arabadan inerken göğsüm kabarıyor ve tansiyonum yükseliyor.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor ama ben ona doğru yürürken gözlerim onun uzun boyuna kilitleniyor.

"Hey, Covington."

Beni görmezden geldiğinde bir öfke şimşeği daha çakıyor. Adımlarımı hızlandırdım. "Hey, pislik!"

Sırtındaki kaslar gerilir ve döner. "Ne?" "Siktir git," diye bağırıyorum.

Sonra yumruğumu suratına indirdim.

Biraz sendeledi, şüphesiz hazırlıksız yakalanmıştı.

Sonra omurgasını düzeltir. "Tekrar yap." Gökyüzünde çakan şimşekler beni sıkıştıran tehlikeli bakışını aydınlatıyor. "Sana meydan *okuyorum*."

Tamamen delirmiş olmalıyım çünkü tehdit beni durdurmaya yetmiyor.

Bu beni da cesaretlendirdi ve ona tekrar yumruk attım.

Bana bir adım atarken düpedüz öfkeleniyor. "Daha sert."

Ben de öyle yaptım, dudağını patlatacak kadar sert.

Yere kan tükürüp ileri doğru hamle yaparak beni arabasına bindirirken sinirlerim karnıma vuruyor. "İşin bitti mi?"

Yaklaşamadım bile, ama ona küçük bir baş selamı verdim.

Elleri kalçalarıma yapışırken "Güzel," diye geveliyor. "Şimdi sıra bende."

Bir hamlede beni sarsarak ıslak kaputun üzerine eğdi. "Bitiremeyeceğin bir şeye başlama, Taylor."

"Bitirmeye hazır olmadığımı kim söyledi?" Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Kotumun fermuarını açıp aşağıya doğru itiyor. "Sanırım öğreneceğiz." Elini kalçalarımın arasından geçirdi ve

külotumu önce. "Öyle değil mi?"

"Elinden yap." Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Sana meydan okuyorum-" İki uzun parmak etlerimin arasına girdiğinde nefesim kesiliyor.

Kıkırdıyor. "Benim için ıslanacağını ." Parmaklarını pompalarken sikinin sert kabarıklığı kıçımı dürtüyor. "Çok güzel ve sıkı."

Tenimdeki sinirler karıncalanıyor ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak ona sürtünüyorum. "Çıkar onu ve sik beni."

Parmaklarını kaldırır. "Hayır, bebeğim. Bu siki hak etmelisin." Yer değiştirerek, kendini üstüme bırakıyor. At kuyruğumu çekiştirirken tedirgin nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Amını aç." Kulak mememi ısırıyor ve vücudum tepki olarak sarsılıyor. "Yemek yeme havasındayım."

Kot pantolonumu çıkarıp yana atarken damarlarımda bir sıcaklık dolaşıyor.

Homurdanarak bacağını iki bacağımın arasına sıkıştırıyor ve onları gidebildikleri kadar birbirinden ayırıyor.

Kıçımı yoğurup beni ortaya çıkardığında yanaklarımda bir kızarıklık oluşuyor. "Çok daha iyi."

Tişörtümü göğüs kafesimin ötesine iterek omurgamdan aşağıya doğru kemirip ısırıyor, dizlerinin üzerine çökene kadar geçtiği her omur boyunca dil halkasını vuruyor.

Gökyüzünde bir şimşek daha çakıyor ve adam boğazının arkasından alçak bir uğultu çıkarıyor. "Şu haline bak, benim için pespembe olmuşsun."

İsa. Onun ağzı birden fazla şekilde bir silahtır.

Kirli sakalı etime battığında tıslıyorum ve o beni içine çekiyor. Bu çok samimi. *Çok kirli ve yasadışı.*

Yüzü kalçalarımın arasına yerleşip yarığımın uzunluğunu yalarken nefesim hızlı, kısa pantolonlarla çıkıyor.

Alçak, boğuk bir homurtu onu terk ediyor. "Siktir, bu çok iyi." Dili içeri dalıyor ve beni pis, azgın bir hayvan gibi yemeye devam ediyor.

Çok obur, çok sapık. Yani... "Oh,

Tanrım."

Her kötü vuruşta başım dönüyor. Onun uçurumuna daha hızlı düşüyorum.

Elini ayarlayarak parmaklarıyla klitorisime masaj yapıyor, bir yandan da dilini kıvırarak metali ıslaklığıma değdiriyor.

"Jace." Bir sapan gibi sarılıyorum, beni unutulmanın eşiğine getirirken istediği yere fırlatmaya hazırlanıyorum. "Siktir, işte bu."

Arkama uzanıp başını kavrıyorum ve onu orada tutuyorum. "Sakın durma."

Göğsünden gırtlaktan bir ses yükseliyor ve hareketleri hızlanıyor. İçimden geçen his o kadar yoğun ki, onun etrafında titrerken ve sarsılırken kemiklerimi titretiyor.

Hırlayarak orgazmımı kucakladı. "Benim için tüm yapabileceğin bu mu?" "I-"

Klitorisimin etrafında yavaşça bir daire çizerek beni sarsan ve titreten artçı şoklara neden oluyor. Hiç durmayan bir hız treninde olmak gibi.

O kadar hassasım ki, dayanamıyorum. Beni ters çevirip iki parmağını soktuğunda ses tellerimden acı dolu bir inilti kopuyor... ağzını ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan noktaya sabitlemeden hemen önce.

Sızlanıp kıvranırken kalçalarım başının etrafında titriyor. Bu çok fazla. *Çok yoğun*.

Adını boğulurcasına söylerken duygular boğazımı tıkıyor.

Vücudum tutulurken ve tekrar parçalanırken hava almak için bir mücadele, sadece son seferden farklı olarak, bu hızlı ve çiğ. Acının sıçramalarıyla renklendirilmiş zevk.

Kendimi çok savunmasız hissediyorum, sanki az önce özel ve güvenilir bir şey paylaşmışım gibi. Şimdiye kadar kendimi orgazm edebilen tek kişi bendim ama daha önce hiç bu kadar içgüdüsel bir tepki vermemiştim.

Elinin tersiyle ağzını silerek ayağa kalkıyor. Gözleri iki kızgın kömür gibi üzerimde geziniyor ve kendimi olduğumdan daha da çıplak hissetmeme neden oluyor.

Konuşmak için ağzımı açtım, ama fırsatım olmadı... çünkü çekip gitti.

Bölüm 31

DYLAN

Jace'in beni arabasının kaputunda yarı çıplak bırakıp tek kelime etmeden çekip gitmesinin üzerinden neredeyse iki hafta geçti.

Öncekiyle aynı, ama şimdi evinin dışına çıkıyor. Hatta ben Oakley ile konuşmak için koridorda durmaktan kaçınacak kadar ileri gidiyor.

Tüm bunların tek iyi yanı Britney ile konuşmayacak olması. RHA söylentilerine göre, Britney çoktan hayatına devam etmiş. Ve eğer bu söylentiler doğruysa... Cole'la birlikte.

Sawyer'ın beni iş yerinde gördüğünde yüzünde beliren çatık kaşların nedeni de bu.

"Anlamıyorum," diye homurdanır Sawyer. "Cole *onda* ne buluyor olabilir ki?"

Jace'in yaptığının aynısı.

"Çift D'si mi?" Tezgahı silerken teklif ediyorum.

Öte yandan, arkadaşımın göğüsleri oldukça muhteşem. Ayrıca *çok* daha iyi bir kişiliği var.

Cole onun peşinden gitmediği için tam bir aptal.

"Düşündüm de..." Başını sallayarak yere bakar. "Unut gitsin. Önemli değil."

Oh, adamım. Henüz farkına varmamış olabilir ama kötü durumda. "Ne düşündün?"

"Belki de, sadece *belki de* popüler ekipteki diğer tüm pisliklerden farklıydı." Omuz silkiyor. "Nedenini bile bilmiyorum. Ama belli ki ben yanılmışım ve o yanılmıyor."

Hayal kırıklığı somut.

Keşke ona olumlu bir şeyler söyleyebilseydim ama elimde hiçbir şey yok. Erkekler berbat. *Özellikle de Covington erkekleri*. "Özür dilerim, Sawyer."

"Oh, canım. Bir taştan yalamadı," Bayan Dickinson fırından bir tepsi kruvasan çıkarırken.

Sawyer'ın yüzündeki ifadeden, patronumun açıklaması karşısında onun da benim kadar şaşkın olduğu anlaşılıyor.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diyor Sawyer. "Cole neden bir taşı yalasın ki?"

Bayan Dickinson iç çekti. "Bu, insanların kişiliklerinin ve eylemlerinin her zaman birileri tarafından etkilendiği anlamına geliyor." Para kasasını açar ve birkaç banknotu bir zarfa koyar. "Belki de çıkması gereken türden bir kız olduğunu düşündüğü için bu kızla ilgileniyordur."

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, patronum gerçeklerden çok da uzak olmayabilir. Cole yıldız oyun kurucu... ve şu andan itibaren Britney de baş amigo. Fıstık ezmesi ve jöle gibi birbirlerine yakışıyorlar.

Daha doğrusu fıstık ezmesi ve kalorisi olmayan yapay jelatinimsi bir madde, çünkü *Britney*.

"O haklı. Cole'un gerçekten ondan hoşlandığından şüpheliyim. Sadece sosyal statüsü nedeniyle görünüşünü koruyor."

Bayan Dickinson başını sallar. "Annemin dediği gibi, köpeklerle yatarsan pirelerle kalkarsın."

"Aynen öyle." Sawyer'a bir gülümseme veriyorum. "Ama büyük pire bu yıl mezun oluyor, yani yakında gitmiş olacak."

Sawyer kaşlarını çatar. "*Sen* de öyle."

"Üniversiteye gidecek değilim ya." İstesem bile bunu karşılayamazdım. "Yine de hafta sonları görüşürüz ve telefonda konuşuruz."

"Söz mü?"

Serçe parmağımı uzatıyorum. "Yemin et."

Serçe parmağını benimkine doluyor ve kaşlarını sallıyor. "Bu bana Jace ile ne olduğunu anlatacağın anlamına mı geliyor?"

Tezgahları temizlemeye geri döndüm. "Sana söylemiştim. Sarhoştu, doğum günüydü, takıldık... ve şimdi ben yokmuşum gibi davranmaya devam ediyor."

Dudaklarını büzüyor. "Ona sana neden bu kadar kızgın olduğunu sordun mu?" "Denedim ama bu konuda konuşmak istemedi." Tezgahları fırçalıyorum daha bir gayretle. "Asla öğrenemeyeceğimi düşünmeye başlıyorum. Ve

Dürüst olmak gerekirse, gittikçe daha az umursamaya başlıyorum. Jace Covington'ın canı cehenneme, onu *ve* oyunlarını aştım."

Aynı şeyi defalarca tekrarlarsanız, er ya da geç ona inanmaya başlayacağınızı duydum.

Sawyer bana şüpheyle baktı. "Sanırım bu, bu gece neden Tommy ile dışarı çıktığını açıklıyor."

Evet. "Hayır. Tommy benim... şey, arkadaşım. Sayılır. Hâlâ alıyoruz."

Sawyer, "Her gün birlikte takılırken neredeyse iki hafta boyunca onu görmemeye başladınız," diye belirtiyor.

Gerçeği bilmeme rağmen "Çalışıyordum," diye savunuyorum.

Gerçek şu ki, Jace'in kendini toparlamasını bekliyordum. Ama o değil...bu yüzden devam etme zamanı.

Sawyer ve Bayan Dickinson bakışırlar.

Parmağımı onlara doğru salladım. "Kesin şunu. Tommy'yi Jace'ten intikam almak için kullanmıyorum. Ona karşı gerçekten bir şeyler hissediyorum."

Jace'e karşı hissettiklerimin yanına bile *yaklaşamazlar*.

Bayan Dickinson dilini şaklatır. "Keçiye ipek giydirsen de keçidir."

"Tommy bir keçi değil." Cam dolabı açarak Sawyer'ın sipariş ettiği muzlu ekmek dilimini kestim. "Onu istediğin için bana sıkıntı vermediğine emin misin?"

Sawyer'ın incinmiş yüz ifadesini gördüğüm anda söylediklerime pişman oluyorum. "Hayır. Sana olmadığını söyledim-"

"Biliyorum." Ekmeği bir poğaça torbasına koyuyorum. "Özür dilerim, tamam mı? Ben sadece... Sanırım bir yanım Tommy'yi oyalamanın yanlış olduğunu anlıyor ama bunu kaltak olmak için yapmıyorum. Bunu yapıyorum çünkü aramızdaki ilişkinin yürümesini *gerçekten* istiyorum. Jace'in berbat atlıkarıncasına takılıp kalmaktan bıktım. Bir kez olsun, birinin bana altın gibi davranmasının ve verdiğim kadar emek vermesinin nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorum, anlıyor musun?"

Hüzün yüz hatlarını çiziyor. "Evet, anlıyorum." Parmak uçlarında yükselip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Bu gece koro provasında olacağım ama çıktıktan sonra sana mesaj atarım. Romantik randevunla ilgili her şeyi duymak istiyorum."

"O kadar da romantik değil," diye bilgilendiriyorum onu. "Sadece dondurma alacağız ve konuşmak için rıhtıma gideceğiz."

"Bana oldukça romantik geldi," diyor uzaklaşmadan önce küstah bir gülümsemeyle.

Çantayı kaldırıyorum. "Muzlu ekmeğini unutma."

Ona uzatmaya çalıştım ama Bayan Dickinson elimden kaptı. "Muzlu ekmek onun favorisi *değil*." Sert bakışlarını bana çevirdi. "Ekler pastamız mı bitti?"

Oh, kardeşim. "Hayır, ama Sawyer'ın bu değildi."

diyor. "Müşteriler nadiren doğru anlarlar. Onlara istediklerini düşündükleri şeyi vermemelisiniz. Onlara gerçekten istedikleri şeyi vermeniz gerekir."

İşte yine başlıyoruz. Ve her tezgâhın başına geçtiğinde satışların neden merak ediyor.

Sawyer çantayı ondan geri aldı. "Asıl istediğim muzlu ekmeğim."

"Sen muzlu ekmek seven bir kız değilsin," diye itiraz ediyor patronum. "Sen, canım, bir eklersin. Tatlı, eşsiz ve doug-"

"Belki de artık bir ekler istemiyorumdur," diye homurdanıyor Sawyer hışımla dışarı çıkmadan önce.

"İnsanlar değişir Bayan Dickinson. Bazen istediğinizi sandığınız şey artık sizi kesmiyor."

Bir tepsi dolusu keki fırına veriyor. "Saçmalık. Ne kadar değişirsen değiş, yine de eve bir kolun diğeri kadar uzun olarak döneceksin."

"I Knights'ın bu yıl play-off'lara kalacağını düşünüyorum," diyor Tommy.

"Bu..." Duraksadım, ne diyeceğimi bilemedim çünkü Knights teknik olarak onun rakip takımı. "Berbat mı?"

Gülüyor. "Evet, öyle. Ama play-off'larda da olacağımızdan eminim." Gözleri benimkileri tutuyor. "Eğer -ya da *ne zaman dem*eliyim- *böyle bir şey olursa*, maça gidecek misin?"

"Evet." Kaşığıma biraz dondurma koyuyorum. "Ben isterim."

Futbolu pek sevmediğim için daha çok *tahammül* ediyorum ama her halükarda orada olacağım.

Dudakları kıvrıldı. "Seni özledim. Bana mesaj sevindim."

Kasemi arabasının ön paneline koyuyorum. Buraya gelmemiz bir saatten fazla sürdü ama gece yat limanının manzarası buna kesinlikle değer.

o.

"Ben de seni özledim."

Bir çift sıcacık çorabı özlemek gibi.

Jace'i özlediğim gibi bir organı özlemenin aksine. Tommy parmaklarını vurur. "Bak, yapmam gereken

Sana bir şey sormak istiyorum. Bana bunun beni söyleyebilirsin, ama bana gerçekten doğruyu söylemeni umuyorum."

Kıpırdanmamak için ellerimin üzerine oturuyorum. "Ne bilmek istiyorsun?"

"RMH'den birkaç adam iki hafta önce Christian'ın partisindeydi." Gözleri benimkilere kaydı. "Hani şu benden ayrıldığın zaman senin de katıldığın parti."

Bununla nereye varmak istediğinden pek emin değilim. "Evet, hatırlıyorum."

Burun delikleri alevlendi. "Arkadaşım, Jace Britney'nin üzerine atladıktan sonra partiden onunla birlikte ayrıldığını söyledi."

"Tamam." Tırnağımı çiğniyorum. "Görünüşe göre oyunu arkadaşından öğrendin, peki tam olarak ne soruyorsun?"

Gözleri parlıyor. "Onu becerdin mi?"

Vay be, tamam, bu onu .

Kelimeler beni susturuyor. Ona nasıl cevap vereceğim hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü zaten ona bir açıklama borçlu değilim.

"Sen yaptın." Çenesi çalışıyor. "kapalı olabilir ama yüzün açık bir kitap gibi."

Eğer durum buysa, okuduğunu anlama konusunda *ciddi* bir çalışma yapması gerekiyor.

"Onu becermedim."

Bana attığı bakıştan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. "Onu emmek mi?"

"Affedersiniz?"

Nefesini dışarı üflüyor. "Bak, hıyarlık etmeye çalışmıyorum. Sadece Jace Covington'ın özensiz saniyelerini istemiyorum."

Yanaklarım yanıyor. Ben de Tommy'nin iyi biri olduğunu sanıyordum. "Ben *kimsenin* ikinci adamı değilim, göt herif."

Sanki söylediği aptalca şey yeni aklına gelmiş gibi yüzü gevşiyor. "Kahretsin. Yanlış söyledim."

Yanağımı okşamaya çalışıyor ama başımı çeviriyorum. "Lütfen beni eve götür."

İki eliyle yüzümü tutuyor. "Bak, özür dilerim." Karanlık gözbebeklerinde samimiyet dolaşıyor. "Ama o seni hak etmiyor Dylan. Benim gibi değil."

O haklı. Ama kalp kimi seveceğimizi değerine göre seçmez.

Çünkü aşk bir seçim değildir.

Bu, birinin sizin hayati bir parçanızı çalmasından mantıksız, her şeyi tüketen bir sonuçtur.

Ve Jace'in bana parçamı geri vermesini çok isterdim.

Alnını benimkine dayıyor. "Bana bir şans ver. Seni çok mutlu edeceğim."

"Sorun senin beni mutlu değil." "O zaman sorun

ne?"

"Bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe. " durumdayım sanırım."

Öyle olmak zorundayım, çünkü *başka* neden beni mutlu etmek isteyen adam yerine beni sürekli inciten adamı seçeyim ki?

Gözlerimi kapatarak yanağına bir öpücük konduruyorum. "Keşke olmasaydım. Özür dilerim."

Bu kadar zor olmamalıydı. Jace olsun ya da olmasın, Tommy için daha fazlasını hissetmek için kendimi zorlamamalıyım.

Ben *olmadığımdan* emin olduğum hayatının tanışma fırsatını da mahvetmek istemiyorum

"Harikasın ama bence arkadaş olarak daha iyiyiz. Ve senin arkadaşın olduğum için, seninle dalga geçmek ya da seni incitmek istemiyorum."

Çenesi gerilir. "Dylan-"

"Bir gün bir kızı çok mutlu edeceksin."

Ama o kız ben değilim.

Gözleri kısıldı. "Eğer gerçekten böyle hissediyorsan, neden bu gece sırf ilişkimizi sonsuza dek bitirmek için beni yolumdan bir saat uzaklaştırdın?" Yüzü öfkeyle doluyor. "Neden vaktimi boşa harcadın Dylan?"

Sinirlenmeye hakkı var. "Özür dilerim, sandım ki-"

Soğuk bir hıçkırık sözümü kesti. "Ne? Dedikodu yaparken birbirimizin tırnaklarını boyayabileceğimizi ve saçlarını örebileceğimizi mi?"

Şimdi sadece iğrençleşiyor. "Hayır-"

Ağzı benimkine öyle sert çarpıyor ki dişlerim acıyor. Göğsüne vuruyorum, ama o çoktan koltuğumun kolunu aşağı itiyor ve konsola tırmanıyor.

Hayır, , hayır, hayır, hayır.

Dudağını öyle sert ısırıyorum ki kan tadı alıyorum. "Bırak beni."

At kuyruğumu yumruklayarak beni ona bakmaya zorluyor. "İyi davranmaya ve senin için doğru olanı yapmaya çalıştım ama sen benimle alay etmeye devam ettin." Yüzümün yan tarafını yaladığında yüzümü buruşturuyorum. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence sana küçük bir sürtük gibi davranılmasından hoşlanıyorsun-"

Taşaklarına diz çöktüm.

Öne düşer ve feryat eder. "Yüce . Bu çok *acıttı*." "Güzel."

Uzanıp yolcu kapısını açtı. "Çık arabamdan, seni aptal sürtük." Yeterince hızlı hareket etmeyince beni itti. "Şimdi!"

Memnuniyetle.

Arabasından indim ve o da boş marinadan çıktı.

Etrafıma bakındığımda saatin gece yarısını geçtiğini ve batıdaki bir baloncuğun ortasında mahsur kaldığımı fark ediyorum. Harika.

İlk aradığım kişi Sawyer, ama doğrudan telesekretere düşüyor. Genellikle kilisede ya da koro provasındayken telefonunu kapattığını düşünürsek, büyük ihtimalle tekrar açmayı unutmuştur. Bu ilk kez olmazdı.

Yüzen iskelelerden birine doğru yürüyüp otururken ellerimi kotuma sürüyorum.

Yengemi ararsam, muhtemelen çıldırır ve amcamı devreye sokar.

Ugh. Oakley bunun için bana çok kızacak ama Sawyer telefonuna cevap vermediği için en iyi seçeneğim o.

Neyse ki ikinci zilden sonra telefonu açıyor. "Yo."

"Hey, şu anda meşgul müsün?"

"Pek sayılmaz. Sadece biraz ot içiyorum."

Sürpriz, sürpriz. "Oh, bu harika. Ben...um. Bana bir iyilik yapabileceğini umuyordum?"

Arka planda boğuk sesler duyuyorum ama Oakley onlara seslerini kesmelerini söylüyor. "Sesin iyi gelmiyor. Ne oldu?"

"mahsur kalmış gibiyim."

"mı?" diye soruyor. "Hangi rıhtım?"

"Richm'deki marinada-"

"Ne?" Ben cümlemi tamamlayamadan Oakley kükredi. "Richmond'da ne halt ediyorsun? Gecenin bu saatinde oranın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun?"

Hayır, ama öğrenmemeyi umuyorum. "O zaman yalnız olmam iyi bir şey, değil mi?" Sertçe yutkunuyorum. "Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim, sadece başka kimsem yoktu-"

"Yola çıkıyorum. Telefonunu yakınında tut ve yabancılarla konuşma," diyor telefonu kapatmadan önce.

Kırk dakika sonra Oakley'nin arabasının farlarını marinaya doğru hızla girerken görüyorum.

Ama yakından incelediğimde, bunun Meşe olmadığını fark ettim. ley'in arabası.

Jace'in.

Oakley yolcu koltuğunda oturuyor ve görünüşe bakılırsa Cole da arkada.

Siktir. Benim. Hayatım.

Daha onlara doğru yürümeye yeni başlamıştım ki Oakley ve Jace dışarı fırladılar, sanki birinin canına okumaya hazır gibiydiler.

"Ne oldu?" Oakley bağırıyor. "Sen iyi misin? Bunu sana kim yaptı?"

Bazen çok dramatik olabiliyor. "Ben iyiyim."

Jace buradayken Oakley'e bir şey söylememin imkanı yok.

Gözlerim kuzenim ve düşmanım arasında gidip geliyor. "Sadece gerçekten eve gitmek istiyorum, tamam mı?"

Oakley homurdanarak beni Jace'in arabasının arka koltuğuna götürdü.

Ben içeri süzülürken Cole tek kelime etmiyor ve bunun için minnettarım.

Jace -her zamanki gibi- otoparktan lastik yakarak çıkarken ben yokmuşum gibi davranıyor.

Ancak Oakley ikisine de yetecek kadar konuşuyor. "Buraya nasıl geldin?"

Tırnak etlerimi karıştırıyorum. "Bir gün annem ve babam-"

Cole homurdanırken, "Ben ciddiyim," diye mırıldanır. "Öylece yürüyüşe çıkıp Richmond'a gelmiş olamazsın. Seni biri götürdü." Arkasını dönerek bana ters ters baktı. "Ben o serseri herif sanmıştım ama Jace'in doğum günü partisinde ondan ayrıldığını söylemiştin."

Oakley'nin çenesini kapamayı ve ona söylediğim şeyleri özel tutmayı öğrenmesini isterdim. "Ondan ayrılmadım. Hiç birlikte olmadık."

Gözleri kısıldı. "Bir isim istiyorum."

Tatlı tatlı gülümsüyorum ve elimi uzatıyorum. "Benim adım Dylan. Tanıştığımıza memnun oldum."

Jace'e bakar. "*Her zaman* bu kadar ukala ?"

Jace'in dudakları titrer. "Sadece gergin olduğunda ya da bir şey sakladığında."

Ona defolup gitmesini söylemek için ağzımı açtım ama kapattım. O benimle konuşmak istemiyorsa, ben de onunla konuşmak istemiyorum. *Bu oyunu iki kişi oynayabilir*.

Oakley surat asıyor. "Neden bana söylemiyorsun?"

Keşke beni delmeyi bıraksa. "Çünkü önemli bir değil."

Ağzı açık kaldı. "Biri seni ölüme terk etti ve bu önemli bir şey değil mi?"

"Kimse beni ölüme terk etmedi, Oak." Kollarımı kavuşturuyorum. "Drama kraliçesi gibi davranmayı bırak."

Cole gülüyor. "O-"

Telefonumun çalma sesi onun kesti.

Sawyer'ın adının ekranda yanıp söndüğünü görüyorum ve yeşil düğmeye basıyorum. "H-"

Oakley telefonumu alıp kulağına götürüyor.

Elinden kapmaya çalışıyorum ama Cole'a beni tutmasını işaret ediyor. Pislik koltuğun üzerinden kayıyor ve kucağıma oturuyor.

"Hey, Sawyer. Bu Oakley, Dylan'ın kuzeni. Bak, bu gece ona çok kötü bir şey oldu ve bana bildiğin her şeyi anlatmanı istiyorum. Kiminle birlikte olduğundan başlayarak."

Benimle dalga geçiyor olmalı. "Ona hiçbir şey söyleme, Sawyer. Ben iyiyim," diye bağırıyorum.

Oakley, "Hayır, o değil," diyor. "O benim üvey annem. Sadece birbirlerine benzemiyorlar, sesleri de benziyor. Çılgınca, değil mi? Her neyse, bir isme ihtiyacım olacak."

"Konuşmayı kes, Sawyer," diye bağırıyorum Cole'un sırtına. "Kapat şu lanet telefonu."

"Romantik randevu mu?" diye mırıldanıyor ve ben bir küfür mırıldanıyorum.

"Ha, bu komik." Bana baktı. "Gecenin bir yarısı tek başına mahsur kalmayı pek romantik bulmuyorum, ya sen?"

Göz Jace'in gerildiğini görüyorum.

Çok mu ikiyüzlüsün? Gerçi Jace kaçarken arabasını bana bıraktı, yani tam olarak aynı şey değil. Yine de boktan bir durum.

"Ne?" Sawyer'ın çığlık attığını duyuyorum. "Aman Tanrım. O iyi mi? Tommy'nin *nesi* var?"

Lanet olsun. Cole bağırıp üzerimden kalkana kadar kaburgalarını çimdikliyorum.

"Tommy. Tamamdır. Barış, bebeğim," diyor Oakley telefonu kapatmadan önce ve bana hançer gibi bakıyor. "Sana tecavüz mü etti? Yemin ederim-"

Araba savrulur ve otoyoldaki birçok kişi korna çalar.

"Ben iyiyim Oakley. O ... Ben ."

Onu daha sonra sakinleştiğinde ve Jace etrafta olmadığında bilgilendireceğim.

Kuzenim yüzünü işaret ediyor. "Gözlerimin içine bak ve sana zarar vermediğini söyle."

Jace'in eli etrafında esniyor.

"Eğer incitmekten kastın beni arabasından atmasıysa, o zaman evet. Sanırım teknik olarak beni incitti ama söz veriyorum iyiyim."

Oakley bundan sonra hala memnun görünmüyor, ama en azından eve dönüş yolculuğunun geri kalanında bunu bırakıyor.

Jace garaj yolumuza çıktıktan sonra arabadan inmek için çabalıyorum ama yüzgeçler bileğime dolanıyor.

Bir an için Oakley olduğunu düşünüyorum ama çoktan ön kapının yolunu yarılamıştı.

Arkamı dönüp Jace'in sert ama muhteşem yüzüne bakıyorum. "Bıraktığın için teşekkürler."

Yavaşça çeneme dokunuyor. Bakışlarının yüzümün ve vücudumun her dolaştığını hissediyorum, ama bu kez cinsel bir şekilde değil.

"Ben iyiyim," diyorum ona. "Tommy ve ben... biz bittik."

Beni dikkatle değerlendirmesini bitirirken sessizliğini koruyor. Tatmin olduğunda, arabasına geri dönüyor ve gidiyor. Tek bir kelime bile etmeden beni bırakıp gitti.

Her zaman yaptığı gibi.

Bölüm 32

JACE

Hturuncu Subaru, otoparktaki diğer arabaların arasında göze batıyor.

Gösterge panelinden saati kontrol ettikten sonra kayağımı çekip maskemi indirip alacağım.

Tommy'nin düşük bütçeli bir sitede yaşadığı düşünüldüğünde, tek güvenlik kamerasını sökmek çocuk oyuncağıydı.

Yine de bu, birilerinin beni yakalamayacağı anlamına gelmiyor, o yüzden bu işi çabuk halletmeliyim.

Ön cama ve yan camlara geçmeden önce ilk olarak hatchback camına gidiyorum.

Ama henüz bitirmedim.

Benzin kapağının kolunu çektikten sonra kapüşonumun cebine uzanıyorum ve litrelik su şişesini çıkarıp depoya boşaltıyorum.

Sonra pantolonumun fermuarını açıp içine .

Şimdi sen de mahsur kaldın, orospu çocuğu.

Bölüm 33

DYLAN

Teyzem yatak odama girerken ıslık çalıyor. "Vay, çok güzel görünüyorsun..."

Makyajıma son rötuşları yapıp etrafta. "O kadar kötü mü?"

"Hayır... sadece farklı. Daha yaşlı."

Sırıtıyorum. "Yani, *bugün* benim doğum günüm."

Beni baştan aşağı süzüyor, kabartılmış saçlarıma, dumanlı göz makyajıma ve bana aldığı hediye kartlarından biriyle satın aldığım bodycon slip elbiseme bakıyor. Kırmızı, çok kısa ve dantelli kumaşı beni tehlikeli kıvrımlara gibi gösteriyor.

"Muhteşem görünüyorsun, Dylan." Aynada arkamda duruyor. "Umarım bunu doğru sebepler için yapıyorsundur."

"Bunu sadece kendim için yapıyorum," diyorum ona dürüstçe.

Tommy ile çıkmanın Jace'i unutmama yardım edeceğini düşünmüştüm ama işe yaramadı.

Hiçbir şeyin olmayacağını düşünmeye başlıyorum... zaman dışında.

Ama bu, bu süreçte kendimi salamayacağım ve eğlenemeyeceğim anlamına gelmiyor. Hayatım boyunca sorumluluk sahibi oldum ve tanıştığım her yetişkine göre yaşımın ötesinde olgun ve bilgeydim.

Bir kez olsun çılgınca davranmak ve sonuçları hakkında endiÇelenmemek istiyorum. Christian'ın evinde Sawyer ve Oakley'le buluşacağım ve onların arkamı kollayacaklarını bildiğim için endişelenecek değilim.

Doc Martens ayakkabılarıma uzandığımda teyzem yüzünü buruşturuyor. "Hayır, bunu yapmana izin veremem."

"Ama bu ayakkabıları seviyorum."

"Biliyorum tatlım, ama elbisene uymuyorlar." Parmağını kaldırdı. "Hemen döneceğim."

İki dakika sonra bir çift Louboutin'i bana doğru itti. "Böyle bir kıyafet Lou'yu hak ediyor."

"Ama bunlar çok pahalı. Bir partide bunları giymemin iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Olumlu. Yaklaşık on beş çiftim var, yani bir gece için bunlarsız kalabilirim."

"On beş mi?" *On beşlik bir şeyim olduğundan emin değilim.*

Sırıtıyor. "Wayne kalbime giden yolu biliyor."

Bunları giydikten sonra yürümeyi öğrenen yavru bir geyik gibi hissediyorum ama her şey düşünüldüğünde *çok da* değiller. Ayrıca bacaklarımı kilometrelerce uzun gösteriyorlar.

"Mükemmel," diye haykırıyor. "Tanrım, yeniden genç olmak." "Sen gençsin," diye hatırlatıyorum ona.

Gülümsemeden önce bakışlarında bir şey geçiyor. ", doğum günü kızı. Seni partiye bırakayım."

I Christian'ın evine adımımı attığım anda herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Ve bir kez olsun, utanç verici bir şey olduğu için ya da yumruk attığım için değil Birisi.

Ona ve Oakley'ye doğru yürürken Sawyer, "Vay anasını," diyor. "Siz kimsiniz ve en iyi arkadaşıma ne yaptınız?"

"Çok mu fazla?"

Başını sallıyor. "Hayır. Sen Eta Carinae'den daha sıcaksın."

"Galaksideki en sıcak yıldız mı?" *Kabul ediyorum*.

Masanın üzerindeki yığından boş bir Solo bardak aldım. "Benim DD'm olmak istediğine emin misin?"

"Olumlu," dedi bana. "Bugün senin doğum günün. Eğlenmeni istiyorum."

Elini yüzüne götürerek bunca zamandır sessiz duran Oakley'e bakıyorum. "İyi misin, Oak?"

"Evet, her şey ," diyor Sawyer'a. Sawyer ve ben bakışıyoruz.

"Neden bana bakmıyorsun?"

"Çünkü çevredeki diğer tüm erkekler gibi ağzımın suyu akmaya başlayabilir ve bu da ürkütücü olur."

Gözlerimi deviriyorum. "Oh, dur. Bu sadece bir elbise." Karnını dürtüyorum. "Doğum günüm için benimle bir içki iç. Bir daha düşündüm de, birkaç tane iç ve bana nasıl *O-dawg* gibi davranılacağı hakkında bir iki şey öğret."

Sırıtıyor. "Bundan emin misin?"

"Eminim."

İçki dolu masaya dönüyor. "O zaman beni bu geceki barmeniniz olarak kabul edin. Ama seni uyarmadığımı söyleme."

O bir... iki... kaç saat sonra emin değilim - Louboutin'lerin bir önemi yok çünkü artık ayaklarımı hissedemiyorum.

Bedenimi ritme göre sallarken müziğin ve etrafımdaki insanların enerjisinden başka bir şey hissedebildiğimden emin değilim.

Birisi -görünüşe bakılırsa Oakley- yanıma gelip bana bir bardak uzattı.

"Sen sahip olduğum en iyi kuzen sikicisin," diye çünkü beni duyduğundan emin olmak istiyorum.

Kaşları havaya kalktı. "Oh, evet. Birileri bunu hissediyor." Elindeki içkiye bakıyor. "Bu sefer yavaş ol, tamam mı?"

Ona bir başparmak işareti yaptım. "Evet, efendim."

Fincanı ağzıma götürüyorum ve kapaktan aşağı doğru gidiyor. "Ya da değil," diye mırıldanıyor Oakley. "Sanırım seni suya çevireceğim.

Birazcık."

"Su korkaklar içindir," diye avazım çıktığı kadar bağırıyorum.

Yoldan geçen bir adam bana yumruk . "Evet, öyle." Göz kırpıyorum. Bu Cole.

"Sensin," diyorum uzun boylu bedenine. "Buradasın."

Birasından bir yudum alarak Oakley'e bakar. "İçimden bir ses yakında işlerin çok ilginç bir hal alacağını söylüyor."

Oakley karşı çıkar. "Dostum, ? Son bir buçuk saattir şey çok ilginçti."

Cole eğilerek Oakley'e telefonundaki bir şeyi gösterir.

Oakley sertçe nefes verir. "Evet, bence ikimiz de sarhoş olalım ki bu bok için bizi suçlayamasın."

"Düşünce tarzını seviyorum," diyor Cole, içki masasına doğru ilerlemeden önce.

Neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim yok. "Kim? Seni kim suçlayacak?" Sawyer'a dönmeden önce odadakilere soruyorum. "Her şey yolunda mı?"

Belli ki içtiğim zaman çok duygusal ve endişeli oluyorum.

Başını sallıyor. "Her şey yolunda." Saatini kontrol ediyor. "Gerçi yarım saat içinde evde olmam gerekiyor."

Oh. Bu çok kötü. Tam da eğlenmeye başlamıştım.

"Oakley, daha sonra benimle bir Uber'i paylaşır mısın?" O ve Cole döndüğünde sordum. *Bekle, bu kabalıktı*. Arkadaşıma baktım. "Benden nefret mi ediyorsun?"

Gülerek başını sallar. "Tabii ki hayır. Sadece gitmeden önce eve güvenli bir şekilde döndüğünden emin olmak istiyorum."

"Her şey ," diyor Oakley. "Ona ben bakarım. Daha da kötüsü, akşamdan kalmalığımızı üst kattaki yatak odalarından birinde uyuyarak atarız."

Yanımızdaki birkaç kişi kıs kıs gülüyor.

"İkinizin aynı yatağı paylaştığı ilk sefer olmazdı. Öyle değil mi, O-dawg?" diye sesleniyor adamın biri.

Oakley, "Adamım, anneni sikimle tokatlamadan ve seni de üvey kuzenim yapmadan önce kapa çeneni," diye alay ediyor.

Sawyer göz kırpıyor. "Üvey oğlum demek
istediniz sanırım." Omuz silkiyor. "Her neyse.
Domates, domates."

"Tom-" Elini sallıyor. "Ne var biliyor musun? Boş ."

Bir kolumu omuzlarına atıyorum. "Çok eğleniyorsunuz değil mi?"

"Henüz değil." Oakley fincanını kaldırıyor. "Ama oraya doğru gidiyorum."

Cole'a "İşemem lazım," diyorum çünkü tam karşımda duran o.

Oakley'e bakar. "Bu onun punç kasesini istediğini söyleme şekli mi? Çünkü *bu* epik olurdu."

Sawyer onun koluna vurur. "Ben gittikten sonra arkadaşımın punç kasesine işemesine izin verdiğini öğrenirsem, vücudundaki çizik izlerini saymak doktorunun bir haftasını alır."

Cole'un gözleri kapüşonlu hale gelir. "Kahretsin. Gidelim, tatlım."

Yüzünü buruşturuyor. "Rüyalarında bile değil." Gözleri odanın içinde dönüyor. "Senin yeni kız arkadaşınla takılıyor olman gerekmiyor mu? Yoksa biri hepimize bir iyilik yapıp onun üzerine bir ev mi yıktı?"

Cole sırıtıyor. "Vay canına. Kıskançlık mı ?
Bana karşı yumuşak mı davranıyorsun, İncil vurucusu?"

Ona pis bir bakış fırlatır. "Asla. Seninle yatmaktansa kırık camların üzerinde sürünmeyi ve kardeşinin Britney'nin üzerine kustuğu kusmuğu yemeyi tercih ederim."

Cole bir an için bunu düşünür. "Yani hâlâ bir şansımız olduğunu mu söylüyorsun?"

Oflayarak kolunu benimkine doladı. "Hadi, seninle tuvalete geleyim."

"Tamam, ama dönüş yolunda durup nargileci çocuklarla konuşmalıyız."

"Kim?"

"," diye onu temin ederim.

Bölüm 34

JACE

Christian'ın ön kapısına doğru yürürken müzik çalıyor. Sadece her zamanki ev saçmalığı yerine, Puddle of Mudd'ın "*Control" şarkısını* duyuyorum.

Konuşmacılar.

Güzel bir şarkı. En biri.

Ensemdeki minik tüyler diken diken oluyor. *Dylan'ın beni bir yaz boyunca durmadan bu şarkıyı dinlemeye zorlaması sayesinde.*

İçeri girerken kolu gereğinden fazla sıkıyorum.

Yanlarından geçerken birkaç kız gözlerini üzerimde gezdiriyor ama bu gece takılmakla ilgilenmiyorum. Sadece kontrol etmek ve kardeşimle arkadaşımın fazla sarhoş olup aptalca bir şey yapmadıklarından emin olmak için buradayım.

Onları oturma odasında, içki masasının yanında görüyorum. Hiç şaşırmadım.

Bakışlarım sehpanın üzerinde dans eden bir hatuna takıldığında oraya doğru gidiyorum. Sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyorum ama önemli değil. Böyle bir vücutla, bir buldog gibi görünebilirdi ve buradaki erkeklerin yarısı onu yine de becerirdi.

Oakley'nin Royal Manor Lisesi'nden esrarkeş arkadaşlarını gördüğümde kahkahalarımı bastırıyorum. Bu geceye kadar onların nargilelerinden başka bir şeye dikkat ettiklerini hiç görmemiştim. Ancak masadaki ateşli kızın ikisinin de dikkatini çektiği açık.

Ve sadece onlar da değil. Dwight Davis ve Courtland Ben- net, Knights'ın hücum hattındaki en iyi iki oyuncusu

resmen salya akıtıyor. Dwight iyi bir adam ama kardeşime göre Courtland gösterişçi bir piç.

Kıza tekrar odaklandığımda kasıklarım kıpırdıyor. Uzun bacaklar, kıvrımlı küçük bir kalça ve sikimi emdirirken parmaklarımı geçirip çekiştirmek istediğim türden saçlar.

Evet, yerçekimini anlamaya başlıyorum.

Yalnız da değilim, çünkü futbol takımından birkaç kişi daha sehpanın etrafını sarmış durumda.

"Çok ateşlisin," diye sesleniyor içlerinden biri. "Özel bir kucak dansı ne kadar?"

Kız ona hiç ilgi göstermiyor. Kendini müziğe o kadar kaptırmış ki, başka kimsenin önemi yok. Bir yılan oynatıcısı gibi vücudunu ritme göre hareket ettirirken dudağımı ısırıyorum. Hiçbir şey vermeyen bir kızın seksi bir yanı var.

"Hey," diye bağırır Oakley. "Çeneni kapatman için ne kadar istiyorsun?" Cole onun omzunu sıkar. "Sakin ol. Griffin zararsızdır."

Hmm. Oakley genelde bu kadar çabuk sinirlenmez. Birisi onun değer verdiği kişilerle uğraşacak kadar aptal değilse tabii.

Evrenden gelen bir tür kişisel *siktir* git gibi, kız arkasını döndüğü anda beynim parçaları bir araya getiriyor.

Dylan'a bakarken öfke, kafa karışıklığı ve kabul etmeye hazır olmadığım başka bir şeyin karışımı içimi burkuyor.

Neden masanın üzerinde dans ediyor *ki*? Parlak dudaklarına götürdüğü kırmızı Solo bardak soruma cevap veriyor.

Bugün onun doğum günü... ve annesinin ölüm yıldönümü.

Tabii ki içiyor. Benimle aynı sebeplerden dolayı.

Unutmak istiyor.

Oakley ve Cole'a doğru ilerlerken azı dişlerimi gıcırdatıyorum.

Oakley yaklaştığımı görünce kardeşimi dürttü. "Bakın kim gelmiş." Yumruğuma vuruyor. "Hey, dostum. Ne var ne yok?"

Gazozumu masaya bırakıp ona ters ters bakıyorum. "Kuzeninin şu anda okulun yarısına striptiz yapmasının bir sebebi var mı?"

Yüzünü buruşturuyor. "Dans ediyor, striptiz yapmıyor."

Cole bira şişesinin üzerinden sırıtıyor. "Henüz değil, her neyse."

Oakley onun koluna vurur. "Kapa çeneni." Bakışları şu anda kıçını sallayan Dylan'a kayıyor -bu sefer berbat bir hip-hop şarkısı eşliğinde- ki bu sayede onun sınırı aştığını anlıyorum. "Bugün onun doğum günü. Biraz eğlenmeyi hak ediyor." Gözleri benimkilere kaydı. "Herkesin zaman zaman saçmalıklarına ara vermeye ihtiyacı vardır."

Haksız değil, ancak bu, bir grup erkek onu sıcak bir günde soğuk bir su içmek gibi süzerken kayıtsız kalması gerektiği anlamına gelmez.

Dylan yavaşça kalçalarını oynatırken ve parmaklarını sarı saçlarında gezdirirken göğsümde bir sıkıntı oluşuyor.

Oakley'nin esrarcı arkadaşlarından biri nargilesini kaldırıyor ve kıza bir fırt isteyip istemediğini soruyor. Ona aptal olmaması için bağırmak istiyorum çünkü zararsız görünseler de, o boka ne katmış olabileceklerini bilemeyiz.

Eğilip çekerken parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Buna bir son verecek misin?"

Oakley bana deliymişim gibi bakıyor. "Neyi durdurmak için? Nargile içmesini mi?"

Hayır, Courtland Bennett'in ona sulu bir kemik isteyen bir köpek gibi bakması. Dwight'a bir şey söylediğinde dişlerim sıkılıyor.

Onu duyamıyorum ama birinin ağzından çıkan *treni çalıştırmak* deyiminin *neye* biliyorum.

Dwight gülüp omuz silkmeden önce tereddütlü görünüyor. Kızgınlık beni sinirlendiriyor. "Ciddi misin Oakley?"

"Cidden, ne?" Bakışlarını bana sabitliyor. "Kıskandığın için yanlış bir şey yapıyormuşum gibi davranmayı bırak."

"O haklı," diye söze karışıyor Cole. "Köpeklerin çimlerinize işemesini engellemek istiyorsanız, çit çekmeniz gerekir. Tabela değil."

Bu benzetme hiçbir anlam ifade etmemekle kalmıyor, aynı zamanda geçerli de değil

"İkiniz de gidebilirsiniz. Ben kıskanç değilim."

Bu kadar saçmalık yeter. Burada dakika daha geçirirsem, Knights yaklaşan playoff maçı için iki oyuncu eksiltecek.

Cebimden anahtarlarımı çıkarıp, onlara bir kuş çeviriyorum. "Ben çıkıyorum."

Bölüm 35

DYLAN

"D "Bir tane daha ister misin?" diye soruyor nargileci dostum.

Başımı sallayarak eğildim ve dudaklarımı ağızlığın etrafına yerleştirdim.

"Kahretsin," diyor futbol forması giyen bir adam ben nefes alırken. "Bundan zevk alıyor gibi görünüyorsun."

Öksürerek cevap veriyorum, "Oldukça iyi. Profesyonel olduğumdan falan değil."

Arkadaşıyla muzip bir gülümseme alışverişinde bulunur. "Çok yazık. Böyle güzel bir ağız boşa gitmemeli."

Onun kaba şaka girişimini anlayamayacak kadar ileri gitmedim.

Onları umursamadan, kimse izlemiyormuş gibi dans etmeye devam ediyorum.

Tıpkı annemin bana yapmamı söylediği gibi.

Yine de aklında bu özel senaryonun olduğunu sanmıyorum.

Göğsüme keskin bir acı saplanıyor. *Kızının on sekizinci yaş gününde masaların üzerinde dans etmesini istemediyse, ölmemeliydi.*

Bu korkunç düşünceyi kafamdan silkeleyip atıyorum. Onun ölümüyle ilgili nadiren böyle bir duygu ve acı hissederim, ama bu doğum günü büyük doğum günlerinden biri olduğu için - şu anda sistemimden akan alkolle birleştiğinde - sanırım öfkeli bir ortaya çıkarmaya başlıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. *Kendini toparla Dylan*.

Kendimi birkaç derin nefes almaya zorlayarak, acıyı gidebildiği yere kadar bastırıyorum.

Daha fazla alkole ihtiyacım olacak. *Onu boğmaya yetecek kadar*.

Masadan kalkıp Oakley'i bulmak üzereydim ki bir el bacağımdan kayarak geçti.

"Düşünüyordum da," diye başlıyor formalı adam. "Ben ve arkadaşım seni bir süreliğine yukarı çıkarmaya ne dersin?" Eli gezinerek daha yukarılara çıkıyor. "Sana çok iyi bakacağız, gor- geous. Söz veriyorum."

İçten içe bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorum ama annemi ve onun burada olmamasından ne kadar nefret ettiğimi düşünmekten daha iyi. Ya da babamın doğum günümde hapiste olduğunu ve...

Gözyaşlarım boğazıma kaçıyor ve konuşmadan önce boğazımı temizlemem gerekiyor. "I-"

Jace adamın elini tutup parmaklarından birini geriye doğru büktüğü için sözünü bitirmeye fırsat bulamaz. "Ona bir daha dokunursan diğer dokuzunu da kırarım."

Formalı adam acı içinde çığlık atarak Jace'e doğru hamle yapar ama Cole ve Oakley onu yakalar.

Jace *beni* yakalarken.

"Ne halt ediyorsun sen?" Beni yerden kaldırıp bir bez bebek gibi omzunun üzerinden atarken çığlık atıyorum.

Aman Tanrım. Buradan yer çok aşağıda görünüyor.

Jace bizi Oakley, "İyi eğlenceler," diyor. "Sizin için köpeklerle ilgileneceğiz."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ve merak edecek zamanım da yok çünkü Jace görevdeki bir adam gibi oturma odasından dışarı fırlıyor.

Ön kapıdan çıkarken sırtına vuruyorum. "Beni yere bırakır mısın?"

"Hayır."

Bu kadar. Tek anladığım bu. "Oakley çantamı aldı." "Oh iyi."

"Bugün benim doğum günüm," hatırlatıyorum, kabul edeceğini umarak. Saatini kontrol ediyor. "Artık değil."

Piç kurusu.

"En azından gitmeden önce bir shot daha alabilir miyim?" *Onunla bir araba yolculuğunda daha hayatta kalmak için buna ihtiyacım olacak.* "Yeterince içtin zaten."

"O zaman üzerine kusmadan önce beni yere bırakmalısın." Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Keyfine bak."

Arabasının yolcu kapısını açıp beni koltuğa bırakırken, "*Seni* bayıltmayı tercih ederim," diye mırıldanıyorum.

Kaba bir gülümseme ağzını büküyor. "Eminim yaparsın." Sonra kapıyı çarptı.

Jace araba yoluna girdiğinde huysuz, biraz sersemlemiş ve kafası çok karışıktı.

"Evine girmeme izin verilmediğini söylediğini sanıyordum." I alaycı bir sesle cıvıldıyor.

Yüz ifadesi . "Değilsin."

Arabadan inip yanıma geldiğinde kafam karıştı.

Kapımı açtığında nefesim kesildi. "Vay , kim demiş şövalyelik de-"

Elleri belime dolandığında irkiliyorum ve bu gece ikinci kez omzunun üzerinden geçiyorum.

"Yürüyebiliyorum, biliyorsun," diyorum .

Homurdanıyor.

"Beni nereye götürüyorsun?" Hareketleri durduğunda ve bir mandal sesi duyduğumda soruyorum.

Sessizlik.

Ancak kapısının açılıp kapanması ve altımızdaki çimler bana onun arka bahçesinde olduğumuzu söylüyor.

"Ne yani, benim için mezar mı kazdın? Beni Bianca'nın tavşanının yanına mı gömmeyi ?"

Sinirlerim alkolle karışarak karnımda geziniyor. *Oh, kahretsin.*

Yoksa neden beni isteğim dışında arka bahçesine taşısın ki? Hem *de gecenin bir yarısı.*

"Lanet olsun, seni lanet psikopat. Beni öldürme ve bahçene gömme."

Endişemi giderecek hiçbir şey söylemiyor. Bir an sonra, çimenler parke taşına dönüşüyor.

"Jace! Yemin ederim!" Havuzunun güzel deniz mavisi ışıltısı ortaya çıkarken sırtına vuruyorum. "İndir beni, göt deliği-"

Beni bıraktığında çığlık atıyorum ve soğuk su dolu bir uçuruma düşüyorum.

Yüzeye çıkarken öksürüp sıçrıyorum. "Ne oluyor lan?"

Elleri kot pantolonunun cebinde, masumca omuz silkiyor. "Seni yere indirmemi söylemiştin."

Gözlerimi kısarak onu azarlamaya ama sonra dehşet verici bir şey fark ediyorum.

Havuzun diğer tarafında yüzen kırmızı tabanlı siyah topuklu ayakkabıları gördüğümde kalbim sıkışıyor.

"Seni pislik." Onlara doğru yüzüyorum. "Bunlar *Louboutin*!" "Loune?" Yüzü buruştu. "Sen de kimsin şimdi?"

Teker teker ona fırlatıyorum. "Bunlar teyzemin, seni aptal. Bu gece bana ödünç verdi ve şimdi mahvoldular."

Hiç de endişeli görünmüyor. "Onlar ayakkabı. Eğer üzgünse, ona başka bir çift al."

Çığlık atmak istiyorum çünkü anlamıyor. "Bunlar sekiz yüz dolarlık ayakkabılar. Top of the Muffin'de o parayı kazanmam en az altı haftamı alır. Araba almak için para biriktirmeye çalışıyordum." Hayal kırıklığı boğazıma düğümleniyor ve suyu tokatlıyorum. "Herkes senin gibi zengin değil."

Babam hapse girmeden önce bile Jace'in ailesinin sahip olduğu paraya sahip değildik.

Kısa bir an için gözlerinde sempati parlıyor, sonra sertleşiyor. "Ben misafir evinde olacağım." Taş ve tuğladan yapılmış kulübeye giden kısa patikadan aşağı doğru yürümeye başlıyor. "Gece geç saatlerde yüzmeye devam etmekte özgürsünüz."

"Jace?" O dönerken kirpiklerimi kırpıştırıyorum. "Bana yardım eder misin?"

Sırıtıyor. "Yani beni içeri çekebilir misin? Hayır, teşekkürler."

Lanet olsun. Ben de tam bunu yapacaktım.

İç çekerek derinlere doğru yüzdüm ve merdivenden yukarı çıktım.

Göz kapaklarını indirdiğinde ve Adem elmasının sallanışını gördüğümde içimde bir memnuniyet parıltısı beliriyor.

Kasım ayının ilk haftası olduğu için geceleri hava serin oluyor. Elbisemle birlikte sütyen giymediğimi düşünürsek, eminim oldukça iyi bir gösteri yapıyordur.

Omurgamı dikleştirerek göğsümü çıkarıyorum ve yanından geçiyorum. "Manzaranın tadını çıkarıyor musun?"

Nefes alıp benimle misafirhanede buluşmadan önce sırtındaki kaslar dalgalanıyor.

Kapının kilidini içeri girerken göz temasından kaçınıyor.

Birkaç küçük değişiklik dışında hâlâ hatırladığım gibi görünüyor.

"Sana bir havlu getireyim," diye mırıldanıyor Jace, sonra gözden kayboluyor.

tek yatak odası.

Aynı açık alanı paylaşan mutfağa kadar küçük oturma odasında dolaşıyorum.

Jace partimi erken bitirdiğine göre, bana iyi vakit geçirmeyi borçlu.

Ne yazık ki bulduğum tek şey yarısı boş bir şişe şarap ve birkaç bira.

"Biralar Cole'un," diyor Jace arkamdan. "Ve berbatlar." Onun yerine şarap şişesini tercih ediyorum. "Bu güvenli mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Geçen gece bir kız getirdi."

Midem bulanıyor. Britney'den sonra başka biriyle birlikte olabileceği aklıma bile gelmemişti.

Önden buyurun.

"Söylentiler doğru mu?" Dolabı açıyorum ve bir şarap kadehi çıkarıyorum. "Britney gerçekten Cole'la mı çıkıyor?"

Kanepeye doğru yürür ve oturur. "Bilmiyorum. Umurumda da değil."

Uzun bir yudum alırken bunu düşünüyorum. "Bu seni rahatsız etmiyor mu? O senin kardeşin ve o da senin... her neyse."

"Şu anda benimle taşak mı geçiyorsun?"

Az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama bana doğru yönelttiği ölümcül bakışa bakılırsa, *Britney*'nin onun için bir tetikleyici olduğu açık.

"Üzgünüm, bir daha ondan bahsetmeyeceğim." Şarabımdan bir yudum daha alıyorum ve bunun ne kadar kalpsizce olduğunu fark ediyorum. Onu istemiyor olabilir ama bunun acıtmaması mümkün değil. "Ne olursa olsun, ondan çok daha iyisini yapabilirsin."

Konuşmadan önce sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir süre bana bakıyor. "Gerçekten ciddi misin, yoksa rolünün hakkını veren çok iyi bir oyuncu musun, karar veremiyorum."

"Bu da ne demek şimdi?"

Onun yanında sahte bir şey yapacağımı düşünmesine gerçekten kırıldım.

"Hiçbir şey." Televizyonun kumandasına uzandı. "Unut ."

Bardağımdakini bitirip yeniden dolduruyorum. Yeniden o gevşemiş ve vızıltılı hissi almaya başlıyorum ki bu tam da istediğim şeydi.

"Beni neden buraya getirdin, Jace?"

Cevap vermiyor. *Şok edici*.

Bildiğime neredeyse eminim, ama teyit etmek istiyorum.

Hayır. İstemekten daha fazlasını. *Ona ihtiyacım var*.

Ve içimden bir ses bunu elde etmenin tek bir yolu olduğunu söylüyor.

Cesaret için şaraptan bir yudum daha alıyorum, sonra kanepeye doğru ilerliyorum ve onun önüne geldiğimde duruyorum.

Sıkıcı bir video oyunu izliyor ama ben elindeki re-mote'u alıp kapatıyorum.

Gözleri parlıyor. "Sakıncası var mı?"

"Aslında var." Bakışlarımı keskinleştiriyorum. "Beni neden buraya getirdin?"

"Çünkü sarhoşsun."

"Bir partideydim... doğum günümde."

Oakley bana göz kulak oluyordu. Cole da .

Jace'in müdahale etmesi için hiçbir neden yoktu... ve kesinlikle beni sürükleyip buraya getirmesi için yeterince iyi bir neden yoktu.

Kıskanmadıysa tabii.

Bana karşı hisleri olmasaydı kıskanmazdı.

Kabul etmeyi reddettiği duygular.

"Bana hiç havlu getirmedin," diye hatırlatıyorum ona nazikçe.

Ayağa kalkmaya başlıyor ama ben oturup vücudumu onunkine bastırıyorum ve kıyafetlerini doyuruyorum. "Sanırım artık bir taneye ihtiyacım yok."

Elleri kalçalarımı buluyor. "Ne yapıyorsun?"

"Beni üst kata çıkarmak istediler." Hafifçe geri çekilerek ona . "İkisi de."

Gözleri kararıyor. "Seni trene bindirmek istediler."

"Bir treni çalıştırmak için dört ya da daha fazla adam gerektiğini sanıyordum?" Ona boğucu bir gülümseme veriyorum. "Belki de arkadaşlarını davet etmeyi planlıyorlardı... Bu eğlenceli olabilirdi."

"Dylan," diye homurdanıyor, parmakları kalçalarıma saplanıyor.

Alt dudağımı imalı bir şekilde yalıyorum. "Bana iyi bakacaklarına söz verdiler."

Homurdanıyor. "Eğer onlara inandıysan, sana satacak bir köprüm var."

Dudaklarımı kulağının kabuğunda gezdiriyorum. "Acaba o gece amımı senin kadar iyi yerler miydi?"

Kot pantolonunun içinde kalınlaştığını ve gözlerinin küçük yarıklara dönüştüğünü hissediyorum.

Öldürmek için içeri girmeden önce çene çizgisi boyunca bir yol öpüyorum. "Bana onları unutturman için sana meydan okuyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapatırken boğazının arkasından kaba, hırıltılı bir ses çıkarıyor. Öpüşü yarı umutsuz, yarı coşkulu, sanki asla doyamayacakmış gibi.

Ve sonra uzaklaşıyor. "Sarhoş kızlarla yatmam." "Kafam

güzel. Büyük fark var."

Bakışlarımı tutuyor. "Benim için değil."

"İstersen düz bir çizgide yürüyebilirim." "Seni

kucağımdan indirecek olan her neyse."

Gözlerimi kısarak aletine doğru sallanıyorum. Kot pantolonunun altında titreşen ağır hatlar bir şey ifade ediyorsa, benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini söyleyebilirim.

bakarken nefeslerimiz birbirine karışıyor. "Beni

kucağında sevdiğine eminim."

Kalçalarını döndürüp kalbimin hızla çarpmasına neden olan bir noktaya sürtündüğünde sinirlerim derim boyunca diken diken oluyor.

Gözlerini kapatarak fısıldar, "Sana söyledim, sarhoş kızlarla takılmam."

Beni genel bir sokmasından nefret ediyorum. Sanki ben onun geri çevirmek zorunda olduğu, düzüşmek isteyen başka bir kızmışım .

"Ve sana , sarhoş değilim."

İkna olmamış gibi göründüğünde, "Tamam. Dokunma bana." Başımı eğip boynundan aşağı öpüyorum, tanıdık temiz kokusunu içime çekiyorum. "Sadece sana dokunacağım."

Dizlerimin üzerine çöktüğümde hırçın, neredeyse acı verici bir ses çıkarıyor. Dokunuşumdan zevk mi alıyor, yoksa damarına bastığım için kızıyor mu bilemiyorum. Jace'i tanıyorsam, muhtemelen ikisi de.

Ellerim gömleğinin altından kayıyor ve altın rengi tereyağlı teni ve dalgalanan kaslarıyla karşılaşıyorum. "Biz çocukken hiç böyle karın kasların yoktu."

Bu onu güldürüyor. "Çünkü haftada beş gün spor salonuna gitmedim."

Evet, sıkı çalışması kesinlikle gösteriyor.

Göğsünü öperken sırıtıyorum. "Sana ne kadar seksi olduğunu söylerdim ama eminim farkındasındır."

Dilimi karın kaslarından birinin üzerinde gezdiriyorum ve o da nefesini içine çekiyor. "Birileri bu gece iltifatlarla dolu."

O derin V çizgilerine odaklandığımda ağzım sulanıyor. "Beni başka bir şeyle doldurmak ister misin?"

Burun delikleri alevlendi. "Beni öldürüyorsun."

Ona baktım. "Daha başlamadım bile."

Başparmağı çenemin kenarını okşuyor. "Belki de yapmamalısın."

"Peki. Eğer gerçekten istediğin buysa." Tırnağımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum.

fermuarını açıyor. "Önce kaputun altında ne olduğuna bir göz atmamın sakıncası var mı? Çok inatçı olduğun için neleri kaçıracağımı görürsün?"

Ağzını açıp kapatıyor ve sonra şöyle diyor: "Git

o."

Düğmesini açtığımda içimdeki beklenti kıvılcımlanıyor.

kot pantolonunu çekip indiriyor. Dürüst olmak gerekirse, özgür olmak için yalvaran siyah boxer'ını çadırlayan devasa ereksiyona , etkilendim.

Küçük bir sırıtışla, parmak uçlarımı elastik bel bandının üzerinde gezdiriyorum.

Başı geriye düşüyor ve ben boxer'ını aşağı iterken boğazındaki tendonların hareketini izliyorum.

Aleti serbest kalıp göbeğine çarptığında nefesim kesiliyor.

Uzun, kalın ve damarlı. aşağı mükemmel. Yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme bana bunu bildiğini söylüyor.

Ama onu kızdırmayı henüz bitirmedim. Kontrolünü kaybetmesini istiyorum.

Temas etmeden olabildiğince yaklaşıyorum. "Ağzıma almayı ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin."

Aleti seğiriyor ve ucundan küçük bir sıvı damlası süzülüyor.

İnleyerek elini tabanın etrafına doluyor ve yavaşça vuruyor. "Öyle mi?"

Başımı sallayarak başparmağının kenarını yalıyorum. "Ama birisi bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyor... bu yüzden yapamam."

Bir küfür mırıldandı. "Demek istediğini anladım."

Tanrım, *işler nasıl* da *değişti*.

Ucunda bir sıvı damlası daha oluşur ve bu kez midesine sızar.

"Emin misin?"

"Sen söyle," diye homurdanıyor, sesi kısık ve boğuk.

Dilimi karnındaki inci tanesinin gezdirirken nabzım hızla atıyor. "Tadın eminmişsin gibi."

Bana bakarken dudakları aralandı. "Dylan."

Adımı saran o kadar çok şehvet ve özlem var ki, tenim ısınıyor.

Parmaklarımı kalçasında gezdiriyorum. "Bana doğum günümde ne istediğimi hiç sormadın."

Gözleri parlıyor. "Doğum günün için ne istiyorsun?"

Başımı eğerek ucunun etrafında bir daire yalıyorum ve ona cevabımı veriyorum.

Nefes alış verişi zorlaşır. "Tanrım."

Elimi tabanının etrafına sararak dudaklarımı geniş tepesinin üzerine uzatıyorum.

Beni acil bir yoğunlukla izliyor. "Tanrım."

Islak bir patlamayla onu bıraktığımda yüz hatları gerginleşiyor. "Devam et." Gözleri ateşle parlıyor ve eli saçlarıma dolanarak beni tam istediği yerde tutuyor. "Bundan daha fazlasına *ihtiyacım* var."

Sözlerindeki cinsel ton doğrudan içime işliyor ve ağzım onu tekrar buluyor, bu sefer daha derine götürüyor.

Kaşları çatılır ve kısık bir inilti çıkarır. "Evet, bebeğim. Aynen böyle."

Beni yönlendirmesinde, tam olarak neyi sevdiğini bana bildirmesinde çok ateşli bir şey var.

Cesaretimi toplayarak onu yalayıp kadar emiyorum.

Vücudu titriyor ve saçımdaki eli sıkılaşıyor. "Siktir."

Hareketi tekrarlamak istiyorum ama eğilip beni tekrar kucağına çekiyor.

"Ne-"

Dudakları dudaklarımı buluyor ve ensemi kavrıyor, beni öyle bir açlıkla öperken sabit tutuyor ki, onun içinde eriyorum.

Başımı arkaya yatırıp boğazımı yalarken ona "Eğleniyordum," diyorum.

"Ben de," diye mırıldanıyor. "Çok eğlenceli." Elbisemin üstünü çekiştirerek göğüslerimi ortaya çıkardı. "Bitmeden önce bunları görmek istedim." Başını dil halkasıyla meme ucuma hafifçe dokunduğunda, şehvet içimde canlı bir tel gibi dolaşıyor. "Buna değer amına koyayım."

O hesaplı, istekli çekişlerle emerken ben çaresiz bir karmaşa içindeyim. "Jace."

Sert eller kıçımı kavrayıp beni ağzına yaklaştırıyor. "Adımı söyleme şekline bayılıyorum." Elbisemin üst kısmını tekrar çekiştirerek diğer göğsümü ortaya çıkardı. "Ve göğüslerini." Diliyle yine o şeyi yaptığında vücudum sarsılıyor. "Özellikle de bu küçük, sıkı meme uçlarına."

Oh, Tanrım. Onun pis ağzından bıkacağımı hiç sanmıyorum.

Dudakları boğazımın bulduğunda inliyorum.

Oramın ne kadar hassas olduğunu çok iyi bildiği için kıkırdıyor. "Eminim şu anda benim için çok ıslanmışsındır." Eli elbisemin altına kayıyor. "Bakalım haklı mıyım?"

Parmakları külotumun dantelini izlediğinde tıslıyorum.

"Bu gece bunları benim için giyer misin?"

"Hayır. Kendim için giydim."

"Islaklar," diye not ediyor, onları tenime yapıştırarak. Aramıza

uzanarak sikine yavaşça, alaycı bir sarsıntı veriyorum. "Biliyorum. Beni havuza düşürmüştün, hatırladın mı?"

"Ukala," diye mırıldanıyor dişlerini boynuma geçirmeden önce ve gözlerim dalıyor.

"Buna ne dersin?" Külotumu yana çekip amımı avuçlarken ukala bir sırıtış ağzının kenarlarını çekiştiriyor. "Bu benim için mi?"

"Bu gece için," diye alay ediyorum ve gözleri kararıyor.

Parmağının ucu yavaşça açıklığımda dolaşırken nefesim kesiliyor. "Çıkar şu elbiseyi. Manzaramı mahvediyor."

Etek ucunu tutup başımın üzerine çekiyorum. "Başka bir şey var mı?"

Boştaki eli boynumun arkasına dolanıyor ve sanki bana bir sır vermek istiyormuş gibi beni kendine çekiyor.

"Evet aslında." Kulak mememi dişlerinin arasında emiyor ve iki parmağını içime daldırıyor. "Sür onları."

Kollarımı kaldıraç olarak boynuna dolayarak kendimi onun ellerine sürtmeye başlıyorum. Ellerini içimde kıvırırken boğuk, titrek bir ses çıkarıyorum.

"İşte oldu." Onları tekrar dışarı kaydırırken boğuk bir onay sesi çıkarıyor ve ağzına almadan önce bana sıvılarımı gösteriyor. "Çok güzel."

Islaklığımı parmaklarından temizlerkenki görüntüsü içime şiddetli bir titreme gönderiyor. O kadar sıcak ki yanabilirim. "Aman Tanrım."

Sırıtarak ellerini tekrar sokuyor, bu sefer daha derine. "Elini tekrar sikimin üzerine koy."

Parmakları beni çalıştırırken, kayganlığıma sert ve hızlı bir şekilde dalarken onu yukarı ve aşağı çekiyorum.

"Bu iş yürümüyor," diyor.

Bedenim sessizce onun dokunuşunu kaybetmeyi protesto ediyor. "Ne? Neden?"

Kalçalarımı kavrıyor ve bizi kanepede uzanacak şekilde kaydırıyor. "Başka bir yere oturmanı istiyorum."

"Nerede?"

Sırıtarak çenesine vuruyor. "Tam buraya." Külotumu çıkarırken o karanlık gözleri parlıyor. "Hemen şimdi."

Hareket etmeye başlıyorum ama başını sallıyor. "Arkanı dön. Ben bu küçük amcığı yerken senin de başladığın işi bitirmeni istiyorum." Kendimi yeniden konumlandırırken kıçımı tokatlıyor. "Güven bana, uzun sürmeyecek." Beni ağzına doğru yönlendirirken sıcaklık damarlarımdan güçlü bir ilaç gibi akıyor. "İkimiz için de."

Beni okşarken, metali en hassas noktalarıma değdirirken tüylerim diken diken oluyor.

O kadar tahrik olmuştum ki doğru düzgün göremiyordum. Onu olabildiğince derin ve hızlı bir şekilde emiyorum, çıkardığı o sert, vahşi seslere doğru ilerliyorum.

Bedenim gerginlikten titriyor ve o etimi çekip yalarken kalçalarım titremeye başlıyor. Tam daha iyi hissettiremeyeceğini düşündüğüm anda, karışıma bir parmağını ekliyor ve en sevdiği enstrüman gibi klitorisimin üzerinde tıngırdatıyor.

Kendi tarafımdaki hızı artırırken omurgamda beyaz bir sıcaklık cızırdıyor. Aleti ağzımın içinde titriyor ve kalçalarını yukarı doğru itiyor. İnlemeden ve boğazıma boşalmadan önce aldığım tek uyarı bu. Bu sırada bir miktar sıvı akıyor ve ben de onu taşaklarından yalıyorum, titremesine bayılıyorum.

Elleri kıçımı yoğururken, beni yardımsız bir çılgınlığa sürüklemeye devam ediyor. Bir an sonra, içimdeki sıkı zevk sarmalı kopuyor ve ağzına doğru eğilerek boşalırken adını inliyorum.

Beni kanepeye yatırıp ayağa kalkmadan önce amcığıma yumuşak bir öpücük kondururken tüylerim diken diken oluyor.

Kot pantolonunun içine geri sokulup ıslak elbisemi yerden alırken ikimiz de tek kelime etmiyoruz.

Bana bakmadan elime tutuşturduğunda içime korku bir taş gibi oturuyor.

Bağlantısının koptuğunu söyleyebilirim ama değil. Onun acısının sanki benim acımmış gibi ruhuma işlediğini hissedebiliyorum.

Jace o kadar suçlu, o kadar kendinden tiksinmiş görünüyor ki elbisemi tekrar giyip topuklularımı toplarken midem bulanıyor.

Telefonuna bir şeyler yazarken içinde kıpırdanan tedirginliği ve tiksintiyi hissedebiliyorum. Sanki daha iyi biriyle plan yapabilmek için benim gitmemi bekleyemiyor.

Benim gibi onu itmeyen biri.

Akıtmayı reddettiğim gözyaşlarımı geri kırparken boğazım tıkanıyor.

Benimle takılmasının neden böyle davrandığını anlamıyorum.

Bir an vücuduma tapıyor, sonra varlığım onu tiksindiriyor ve benimle aynı odada bir saniye daha geçirmektense gözlerini oymayı tercih ediyor.

"Jace," diye fısıldıyorum, sesim çatlamaktan jilet gibi olmuş.

"Oakley birkaç saat içinde burada olacak," diye haber verdi. "O zamana kadar burada kalabilirsin."

Beni bırakması için gereken on dakika boyunca benimle aynı arabayı paylaşmayı bile kendine yediremiyor mu?

Telefonunu kot pantolonunun arka cebine sokarak kapıya yönelir.

"Jace," diye , sesim cam gibi paramparça oluyor.

Konuş benimle. Ne yaptığımı söyle.

Seni sevmekten hiç vazgeçmediğim halde neden benden bu kadar nefret ediyorsun?

Duraklıyor, nefes alış verişi . "Bunu daha fazla yapamayız."

Söylemek istediğim milyonlarca şey var ve daha da fazlasını sormak istiyorum.

Onun yerine, yanından geçip gidiyorum.

Beni bir hiç haline getirmesine izin vermeyecek kadar kendime saygım var. *Ben* Bu sefer giden kişi.

Kapıdan çıkarken omzumun üzerinden, "Oakley'e eve yürüdüğümü söyle," diyorum.

Attığım her adımda kalbim göğüs kafesimde çınlıyor.

Peşimden koşmasını, bir hata yaptığını ve beni bir daha asla bırakmayacağını söylemesini istiyorum... ama zaten bu gece yaptığı tek hatanın *ben olduğumu* açıkça belirtti.

Bölüm 36

DYLAN

"Neden bu kadar soğuk?" Biz tribünlere doğru yürürken Sawyer homurdanıyor.

Onun acısını hissediyorum. Sıcaklıklar genellikle Kasım ayında altmış beşin altına düşer, ama bu gece neredeyse elli. Bizim batı yakası için çok soğuk.

"Bilmiyorum ama bu sezonki ilk ve son futbol olduğu için minnettarım."

Arkamızda Oakley inliyor. "Siz ikiniz sızlanmayı keser misiniz? Oğlumun büyük maçından hemen önce evrene negatif enerji yayıyorsunuz."

"Her neyse, seni koca hippi," diye takılıyorum boş koltuklar bulup kıçımızı park ederken.

"Bu gece buraya neden geldiğimizi bir daha hatırlatır mısın?" Sawyer dişlerini gıcırdatarak söylüyor. "Beynimin donmuş olduğundan oldukça eminim."

oturan kuzenimi gösteriyorum. "Ona sor."

Oakley gözlerini deviriyor. "Sana söyledim, Cole kötü şans getirdiğimi düşündüğü için maçlarına gelmemi yasakladı."

Sawyer yüzünü buruşturur. "Yani buradasın çünkü..."

"Bu sezonun son iç saha maçı," diyor geniş gözlerle. "Bilmediği şeyin ona zarar vermeyeceğini düşündüm." Kafasına vuruyor. "Ne de olsa şans sadece burada var." Sesi bir fısıltıya dönüşüyor. "Ayrıca, Vikingler Şövalyeleri alamazsa beş yüz dolardan olacağım."

Sawyer ve ben bakıştık.

"Şövalyeler Vikingleri almazsa demek istiyorsun."

Oakley utangaç görünüyor. "Tabii. Öyle yapalım."

Sawyer onun koluna vurur. "Şövalyelere *karşı* bahse mi girdin?"

Diğer koluna da bir şaplak attım. "Neyin var senin? Cole'un arkadaşın olduğunu sanıyordum?"

Oakley etrafına bakınıyor. "Siz ikiniz sesinizi alçaltır mısınız?" Omuzlarını yuvarlıyor. "Cole benim oğlum ama Kraliyet Malikânesi'ndeki herkes Şövalyelerin Vikingleri yeneceğine inanıyor."

Sawyer, "Evet, *sen* hariç herkes," diye .

"Kes sesini, kısa yığın." Yüz ifadesi dalgınlaşıyor. "Dediğim gibi, *herkes* Knights'ın eyalet şampiyonluğu maçına çıkacağına güveniyor... Bu da Vikingler kazanırsa şanslı bir herif için çok büyük bir para söz konusu olacağı anlamına geliyor."

"Şansa inanmadığını sanıyordum?"

"Evet," diye alay ediyor Sawyer başını işaret ederken. "Şansın sadece burada var olduğunu sanırdım."

Yüzünü buruşturdu. "Siz ikiniz beni rahat bırakır mısınız?" Telefonunu çıkardı. "Oyun başlayana kadar kendi aranızda konuşun... ve sonra..." Tekrar telefonuna odaklanmadan önce dudaklarında bir fermuar hareketi yapıyor.

"Peki," diyor Sawyer bana odaklanmadan önce. "Ne yapacağına karar verdin mi?"

"Gerçekten yapacak *bir* şey olduğundan emin değilim." Omuz silkiyorum. "Ayakkabıları teyzeme verdim. Bana bu konuda endişelenmememi söylediği için biraz kafası karıştı ama yine de minnettar."

Sadece o değildi.

İki gün önce dolabımı açtığımda, içinde Jace'in havuzuna izinsiz daldığım gece giydiklerimin aynısı olan bir çift Louboutin bulunan bir kutu buldum.

Şok olduğumu söylemek hafif kalır ama Oakley, birlikte geçirdiğimiz felaket geceden birkaç gün sonra Jace'in yeni bir çift sipariş edebilmek için teyzemin ayakkabı numarasını öğrenmesini istediğini ağzından kaçırdı. Belli ki yaklaşan tatil nedeniyle yeni ayakkabılar sipariş edilmemişti, Ama bu hafta bir çift bulmayı başardı.

Jace Covington'ın teyzeme bir çift ayakkabı alabilmek için kırk takla attığı düşüncesi... akıllara durgunluk veriyor.

Özellikle de konuşmadığımızdan beri.

Sawyer dudaklarını büzer. "Ona mesaj at derdim, ama seni tekmelemeden önce "bam, bam, teşekkür ederim hanımefendi" dedikten sonra-"

"Tamam," Oakley. "Bu kadar kız muhabbeti yeter."

Sawyer başının üzerinden bakar. "Sanırım bu gece büfede gurme sıcak çikolata servis ediyorlar. Biraz almak ister misin?"

Hayatımda yediğim en pahalı kakao tozu ve su olacak ama hava buz gibi, ben . "Tabii, gidelim." Oakley'e baktım. "Bir şey ister misin?"

Konuşmaya başlar ama Sawyer sözünü keser. "Dylan, o bir hain. Bırakın çocuk kendi başının çaresine baksın."

Kızımın Knights'ın çok da gizli olmayan bir hayranı olduğundan şüpheleniyorum.

Ya da belki sadece Cole. Yine de ondan hoşlanmadığına yemin ediyor ve onun tüylerini diken diken ettiğini söylüyor... belki de değildir.

"Üzgünüm, kuzen. Sadece şövalyelerin hayranları," diyorum merdivenlerden aşağı koşturmadan önce.

"Bu gece Christian'a gidecek misin?" Sawyer sıraya girdikten sonra soruyor.

"Muhtemelen olmaz. Berbat durumdayım."

Kaşlarını çattı. "Şükran Günü'nde çalışman gerektiğini unutmuşum." Başını iki yana sallıyor. "Patronum bile bu kadar kalpsiz değildi ve bu da bir şey söylüyor."

Evet, Sawyer'ın çalıştığı tavuk restoranı *Cluck* You′daki patronu benimkini bir aziz gibi gösteriyor.

"O kadar da kötü değildi. Dün sadece yarım gündü. Tüm gün çok yoğun olduğumuzu kabul edelim."

Bu yüzden Bayan Dickinson herkesin tartışmadan istediğini sipariş etmesine izin verdi.

"Yarın çalışıyor musun?"

Olmaz. Normalde Cumartesi günleri çalışırım ama çok daha kötü bir şey yapıyor olacağım.

Babamı hapiste ziyaret ediyordum.

Teyzem beni arayıp onu görmem için ikna etmesini istediğini söyledi.

Bunu yapmayacaktım ama sonra Jace'in, Savannah'nın ortadan kalkmasıyla babamla ilişkimin daha iyi olacağına dair varsayımını hatırladım.

Açıkçası, durum böyle değil, ama yine de beni etkiledi.

Hapiste olmasını yeniden bağ kurmak için bir fırsat olarak görmemiştim ama şimdi ortalık durulduğuna göre onunla ilişkimi kurtarabileceğimi umuyorum.

Böyle bir felaketten olumlu bir şey çıkması harika olurdu.

Sawyer elini bir aşağı bir yukarı sallıyor. "Dünyadan Dylan'a." *Oh, kahretsin*. "Hayır," diye cevap veriyorum. "Yarın çalışmıyorum." Kaşını kaldırıyor. "Sen iyi misin?"

Alt dudağımı çiğniyor, söyleyeceğim doğru kelimeleri tartışıyorum. Sawyer babamla yaşadığım dramı biliyor ama onun tipik Sawyer tavrını takınmasını ve umursamasını istemiyorum.

Kız sonunda bana kurabiye pişirecek, hapishaneye için iki saat araba kullanmayı teklif edecek, yolda en sevdiğim şarkıları sıraya koyacak ve bu süreçte ağlamam için bana omuz verecek.

Bu onu inanılmaz bir arkadaş yapıyor ama ben buna tepki vermediğimde yanlış bir şey yapmış gibi hissetmesini istemiyorum.

Annemi mutfakta yerde ölü bulduğumdan beri, onun ölümü ve diğer kötü şeylerle ilgili tüm hislerimi ve duygularımı bir kutuya gömmeyi ve saklamayı öğrendim.

Küçükken babamın beni zorla götürdüğü terapiste göre, bu benim genç yaşta çok ağır bir şeyle başa çıkma yöntemimdi.

Ayrıca babama da benim an meselesi olduğunu söylemiş ve bu henüz gerçekleşmedi, o yüzden siktir et onu.

"Ben... Ben babamı ziyaret ediyorum," diye fısıldıyorum ki etrafımızdaki kimse duymasın.

Gözleri açıldı. "Ne? Gerçekten mi? Vay canına... Bu çok büyük."

Biliyorum. "Evet, ama bunu büyütmek istemiyorum." Bana şüpheyle bakıyor. "Korkup vazgeçebileceğinden mi korkuyorsun?" Bu kadar anlayışlı olmasından nefret etmeye başlıyorum. "Evet."

Elimi hafifçe sıkıyor. "Bana ihtiyacın olursa buradayım."

Biliyorum.

Neyse ki sırada biz varız.

Sıcak çikolatalarımızı sipariş ediyoruz - ve bir tane de Oakley için çünkü ikimiz de yumuşak kalpliyiz - ve tribünlere geri dönüyoruz.

En azından planım buydu. Babamı görme fikri dikkatimi o kadar dağıtıyor ki, dikkatimi veremiyorum ve birine çarpıyorum. Sıcak çikolata bardağımın kenarından dökülüyor ama Jace'e o kadar odaklanmışım ki umursamıyorum.

Dolgun dudakları ve keskin elmacık kemikleri soğuktan hafifçe kızarmış ve iki elini de siyah kapüşonunun cebine sokmuş.

Her zamanki gibi o kadar muhteşem görünüyor ki nefesim kesiliyor.

Piç kurusu.

"Nereye gittiğine dikkat et."

Ve o yalnız değil.

Casey-Britney'nin ikinci adamı ve gelecek yıl amigo kaptanlığı görevini devralması planlanan kişi- onun yanında.

Omuzlarına örttüğü Şövalye minyon bedenine üç kat büyük geldiğini ve amigo üniformasının çoğunu koruduğunu fark etmeden edemiyorum.

Belli ki onun değil.

Kalbim göğsümde acıyla çarpıyor.

Jace yakındaki bir masadan peçete alıp bana uzatıyor ama ben geri çekiliyorum.

Ondan hiçbir şey istemiyorum... asla. Tek

yaptığı beni incitmek.

Kısa bir süre için gözleri yumuşar. "Dyl-"

"Hadi, Jace. İki dakika içinde sahaya dönmem gerekiyor," diyor Casey sert bir şekilde.

Adam yerinden . "Peki. Kendi şişe suyumu kendim alırım." Ceketini omuz silkerek çıkarır ve ona fırlatır. "sonra kardeşine ceketini geri ver." Gözlerini Sawyer'a dikti. "Erkek arkadaşımın bana kızmasını istemiyorum."

, Sawyer .

Cole ve Casey'nin birlikte dair bir söylenti duymuştum ama Britney söylentisinin yalan olduğu ortaya çıkınca bunun da yalan olduğunu düşündüm.

Sawyer'ın yüzündeki şaşkın ifade bana tek olmadığımı söylüyor.

Memnun görünen Casey, imtiyaz standına doğru zıplamadan önce parmaklarını zarif bir şekilde salladı.

Jace'in gözleri bir şey söylemek ister gibi aramızda gidip geliyor ama ilgilenmiyorum.

Sıcak çikolatalarımdan birini atıyorum ve Sawyer'ın elini tutuyorum, çünkü o söylemese de desteğe ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Nedense Cole'un flörtöz ve dışa dönük görüntüsünün altında iyi bir adam olduğuna gerçekten inanıyordu.

Ama o değil. İkisi de değil.

Tek iyi Covington kardeş öldü.

"Nefes al," diye fısıldıyorum yanından geçerken. "İyi olacaksın."

Gerçi kimi rahatlatmaya çalıştığımdan emin değilim. Onu mu, kendimi mi?

"W Ne oluyor?" Oakley, Vikinglerin golcüsü saha golünü kaçırdığında mırıldanıyor. "Tek umudumuz buydu!"

Sawyer ve ben bakıştık. *Pek sayılmaz*.

Dördüncü çeyrekteyiz ve skor 23'e 3 Knights lehine.

Golcü gol atsa bile, bu Vikingleri öne geçirmeye yetmeyecekti.

Tribünlerden, Sawyer'ın daha önce Tommy olduğunu belirttiği on altı numaranın hayal kırıklığı içinde elini yumrukladığını görüyorum.

Onu suçladığımı söyleyemem. Bu gece mahvolacaklar.

Sawyer ellerini birbirine sürtüp üflüyor. "Oyunun bitmesine sadece bir dakika kaldı."

Şanslı yedi numaranın, yani Cole'un, bir dallama kanosu olmasına rağmen bu işe bu kadar düşkün olması çok sevimli.

Şövalyelerin dizilişini izlerken tribünlerdeki heyecan bulaşıcıdır. Taraftarların gürültüsünden Cole'un sesi zorlukla duyuluyor, oyuna girip iki takımı da harekete geçiriyor. Geri çekiliyor ve topu sahaya fırlatarak kalabalığı ayağa kaldırıyor.

Sawyer'ın Cole'un adını haykırdığını duyduğumda topu yakalayan oyuncuya odaklanmıştım. Bakışlarım tam zamanında geri dönüyor ve onun arkadan ayağa kaldırılıp çime çarptırıldığını görüyorum. Kafası anormal bir açıyla yerden sekip boynu ve omzu üzerine düştüğünde korku midemi dolduruyor.

"Az önce ne oldu öyle?" Oakley bağırıyor.

"Ona çok geç vurdu. Cole geldiğini hiç görmedi," diyor Sawyer, sesi titreyerek.

Bundan kimin sorumlu olduğunu anladığımda içimi öfke ve şok karışımı bir duygu kaplıyor. "Tommy yaptı."

On altı numara Cole'un üzerinden atlayıp ellerini havaya kaldırarak harika bir oyun çıkarmış gibi davranırken hakemler koşarak sarı bayrakları fırlatıyor.

Cole orada cansız yatarken pislik kutlama yapıyor.

"Aman Tanrım. Hareket etmiyor," diye mırıldanıyor Sawyer, elleri yüzüne doğru uçarken. "Cole hareket etmiyor."

Yanımdaki Oakley kaskatı kesildi. "Ne oluyor lan? Cole zaten topu fırlattı, Tommy'nin ona dokunması için bir neden yoktu!"

Oyunun mekaniğini ya da kimin ne yapmaması gerektiğini bilmiyorum ama bu vuruşun acımasızlığın ötesinde olduğunu biliyorum. Rakip olsun ya da olmasın, Tommy bundan mutlu olmamalı.

Oakley'nin ima ettiği gibi bilerek yapmadıysa tabii.

Sağlık görevlilerinin sahaya hücum edişini izlerken karnımı tutuyorum. "O olacak mı..."

Jace tel örgülerin üzerinden şimşekten daha hızlı atlarken kalbim gırtlağıma dayanıyor.

"Kahretsin." Oakley merdivenlerden aşağı uçuyor ve ben de ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde onun peşinden gidiyorum.

Jace Tommy'ye doğru ilerlerken tribünlerdeki insanlar bağırmaya başlıyor ama ben onları duymazdan geliyorum.

Oakley ve ben hızımızı artırıp kapıdan hızla geçiyoruz ama artık çok geç. Tommy çoktan yere düşmüştü ve Jace onun üzerine çıkmış, bacağını garip bir açıyla büküyordu. Tommy kaçmak için çabalıyor ama Jace'in tutuşu demir gibi.

Daha sahaya yeni çıkmıştık ki bir kemik sesi duydum ve Tom acı içinde çığlık atmaya başladı.

Saniyeler sonra, Viking üniforması giymiş bir grup adam etraflarını sararak görüşümüzü engelliyor, ancak Tommy tekrar ulumadan önce değil.

Cole'u bir ambulansa bindirip götürürlerken biri bize "Siz ikiniz, sahadan çıkın" diye bağırıyor.

Jace kendisini tutan oyunculara "beni," diye bağırır.

Neredeyse vahşi bir hayvan gibi ağzından köpükler saçıyor. Karanlık gözleri çimlerin üzerinde kıvranan, bacağı ve bileği hakkında tutarsız bir şeyler haykıran Tommy'ye kilitlenmiş.

"Onunla işim bitmedi."

Gözlerindeki sadist bakış tüylerimi diken ediyor.

Sağlık görevlileri Tommy'nin yanına koşmadan önce biri, "Bundan sonrasını polis halledecek," diyor.

Sanki bir işaretmiş gibi, uzakta beliren siren seslerini duyuyorum.

"Kahretsin." Bir görevli bize sahanın dışına kadar eşlik ederken Oakley telefonunu çıkardı.

"Kimi arıyorsun?"

Kalbim dakikada bir mil atıyor. Tek yapmak istediğim oraya koşup Jace'i korumak ama iki polis memuru ona kelepçe takıyor ve

Onu sürükleyerek.

"Selam baba," diyor Oakley telefonda. "Benimle hemen karakolda buluşmanı istiyorum."

Bölüm 37

DYLAN

I Telefonum titrediğinde bir Greyhound'un penceresinden dışarı bakıyordum.

İlk zil sesinde telefonu açtım, sessizce iyi olması için dua ettim. Haberler. Oakley'nin bana verdiği son bilgi Cole'u bir gece tuttuklarıydı.

Yaralarının ne kadar kötü olduğunu sorduğumda, bilmediğini söyledi. Hâlâ test yapıyorlardı. "Hey," diye

cevap verdim. "Haber var mı?"

"Evet," diyor Oakley. "Beyin sarsıntısı... Kötü bir sarsıntı. Ama bugün ilerleyen saatlerde onu suçlamayacaklar."

Rahat bir nefes alıyorum ve telefonu kapatır kapatmaz Sawyer'a son gelişmeleri mesaj atmayı aklıma not ediyorum. Zavallı kız gecenin yarısını dua ederek geçirdi.

"Tanrı'ya şükür."

"Biliyorum." Kıs kıs gülüyor. "Gerçi aynı şeyi o pislik için söyleyemem. Söylentilere göre Jace onu o kadar fena benzetmiş ki en az birkaç hafta hastanede kalacakmış."

"Bunu hak ediyor," diyorum aklıma dehşet verici bir düşünce gelmeden önce. Jace, kardeşine zarar verdiği için Tommy'nin ağzını burnunu kırdıktan sonra-

kelepçelenerek sahadan çıkarıldı.

Tommy'nin yaralarının ciddiyeti Jace için daha kötü suçlamalar anlamına gelecektir.

"Peki ya Jace?"

"Sana söyledim," diye başlar Oakley. "Babam icabına baktı. Bazen hıyarın teki olabiliyor ama gerçekten de eyaletteki en iyi savunma avukatı. Jace

dün gece geç saatlerde serbest bırakıldı. Eğer uğrayıp onu görmek isterseniz şu anda hastanede."

Otobüs durağa yanaştığında "Yapamam," diyorum. "Ben...uh. Bir şeyim var."

"Ne tür bir şey?"

"Önemli bir şey değil. Seni bu gece daha sonra bilgilendireceğim."

Oakley tedirgin bir şekilde, "Tamam," dedi. "Bana ihtiyacın olursa, beni ara."

"Yapacağım. Cole hakkındaki gelişmeler için teşekkürler. İyi olduğuna gerçekten çok sevindim." "Ben de," diyor. "bokuma karıştı. Benim de öyle olduğumu söylemek bir asla onun maçına gitmeyeceğim." "Bu senin hatan değildi. Tommy'nin suçuydu."

Dün gece çizgiyi aşmakla kalmadı, üzerinden buldozerle geçti. Ondan hoşlandığım için utanıyorum.

"Evet, şey. O orospu çocuğu göt heriften hiç hoşlanmamamın iyi bir nedeni var," diye tükürüyor Oakley boğazını temizlemeden önce. "Oh, kahretsin. Gitmem lazım. Hemşireler bana pis pis bakıyor ve aileden olup olmadığımı soruyorlar."

Çantamı omuzladım ve otobüsten indim. "Sonra konuşuruz."

"Sakin olun bayan. Cole benim başka anneden olma kardeşim," diye bağırdığını duyuyorum Oakley'nin telefonu kapatmadan önce.

I

Kapı açılıp icra memuru babamı dışarı çıkarırken terli avuçlarımı kot pantolonuma siliyorum.

Her şey düşünüldüğünde, o kadar da kötü görünmüyor. Gözlerinin altında torbalar var, zayıf vücudu biraz daha ince ve turuncu tulum ona hiç yakışmıyor ama beni gördüğünde gözleri iyimserlikle parlıyor.

Pleksiglasın kendi tarafına oturup telefona uzanırken ona buruk bir gülümseme sunuyorum.

Yanımdakini elime aldım. "İyi görünüyorsun."

Gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Ben de sana aynı şeyi söyleyecektim." Başını işaret ediyor. "Maviye ne oldu?"

"RHA'nın kıyafet yönetmeliğine aykırı, bu yüzden kurtulmak zorunda kaldım."

Anlayışla başını sallıyor. "Nasıl gidiyor? Crystal bana hâlâ A aldığını ve bir arkadaşınla tanıştığını söyledi."

"Sawyer," diye bilgilendirdim onu. "Ve evet, o harika biri. Ona sahip olduğum için şanslıyım."

Gözlerinin kenarları kırışıyor. "Şuna bakın, ikinizin de erkek ismi var."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Annemle babamın aşk dışında tek ortak noktaları müzik zevkleriydi. Özellikle de en sevdikleri sanatçı Bob Dylan.

Babam erkek olsam da olmasam da adımı Bob koymak istemiş ama neyse ki annem Dylan'da ısrar etmiş.

"Öyle." Etrafa bakıyorum. Çok fazla ziyaretçi yok. "Burada nasılsın?"

"Ben iyiyim. Yemekler berbat ve günde sadece bir saat dışarı çıkmamıza izin veriyorlar ama daha kötüsü de olabilirdi." Ayaklarına bakıyor. "Bazen yalnızlık çekiyorum."

Göğsümde bir şey yerinden oynuyor ve ona daha fazla ziyaret edeceğime söz vermek üzereyim... ta ki bir sonraki açıklamasına kadar.

"Savannah son zamanlarda beni sık sık ziyaret ediyor... moralimi yüksek tutuyor."

Kendimi bir fıçı buzlu suya batırılmış gibi hissediyorum. "Boşanmak istediğini sanıyordum?"

Gerçek bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Hayır, biz işleri yoluna koyduk."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Koltuğumda doğrulup cama yaklaştım. "Baba, burada olmanın sebebi *o*."

Yüzünde hüzün çizgileri. "Hayır, tator tot. Bu karmaşa için kendimden başka suçlayacak kimsem yok."

İnsanların eylemlerinin sorumluluğunu üstlenmelerinden yanayım ama Sa- vannah'nın tüm bu olanlarda kesinlikle bir rolü var.

"Ben oradaydım, hatırladın mı? Her zaman yeterince para kazanmadığından şikayet ederdi, *bu* arada bütün gün kıçının üstünde otururken kazandığın neredeyse her kuruşu harcıyordu. Sana çok fazla baskı yapıyordu... yeterince iyi değilmişsin gibi hissettiriyordu." Elimi cama koydum, ona ulaşmayı umuyordum. "O yanılıyordu baba. Sen yeterince iyisin ve ona ihtiyacın yok."

Ona ihtiyacımız yok.

"Savannah iyi bir kadın," diye başladı. "O-"

"Annem milyon kat daha iyiydi," diyorum çünkü birinin ona ışığı göstermesi gerekiyor. "Annem Savannah'nın yaptığı maddi saçmalıkların hiçbiri için seni asla zorlamazdı. Seni *asla* değersiz hissettirmezdi. Annem seni severdi. Savannah seni *kullandı*. Arada büyük fark var."

Başını eğmeden önce gözlerinde kısa bir süre acının parladığını görüyorum. "Son baktığımda, annen on yıl önce onu gömdüğümüz mezardan geri gelmiyordu, Dylan." Bakışlarını benimkilere kaldırıyor. "Savannah'yla aranızda farklılıklar olduğunu biliyorum ama iyi geçinmeyi öğrenmek zorundasınız."

Asla. O çıkarcı cadı ile *asla* anlaşamayacağım. O benim sıska kıçımı öpebilir. "Hayır-"

"O hamile." Gözleri parlıyor. "Sonunda abla olacaksın, tator tot. Bu yüzden beni ziyaret etmeni istedim... Sana şahsen söyleyebilmek için."

Göğsümü tutuyorum. Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum.

"Ne?" Oda dönüyor. "Bu nasıl mümkün olabilir? Neredeyse Aralık ayındayız. Sen Ağustos'tan beri buradasın."

"Dört aylık hamile," diyor yavaşça, sanki ben gibi.

Bu doğru olabilir ama örümcek hislerim bana bu işte bir bit yeniği olduğunu söylüyor. Yıllardır evliler ama Sa- vannah kocası hapisteyken hamile kalıyor.

Daha çok babam tutuklandıktan sonra bulabildiği ilk adamdan hamile kalmış ve *o* adam da etrafta kalmak istememiş gibi görünüyor.

"Ona inanmak için bu kadar acele etmemelisin." Bakışlarını tutuyorum. "İkimize de bir iyilik yap ve bu bebeğin sorumluluğunu üstlenmeden önce babalık testi yaptır."

Öfke yüzünü kapladı. "O benim karım."

Hayal kırıklığı içimde kabarcıklar oluşturuyor. "Ve ben senin *kızınım*." Ona ters bakıyorum. "Her zaman unuttuğun bir şey var."

"Sen neden bahsediyorsun? Bunca yıldır sana hizmet etmekten başka bir şey yapmadım."

Çocuğunuz için para harcamak sizi ebeveyn yapmaz... Sadece bağışçı yapar.

Gerçek bir ebeveyn çocuğuyla bir ilişki kurar.

Gerçek bir ebeveyn, çocuğunun bir birey olarak kim olduğunu öğrenmek ve onu beslemek için zaman ayırır.

Gerçek bir ebeveyn, çocuğunun bırakın yılları, tek bir gün bile sevilmediğini ve istenmediğini hissetmesine izin vermez.

"Karının aksine, ben senin paranı hiç istemedim. Tek istediğim *sendin*." Çaresizce omuz silktim. "Ama sen orada değildin."

Gözlerini kırpıştırıyor. "Tam olarak neyi ima ettiğinizi anlamakta güçlük çekiyorum."

Her zamanki gibi anlamıyor. Kendini Savannah'ya fazla kaptırmış.

"Tek bir ebeveynim olduğunu söylüyorum... ve o da gitti."

"Bu doğru değil," diye itiraz ediyor. "Tüm hayatın boyunca buradaydım."

"Evet, hayalet gibi. Konuşmuyoruz. Umutlarımı, hayallerimi, korkularımı bilmiyorsun. En sevdiğim rengi bile bilmiyorsun."

"Evet, var. Pembe."

"Bu mavi," diye bağırıyorum. "Pembe annemin en sevdiği renkti."

Bir elini yüzünde gezdiriyor ve iç geçiriyor. "Burada ne söylememi istediğini bilmiyorum Dylan."

Hiçbir şey.

Ayağa kalkıyorum. "Hiçbir şey yok. Tıpkı son on yılda olduğu gibi." Beni sevmesi için bu kadar uğraşmam gerekmemeliydi.

Beni ne kadar incittiğini anlaması için bu kadar mücadele etmek zorunda kalmamalıyım.

"."

Parmağımla bardağa vuruyorum. "Hayır. Benden bu *kadar*. Savannah seni ezip geçerken kafanı kuma gömmeye devam etmek mi istiyorsun? Buyur. Ama bunun için burada kalmayacağım." Tezgâhtan çantamı kaptım. "Yeni bebeğin için tebrikler. Umarım *bunu* görmezden gelmez ve ebeveynlik işini benimle yaptığın gibi berbat etmezsin."

Bununla birlikte, döndüm ve dışarı çıktım. Karısını sikeyim.

Yeni bebeğini sikeyim. Siktir *et onu*.

Bölüm 38

DYLAN

Telefonun dört saat içinde üçüncü kez çalıyor.

Sawyer'ın adı ekranda yanıp sönüyor ve ben tekrar görmezden gelme düğmesine basıyorum.

Ön kapıdan girer girmez teyzeme kendimi iyi hissetmediğimi ve babamla yaptığım ziyaret hakkında konuşmaya niyetim olmadığını söyledim. *Asla*.

O zamandan beri yatak odama kapanmış durumdayım. *Zar zor dayanıyorum*.

Telefonum gelen bir mesajla titriyor:

Sawyer: Konuşmak zorunda değilsin. Sadece bana ihtiyacın olursa burada bilmeni istiyorum.

Suçluluk duygusu göğsümü sızlatıyor. Pisliğin teki olması Sawyer'suçu değil. Telefonu kulağıma götürüp onu geri arıyorum.

İlk zil sesinde cevap veriyor. "Selam."

"Hey," diye fısıldadım. "Seni görmezden gelmiyorum. Sadece... Şu anda kafam gerçekten çok kötü durumda."

İpin ucundan ufak bir dürtmeyle yuvarlanırım.

"Özür dilerim." "Eğer gelmek istersen gece yarısı bir fast food kaçamağı yapmayı düşünüyordum" demeden önce sesindeki tereddütü .

Komodinimin üzerindeki saate bakıyorum. Saat daha on kırk beş. "Daha gece yarısı olmadı."

Gülüyor. "Biliyorum, ama bu hafta yeni bir diyet deniyorum ve yakında sistemime bir peynirli burger almazsam cidden saçımı başımı yolacağım."

Gülme sırası bende. "Sanırım muhteşem saçlarının hatırına gelmek zorundayım, değil mi?"

"Evet. İnan bana, kelliği kaldıracak kemik yapısına sahip değilim." Sesi biraz düşüyor. "İstemiyorsan bugün hakkında konuşmak zorunda değiliz. Arabayla gezer, yağlı hamburgerlerle karnımızı doyurur ve en sevdiğin rock müziği dinleriz."

"Kulağa mükemmel geliyor." Kendimi yataktan kaldırıyorum. "Oak'tan benimle gelmesini isteyebilir miyim? Hapishaneden eve dönerken bana mesaj attı ve Hayley'den temelli ayrıldığını söyledi. Muhtemelen onun da beni almaya ihtiyacı vardır."

"Vay canına... Bu... Yani, kör bir insan bunun olacağını bir mil öteden bile görebilir, ama evet. Ona gelip asılmasını söyle. Yirmi dakikaya oradayım."

"Harika. Görüşürüz o zaman," diyorum aramayı sonlandırıp Oakley'e mesaj atmadan önce.

Bir çift Chucks giyip telefonumu kontrol ettikten sonra koridorda Oakley'nin odasına gidiyorum.

Kapıyı dört kez çaldım ama cevap vermedi, ben de mutfağa yöneldim. Tanrı biliyor ya, evdeki ikinci favori odası orası. Birincisi bodrum.

Ondan hiç iz yok.

Teyzem ve enişteme onu görüp görmediklerini sormak üzereydim ama teyzem bu akşam bir tür hayır müzayedesine gitmekten bahsetti.

Telefonumu kulağıma götürüp cep telefonunu arıyorum. Tembelim ve eğer orada değilse aşağıya kadar yürüyüp geri dönmek istemiyorum.

Sesli mesaja geçmeden önce birkaç kez çalıyor.

Hmm.

Bodruma için kapı kolunu çevirirken içimde garip bir his beliriyor. *Umarım nöbet geçirmemiştir*.

Merdivenlerden iniyorum ama sesler duyunca sendeleyerek duruyorum. "Seni özledim," diyor Oakley, konuşması bulanık.

Gözlerimi deviriyorum. *İşte yine başlıyoruz*. Hayley treninde bir tur daha.

Tam yukarı çıkmak üzereydim ki duyduğum bir ses beni durdurdu.

"Sana söyledim, bitti. Bunu yapmaya devam edemeyiz." Bir şeyler duyduğuma ikna olarak başımı sallıyorum.

"Bu beni öldürüyor," diyor Oakley, sesi duygu yüklü. "Buna dayanamıyorum."

Christian'ın evinde onu sarhoş bulduğum gece söylediği sözlerin aynısı.

Aman Tanrım. Oakley beni öpmüyordu. Benim *o* olduğumu sanıyordu.

"Seni incittiğim için çok üzgünüm," diyor teyzem. "Ama ben kocamı seviyorum."

Boğazımda safra birikiyor. *Hayır*. Bunun olmasına imkan yok.

Oakley, "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," diye homurdandı. "Sadece ATM makineni kaybetmekten korkuyorsun."

" ne cüret. Öyle biri olmadığımı biliyorsun."

"O zaman kanıtla," diyor Oakley. "Benimle kaç. Tıpkı konuştuğumuz gibi."

Nefesimin kesilmemesi için ağzımı kapatmak zorunda kaldım. "Sen aklını kaçırmışsın."

"Hayır," diye itiraz ediyor. "İlk defa, nihayet sağlıklı düşünebiliyorum."

Nefes nefese kalma sesinden başka bir şey yok ve sonra, "Çabuk olmalıyız. Wayne her an eve gelebilir."

"Güzel. O yokken karısını ne kadar iyi becerdiğimi görmesini istiyorum." Birbirine çarpan ten sesleri kulaklarımı tırmalarken teyzem inliyor. "Oğlunun almayı ne kadar sevdiğini göster ona."

Oda dönüyor ve düşmemek için tırabzana tutunuyorum.

Bu bir hata olmalı. Teyzemi tanırım. Asla böyle bir şey yapmaz. O iyi bir insandır. Kocasını asla aldatmaz ya da genç üvey oğlunu kullanmaz.

Hayır. Buna inanmıyorum. İnanmayı reddediyorum. Başımı sallayarak, parmak uçlarımla merdivenlerden iniyorum.

Bu iğrenç bir şaka.

Aptalca, iğrenç bir şaka.

Oakley öfkeyle kendini kanepenin üzerine eğilmiş, onun adını inleyen teyzemin içine sokarken midem bulanıyor.

Yaptıkları işe o kadar dalmışlar ki beni görmüyorlar bile.

Merdivenleri hızla çıkıp kapıyı arkamdan kapatırken tüm bu sahneyi reddetmek istiyor. *Ama yapamıyorum.* Bu çok gerçek. Çok çiğ. Çok...

"Hey, Dylan," diye selamlıyor Wayne beni ön kapıdan girerken. Kapı. "Teyzen yukarıda mı?"

"Teyzem mi?" .

"Evet, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını öğrenmek için müzayededen eve dönerken onu aramaya çalıştım ama cevap vermedi."

"Oh?" Sanki beynim hayatımı kurtarmak için tutarlı bir düşünce oluşturamıyor.

"Evet, son konuştuğumuzda hâlâ kendini iyi hissetmediğini söyledi." Gülümsüyor. "Aramızda kalsın, sanırım sabah bulantıları onu etkiliyor."

Kalbim durdu. "Sabah bulantısı mı?"

Omuz silkiyor. "Evet, yani henüz resmi olarak doğrulamadık ama neredeyse bir haftadır hasta."

O çok *hasta*.

Ve ben de öyle. Mide bulantısı bana öyle bir güçle çarpıyor ki nefesim kesiliyor. *Tüm ailesini yok ediyor... tıpkı babam gibi.*

"Whoa, ufaklık. İyi misin?"

Hayır. Hayır, değilim.

Sarhoş bir insan gibi sendeleyerek ön kapıya gittim. "Biraz hava almam lazım."

Ayaklarım karşılama paspasına çarptığı anda, dışarıdaki yağmur fırtınasını yansıtan büyük, çirkin gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor.

Tavsiye almak için gittiğim kişi oydu. Örnek alacağım tek yetişkin oydu.

Annemin son güzel parçası.

Artık yapayalnızım. Artık bir ailem yok. ... İçimden bir şey kopuyor ve bir yarasa gibi koşmaya başlıyorum.

Cehennemin dibinde... Dünyada seni anlayacak tek kişiye doğru hızla ilerliyorsun.

Bunu daha iyi hale getirebilecek tek kişi.

Beni tekrar bir araya getirebilecek tek kişi.

Bölüm 39

JACE

I Merdivenlerde Cole'un yanından geçerken duraksıyorum. Ceketi üzerinde ve arabasının anahtarları elinde.

"Nereye gidiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Bugün cumartesi."

Bu gece Christian'ın evinde sarhoş olması için cesedimi çiğnemeli. Birkaç saat daha araba bile kullanmamalı. Özellikle de bu çılgın havada. Burada nadiren fırtına olur ve bu bir ay içinde ikinci fırtına.

"Üç saat önce taburcu edildin. Evde kal."

Bana bir bakış attı. "Babamın bununla bir sorunu yok."

Hiç şaşırmadım. Cole'un yaralarının ciddi olmadığını duyar duymaz ofise geri döndü ve o zamandan beri orada.

Cole'un ona sormadığına da bahse girerim, sadece beni kızdırmaya çalışıyor.

"Tamam. Bir dahaki sefere bir şeye ihtiyacın olduğunda, sperm donörüne sormayı unutma."

Yanından geçip gidiyorum ama beni durduruyor.

"Ben evde kalacağım." Başımı salladım. "İyi seçim."

Boynunun arkasını sıkıyor. "Bak, hastanede bunun hakkında konuşmadığımızı biliyorum ama yaptığın şey..."

"Teşekküre ihtiyacım yok."

O benim küçük kardeşim. Ona zarar veren kişinin -özellikle *de o* orospu çocuğunun- peşinden gitmek bir düşünce bile değildi, içgüdüydü.

Eğer Vikingler beni ondan , şu anda bir hapishane hücresinde oturuyor olacaktım... yirmi yılla karşı karşıya kalacaktım.

Ellerini ceplerine sokarken Cole'un yüz ifadesi tedirgindir. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey... Ben de senin için aynı şeyi yapardım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi?"

Kardeşimin bencillik konusunda hiçbir çekincesi yoktur. Ben onun arkasını kolluyorum diye ondan da benim arkamı kollamasını beklemiyorum.

Kendi kendim veriyorum.

"Bilmiyorum, belki." Sırıtarak omuz silkiyor. "Önemli olan düşünce, değil mi?"

Dudaklarım seğiriyor. "Pislik."

"Öyle olmadığımı hiç iddia etmedim." Yüz ifadesi ciddileşir. "Bunu söylemediğimizi biliyorum... ama..." Sesi kesiliyor.

Bu konuşma resmen garip bir hal aldı ama ne demek istediğini anlıyorum. "Evet. Aynen."

Cole ya da Bianca onları korumak için dünyanın öbür ucuna gitmeyeceğimi sanıyorlarsa çok yanılıyorlar.

Bir nefes üflüyor. "Şimdi bunu aradan çıkardığımıza göre, biraz *Black Ops* oynamak ister misin?"

"Vay canına, eğer oynamaya istekliysen beni gerçekten seviyorsun-"

Eve çarpan yüksek sesli bir gümbürtü cümlemi yarıda kesti. "O da neydi?"

Bir omzunu kaldırır. "Beni yeniyor. Muhtemelen fırtınadır." "Evet, muhtemelen-"

Öncekinden çok daha yüksek bir başka gümbürtü, ikimizi de merdivenlerden yukarı koşturdu.

"Bianca?" Bağırıyorum.

Koridora ulaştığımızda odasından çıktı. "Ne oldu?" "İyi misin?"

Bana sanki başka bir kafam çıkmış gibi bakıyor. "Neden olmayayım ki?"

"Bunu duymadın mı?" Cole soruyor.

Yüzünü buruşturdu. "Evet, ama senin aptalın bir şey düşürdüğünü düşündüm." Kapısını işaret ediyor. "Gidebilir miyim-"

Cam kırılma sesiyle üçümüz koridorda koşturmaya başladık.

Hızlı düşünerek Bianca'nın kolunu tuttum ve onu geri çektim. "Burada kal."

"Ciddi misin?"

Yemin ederim bu kızın hayattaki tek amacı yirmi yaşıma gelmeden bana kalp krizi geçirtmek.

Ona attığım bakış bana baskı açıkça belirtiyor olmalı, çünkü yumuşuyor.

"Bu senin penceren, Jace," diye bağırır Cole.

Odama girdiğimde yerdeki camlara, koca kayaya ve kırık pencereye bakarak bir küfür mırıldanıyorum. *Bok* doğru.

Cole çenesini ovuşturuyor. "Sence Tommy miydi?" "Şüpheli."

Sadece tekerleksiz değil, bacakları da yok. En azından bir tanesi.

Cole, artık kırık olan geçen bir sonraki taşı yakalıyor. "Her kimse, hâlâ dışarıda bir yerde." Elini çırpıyor. "Ve öldürücü bir kolu var."

Öne doğru bir adım attığında gömleğinin kolunu tutuyorum. "Hayır."

İhtiyacı olan son şey kafasına bir taşla vurulması ve yeni bir beyin sarsıntısı geçirmesi.

Odanın öbür ucundan pencereme doğru yürüyorum, bir sonraki taşı kıl payı kaçırıyorum. "Hey, göt herif-"

Dylan'ı gördüğümde donup kalıyorum. Aslında o olduğuna inanmakta zorlanıyorum çünkü o... bir enkaz gibi.

Onu kaç kez ağlarken gördüğümü bir elin parmakları kadar sayabilirim. *Çünkü o bilmiyor*.

"Kahretsin."

Hiç düşünmeden odamdan çıktım.

Ona ulaştığımda, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda ön bahçemde iki büklüm olmuş, çimleri tırmalıyor ve kuru kabarıyordu.

Göğsümde bir şey yerinden oynuyor. Bunun sorumlusu her kimse onu bulmak ve kanlı bir hamur haline getirene kadar dövmek istiyorum. *Daha kötüsü* olamaz.

Hem de çok.

Daha da kötüsü. "Ne-"

"Ne oluyor lan?" Cole arkamdan, kelimeleri ağzımdan alarak söylüyor.

"*Onun* burada ne işi var?" Bianca gözlerini Dylan'a dikmeden önce tersliyor. "Normal bir insan gibi kapıyı çalamaz mıydın, sürtük?"

Onlarla yüzleşmek için dönüyorum. "İçeri girin. İkiniz de." "*Şimdi*," diye bağırıyorum hareket etmediklerinde.

Bianca her zaman yaptığı gibi itiraz etmek ister ama Cole kolundan tutarak onu içeri götürür.

Dikkatimi tekrar Dylan'a veriyorum.

"Hey." Ona bir bomba gibi yaklaştım. Dikkatle. "Ne oldu?"

Cevap vermiyor. Cevap veremez.

Kız o kadar kendinden geçmiş ki, küçük bedeni hıçkırıklarının şiddetiyle titriyor.

Hiç bu kadar üzgün birini

görmemiştim. O zamandan beri.

Acı yumağını bastırarak elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum. Kıyafetleri sırılsıklam.

Hava sıcaklığı 50 derecenin biraz üzerinde ve dışarısı çok rüzgarlı. Böyle giderse, bana sorunun ne olduğunu söyleyemeden zatürree olacak.

Bir kolumu beline dolayarak onu kollarıma çekiyorum.

Başını göğsüme gömüyor, can gömleğimi kavrıyor.

"Nefes al, bebeğim. Tuttum seni." Kurşun dolu bir kalple onu içeri taşıdım.

Son dört yılımı bu kızın hayatını mahvetme fırsatının çekerek geçirdim, böylece onun kırılmasını izleyebilecektim.

Başarının tadının bu kadar acı olacağını kim bilebilirdi?

MY penceresi büyük bir karton parçasıyla kapatılmış ve ben yatak odama girdiğimde Cole camı faraşa süpürüyor.

"Teşekkürler."

Süpürmeye devam ediyor. "Sana bir borcum vardı. En azından bunu yapabileceğimi düşündüm."

Dylan'ı yatağıma yatırmaya başlıyorum ama o kollarını boynuma doluyor ve bacaklarını belime kilitliyor.

"Sana kıyafet bulmam lazım," diyorum ama bu onun elini daha da sıkmasına neden oluyor.

Cole, "Bianca'dan biraz ödünç vermesini isteyebilirim,"

diye önerir. Evet, bu kilisede osuruk gibi gider.

"Hayır. Ben ."

Perişan haldeki Dylan'ı taşıyarak şifonyerime yöneldim. Bir sweatshirt ve ipli bir pijama pantolonu çıkardım.

Ona çok büyük gelecekler ama elimden bu.

Aramıza uzanarak Dylan'ın kot pantolonunun düğmelerini açmaya başlıyorum ama gözlerim Cole'a takılıyor. "Biraz mahremiyet."

Kaşlarını sallıyor. "Seni çok iyi anlıyorum kardeşim."

Evet, çünkü duygusal olarak dengesiz piliçler çok tahrik edicidir.

Kapı kapandı ve bizi yatağıma yatırdım.

Hâlâ ağlıyor ve titriyor, bu yüzden ölümcül pençesini boynumdan çekip almak zorunda kaldığımda kendimi bok gibi hissediyorum ama başka seçeneğim yok. Ona kuru giysiler giydirmeliyim.

Gömleğini çıkardığımda dişleri takırdamaya başladı.

"Biliyorum," diyorum yenisini başının üzerine yerleştirirken. "Yakında seni yorganın altına sokup ısıtacağız."

Tanrım. Nefret ettiği kıza dünyadaki en değerli şeymiş gibi bakan bu adamın kim olduğunu bilmiyorum...

Aslında ben biliyorum.

Bu benim... yaklaşık dört yıl önce.

Kollarımda ağlayan kızın en iyi arkadaşım olduğu zamanlar.

Benim her şeyim.

Aletimi tepki vermemeye zorlayarak onu ayağa kaldırdım ve kot pantolonunu kalçalarından aşağı kaydırdım. Sonra pijama pantolonumu üzerine geçiriyorum ve düşmemesi için ipini sıkıca bağlıyorum.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

Kimin kıçını tekmelediğimi.

Kimin hayatını .

Seni incitecek kadar aptal olduğum için kimin kanı benim ellerimde olacak?

"Babam," diye .

"Düşündüm ki-"

"Savannah... bebek."

Lanet olsun.

"Oakley... Crystal teyzem... sen." diye boğuk bir ses çıkarana kadar durumu anlamaya başlamıştım. Çıkardığı gırtlak sesi bir kurşun gibi içime saplanıyor. "Her şey çok boktan. *Yapamam... Yapamam*..."

Göğsümdeki kaslar geriliyor. Şeytanlarımız neredeyse aynı ve onunkilerin şu anda ortalığı kasıp kavurduğu çok açık.

Dylan bir kez olsun onlarla tek başına savaşamaz.

Kollarımı ona , onu kendime çekiyorum. "Sorun yok. Yapmak zorunda değilsin."

Bu savaşta senin için savaşacağım.

Bölüm 40

DYLAN

Gök gürültüsünün sesi beni bir sarsıntıyla uyandırıyor ama güçlü kollar beni daha sıkı kavrıyor.

Jace.

Onun dokunuşunu her yerde tanırım.

Bir kar fırtınasının ortasında etrafımı saran sıcak bir battaniye gibi. *Beni güvende ve sıcak tutuyor*.

"Sadece gök gürültüsü," diye fısıldıyor şakağıma doğru.

Yatakta dönerek ona bakıyorum. "Ne kadar uyudum?"

"Üç saat on yedi dakika."

"Vay canına, bu... *kesin*."

Başparmağının kenarı çenemde iz bırakıyor. "?"

Bana o kadar endişeyle bakıyor ki kalbimin göğsümden fırlayacağından korkuyorum.

"Daha iyi."

Onun yüzünden.

Buraya bir psikopat gibi koştuktan sonra, Jace benimle ilgilendi.

Hayır, bundan daha fazlası.

İçimde tuttuğum her şeyi açığa çıkarırken beni yargılamadan dinledi.

Benim sorunlarım. Korkularım. *Acılarım*.

Sonra ben ağlayarak uyurken bana sarıldı.

Gözleri yüzümü arıyor. "Biraz daha dinlenmelisin."

etmek üzereyim, çünkü vücudumda yorgunluk beni haftalarca uyuyabilirmişim gibi hissettiriyor ve yine de

yeterli olmayacağını düşündüm, ama sonra hatırladım.

Ayağa fırladım. "Aman Tanrım, Sawyer. Biz-"

"Rahatla." Başıyla komodinin üzerindeki telefonumu işaret ediyor. "Telefonun çalmaya devam etti, ben de açtım. Sawyer'a başının belada olduğunu ve geceyi burada geçireceğini söyledim."

Oh. "Konuşma nasıl gitti?"

Yüzünde şaşkınlık çizgileri. "Güvende olduğuna dair fotoğraflı kanıt istedikten sonra, seni tek parça halinde geri getirmezsem benim ve kardeşimin hayalarına elektrikli testereyle vurmakla tehdit etti."

İşte benim kızım. "Sabah onu ararım." Mide bulantısı içime çöktü. "Muhtemelen aldatan, *beşik soyan* teyzeme burada olduğumu söylemeliyim."

Bir kolunu belime dolayarak beni yatağına geri yatırıyor. "Gerek yok. Oak'a seni idare etmesini ve geceyi Sawyer'ın evinde geçireceğini söylemesini söyledim."

"Oh."

Oakley'e içeri girdiğimi söyleyip söylemediğini sormak dilimin ucuna geliyor ama yemek boruma safra kaçmadan bunu yapamıyorum.

"Ben...uh..." Sesim gözyaşı tehdidiyle titriyor ve onu temizliyorum. "Bu konuda neden bu kadar dramatik davrandığımı bilmiyorum. Sadece..."

"Sevdiğin biri bir hata yaptı." Vücudundaki kasların düğümlendiğini hissediyorum. "Senin gözünde kim olduklarını kalıcı olarak değiştiren bir hata."

Aynen öyle. "Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum. O ve babam arasında..."

"Biliyorum. Anlıyorum." Dirseğinin üzerinde yükseliyor ve bana bakıyor. "En azından ben anladığımı *sanıyordum*."

Elimi kaldırarak kaşının kıvrımını izliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Belki de her şey o kadar mutlak değildir, biliyor musun?" Keskin bir şekilde nefes veriyor. "Eskiden her şeyin siyah ve beyaz olduğuna inanırdım... doğru ve yanlış. Ama şimdi insanların en büyük başarılarının ya da en kötü hatalarının toplamı olmayabileceğini düşünmeye başlıyorum." Kalın kalın yutkunuyor. "Belki birisi hayal edilebilecek en acımasız şeyi yapabilir... ve bir şekilde... yine de altında iyi bir insan olabilir."

Bunu bir an düşündüm ve haklı olduğunu fark ettim. Teyzem korkunç bir şey yaptı ama yine de benim teyzem.

İlk kez regl olduğumda beni görmek için dört saat araba kullanan ve sonra beni ilk kongreme götüren kişi hala o-

kutlamak için sertifika. İlk sütyenimi almak için beni alışverişe götüren kadın. Babam hapse girdiğinde beni yanına almakta tereddüt etmeyen kişi.

"Kötüler her zaman iyileri silmez," diye fısıldıyorum.

"Hayır." Gözleri benimkilere kaydı. "Bence sadece karışıyor."

Gökyüzü gibi. Bulutlar yolumuza çıkıyor ama bu maviyi daha az güzel yapmıyor.

Ne yazık ki Jace'in konsepti herkes için geçerli değil.

"Teyzemle ilişkimi kurtarabilirim ama babam için aynı şeyi söyleyemem. Bu çok acı veriyor." Gözlerimden süzülen yaşlar yüzümün kenarlarından aşağı dökülüyor. "O beni istemiyor, Jace. Teyzem öldüğü gün beni sevmeyi bıraktı."

Kendimi nefes almaya zorluyorum ve sakinleşmeye çalışıyorum ama faydası yok.

Canavarın iç yüzünü ortaya çıkardım.

Sizi en çok sevmesi gereken kişi tarafından sevilmediğinizin soğuk ve sert *bir* şekilde farkına varmak dünyadaki en kötü duygudur.

Göğsüm kabarıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. "Bazı zamanlar *kimsenin beni* sevdiğinden emin olamıyorum."

Ağzı benimkinin üzerinde o kadar hızlı ki nefesim kesiliyor.

Öpüşündeki sahiplenme mutlak... Sanki kanıtlaması gereken bir nokta varmış gibi.

Ve kalbim o kadar yırtık pırtık ve ona muhtaç ki, onu bir sünger gibi emiyorum. Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çekiyorum.

Kalçalarımı ayırıyorum ve o da kalçalarımın arasına yerleşiyor. Göğsümdeki his bir anda bir çentik atıyor, yumuşak ve muhtaçtan nazik ve çılgına dönüyor.

Buna ihtiyacım var... *ona* o kadar çok ihtiyacım var ki kendimi yeniden ateş hattına atmaya hazırım.

Pelvisimi kaldırarak ona sürtünüyorum ve o da inliyor. Beni ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum ve ben de onu aynı derecede, hatta daha fazla istiyorum.

Birbirimize bakıyoruz, dudaklarımız tekrar buluşmadan önce ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Öpüşmemiz, patlamadan hemen önceki bir roket gibi aç, her şeyi tüketen bir hal alıyor.

Ellerim tişörtünün kumaşını çekiştiriyor, aramızda çok fazla kıyafet var. "Bunu çıkarmam gerek."

Öpüşmeyi keserek arkasına uzanıyor ve gömleğini başının üzerine çekiyor.

Ama bu benim için yeterli değil. *Daha fazlasına ihtiyacım var*.

Dudakları boynuma kadar iniyor, ama ısırmıyor, ben omuzlarını tırmalayana kadar etimi ısırıyor ve yalıyor. "Biraz daha."

Şu anda söyleyebileceğim tek kelime bu.

Eşofmanımın eteklerine uzanarak soyuyorum ve odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Jace'in izniyle sütyenim de hemen onu takip ediyor.

Göğüslerime bakarken gözleri kapanıyor ve ağzı meme ucumun üzerinde gezinirken içim kıpır kıpır oluyor. Sonunda dudakları ayrılıp açgözlü çekişlerle beni emene kadar tenimdeki nefesiyle benimle dalga geçiyor ve alay ediyor.

Diğerine geçip aynı ilgiyi ona da gösterdiğinde boynunu okşuyorum. "Bu çok iyi hissettiriyor."

"Daha da iyi hissetmek üzereyim," diye geveleyerek kendini bedenimden aşağı indiriyor.

Göbeğimin altındaki noktayı öptüğünde ve pantolonumun büzgüsünü çözdüğünde içime bir sıcaklık yayılıyor.

Kalçalarımı kaldırıyorum ve külotumla birlikte onları çıkarıyor.

Bakışları ıslandığım ve sızladığım yere yerleşirken utangaç bir şekilde sırıtıyor, sanki yapmak üzere olduğu şeyin beni kesinlikle aklımdan çıkaracağını biliyormuş gibi.

Başı arasında kaybolduğunda ve sıcak, özensiz, açık ağız öpücüklerini yarığımın üstüne ve altına yerleştirdiğinde nefesim kesiliyor.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve ihtiyaçtan kıpırdanıyorum.

"Jace, lütfen," diye yalvarıyorum daha fazla dayanamadığımda.

Başını kaldırıyor ve parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamı, çünkü kardeşlerinin koridorun sonunda olduğunu hatırlatıyor.

Aman *Tanrım*. Nasıl sessiz kalmam gerektiği hiçbir fikrim yok.

Uzun parmakları beni açarken ve dili beni çaresiz bir çılgınlık içinde yalarken bir elimi ağzıma kapatıyorum.

Aşağı bakıyorum ve bana baktığını görüyorum. Koyu renk gözbebeklerinde dönen ısı, klitorisimi emerken ve bir yüzgeci içeri kaydırırken tenimi yakıyor.

Kıvranarak elimi çünkü orgazmım çok yakın ve sesimi çıkaramıyorum.

Titreyip kasılana kadar vücudumdaki tüm zevki acımasızca çekerken kalçalarımı ağzına itiyorum.

Vücuduma tırmanıp dudaklarıma saldırmadan önce toparlamak için ancak bir şansım oluyor.

sürtünerek tüm doğru yerlere vurduğunda şehvet içime akıyor. Sırtımı eğiyorum, sessizce daha fazlası için yalvarıyorum.

Parmaklarının uçları çeneme bastırıyor ve izin istercesine yüzümü inceliyor.

Başımı sallıyorum. Kalbim zaten onda, eğer bedenimi ve tüm berbat parçalarımı da istiyorsa, onları memnuniyetle teslim ederim.

Tanrı biliyor ya, Jace Covington'ın her bir parçasına sahip olmak istiyorum. *Kesiklerin ne kadar keskin ve derin olacağı umurumda değil*.

Başını eğerek boğazıma öpücükler konduruyor, bir yandan da prezervatif almak için komodine uzanıyor. "Benim için bacaklarını aç, bebeğim."

Hiç tereddüt etmeden yaparım.

Aralarındaki açık alanda diz çökerek eşofmanını indiriyor. Uzun ve kalın siki serbest kaldığında damarlarımda beklenti selleri oluşuyor. Folyo paketi yırtıp açarken seğiriyor ve titreşiyor.

Elimi boyunun etrafına sarıp hafif bir vuruş yaptığımda alçak, boğuk bir homurtu onu terk ediyor. *Her yeri mükemmel*. Prezervatifi alıp yuvarlamadan önce başparmağımla ucundan sızan sıvıyı döndürürken nabzım kulaklarımda gümbürdüyor.

Ayrılmış kalçalarımın arasına yerleşip girişime doğru hizalanırken burun delikleri çekilmiş bir nefesle alevleniyor.

Kanım hızlanıyor ve elimi kalbinin üzerine koyuyorum. Benimki kadar hızlı çarpıyordu.

Aramızdaki boşluk daralıyor ve bakışlarımız kilitleniyor. Yavaşça kıçımı kaldırıyor ve kalçalarını eğerek aletini yavaşça içime yönlendiriyor.

O kadar büyük ki, ona uyum sağlamak için esnediğimde neredeyse acıtıyor.

Beni sonuna kadar doldurarak ileri doğru sürdüğünde boğazımda bir inilti düğümleniyor. Daha önce birkaç kez seks yapmıştım ama *bu* daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

Gözleri kapanıyor ve dışarı çekip tekrar içeri iterken sırtındaki kaslar dalgalanıyor.

"Tanrım," diye inliyor alçak sesle ve derinden. "Çok sıkısın." Kaşları çatılır. "Yavaş gidebilirim."

Kalçalarımı daha geniş açarak fısıldıyorum, "Yapma."

O daha hızlı hareket ederken ben bir inilti ısırıyorum. Beni hızlı, sabit vuruşlarla beceriyor.

Ağzı benimkini buluyor ve bana yavaş, durgun bir öpücük veriyor. "Çok iyi hissediyorsun."

Ben mi? Hepsi *onun eseri*. Her hareket ettiğinde, içimde bir zevk ürpertisi oluşuyor.

Böyle hissedebileceğimi *hiç bilmiyordum*. Şu andan itibaren her gün, her saniye Jace Covington'la seks yapmak istiyorum.

Tekrar sıcak ve güçlü bir şekilde ittiğinde içimden tutarsız bir ses çıkıyor.

"Oh, Tanrım. Durma." Sesim titrek, çaresiz.

Bir eliyle yatak başlığını kavrayarak hızını artırıyor, beni o kadar iyi çalıştırıyor ki çığlık atmamak için omzunu ısırmak zorunda kalıyorum.

Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve bakışlarında bir şeyler geçiyor. Sanki bunun her anını ezberliyor gibi. *Sadece o değil*.

Aramıza girip klitorisimi okşadığında içimdeki gerginlik artıyor ve nefesim sığlaşıyor.

Bu his o kadar yoğun ki vücudum titriyor. "I..."

Konuşamıyorum. Hareket bile edemiyorum. Çok ileri gittim.

Baskı sarmalı kopuyor ve zevk içime öyle hızlı ve sert çarpıyor ki, gerçek yıldızları gördüğüme yemin edebilirim.

Ben onu sıkıp kavrarken o boğazımın çukuruna sokuluyor. "İşte bu, bebeğim." Titreyerek daha sert itiyor ve orgazmımı içimden söküp atıyor. "Yüce Tanrım."

Bacaklarım titriyor ve son dalgalanma bedenimi sararken omuzlarına yapışıyorum.

Ensemden kavrayarak, son bir kez daha sert ve hızlı bir şekilde içime pompalarken beni sabit tutuyor. "Siktir." Aleti zonkluyor ve şiddetli bir titreme vücudunu sararken alçak, boğuk bir homurtu ondan kaçıyor.

İkimiz de nefesimizi tutarken ellerim sırtından aşağı kayıyor.

Yüzündeki acı dolu ifadeyi ve gözlerinde kopan fırtınayı yakaladığımda duygularım boğazımı tıkıyor.

Oh. Tanrım. Pişmanlık . Tıpkı geçen seferki gibi.

Hareket etmeye başladım ama beni durdurdu.

"Kal."

Kırılganlığım hissediliyor olmalı, çünkü kayıyor ve beni kollarına çekiyor.

Yakınına sokuluyorum, parmakları sırtımın kıvrımlarını izlerken yanağımı göğsüne bastırıyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Her zaman. Her zaman da olacak.

Başımı kaldırdığımda gözleri kapalıydı. Nefes alışının yumuşak, sabit sesi bana çoktan derin uykuya daldığını söylüyor.

Başımı eğerek göğsüne şefkatli bir öpücük konduruyorum.

Çok geçmeden kalp atışlarının sesi beni uykuya daldırıyor.

Bölüm 41

JACE

Geçmiş...

I ona gerçeği söylemek zorundayım.

Ne kadar beklersem, o kadar .

Benden daha çok nefret edecek.

Parmak eklemlerimi kırarak nefes alıyorum.

Bu dolaptan çıkmalı ve bu işi bitirmeliyim. Şu enayiyi yara bandı gibi yırtıp atalım ki bununla başa çıkıp yolumuza devam edebilelim.

verdim; düğmeyi çevirdim ve dışarı çıktım.

Dylan Heatherla takıldığını söyledi, belki de...

Olmaz. Hiç şansın yok.

Liam, Dylan'ı ilk gördüğü andan beri ona aşıktı.

Yemin ederim daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Kafasının etrafında küçük kuşların döndüğü bir çizgi filme dönüşmesine ramak kalmıştı.

O zamanlar umurumda değildi, Dylan benim en iyi arkadaşımdı ve ben hala çoğu kızın sinir bozucu ve bitli olduğunu düşünüyordum.

Ama sonra onu ısıran aynı böcek döndü ve zehrini damarlarıma saldı.

O andan itibaren her şey değişti.

Dylan Taylor'ın artık en iyi arkadaşım olması gerekmiyordu... O benim *her şeyim* .

Sorun şu ki, Liam çoktan hak iddia etmişti. Teknik

olarak önce *benim* olması önemli değildi.

Aşkını unutup hayatına devam eder diye düşünmüştüm ama hiç . Aksine, ona karşı hisleri artmaya devam etti.

Benimkiyle birlikte.

Ona birçok kez söylemeye çalıştım ama kelimeleri çıkaramadım.

Belki Liam da Cole ya da benim gibi bir pislik olsaydı, her şey daha kolay olurdu.

Ama öyle değil. Hassas ve şefkatli biri. İhtiyacınız olduğunda sırtındaki gömleği size verebilecek türden biri.

Annemizin ölümüne neden olan kazada yaşadığı anksiyeteden kaynaklanan kekemeliği, kazadan kalan bazı yüz yaraları ve herkesten saklamaya çalıştığı depresyon nöbetleri arasında hayat ona zaten boktan bir anlaşma vermişti.

Tıpkı annemiz gibi.

Ama Dylan'ı her gördüğünde, sanki güneş onun üzerinde parlıyormuş gibi hissettiğini söyledi.

Kardeşi ve arkadaşı olarak, bunu ortadan kaldıran kişi olmayı reddettim.

Onu ne kadar istersem isteyeyim, bunu ona yapamazdım.

Yıllarca duygularımı görmezden geldim ve gibi davrandım. Ta ki

onu öpmem için bana meydan okuduğu güne kadar.

Bu benim en büyük arzumu ve en büyük korkumu doğruladı.

Onun da bana karşı hisleri vardı.

Umarım Liam beni anlar, çünkü bu şey... görmezden gelinemeyecek kadar güçlü.

Spor salonuna geri döndüğüm anda değişimi hissediyorum. *Bir terslik var*.

İnsanlar bakıyor, bazıları fısıldıyor... diğerleri gülüyor.

Ve Liam'dan hiç iz yok.

Cole'u çevresel görüşümde yakalıyorum ve onu tutuyorum. "Liam nerede?"

Omuz silkiyor. "Neye benziyorum, onun mı?"

Hayır, ama en büyükleri olarak ben öyleyim. Ve şu anda içimde Teksas büyüklüğünde bir tuğla var.

"Cole," diye dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Küçük bir sürtük gibi ağlayarak eve koştu." "Neden?"

Gözlerinde bir parça sempati parlıyor. "Emin değilim. Tommy ve Liam birkaç dakikalığına spor salonundan ayrıldılar. Geri döndüklerinde Liam ağlıyordu, Tommy ise akvaryum balığı yemiş kedi gibi sırıtıyordu."

"Kahretsin."

"Daha da kötüleşiyor." Yüzünü buruşturuyor. "Tommy onu işaret etmeye ve gülmeye başladı. Ona iffetli ibne diyordu. Çok geçmeden herkes ona katıldı." Bakışlarını kaçırıyor. "Liam kendini savunmaya çalıştı ama o kadar üzgündü ki-"

"İlk kelimede takıldım."

Homurdanıyor. "Daha çok ilk mektup gibi. Oldukça acımasızdı, ben bile onun için üzüldüm."

Müdahale edip bir şey yapacak kadar kötü değil.

Ama Cole ve Liam'ın berbat ilişkisini düşünecek vaktim yok. İlgilenmem gereken daha önemli şeyler var.

Öfke beni bir cehennem gibi yakıyor ve spor salonunda Tommy'yi arıyorum. "Hangi cehennemde o?"

Yumruğumu boğazına sokup lanet olası dilini koparacağım, böylece bir daha Liam hakkında asla konuşamayacak.

"Emin değilim. Liam'dan birkaç dakika sonra ayrıldığını gördüm."

Saatimi kontrol ettim. "Babam yarım saat daha burada olmayacak."

Tabii buraya gelirse. Çoğu zaman hala ofisinde çalışıyor ve çocuklarını hatırlamasını beklemektense evimize yirmi dakika yürümek daha kolay.

"Eve yürüyeceğim."

Cole başını sallar. "İyi eğlenceler. Ben Hay'i bulacağım-" Ceketini kavrıyorum. "Sen ne sikimsin."

Kızgınlık yüz hatlarını çarpıtıyor. "Bu *benim* sorunum değil. Neden ben-"

"Çünkü sen de onun kardeşisin." Onu ittim. "Biri gibi davranmaya başla, pislik."

"İyi. Her neyse." Hayley'ye bakar ve iç geçirir. "Hadi gidelim."

On beş dakika içinde eve varırız.

Bianca koltukta oturmuş tırnaklarını boyuyor. Gördüğüm kadarıyla Bayan Garcia'nın işaretleri -ben ve kardeşlerimin olmadığı nadir zamanlarda babamın tuttuğu bakıcı- Liam'ın evde olduğunu varsayıyorum.

Bianca bizi fark ettiğinde "Liam sana *çok* kızgın," diyor.

Cole ve ben karşılıklı bakışıyoruz.

Cole kaşlarını çatarak, "Danstan ağlayarak çıkması *benim* suçum değil," diyor. "Tommy DaSilva'yı suçla."

Cole'un bu gece onu savunmadığını düşünürsek, Liam'ın ona kızmaya hakkı var.

"Sen değil." Bana baktı. "Sen."

"Ben mi?" *Bu hiç mantıklı değil.* "Nedenini söyledi mi?"

"Hayır" diye cevap vermeden önce bir an düşünür. Sırıtarak tavana bakıyor. "Ama bana yarasanın nerede olduğunu sordu."

Sanki bir işaretmiş gibi, üst kattan büyük bir gürültü geliyor.

Cole ıslık çalıyor. "Bir tahminde bulunacağım ve onu doğru yöne yönlendirdiğini söyleyeceğim."

Bianca tırnaklarına üflüyor. "Duh."

"Çok teşekkürler."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Cole geliyor. "Ne yaptın sen?" "Hiçbir fikrim

yok."

"Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim," diye fısıldıyor

Bianca. Cole ve ben arkamızı döndük. "Aşağıya inin."

Suratını asarak merdivenlerden aşağı süzüldü. "Umarım Liam taşaklarına bir sopa indirir."

Harika. Bu gece bir kardeşimi daha silmeyi başardım.

Yatak odamın kapısını açtığımda cam kırıkları kulaklarımı tırmalıyor.

Kırık bilgisayar ekranımı gördüğümde midem bulanıyor. "Ne halt ediyorsun sen?"

Elinde sopası, kızgın yeşil gözlerini bana çevirdi. "Sevdiğin bir şeyi ters yöne götürüyorsun." Tekrar sallıyor, bu sefer kuleye saldırıyor. "Belki şimdi nasıl bir his olduğunu anlarsın."

Yüce İsa. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Ben hiçbir şey almadım-"

"Dylan," diye öfkelendi ve Xbox'ıma yöneldi. Çeşitli plastik ve metal parçaları odanın içinde uçuşuyor. "İkinizin k-k-k-öpüştüğünü gördüm-

dolapta."

Kahretsin. Bunu açıklamaya nasıl başlayabilirim

ki? Kolay... Açıklayamam.

"Tam zamanında," diyor Cole yardımcı olmadan.

" ," diye bağırıyor Liam, sesi titriyor.

Cole ellerini kaldırır. "Kardeşim, psikopat gibi davranıyorsun. Sopayı yere bırak."

"Hayır." Sonra en değerli video oyunlarımın olduğu yığına vurdu. "Onu ne kadar çok sevdiğimi biliyordun."

Doğru söylüyor. Yaptım.

Göğsüm kurşundan yapılmış gibi hissediyorum. "Nasıl öğrendin?"

Dylan bana Heather'la dans ettiğini söyledi, orada olduğumuzu bilmesine imkan yok.

"Sana az önce söyledim, aptal. Gördüm-"

"*Dolapta* olduğumuzu nereden biliyordun?" Cole'un az önceki sözleri beynimi patlatıyor. *Tommy*. "Lanet olsun."

Sonra televizyonumu parçaladı. "Tommy bana arkamdan iş çevirdiğini söyledi. Ona inanmadım ama bunu kanıtlayabileceğini söyledi."

Nereden biliyordu?

Önemli değil. Şu anda önemli olan tek şey Liam'ın ona ihanet ettiğimi düşünmesi.

"Ben çok-" Telefonumun çalma sesi beni .

Zil sesi Dylan'ın aradığını söylüyor ama onun önünde cevap vermem mümkün değil.

Liam sanki içimdeki tartışmayı sezmiş gibi bana odaklanıyor. "Bu o mu?"

Cebimden telefonumu çıkarıp kapatıyorum. "Önemli değil."

Başını sallayarak yepyeni dizüstü bilgisayarımı masamın üstüne yerleştiriyor.

Ona doğru bir adım attım. "Liam, dur!"

Liam dizüstü bilgisayarımı çevirip açmadan önce aramızdaki havayı savuruyor ve ekranı ve klavyeyi paramparça etmeye devam ediyor.

"Ona onu sevdiğimi söyledin mi?" Tekrar sallanıyor ve sesi çatlıyor. "İkiniz de güldünüz mü?"

"Hayır." Liam hazır olana kadar ona söylememem için bana söz verdirdi. Onun sırrını mezara götüreceğime yemin ettim. "Sana bunu yapmayacağımı söylemiştim."

"Ha. Sanki sana güvenebilirmişim gibi," diye bağırıyor. "Sen bir yalancıdan başka bir şey değilsin."

"Tanrım, dostum. Kendine gel," diye bağırır Cole. "Manyak gibi davranmayı ve Jace'in eşyalarını yok etmeyi bırak."

Liam ikizine ters ters bakıyor. "Öptü, Dy-"

"Evet, biliyorum. Ama Dylan hiçbir zaman senin olmadı, dostum." Homurdanıyor. "Gerçekten *onunla bir* şansın olduğunu mu düşündün?" Topuklarının üzerinde geri sallanıyor. "Kör biri bile onun bir Jace'ten hoşlandığını görebilir. Ama öyle olmasaydı bile senin gibi biriyle *asla* çıkmazdı."

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Cole."

Ses tonuma ve Liam'ın gözyaşlarına rağmen devam ediyor.

"Kimse seni sevmiyor Liam. Kendi ailen bile." Yüzü tiksintiyle buruşuyor. "Utanç vericisin. Ağlamaların ve kekelemelerinle hep ilgi çekmeye çalışıyorsun."

"Bu kadar yeter," diye homurdanarak yumruğumu geri çektim. "Bir kelime daha edersen yemin ederim seni eşek sudan gelinceye kadar döverim."

"Her neyse. Siktir et." Liam'a bakıyor. "Canın cehenneme." İkimizi de tersledi. "Siz pislikler kendi işinizi kendiniz halledin. Benden bu kadar." Yürümeye başladı ama çerçeveye ulaştığında durakladı. "Keşke annem yerine sizden biri ölseydi. Belki o zaman bu aile böyle bir felaket olmazdı."

Bununla birlikte, kapıyı çarparak çıkıyor. Üç kardeş

öldü. Sıfır kaldı. *Harika*.

Bir yeri temizledikten sonra yatağıma oturdum. "Özür dilerim Liam. Kızgın olduğunu biliyorum. Kızmakta sonuna kadar haklısın. Ama seni incitmek istememiştim. Dylan ve ben-"

"Evet, yaptın. Aksi takdirde yapmazdın." Gözleri yaşlarla doldu. "Onu ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. O benim hayatımdaki tek iyi şeydi." Vücudu hıçkırıklarla titremeye başladı. "Şimdi o gitti. Tıpkı annem gibi."

O kadar çaresiz hissediyorum ki çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Dylan'ı götürmek ya da onu bu şekilde üzmek istemedim.

Bir kez olsun, sadece mutlu olmak istedim... ki Dy- lan da beni tam olarak böyle yapıyor.

Ama her zamanki gibi, bu ayrıcalığa sahip değilim. Liam benim küçük kardeşim ve aramızdaki şeyleri düzeltmek zorundayım.

Annem de böyle isterdi.

Elimi yüzüme sürerek, "Bana bunu nasıl düzelteceğimi söyle. Beni affetmen için ne gerekiyor?"

Annem bize her zaman hayatta hiçbir şeyin bir çiftin ötesinde kırılamayacağını söylerdi. Yeterli kararlılıkla her şey onarılabilir ve eski haline getirilebilirdi.

Ancak Liam'ın yüzündeki teselli edilemez ifade onun teorisini çürütür.

"Yapamazsın, adi herif." Öfkesi dalga dalga yayılıyor ve eşyalarımı parçalamaya devam ediyor. "Bunun için seni asla affetmeyeceğim. Sen bir arkadan bıçaklayıcısın. Dünyadaki en kötü ağabeysin. Siktir git."

Lanet olsun. Sakin kalmaya ve anlayışlı olmaya çalıştım ama kadarını yaşadım. Kendimi ters yüz edip bu odadaki her kırık cam parçasının üzerinde yuvarlanabilirim ve şu noktada bunun bir önemi olmaz. Bana acı çektirmeye kararlı.

Beni ya da mutluluğumu ortadayken neden onu önemseyeyim ki?

Ayağa kalkıp kapıyı gösterdim. "Çık dışarı. Ben senin kum torban değilim."

Çenesi sıkıştı. "Hayır." Komodinimin üzerinde annemle çekilmiş bir fotoğrafımızın bulunduğu çerçeveyi kırdı. "Senden nefret ediyorum."

Hangi ipliğe tutunmuşsam koptu. "İyi ama benden nefret edip eşyalarımı parçalamak Dylan'ın seni sevmesini sağlamayacak." Onu korumak için acele ederek sopayı elinden kaptım. "Siktir git odamdan, sulu göz." Gözleri açılıyor ve donup kalıyor ama artık çok geç. Beni çoktan sınırlarıma kadar zorladı. Artık geri dönüşü yok.

Kolundan tutarak onu kapıya doğru çekmeye başladım. Karşı koymaya çalıştığında saçlarından tutup bir hayvan gibi odanın içinde sürüklüyorum. O da tam olarak böyle davranıyor. "Tebrikler, sahip olduğun tek arkadaşını kaybettin." Kapıyı açıp onu eşiğin ötesine itiyorum. "Aslında iki arkadaş diyelim. Çünkü daha sonra geldiğinde ona *her şeyi* anlatacağımdan emin olabilirsin."

"Jac-c-c-" demeye başladı ama onu o kadar sert ittim ki düştü.

"Kapa çeneni, çünkü dinlemekten *bıktım*." Göğsüme bir yumruk indirdim. "Sırf sen mutsuzsun diye ben de mutsuz olmayı reddediyorum. Dylan beni mutlu ediyor ve ben de onu mutlu ediyorum." Boğazım acı verecek kadar sıkılıyor. "Bu da senin asla yapamayacağın bir şey."

Bununla birlikte, kapıyı yüzüne kapattım.

Saniyeler sonra, annemle birlikte paramparça olmuş resmimizin yanına diz çöküp başımı ellerimin arasına gömüyorum.

Keşke burada olsaydı da hayatımın kırık parçalarını toplamama yardım etseydi.

Ama küçük bir parçam onun olmamasına şükrediyor... böylece yaptığım pisliği göremiyor.

Işık.

Perdelerin arasından sızan güneş kafatasıma lazer gibi çarpıyor. Homurdanarak dönüyorum ve yastığımı başımın üzerine koyarak güneşin sesini engellemeye çalışıyorum.

Dün geceki olaylar bir tsunami gibi geri geliyor. Dylan.

Liam.

Küçük kardeşimin mahvettiği odayı temizlemek dört saatimi ve yedi çöp torbamı aldı.

Dürtüyle komodinin üzerindeki telefonuma uzandım.

Kapalı.

Başımı çevirip pencereye bakıyorum.

Dün gece kilitlediğim.

Telefonumdaki elim onu arayıp açıklama yapma ihtiyacıyla seğiriyor.

Hayır.

Liam'la konuşup her şeyi kadar olmaz.

Aile her şeyden önce gelir.

Üçü de beni ne kadar kızdırırsa kızdırsın - ki Tanrı aşkına, kızdırıyorlar - annem öldüğünden ve babam hayalet olduğundan beri onlara bakmak benim tek sorumluluğum oldu.

Bazı günler ne kadar havlu atmak ve siktir demek istesem de yapamıyorum.

Ellerinde bir tek ben kaldım.

Dün gece Liam'la olan kavga kötüydü ama onarılamaz değil.

Annem bana her gün doğumunun yepyeni bir gün ve yeniden başlama şansı getirdiğini söylerdi.

Yorganı üzerimden attıktan sonra bir tişört ve eşofman altı giydim.

Bugün hafta sonu, yani sperm donörü hariç herkes evde ve uyandıklarında aç olacaklar.

Yatak odasının önünden geçerken Liam'ın kapısını çalmayı düşünüyorum, ancak kız kardeşim Bianca ile birlikte

-Hafta sonları mümkün olduğunca uzun süre uyumayı seviyorum.

Saat yedi olduğu için merdivenlerden koşarak iniyorum.

Ben mutfağa girdiğimde Cole çoktan masaya oturmuş, mısır gevreğini ağzına tıkıştırıyordu. Ailenin erkenci kuşları olduğumuz için bu sürpriz değil. Sik kafalı babamızla paylaştığımız fiziksel olmayan tek özelliğimiz bu.

"Hey."

Kaseyi ağzına götürmeden önce boğazının arkasından bir ses çıkarıyor ve kalan sütü bitiriyor.

"Hâlâ açsan kahvaltı hazırlıyorum."

Buzdolabından biraz tereyağı, süt ve bir kutu yumurta aldım. Sonra dolaba uzandım ve bir kutu krep karışımı çıkardım.

Krep ve yumurta Liam'ın en sevdiği şeyler ve umarım bu, konuşmak istemesi için yeterince iyi bir zeytin dalı olur.

Adadaki eşyaları incelerken Cole'un yüz ifadesi ekşiyor. "Krepten nefret ederim."

"Biliyorum."

Gözleri kısıldı. "Krep Liam'ın favorisidir."

Dişlerimi sıkıyorum. Cole'un Liam'la yaşadığı bu iç rekabeti aşması gerekiyor.

"Biliyorum." Tavaya iki yumurta kırıyorum ve biraz süt ekliyorum. "Sana çırpılmış yumurta yapacağım."

"Çırpılmış yumurta sevmem."

Yüce Tanrım. Güne tek bir sikişle başladım ve o şimdiden üzerine işiyor. "Geçen hafta beğenmiştin."

"Doğru değil." Kollarını kavuşturarak koltuğunda geriye yaslanır. "Hadi ama Jace. En sevdiğim kahvaltı yiyeceği nedir?"

"Çok yakında yüzün yumurta sarısı içinde kalacak." Üç yumurta daha kırıyorum ve biraz baharat ekliyorum. "Çırpılmış yumurtayı hep sevmişsindir."

"Evet, annemin çırpılmış yumurtası."

Üzgünüm, pislik. *Son kontrol ettiğimde, Cennet teslimat yapmıyordu*. "Ne yemek istersin Cole?"

"En sevdiğim kahvaltı yiyeceği."

Bu, başarısız olmaya mahkûm olduğum bir tür sınava dönüştü. "Tamam. Artık çırpılmış yumurta olmadığına göre, *yeni* favorin ne?"

Kendini beğenmiş bir şekilde mısır gevreği kasesini itiyor. "Frittata ve crème brûlée."

Çırpılmış yumurta o zaman. "Hayatında hiç frittata yememişsin. Ayrıca crème brûlée kahvaltı yiyeceği değil, tatlıdır. Ve açıklığa kavuşturalım, ben lanet olası bir şef değilim, bu yüzden ya yaptığım boku ye ya da yeme."

"Neden herkes *hâlâ* bağırıyor?" Bianca, Cole'un yanındaki koltuğa otururken sızlanıyor.

"Çünkü Jace Liam'ı benden daha çok seviyor." "Bu
değil-"

"Duh." Meyve sepetinden bir elma çıkarıyor. "Herkes Liam'ı daha çok seviyor."

Surat asıyor. "Annem yapmadı. Ben onun
favorisiydim." Bianca gülmeye başlar. "Hayır-"

"Bianca." Ona uyarıcı bir bakış attım. "Kes ."

Cole annemin favorisi olduğuna inanmak istiyorsa, onu düzeltmeyeceğim.

Doğruyu söylemek gerekirse, Liam'ın üzerine daha çok titriyordu. Ama bunun tek nedeni Liam'ın onun deyimiyle aşırı bakımlı olması ve ekstra ilgiye ihtiyaç duymasıydı.

Cole rol yapmaya başladığında - Liam'ın şimşeklerini üzerine çekmeye çalıştığına şüphe yoktu - Bianca'yı doğurmuş ve sonunda hep istediği küçük kıza kavuşmuştu. Dikkati daha da dağılmıştı.

Sanırım Cole'un neden kıskanç olduğunu anlayabiliyorum.

İşler çığırından çıkmadan önce bu pisliğin önünü kesmeliyim. "Neden sen, ben ve Liam bugün takılmıyoruz?"

Bianca yüzünü buruşturuyor. "Peki ya ben?"

"Duh," diyorum, onun yeni favori kelimesini tekrarlayarak. "Bayan Garcia'yı arayıp bizi alışveriş merkezine götürmesini isteyebiliriz." Yumurtaları büyük bir tabağa yerleştiriyorum. "Ya da sinemaya gidebiliriz."

"Bunlar *Liam'ın* en sevdiği şeyler," diye Cole.

İçimi çekerek burnumun kenarını çimdikliyorum. "Gitmeden önce arka bahçede bir süre top oynayabiliriz."

Liam nefret ederken, Cole spora doyamıyor gibi görünüyor. Özellikle de futbola. Çocuğun öldürücü bir kolu var.

Bu onu gülümsetir. "Tamam." Bianca'ya bakar. "Sence Liam geçen seferki gibi ağlar mı?"

"Sadece topu tekrar yüzüne atarsan." Cole bunu düşünür. "İyi fikir."

"Duracak mısın?" Kirli tavayı lavaboya atıp temiz bir tane çıkarıyorum. "Tüm bu saçmalıklar olmadan birlikte lanet bir gün geçirebilir miyiz?"

Bianca dirseğiyle Cole'u dürtüyor. "Onun sorunu ne? Her zamankinden daha huysuz."

Krep karışımını bir kaseye boşaltıyorum. "Seni hâlâ duyabiliyorum, biliyorsun."

Cole beni görmezden gelerek eğiliyor ve "Jace ve Dylan dün gece dansta takıldılar ve Liam kendini kaybetti" diyor.

"Neden?" Yüzünü buruşturuyor. "Jace ve Dylan aylardır birbirlerine silik silik bakıyorlar." Sepetten birkaç üzüm koparıyor. "Liam'ın gerçekten bir şansı olduğunu düşündüğüne inanamıyorum."

Tanrı yardımcım olsun, bu lanet hamuru başlarından aşağı dökeceğim.

"İşte harika bir fikir. Bu konu hakkında konuşmasak nasıl olur?" Bianca öpüşme sesleri çıkarıyor. "Ama sen ve Dylan birbirinize *aşıksınız*." Bıçağı daha derine sapla, evlat.

"Hayır, değiliz." Boğazımı temizliyorum. "Biz... biz ara veriyoruz." Daha sert kıpırdanıyorum. "Liam gelene kadar... bilirsin."

Kız arkadaşını çaldığım için benden nefret etmiyor.

"Sana izin mi verdi?" Bianca soruyor. "Aşağı yukarı," diye mırıldanıyorum.

Cole, "Bu çok aptalca," diyor. "Liam'ın bunu sineye çekmesi gerek. Dünya onun etrafında dönmüyor."

Cole'un dün gece beni savunmaya gelmesinin bana yardım etmekten çok Liam'a olan kızgınlığıyla ilgili olduğundan şüphelenmeye başlıyorum.

"Belki Dylan'la gizlice görüşebilirsiniz," diyor Bianca. "Geçen gün bir film izledim, kadının kocası işe gitmiş ama havuzcu çocuk gizlice içeri girmiş. Kadın onu görünce o kadar heyecanlandı ki dizlerinin üzerine çöktü-"

"Ne oluyor lan?" Cole ve ben aynı anda bağırıyoruz. "Nasıl yaptın... nerede yaptın..."

Kelimeleri formüle edemiyorum çünkü beynim küçük kız kardeşimin pornoyu nasıl ele geçirdiğini bilmek istemiyor.

Bianca armudundan bir ısırık alıyor. "Geçen hafta annemin ojesini aramak için babamın odasına girdim. Geri dönmek istemedim.

Tırnaklarımı boyamak için aşağıya indim, televizyonu açtım ve film ." Suratını asıyor. "Yine de bitiremedim. Tam da kadın dua etmeye başladığında ojeyi halıya döktüm."

Cole ve ben bakıştık. "Dua etmeye

mi başladın?" Cole soruyor.

"Evet." Bianca masumca omuz silkiyor. "Yoksa neden dizlerinin üzerinde olsun ki?"

"Çünkü o b-"

Cole'a ölümcül bir bakış attım.

"Dua ediyorum." Öksürüyor. "Eminim çok iyi dua ediyordu."

Kendimi tekrar nefes almaya zorluyorum. Bir değil, üç ağabeyi olan Bianca'nın seksen beş yaşına kadar *dua* etmeye başlamama ihtimali var.

Bundan emin olacağım.

Krepleri çeviriyorum ve saate bakıyorum. Saat daha sekiz bile ama Liam'ın ilk iki krebi tercih ettiğini biliyorum. Ona göre, diğerleri asla o kadar kabarık olmuyor ve tatları da o kadar güzel olmuyor.

"Biriniz yukarı çıkıp Liam'ı çağırabilir mi? Kahvaltı birazdan hazır olur."

Cole ve Bianca aynı "O değil," derler.

Evet, bunun olacağını bir mil görmeliydim. "Fine -"

Ön kapının açıldığını duyduğumda cümlemin geri kalanı bir kenara düşüyor.

Babam mutfağa girdiği anda gerginliği bir bıçakla kesebilirsiniz.

Evrak çantasını yakındaki bir sandalyeye koyduktan sonra etrafına bakınır ve gülümser. "Oh, vay canına. Bütün bunlar da ne?"

Sanki çoğu sabah çocuklarına kahvaltı hazırlamıyormuşum gibi. "Neye benziyor?"

"Tamam, peki. Gerçekten güzel kokuyor." Bakışlarını kaçırarak Bianca'nın saçlarını şakacı bir şekilde karıştırıyor. "Teşekkür ederim, Jace."

Yapması gereken şeyi yaptığım için bana teşekkür *etmesine* ihtiyacım yok.

Ya yolumdan çekilsin ya da bir adım atıp baba olsun.

"Her neyse." Spatulayı ocağın yanındaki tezgâha fırlatıyorum. "Gidip Liam'ı uyandıracağım."

Merdivenlerden yukarı çıkarken Bianca ve Cole'konuşma çabalarına kulak misafiri oluyorum. bakılırsa onlar da onun saçmalıklarından bıkmışlar.

Güzel. Lanet olsun, yıllardır bunu aştığımı biliyor.

Liam'ın kapısına gereğinden fazla vuruyorum. "Uyanma zamanı." Cevap vermeyince tekrar deniyorum. "Bana kızgın olduğunu biliyorum ama biraz bekle çünkü en sevdiğin kahvaltıyı hazırlıyorum."

Yanıt yok.

Kreplerin aramızdaki ilişkiyi düzelteceğini düşünecek kadar aptal değilim ama en azından cevap verebilir.

"Hadi ama dostum." Kapısına daha sert vuruyorum. "Tanrı aşkına, cevap ver bana."

Bağır bana. Bana yine dünyanın en kötü kardeşi olduğumu söyle.

Bir şeyler.

Hiçbir şey alamadım.

Koridordan aşağı inip banyoyu kontrol ettim. *Boştu.*

İçimde çirkin bir his kabarıyor ve tekrar kapısına vuruyorum. "Liam."

Bu sefer cevap vermeyince düğmeyi çevirdim.

Boş, makyajlı yatağını gördüğümde içimdeki çirkin his omurgama yayılıyor.

Benden önce uyanmış olmalı. *Kahretsin.*

Gözlerim dolabının kapısına takıldığında beynim olabileceği tüm yerleri düşünmeye çalışıyordu.

Gördüklerimi algılamam bir saniye sürüyor.

Halat.

Gözlerim ipin topuzun etrafından çerçevenin üst kısmıyla kapının arasına sıkıştığı yere kadar izlediği yolu takip ediyor.

Neden Liam'ın ipi olsun ki?

Kafama bir tuğla gibi çarpıyor ve dizlerim bükülüyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Odanın öbür ucundaki dolaba doğru koşarken boğazımdan gırtlaktan bir ses çıkıyor.

"Baba!" Sesim kadar kısık ki tanımakta güçlük çekiyorum. "Baba, sana ihtiyacım var. Liam'ın bir sorunu var!"

Tanrım, lütfen bana yanıldığımı söyle.

Düşündüğüm şeyi söyle. Bana küçük

kardeşimin...

Düğmeyi çevirdiğimde en kötü korkularım doğrulandı ve annem öldükten sonra kalbimden geriye ne kaldıysa...

Binlerce küçük parçaya ayrılır.

M Annen .

Bazı şeyler düzeltilemez.

Yeni bir gün her zaman yeni şanslar getirmez.

Bazen sadece acı ve daha fazla keder getirir.

Onu bulduğumda Liam zaten saatlerdir ölüydü ama bunu bana sağlık görevlilerinin söylemesine gerek yoktu.

Dudakları maviydi. Teni maviydi. İpe batan parmak uçları maviydi.

Tekmelediği sepet bile maviydi.

Her şey maviydi.

Dünyadaki en iyi şeyleri temsil eden bir gölgenin -gökyüzü, okyanus, Dylan'ın gözlerinin rengi- aynı zamanda en kötüyü de sembolize etmesi ironik.

Bir zamanlar en sevdiğim renk... şimdi midemi bulandırıyor.

Neredeyse kardeşlerim ve benim aşağıda konuşmamız ve her şey yolundaymış gibi davranmamız kadar iğrençti... kardeşimiz ipte sallanırken.

Bir dolapta tek başına. *Çirkin bir Noel kazağı gibi atılmış*.

Ağzıma bir yastık tıkarken göğsümdeki kaslar geriliyor ve kulaklarımı patlatacak kadar yüksek sesle çığlık atıyorum.

Hepsi benim

hatam.

Onu ben öldürdüm.

Onu sevmiştim.

Onu severek öldürdüm.

tekrar diye bağırıyorum, daha yüksek sesle bu sefer, ama sadece tıpkı Liam'ınki gibi... yardım çığlıklarım sessiz.

Son kırk sekiz saatin soğuk gerçeği, agresif bir toksin gibi kemiklerime sızıyor ve gerçekliğimi kirletiyor.

O gitti ve asla geri gelmeyecek. Bunu

düzeltmem için bana bir şans vermedi.

Özür dilememe fırsat vermedi.

Bana iyi bir kardeş olabileceğimi kanıtlama şansı vermedi. Onun

için her şeyi yapacağımı söylememe fırsat vermedi.

Ondan vazgeçmek de dahil.

Yumruklarımı sıkıp kafatasımı yumrukluyorum.

Ben onun ağabeyiyim. gereken kişi ben olmalıydım.

Kendi seçtiğinden farklı bir çözüm bulmasına yardımcı olacak kişi.

Onun yerine, hayatını sona erdiren acıya sebep olan bendim.

Kafatasıma tekrar yumruk attım. O kadar sert ki başım dönüyor.

Eğer onu odamdan atmazsam.

Yatmadan önce onu kontrol etseydim.

Kalbini kıza aşık olmasaydım.

Yapmalıydım. Yapabilirdim. Olabilirdi.

O kadar var , içinde boğuluyorum.

Ama hiçbiri Liam'ı geri getirmeyecek.

Hiçbir şey olmayacak.

Ölüm, geride kalanların katlanmak zorunda kaldığı kalıcı bir yaradır.

Ve sonsuza dek omuzlayacağın bir yük için intihar et.

Arka planda çalan telefonumun sesi uğulduyor ve onu yatağımdan kapıyorum.

Dylan.

Her zaman Dylan arar.

Ona ne olduğunu anlatmalıyım... ne yaptığımı anlatmalıyım, ama yapamam.

Liam öldü, çünkü bencillik ettim. Onunla konuşmak, yarın onu gömeceğimiz mezara tükürmekle eşdeğer olurdu.

Onu özlüyorum.

Cep telefonumu sıkarken metal kasa parmak uçlarıma batıyor ve onunla konuşma isteğimi bastırıyor.

Yapamam.

Belki işler bu kadar berbat olmadığında ve acının bir bıçak gibi bükülmeden nefes alabildiğimde, tekrar arkadaş olabiliriz.

Telefonu duvara fırlatıyorum ve ekranın çatlamasını izliyorum.

Onu dansta hiç öpmemiş olsaydım, Liam hâlâ hayatta olurdu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Eğer Liam bizi basmasaydı, ona her şeyi açıkça anlatma şansım olurdu. *Gafil avlanmaz ve utanmazdı.*

Ama bu olmadı... çünkü birisi bu fırsatı benden çaldı. Sonra Liam ağlarken gülerek ve işaret ederek yaraya tuz bastı.

Hepsi yaptı.

Ayağa kalktığımda adrenalin beni roket gibi ateşliyor.

Komodinimin üzerindeki saate bakıyorum. Okul yirmi beş dakika sonra bitecek.

Liam'ı geri getiremem. Onun ölümünde oynadığım rolü düzeltemem. Ama yapabileceğim bir şey *var*.

Acıyı dindirecek bir şey... ve birine asla unutamayacağı bir ders verecek.

"Nereye gidiyorsun?" Merdivenlerden aşağı koşarken Cole soruyor.

Fuayedeki dolaptan Liam'ın geçen gece kullandığı sopanın aynısını alıyorum. "Bunu ona ödetmek için."

T Binaya doğru attığım her adımda intikam arzusu göğsümü .

İçeri girip, kapıyı kıracak kadar aptal değilim. onun canına okudu. Çok fazla tanık var.

Ama annesinin sürekli çalıştığını ve otobüse binmek yerine eve yürüyerek gittiğini biliyorum.

Saatimi kontrol ediyorum. İşten çıkış zili her an çalabilirdi.

Sanki bir işaretmiş gibi, yüzlerce çocuğun okuldan çıkışını izliyorum.

Çoğu gülüyor ve gülümsüyor... Şüphesiz derslerin son gününün ufukta görünmesinden memnunlar.

Onlar yarın bir yılı daha atlatmayı kutlarken, ben küçük kardeşimi gömüyor olacağım.

Şuradaki göt herif yüzünden.

Kaldırımdan aşağı inmeden önce birkaç kişiye el sallayışını izlerken damarlarımda saf bir öfke dolaşıyor... dünyayı umursamadan.

Arkadaşlarının olması güzel olmalı.

Ben ve Dylan dışında Liam'ın hiç yoktu. Onun yüzünden.

Geçmiş. Tommy'nin Liam'a taktığı lakap boğazımda asit gibi yanıyor.

Liam'ın tek istediği uyum sağlamak, ait olduğunu hissetmekti... Tommy'yi affetmesinin ve onu uyarmış olmama rağmen onunla arkadaş olmasının nedeni buydu.

Ne yazık ki Tommy için, ben affedici biri değilim.

Bloğun sonuna ulaştığında ayak seslerim hızlanıyor.

İleride ağaçlık bir alan var. Yani kaçabileceği bir yer yok. Saklanabileceği bir yer yok.

Tik tak, sikik. Zamanın sona eriyor.

Ona en kötü kabuslarının bile aklına getiremeyeceği şeyler yapacağım.

Cep telefonunu çıkarıp kulağına götürdüğünde içimi coşku kaplıyor.

Dikkati dağıldı. *Mükemmel*.

Hiç uyarmadan sopayı sırtına vurdum. Beni eğlendirmek için aynı anda çimentodaki bir yarığa takılıyor ve bir tuğla yığını gibi yere düşüyor.

Bu fırsatı değerlendirip onu ormana sürükledim.

"Ne oluyor lan?" diye bağırıyor, toprağı ve dalları tırmalıyor. "Biri yardım etsin!"

Üzgünüm dostum. Senin gibi bir bok parçası için merhamet yok.

İyi bir yer bulduğumda duruyorum ve üzerine çıkıp yüzünü toprağa bastırıyorum.

"Yardım edin!"

Bana karşı mücadele ediyor, ama biraz hava almasına izin vermeden önce yüzünü daha sert eziyorum.

Eğer onu çok çabuk , tüm eğlenceyi kaçıracağım.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye . "Kimsin sen?" Eğilip fısıldıyorum, "Sana bir ipucu vereyim."

Vücudu geriliyor. "Jace?"

Ayağa kalkmaya çalışıyor ve bir dakika boyunca toprakta boğuşuyoruz. Ona dönmesi için yeterince boşluk bırakıyorum ama döndüğü anda elimi boğazına doluyor ve alnımı burnuna çarpıyorum.

Kafa karışıklığı kanlı yüzünü lekeliyor. "Ne oluyor lan? Neden... neden bunu yapıyorsun?"

Ona tükürdüm. "Bak şimdi kim kekeliyor, sürtük."

O daha konuşamadan sopanın namlusunu kasıklarının üzerine yerleştiriyorum ve ayağa kalkarken bastırarak taşaklarını eziyorum.

Acı içinde çığlık attığında gülüyorum.

"Dur!"

"Tamam," diyorum ona. "Ama eğer yaparsam, bu sopa başka bir yere gidecek. Biraz *daha dar* bir yer."

Üzerinden yayılan korkuyu hissedebiliyorum. "Dansta Liam'a yaptığım şey için özür dilerim." Titrek bir nefes aldı. "Onu gördüğümde özür dileyeceğim. Hayatım üzerine yemin ederim."

İçimden bir öfke şimşeği daha çakıyor. "Yapamazsın, sik suratlı."

"Evet, yapabilirim-"

"O öldü." Daha fazla baskı uyguluyorum ve acıdan titremesini zevkle izliyorum. "Senin yüzünden sona erdi."

Ve ben.

"Siktir!" Patlamasının yaşadığı acıdan mı yoksa haberin şokundan mı kaynaklandığından emin değilim. "Özür dilerim."

"Öyle olmalısın." Sopanın üzerine eğildim ve o da bağırdı. "Ama merak etme, hepsi geçecek." Ona dişlerimi gösteriyorum. "Eninde sonunda."

Gökyüzüne bakar ve lanetler yağdırır. "Keşke onu hiç dinlemeseydim."

Ne saçmaladığı hakkında hiçbir fikrim yok. "Kimi dinledin?"

"Dylan'ı."

Belli ki hâlâ bir kalbim var çünkü onun adını duyunca kalbim hızlanıyor.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu onun planıydı." Sesi boğuklaşır. "Beni kandırdı. Hepimizi kandırdı, Jace."

Nereye varmaya çalıştığından emin değilim, ama Dylan benim en iyi arkadaşım, bu yüzden onu savunma ihtiyacı içgüdüsel olarak Tommy'nin saçmalıklarından daha ağır basıyor.

Bacağını ezdim. "Dylan kimseyi kandırmadı, orospu çocuğu."

"Evet, öyle yaptı." Sopayı çevirdiğimde kulak tırmalayıcı bir çığlık attı. "Lanet olsun, dostum. Sana yalan söylemek için bir nedenim yok. Benim de küçük bir kardeşim var, bu yüzden nasıl çalıştığını biliyorum. Liam benim yaptığım bir şey yüzünden kendini öldürdüyse, bu ormandan canlı çıkma şansım olmadığını biliyorum." Sığ nefes alıp veriyor. "Ama kafamı kırmadan önce gerçeği bilmek isteyebilirsin."

Bok kafalı haklı. Baskıyı biraz olsun hafifletiyorum. "Konuşmaya başla."

İfadesi suçlulukla titriyor. "Yedinci sınıftan beri Dylan'a aşığım."

Onu orada durduruyorum. İhtiyacım olan son şey, onu ne kadar çok istediğini tekrar tekrar duymak. "Seninle ilgilenmiyorum-" "Bu önemli," diye ısrar ediyor. "İşler bu yüzden bu hale geldi. dansa gittiler."

Anlamıyorum. "Dylan'dan hoşlanmanın Liam'ı bizi görmesi için dolaba götürmenle ya da tüm okulun önünde onunla dalga geçmenle ne ilgisi var?"

"Plan buydu." "Britney'le dansa gittiğin için senden intikam almak istedi." Keskin bir nefes çekti. "Geri alayım. Britney'i dansa davet ettiğini duyduktan sonra grup odasındaki dolapta ona yaklaştım. Dylan'ın bu konuda üzüleceğini biliyordum ve bunu kendi avantajıma kullanmayı umuyordum."

Sopaya bastırıyorum. "Lanet olsun,

Jace. Daha bitirmedim."

"O zaman daha hızlı konuşmanı öneririm," diye dişlerimi gıcırdatıyorum. "Çünkü ağzından çıkan her kelime bende taşaklarını koparıp boğazına tıkma isteği uyandırıyor."

Yüzü kızarıyor. "Bana ne kadar üzgün olduğunu söyledi ve ben de benimle dansa giderek skoru eşitlemesini önerdim." Omuz silkiyor. "O zamana kadar onunla okuldan sonra birkaç kez grup odasında takılmıştık ve konuşmalarımız... Sen aradan çıktığına göre nihayet bir şansım olduğunu düşündüm."

Aklım Dylan'ın dersten sonra Tommy ile konuştuğunu söylediği zamana gidiyor.

tuhaf duyguyu görmezden geliyorum. Şüpheli insanlar en iyi arkadaşlarına karşı dürüst olmazlar.

O gün onu öpmem için *bana* meydan okumasından

bahsetmiyorum bile. "Tamam. Sonra ne olacak?"

"Beni reddetti. Zaten biriyle birlikte olduğunu ve bunun seni kızdırmak için çok daha iyi bir iş olacağını söyledi. Kim olduğunu sorduğumda Liam olduğunu söyledi."

Yalan söylüyor. "Dylan bunu yapmazdı."

"Sana yalan söylemek için bir nedenim yok dostum. Şimdi olmaz." Sertçe yutkunuyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Kendime rağmen, mecbur kaldım. "Ne?"

"Dylan hiç Liam'dan hoşlandığına inanmanızı sağlayacak bir şey yaptı mı ya da söyledi mi?"

Yüzümdeki ifade cevabımı ele veriyor olmalı ki, "Hıyarlık etmeye çalışmıyorum ama Dylan neden onunla dansa gitsin ki?" dedi.

Bu düşünce midemde acı verici bir şekilde çalkalanıyor. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, küçük bir parçam kısa bir süre için Liam'la beni kazımak için mi gittiğini merak etti.

Ama sonra bunun ne kadar aptalca olduğunu hemen anladım, çünkü bana ne kadar kızgın olursa olsun, Dylan asla Liam'ı piyonu yapmazdı.

Liam'ın sonunda hamlesini yapmaya karar verdiğini ve onun da Liam fikrine yaklaşmaya başladığını düşündüm.

Bu da onu öptüğüm için beni daha da kötü bir kardeş yaptı.

Pişmanlık ve vicdan azabı göğsümü yumrukluyor.

Liam'ı korumak için onunla yüzleşmeye gittiğime kendimi ikna etmiştim ama onu Tommy ile bu kadar yakın görmek kanımı kaynattı.

Ondan sonra küçük kardeşimi hiç düşünmedim.

Ta ki Dylan o gece benim evimde takılmak istediğini söyleyene kadar.

Ben sustuğumda Tommy konuşmaya devam ediyor. "Senden intikam almak için daha iyi bir plan yapmasına yardım edersem bana bir şans vereceğini söyledi." Utangaç görünüyor. "Ben de öyle yaptım."

Boğazıma bir taş tıkanmış gibi hissediyorum. "Planın neydi?"

Tüm detayları duymam gerek. Küçük kardeşimin ölümüyle sonuçlanan o berbat zincirin her halkasını.

"Zaten Liam'la birlikte gideceği için, dansın yarısında onun dikkatini dağıtacak bir yol bulacağımı söyledim. Bu şekilde gizlice kaçabilecektik. Şansa bakın ki Cole'un randevusunu ekmesi mükemmel bir fırsat yarattı."

Boğazımdaki kaya, söylediği her kelimeyle hava kaynağımı emen bir kayaya dönüşüyor.

"Planım, Liam'la birlikte olmadığını fark ettikten sonra bizi koridorda öpüşürken yakalamanızdı ama o bunun yeterli olmadığını söyledi. Seni kışkırtmamı ve seninle bir kavga başlatmamı istedi."

Devam etmesi için elimle işaret ediyorum çünkü kelimeleri bir araya getiremiyorum. "Liam'ın bizi koridorda kavga ederken yakalaması gerekiyordu.

onu. Amacı seninle kardeşinin arasını açmaktı çünkü bunun seni inciteceğini biliyordu."

"Liam bizi koridorda değil, dolapta gördüğünü söyledi."

Elimden yapıyorum ama gelen bu.

Dylan'ın bu kadar kindar ve kinci bir şey yapabileceğine inanmak istemiyorum.

Tommy başını sallıyor. "Dylan bana içeri dönmemi söylediğinde plandan saptı. Ona o kadar kızmıştım ki, Liam'a kendim söylemeye karar verdim..."

Sesi kesiliyor ama gerisini duymam gerek.

Sopayı aşağı doğru itiyorum. "Konuşmaya devam et."

Bir küfür savurdu. "Liam bana inanmadı, ben de ona bunu kanıtlayabileceğimi söyledim." Yüzü acıyla buruştu. "Onu koridora götürdüm ama siz orada değildiniz. Nereye gitmiş olabileceğinizi hemen anladım çünkü orası eskiden takıldığımız yerdi. Ancak, görmeyi beklemediğim şey... sahte görünmemesiydi."

Sahte de hissettirmedi.

Beyaz bir acı göğsümde hızla ilerliyor. Tommy'nin anlattıklarının o gece yaşananlarla birebir örtüşmesinden nefret ediyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Çok kızmıştım. Dylan'*ın benim* kızım olduğunu sanıyordum. Liam da üzgündü... Benden bile fazla." Ellerini kaldırdı. "Her şeyi berbat ettim, Jace. Ona zorbalık ettiğim için hatalıydım. Ama dostum. Ona karşı çok kızgındım." Burun delikleri alevlendi. "Bir aptal gibi, bir parçam umuda tutunmaya devam etti, ama taşındığını öğrendiğimde her şey anlam kazandı. O sürtük benimle de oynuyordu."

Ne oluyor lan?

"Uzaklaşmadı."

"Evet, . Okuldaki bir öğretmen bugün doğruladı. O gitti, dostum." Gözleri benimkilerle birleşti. "Belli ki babası birkaç hafta önce yeni bir işe girdiğini öğrenmiş." Çenesi titriyor. "Sanırım Royal Manor'dan temelli ayrılmadan önce birkaç köprü yakmak istemiş."

Aman Tanrım.

Ciğerlerim sıkışıyor ve görüşüm kırmızıya dönüyor.

Liam'ı tekrar dolapta asılı görmek gibi... sadece bir şekilde daha kötü.

Çünkü bu dünyada en çok güvendiğim kişi bana *ihanet etti.*

Dylan'ın niyeti Liam'ın kendini öldürmesi olmayabilirdi ama yine de onu kullandı.

Hayır, daha kötüsü. Kaltak, tamamen masum olmasına rağmen onu kasten *incitti*.

Gerginlik çenemi kilitliyor ve boynumdan aşağı iniyor. Liam bunların hiçbirine bulaşmak için yanlış bir şey yapmadı.

Dylan'a zarar vermeyi aklından bile geçirmezdi. *Ölmeyi tercih ederdi*.

Liam bunların hiçbirini hak etmemişti.

Bir ayağımı Tommy'nin karnına koyup sopayı elime aldığımda içimde kopan kükreme pantolonunun önünde ıslak bir leke oluşmasına neden oluyor.

Onu öldüreceğim. Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Canım çok yanıyor ve Liam vicdanım olup bana annemin anlattığı tüm o güzel şeyleri anlatmak için burada değil.

"Vay . Sopayı yere bırak, Jace."

Liam'ın ormanda ilerlediğini gördüğümde ciğerlerim donuyor. "Liam?"

O iyi. Her şey yolunda. Hatamı düzeltebilirim. Düzeltebilirim.

Liam bana doğru yürüdüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve onun Liam olmadığını fark ediyorum... Cole.

Her şey yolunda değil. Bir daha da olmayacak.

"Liam'a zarar verdi." Sopayı kaldırdığımda ıslak bok yüzüme damlıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. "Dylan Liam'a zarar verdi."

Liam'ı incittim.

Okuldaki herkes Liam'ı incitti.

Neden hepsi gülmek ve ona sataşmak zorundaydı?

Neden onu olduğu gibi harika ve gerçek bir insan olarak göremiyorlardı?

Neden *onun* yerine Britney gibi birine aşık olamadım?

Daireler çiziyorum ama durduramıyorum. Hiçbirini durduramıyorum.

Tek bildiğim küçük kardeşimi o kadar çok geri istiyorum ki, kendi hayatımı hiç tereddüt etmeden onunkiyle takas edebilirim.

Ve Tommy ölmeli, çünkü Liam nefes alamazken onun nefes almaya devam etmesine izin verilmesi adil değil.

Cole omzumu sıktı. "Acıdığını biliyorum." Sopayı elimden aldı. "Ama Tommy'yi öldürmek bunu daha iyi yapmayacak."

Sanki olmayacak.

Tommy kaçmaya başlar ama Cole tişörtünü kapar.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Onu senin zavallı kıçını öldürmekten alıkoymamın seninle hiçbir ilgisi yok." Alnını Tom'un alnına çarpıyor. "Hâlâ Tanrı'ya ya da o saçmalıklara inanıyor olsaydım, seni ait olduğun cehenneme göndermesi için ona şahsen yalvarırdım." Sıkıyor

"Ailenin üzerine yemin et. "Ailenin üzerine yemin *et*, eğer bu ormanda olanlar hakkında tek kelime edersen, ben-"

"Yapmayacağım." Çılgın gözleri aramızda gidip geliyor. "Annem bir şey fark ederse, suçu başkasının üzerine atarım."

Yüzüne yaklaştım. "Bunun aramızın iyi olduğu anlamına geldiğini bir an bile düşünme. Beni sokakta yürürken görürsen, diğer tarafa dönsen iyi edersin ve seni ilk ben görmeyeyim diye inandığın yüce güce dua etsen iyi edersin, orospu çocuğu."

"Anladım." Ayağa kalkıyor ve sanki onu durdurmamızı bekliyormuş gibi etrafına bakınıyor.

"Fikrimi değiştirmeden defol git buradan," diye o kadar yüksek sesle bağırıyorum ki ses tellerimin koptuğundan eminim.

Kendini yerden kaldırarak, serseri bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde ormandan dışarı çıkar.

"Bu da neydi böyle?" Cole o gittikten sonra homurdanıyor. "Onu gerçekten *öldürecektin*."

"Acıyor." Kalçalarıma çöküyorum. "acıyor."

Yerde bana katılıyor. "Bunu bize yapamazsın, Jace. Hâlâ ben ve Bianca varız. Sana ihtiyacımız var."

Adam haklı. Hapishane hücresinden onlara bakmak zor olurdu.

"Onu özlüyorum."

Gülümsemelerini ve şakalarını özlüyorum. İnsanlara karşı şefkatini ve bunu hak etmeyenlere karşı anlayışını özlüyorum.

Bunların hiçbirini bir daha asla yaşamayacağımı nasıl kabullenmem gerektiğini bilmiyorum.

Dünyayı daha iyi bir yer haline getirdi.

Cole başını sallar. "Benim de var. I..." Gözlerini sıkıca kapatıyor. "Farklı hissediyorum." Göğsüne vuruyor. "Burada bir şey... artık doğru gelmiyor." Sesi çatlıyor. "Kendimi boş ve kof hissediyorum. Sanki bir şeylerin büyük bir parçası eksikmiş gibi."

"Çünkü öyleyiz." Yüzüme damlayan ıslak boku durdurmak için avuçlarımın topuklarını gözlerime bastırıyorum. "Veda etmeye hazır değilim." Kelimeler boğazımı tıkıyor. "Ona veda etmek istemiyorum."

Sadece uyuşmak istiyorum.

Bölüm 42

DYLAN

Kulağımın arkasına kondurduğum yumuşak bir öpücük göz kapaklarımın açılmasına neden oluyor.

Uyurken pozisyon değiştirmiş olmalıyız çünkü sırtım Jace'in göğsüne yaslanmıştı ve o da göğsümü avuçluyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyor.

Kalçalarını salladığında ve siki kıçımın kıvrımlarını dürttüğünde meme uçlarım büzülüyor.

Günaydın gerçekten.

Arkama uzanarak, elimi ereksiyonunun kabarıklığı boyunca gezdiriyorum. Sadece küçük bir hareket ve olacaktı... tam da onu istediğim yerde.

Dişleri omzumu sıyırıyor. "Bunu yapmaya devam edersen sana kahvaltıda yumurta yerine sikimi veririm."

Jace'in bana kahvaltı hazırlama düşüncesi çok tatlı ama diğer teklifi daha cazip.

"Söz mü?"

Parmakları kalçalarıma saplanıyor. "Son bir saattir senin için taş gibiyim." Bacaklarımın arasını kavradığında kalbim küt küt atmaya başlıyor. "Yani bu hızlı olacak." Beni aralayıp parmağının ucuyla bana dokunduğunda miyavlıyorum. "Ve kirli."

Açıklığıma doğru kaymadan önce klitorisimin üzerinde ileri geri gezdiriyor. "Küçük amının benim için bu kadar ıslanmasına bayılıyorum." Parmağını içeri daldırıyor ve içime ürperti gönderiyor. "Sikimden boşalırken çok iyi hissedeceksin."

Nefesim kesiliyor ve prezervatif almak için komodinin çekmecesine uzanıyorum.

Giyinir giyinmez sırt üstü dönüyor ve aletini yumrukluyor. Bana doğru baktığında gözlerini gölgeleyen açlık açıkça belli oluyor.

Onu bu şekilde görmeyi sonsuza dek hafıza bankamda saklamak istiyorum, çünkü bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey.

Beni üstüne çekerken bakışları fırtınalı. "Çok uzun sürdü." Parmak eklemini meme ucuma sürtüyor. "Konu sen olunca sabırsız bir orospu çocuğuyum."

Onunla alay ederek kendimi yavaşça sikinin üzerine bıraktım.

Elleriyle belimi kavrıyor ve kalçalarını yukarı doğru kaldırarak içimi sonuna kadar dolduruyor. "Beni burada öldürüyorsun."

Kaldıraç olarak yatak başlığını kullanarak ona doğru sallanıyorum. "Daha iyi misin?"

Hoşuna giden bir ritim bulduğumda dudakları bir iniltiyle ayrılıyor. "Evet, aynen böyle." Koyu renk gözleri tenimin her santimetresinde geziniyor. "Tanrım. Çok güzelsin."

Son zamanlarda aynaya baktı *mı*?

Başparmağını klitorisime bastırdığında içime bir sıcaklık hücum ediyor.

Ona ters ters bakıyorum. Onu çıldırtabilmek için zevkine konsantre olmaya çalışıyorum ve o odaklanmamı zorlaştırıyor.

Bana kendini beğenmiş bir gülümseme veriyor ve tekrar yapıyor, ancak bu sefer şişmiş yumruyu döndürüyor ve sertçe itiyor.

"Jace," diye tıslıyorum bana hızlı, ıslak daireler çizerek masaj yaparken.

Benimle uğraşırken çıkardığı sesler odayı doldururken gözleri kararıyor.

O yavaş işkencesine devam ederken nefesim keskin patlamalar halinde çıkıyor. "Aman Tanrım..." Sürtünme arttıkça titriyorum. "Seni pislik."

Onu bir yapışkan yığınına dönüşene kadar becermek istedim, ama her zamanki gibi senaryoyu tersine çevirdi ve kontrolü ele aldı.

Çakıl sesini kalınlaştırır. "Seni aletinin üzerine boşaltmak üzere olan bir pislik."

Bir eli belimde, klitorisimi parmaklarının arasına alıyor ve sikini beni aydınlatan bir noktaya doğru sürmeye devam ediyor.

Oh lanet olsun.

Orgazmımın ilk kıpırtıları içime çöküyor ve dengemi kaybederken bir çığlığı ısırıyorum.

Sert elleriyle kıçımı kavrıyor ve bizi oturur pozisyona getirerek hızlı ve vahşi bir şekilde itiyor.

Omuzlarına yapışıyorum, parçalanırken aletini sıkıyorum.

"Yüce Tanrım," diye boğazımın derisine sürtünüyor ve sonra bana katılıyor.

Tanrım, boşalırken inlemesine bayılıyorum. Şehvetli ve vahşi, sanki aynı anda hem ölüyor hem de uyanıyor.

Nefesimizi tutarken tırnaklarımı sırtına geçiriyorum ve o da burnunu boynumun kıvrımına gömüp beni içine çekiyor. "Seks ve şeker gibi kokuyorsun."

"Bununla ilgili bir şarkı var, biliyorsun."

Alçak sesle, seksi bir kahkaha atıyor. "Tanrım, seni çok özledim."

Kalbim göğüs kafesimin içinde tıkırdıyor. Kendimi çimdiklemek istiyorum çünkü bu noktaya gelmemiz dört uzun yılımızı aldı ama sonunda buradayız.

Artık hiçbir şey bizi ayıramaz. O benim ruhuma işlemiş. Ve umarım o da benim için aynı şeyleri hissediyordur.

"Hey." Elim çenesini buldu. "Artık iyiyiz... değil mi?"

Yüz hatları keskinleşiyor ve gözlerindeki o acı dolu bakış geri geliyor. Yavaşça bacaklarını benimkilerden ayırıyor ve yerdeki eşofmanına uzanıyor.

"Bir şişe su alacağım. İster misin? Belki biraz yiyecek?"

İçecekleri boş ver. Bilmek istediğim şey, benimle birlikte olduktan sonra *neden* hep suçluluk duygusuyla dolup taştığı.

Bu iğrenç düşünce beynime sızarken göğsümü tutuyorum. "Britney'e geri mi döndün?"

Bu noktada aklıma gelen tek mantıklı açıklama bu. Bana deliymişim gibi bakıyor. "Ne? Tabii ki hayır."

En azından rahatladım.

Çarşafları üzerime çekiyorum ve o da sanki yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi kapısına doğru koşuyor.

"Birazdan dönerim."

Hayal kırıklığı boğazımda düğümleniyor.

Bir dahaki sefere bu konuyu açtığımda onu bağlamam gerektiğini düşünmeye başladım.

Bu şekilde kaçamaz.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Jace'in sesi kapının diğer tarafından gürlüyor. "Onu *buraya* sen mi getirdin?" Büyük bir gümbürtü beni zıplattı. "Annemin *yatak odasına* mı?"

Oh, kahretsin.

Aceleyle kıyafetlerimi giydim ve kapısını açtım.

Önümdeki manzarayı görünce gözlerim büyüdü.

Jace orada gömleksiz duruyor, onu hiç görmediğim kadar kızgın.

Babası ise utanmış ve çok rahatsız görünüyor.

Arkasında saklanan güzel ama ürkek kadın da pek iyi görünmüyor.

Bir an için Bay Covington'ın ölen karısının akrabalarından biriyle yatıp yatmadığını merak ettim. Jace'in annesine olan esrarengiz benzerliğini inkar etmek mümkün değil... ya da Bianca'ya.

Aman Tanrım. Bu çok kötü.

Gerçekten kötü. Bir adım öne

çıktım. "Ja-"

"Ne oluyor be?" Cole yatak odasından çıkarken sorar.

Jace ile babası arasında gidip gelirken yüzünde şaşkınlık ifadesi belirir.

O an anlıyorum çünkü gözlerini kısıyor. "Seri bir şekilde mi? Fahişeni bir motele götüremez miydin?"

Babası cevap veremeden Bianca'nın odasının kapısı açılır ve Bianca dışarı çıkar. " oluyor?" Esneyerek gözlerindeki uykuyu siliyor. "Neden herkes yelli-" Gözleri babasının arkasında saklanan kadına odaklanıyor. "Kim o?" Koyu renk gözlerinde umut parlıyor ve Jace'e dönüyor. "Hindistan'dan ziyarete gelen bir aile üyesi mi?"

"Hayır. Sperm donörümüzün sadece belirli bir tipi var," diye tükürüyor Jace, babasına hançer gibi bakarak. "Bu doğru değil mi baba?"

Boğazını temizleyen Bay Covington konuşmaya çalışır, ancak Bianca sözünü keser. "Bekle... geceyi onunla mı geçirdin? *Annemin* yatağında mı?" Alt dudağı titriyor. "Bunu nasıl yapabildiniz?"

Anlaşılacağı üzere, söz konusu kadın kesinlikle mahcup görünüyor.

Doğruyu söylemek gerekirse, kendimi çok kötü hissediyorum. Onun haberi olmadan, tam bir savaş alanına girdi.

Ve Jace'in yüzündeki uğursuz bakış bana bunun sadece başlangıç olduğunu söylüyor.

Bay Covington derin bir nefes verir. "Üzgün olduğunuzu biliyorum ama bence hepimizin sakinleşmesi gerek-"

"Siktir git," diye bağırır Jace. "Bu ailenin neye ihtiyacı olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Gülüyor ama içinde zerre kadar insan sevgisi yok. "Tanrım, çocuklarınla vakit geçiremiyorsun ama onu becermek için mı var?"

Babası sinirlenir. "Affedersiniz-"

"Hayır." Jace tehditkâr bir bakışla onu iğneliyor. "Yedi yılı aşkın süredir konuşmadınız, neden şimdi başlıyorsunuz?" Bakışları arkasındaki kadına kayıyor. "Bak ne diyeceğim. Senin kızla konuşmayı *çok* isterim. Ona düzüştüğü adam hakkında her şeyi anlatmak."

Titreyen utangaç kadın başını sevgilisinin omzuna gömüyor.

"Bu kadar yeter," diye bağırıyor Bay Covington. "Nadia'yı rahat bırak." Jace'in tutunduğu her türlü soğukkanlılık kırılır ve babasına baktı. "Taşaklarını bulmak için yanlış zaman, Jason." Onu itiyor. "*Ben* söylediğim zaman yeter." Dişlerini göstererek Nadia'ya bir parmak sallıyor. "Korkma tatlım. Ben ısırmam."

Korkuyor.

Onu suçlamıyorum. Jace akli dengesi yerinde olmayan bir manyak gibi davranıyor.

Gerçi uzun zamandır geliyordu. *Er ya da geç tüm volkanlar patlar*.

Jace babasının omzunu sıkar. "Ben de *onun* gibi karımı aldatmıyorum ya da çocuklarımı görmezden gelmiyorum."

Bay Covington'ın soluk teni çarşaf gibi bembeyaz oldu.

"Bana karının öldüğünü söylemiştin," diye fısıldıyor kadın. Üç kardeş de ona bakıyor ama konuşan Jace oluyor.

"O yaptı, bu yüzden endişelenme." Babasına attığı bakış kanımı donduruyor. "Annemi aldattığı sen değilsin. O başka bir fahişeydi."

Cole ve Bianca şok içinde arkalarını döndüklerinde midemdeki bulantı daha da artıyor.

"Annemi aldattın mı?" Cole ısırır

"Aman Tanrım." Bianca babasına bakar. "Bunu nasıl ?"

"Ben anneni aldatmadım!" Bay Covington bağırır.

Jace'in gözleri küçük yarıklar haline gelir ve babasının yüzüne yaklaşır. "Yalancı, yalancı pantolonu yanıyor."

Bay Covington başını bolca sallar. "Hayır-"

"Annem bana senden ve sekreterinden ," diye homurdandı. "*Sakın* orada dikilip bana yalan söylediğini söylemeye kalkma."

Keskin bir nefes alıyor, şüphesiz bir kıskacın içinde olduğunu ve dikkatli davranması gerektiğini fark ediyor. "Hayatımda yanlış yaptığım pek çok şey var ama annenizi aldatmak bunlardan biri değildi." Üç çocuğuna da bakar. "Onu her şeyden çok sevdim."

Kendi çocuklarından bile daha fazla.

Bakışları tekrar Jace'e kayıyor. "Anneni çok severdim ama çok fazla sorunu vardı. Manik-depresif nöbetlerinin o kadar kötü olduğu zamanlar vardı ki, doğru olmayan şeylere inanırdı-"

Jace ona yumruk attığında nefesim kesildi. "Kapa çeneni. Annem yalancı değildi."

Tökezleyerek geri çekilen Bay Covington çenesini tutar. "Jace, ben-"

Jace dişlerini gösterir. "Kapa şu lanet çeneni." Dikkatini tekrar Nadia'ya verir. "Jason Coving- ton'ın *gerçekte* nasıl bir adam olduğunu bilmek ister misin?"

Cevap beklemeden kollarını iki yana açıyor ve şöyle diyor: "O öyle bir adam ki seninle evlenecek ve seni yeni bir ülkeye götürüp hayatınızı birleştirecek... ama sonra bir daha aileni görmene izin vermeyecek. Ne kadar üzgün olursan ol ya da onları ne kadar özlersen özle."

Dişlerinin takırdadığını duyuyorum. "Çocuklarını yıllarca görmezden gelen türden bir adam." Göğsünü yumrukluyor. "Kendi kanından ve canından olanlarla uğraşamayan bir adam, bu yüzden *ben* devreye girip onları büyütmek zorunda kaldım." Omuz silkiyor. "Yine de kötü bir iş yapmadım, değil mi? Yani, dört çocuktan sadece *biri* öldü." Kahkahası acımasız ve uğursuz. "Kim bilir? Belki -sadece belki- sen orada olsaydın Liam hâlâ hayatta olurdu. Belki de oğluna biraz ilgi gösterseydin ölmeyecekti. Bunu hiç düşündün mü *baba*?"

Kalbim parçalandı. Şirketinin ölümüne neden olan ilacı ürettiği düşünüldüğünde, bu alçaklıkların en alçağıydı.

Bay Covington'ın yeşil gözleri hüzünle dolar. "Ja-"

"Hayır." Jace'in sesinde daha önce hiç duymadığım karanlık bir nota var. "Tabii ki yapmadın." Saf ıstırap -içimi burkan ve kollarımdaki minik tüyleri diken diken eden türden- babasını yakasından tutup gözlerinin içine bakarken heyecanını bastırıyor.

"Ne de olsa küçük kardeşimi dolap kapısından aşağı indirip boynundaki ipi kesmemi sağlayan adam sensin... çünkü sen bunu yapamadın!"

Bir duygu kasırgası midemde dev bir düğüm oluşturuyor.

Sanki tek başına bu hareket Jace'in korkunç sözlerini silecekmiş gibi başımı sallıyorum.

"Ne?" Ciğerlerime hava çekmeye çalışıyorum ama bu imkânsız. "Liam... kendini mi öldürdü?"

Yüz ifadeleri bana deli olduğumu söylüyor ve umarım öyleyimdir, çünkü buna bir anlam veremiyorum.

Jace'in bakışlarından bir şey geçiyor ve konuşmak için ağzını açıyor ama buna fırsat bulamıyor çünkü Bianca, "Bilmiyormuş gibi davranma," diye tersliyor.

Kaburgalarıma baskı uygulanıyor. *Tabii ki bilmiyordum*. Başım dönüyor. "Tommy-"

"Kendine sakla," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor. "Sen ve Tommy'yi zaten biliyoruz." Öne doğru bir adım atarken kaşlarını çattı. "Ve Britney'le birlikte olduğu için Jace'ten intikam almak amacıyla Liam'dan nasıl faydalandığını da."

Bu ima bana bir tuğla gibi çarptı. Liam ve ben arkadaştık. Jace'e zarar vermek için onu *asla* kullanmazdım. Liam'ı asla kullanmazdım, nokta. Başımı salladım. "Ben yapmadım-"

"Bianca," diye homurdanıyor Jace ve Bianca ona ters ters bakıyor.

"Liam'a Dylan'a ona aşık olduğunu söylemeyeceğine söz vermiştin... bana değil." Öfkeli bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Ayrıca, kaltağın bilmediği bir şey değil. Hepsi onun büyük planının bir parçasıydı, hatırladın mı? Liam'ı dansa götürmek, onunla gerçekten bir şansı olduğunu düşünmesini sağlamak... ve sonra bum... ikinizi de böcek gibi ezmek." Gözleri cam gibi oldu. "Kendinle nasıl yaşıyorsun? Bu kadar harika birini bu dünyadan götürmekten sorumlu olduğunu bilerek her gün nasıl uyanıyorsun?"

Kaburgalarımdaki ağrıyı geçip nefes almaya çalışıyorum ama çok acıyor. Bu gerçek olamaz.

"Ben... Ben yapmadım... Çok özür dilerim," diye boğuluyorum, bacaklarım bükülüyor. Liam'ı kasten incitmedim ama bunun bir önemi yok. *O benim yüzümden öldü.*

Bir duygu seli kalbimi sıkıştırıyor, beni boğazımdan yakalıyor. Oh, Tanrım. *Arkadaşımı öldürdüm*.

Yüzüme tükürdü. "Senin de özrünün de canı cehenneme." Bana doğru hamle yaptı ama Cole ve Jace koşarak yanıma geldi. "Zaten kardeşlerimden birini öldürdün. Bunu tekrar yapmana seyirci kalmayacağım. Jace'ten uzak dur yoksa yemin ederim hayatını mahvederim."

Jace onu ona karşı mücadele eder. "Boynuna bir ip geçirmeden önce defol!" O kadar sert hıçkırmaya başlar ki titrer. "Senden nefret ediyorum." Gırtlaktan gelen bir ses onu terk ediyor ve beni cam gibi kesiyor. "Onu çok özlüyorum."

Jace kollarını onun küçük bedenine doluyor. "Sevdiğini biliyorum." Gözlerini kapatır. "Ben de onu özlüyorum."

Bay Covington bakışları üzerime çevrildiğinde benim hissettiğim kadar çaresiz görünüyor. "Gitmeniz gerekiyor."

O haklı.

Bu aileyi zaten mahvettim, en azından uzak durabilirim.

Bölüm 43

DYLAN

"Dylan?"

Sawyer'ın burada olacağımı nasıl bildiğinden emin değilim. önemli değil.

Yine de onunla konuşmayacağım.

Şu anda baktığım mezar taşı, dünyadaki en kötü arkadaş olduğumu hatırlatıyor.

Beni önemseyen insanları incitiyorum. *Tıpkı babamın yaptığı gibi*.

Sawyer, Jace ve sevdiğim diğer herkesten uzak durmam en iyisi. İyilik için.

Sawyer ipucunu anlamayarak yanımda diz çöktü. "Son üç gündür okula gelmedin. Aramayı ve mesaj atmayı denedim ama cevap vermedin."

Çünkü seni seviyorum ve sonunun Liam gibi bir mezar olmasını istemiyorum.

Boğazını temizleyerek farklı bir taktik deniyor. "Cole ve Oakley ile konuştum... Bana neler olduğunu anlattılar. Çoğunlukla Cole. Oak sadece benim bildiğim kadarını biliyordu."

Elime uzandı ama ben geri çektim. "Dylan,

olanlar senin suçun değildi."

"Eğer buna gerçekten inanıyorsan, Cole sana her şeyi anlatmamış olmalı," diye fısıldıyorum, dizlerimi göğsüme çekerek.

"O yaptı." Bana küçük bir gülümseme verdi. "Eğer yeni arabasının lastiklerini kesmekle tehdit ettim."

Parmak uçları mermer mezar taşını okşuyor. "Cole'un bir ikiz kardeşi olduğunu bilmiyordum."

Gözlerimi kapatıyorum. *Vardı*.

"Evet, bu benim yüzümden." Yüzü
buruşuyor. "Bu hayır-" "Dur."

Yaptığım şeyi savunmasını ve kendimi daha iyi hissetmem için bana bir sürü saçmalık anlatmasını istemiyorum.

Ben merhameti hak etmiyorum.

Liam öldü çünkü onu incittim. Bunu hiçbir şey değiştiremez.

"En sevdiği renk yeşildi," diye bilgilendirdim onu. "Zombi filmlerini severdi ve o kadar zekiydi ki muhtemelen bir doktor ya da bilim insanı olurdu."

Keşke şansı olsaydı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor ama onları silmek için hiçbir harekette bulunmuyorum. "O tatlı ve nazikti... başkaları öyle olmasa bile." Ona . "Hani bir insan öldükten sonra ailesi ve arkadaşları onun bir odayı aydınlattığını ve tanıdıkları en iyi insan olduğunu söylerler ya?"

Başını sallıyor.

"Bu saçmalık. Çoğu insan odaları aydınlatmaz ve kesinlikle doğuştan özverili ve şefkatli değildir... Liam gibi değil." Mezar taşına geri dönüyorum. "Liam sadece bir odayı aydınlatmakla kalmadı, tüm dünyayı aydınlattı... ta ki ben onun kalbini kırana kadar."

Ve şimdi her şey gri. "Bu n-
"

"Ananaslı pizza en sevdiği yemekti. Dondurmadan nefret ederdi çünkü soğuktan tiksinirdi. Kahvaltıda krep yemeye bayılırdı... ama sadece ilk ikisini yerdi. Jace bu konuda ona zorluk çıkarırdı ama bana hep mantıklı gelirdi. Diğer krepler grip kadar-"

"Dylan neden-"

"Çünkü bu benimle ilgili değil."

Liam hakkında. Ve eğer konuşmamı isterse, konuşacağımız kişi *o* olacak.

"Bunu kendine yapmaya devam edemezsin." Başı omzumu buluyor. "Onun duygularına karşılık vermediğin için kendini cezalandırman adil değil. Kime aşık olacağına sen karar veremezsin."

Bir acı sarsıntısı göğsümü delip geçiyor. "Böyle hissettiğini hiç bilmiyordum... Biz arkadaştık." Gözyaşlarımı kolumun tersiyle siliyorum. "Onunla dansa gitmeyi kabul ettiğimde ne kadar mutlu olmuş olabileceğini düşünüp duruyorum... ve sonra..."

Kardeşine aşık olduğumu öğrendi.

Ve kendini öldürdü.

Çünkü onu kullandığımı düşünüyordu.

"Cole'a göre Liam, Jace'e hazır olana kadar sana söylememesi için söz verdirmiş, yani bunu bilmene imkân yok."

"Bilip bilmemem artık önemli değil. Sonuç hala aynı."

O gitti... ve *asla* geri gelmeyecek.

"Bu önemli." Sesi yumuşar. "Liam'ı tanımıyordum ama seni tanıyorum. Birini kasıtlı olarak incitecek ya da kullanacak türden biri değilsin." Elimi tuttu. "Liam'ın başına gelenler korkunç bir trajediydi. Ama zorbalığa uğramış ve aşık olduğu pek çok erkek tarafından geri çevrilmiş biri olarak Liam'ın ölümü senin taşıyacağın bir *yük değil*."

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Onda daha fazlası vardı." Yüz hatlarını hüzün kaplıyor. "Cole, Liam'ın depresyonla mücadele ettiğini ve yıllarca okulda zorbalığa maruz kaldığını söyledi." Mezar taşına dönerek, parmağını yavaşça isminin yanındaki meleğin üzerinde gezdiriyor. "Liam danışmana gitmek istemedi ve babası da bu konuda baskı yapmadı. Ben bir psikiyatrist değilim ama olanlarda bunun büyük bir rol oynadığından eminim." Sesi bir fısıltıya dönüşüyor. "Yardıma ihtiyacı vardı ama alamadı."

İçim burkuldu. "Bunu bilmiyordum."

Zorbalığa uğradığını biliyordum ama Liam hiçbir zaman bundan rahatsız olmuş gibi davranmadı.

En azından benim etrafımda değil.

Hissettiğim suçluluk duygusunu ya da onun ölümündeki suçluluğumu hafifletmiyor ama bazı şeyleri perspektife oturtuyor.

"Bazı insanlar bunu diğerlerinden daha iyi gizler." Beni omuzlarımdan tuttu. "Bak, eğer beni dinlemiyorsan, Liam'ı dinle."

"Nasıl? O de-"

"Evet, ama yine de seni seviyordu. Bu da senin iyi bir insan olduğunu *bildiği* anlamına geliyor." Kahverengi gözleri yumuşadı. "Sen iyi bir insansın."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Çünkü artık öyle hissetmediğimden eminim.

"*Biliyorum*." Gülümseyerek beni kucakladı. "Güven bana, o cennetin kapılarından geçmekte hiç zorlanmayacaksın. Ve geçtiğinde Liam kollarını açmış seni bekliyor olacak."

Göğsümdeki ağırlık biraz hafifledi. *Tanrım, umarım öyledir.*

Olanları silmek için her şeyimi verirdim.

Ayrıldığımızda aklıma bir düşünce geldi. "Bianca ben ve Tommy hakkında bir şeylerden bahsetmişti... O zaman bana mantıklı gelmemişti ve dürüst olmak gerekirse hala da gelmiyor." Ellerimi kot pantolonuma sürüyorum. Tommy'nin Liam'ın ölümü hakkında bana kasten yalan söyleyip söylemediğinden ya da duyduğu bir söylenti olup olmadığından emin değilim ama o zamandan beri içimde garip bir his var.

"Cole'a Bianca'nın ne demek istediğini sormanın bir yolu var mı? Sorardım ama rahatsız etmek istemem-"

"Kimse sana söylemedi mi?"

"Bana neyi söylemedi?"

Kaşlarını çatarak ayağa kalkıyor. "Yemin ederim ki insanlar iletişim kurmayı öğrense dünyadaki sorunların yarısı çözülür-"

"Sawyer," diye araya giriyorum o başka bir konuya girmeden önce. "Bana bildiklerini anlat."

Başını sallıyor. "Peki. Tamam... yani... özetle, Tommy yaptığı boktan şeyi üstlenmen için sana tuzak kurdu. En azından *benim* yorumum bu." İleri geri volta atmaya başladı. "Anladığım kadarıyla, Tommy Liam'ı dansın ortasında dolaba getirdi... çünkü seni ve Jace'i öpüşürken görmesini istedi. Sonra Liam ağlayarak salona geri döndüğünde... herkesin önünde ona sataşmaya başladı."

Hemen ayağa fırladım. "Ne?"

Bu boktan bir şey değil, şeytani bir şey. Yüzünü buruşturuyor. "Daha da kötüleşiyor."

Midem bulanıyor. "Ne kadar kötü?"

Volta atmayı bırakır. "Görünüşe göre Jace, Liam'ın ölümünden birkaç gün sonra Tommy ile bu konuda yüzleştiğinde Tommy ona, Britney'i dansa götürdüğü için Jace'e zarar vermek amacıyla Liam'ı kullanmak için bir plan yaptığını söylemiş."

Öfke beni olduğum yere mıhladı. "Yalancı orospu çocuğu."

Liam'la dansa gittim çünkü o benim arkadaşımdı, Jace'ten intikam almak için değil. Ve kesinlikle ikisini de incitecek bir *plan* yapmazdım.

"Cole, Tommy'nin çok inandırıcı olduğunu söyledi. O bile inanmış... yakın zamana kadar." Sawyer ellerini sıkıyor. "Hepsi için zor bir dönem olduğunu tahmin ediyorum. Keder, ağaçların arasından ormanı görmeyi zorlaştırabilir."

Bilmiyor ?

"Sanırım bu Jace'in benden neden bu nefret ettiğini açıklıyor."

Benim yanımda olmak, kalbinden defalarca parça koparmakla eşdeğerdi.

Bizden sonra bu kadar mutsuz görünmesine şaşmamalı.

Tekrar nefes almak acı veriyor. "Hepsi benim..." Çaresizlik boğazıma düğümleniyor. "Liam'ı bilerek incitmedim."

"Biliyorum."

"Sen biliyorsun ama *onlar* bilmiyor. Herkes Tommy'nin hikayesine inanırken ve ben kendimi savunmak için burada değilken bunu nasıl kanıtlayacağımı bilmiyorum."

Yüzü canlanıyor. "Şimdi yapamayacağını kim söyledi?"

"Bunca zaman sonra bunun nasıl mümkün olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ne dediğinizi anlıyorum ama..." Kafasının içindeki meşhur çarkların döndüğünü görebiliyorum. "Bekle... Tommy senin gerçeği bildiğini bilmiyor, değil mi?"

Liam'ın ölümü hakkında bana açıkça yalan söylediği için, hayır diyeceğim. "Hayır. Bildiğim kadarıyla yok."

Alt dudağını çiğniyor. "Ve birbirinizi en son marinada, onunla ilişkinizi bitirdiğinizde mi gördünüz?"

Nereye çalıştığından emin değilim ama ona güveniyorum, yüzden zıplayan topları takip edeceğim. "Teknik olarak futbol maçında Jace onun kıçına tekmeyi bastığında oldu ama beni gördüğünü sanmıyorum-"

"Bu mükemmel."

Tekrar volta atmaya başladı.

"Uh...Sawyer. Beni bilgilendirir misin?" Bir parmağını kaldırdı. "Bana bir saniye ver."

Bir an sonra volta atmayı bırakır ve iç çeker.

Bana baktığında yüz ifadesinden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum.

"Size yalan söylemeyeceğim. Fikrim tamamen berbat, iğrenç... ve her türlü yanlış, ama size somut bir kanıt sunacak."

Bu gerilim beni öldürüyor. "Can kulağıyla dinliyorum. Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

"Hastaneye git ve Tommy'i baştan çıkar."

Evet, resmileşti. Aklını kaçırdı. "Şimdi ne diyeceğim?"

"Tommy sana kafayı takmış. Eminim oraya gider ve sihrini konuşturursan... ona itiraf ettirebilir ve bunu telefonuna kaydedebilirsin."

Ne tür bir büyüden hakkında hiçbir fikrim yok, ama bu noktada her şeyi yapmaya istekliyim, bu yüzden denemeye değer.

Çantamı yerden aldım. "Gerçekten bu kadar kolay olacağını mı düşünüyorsun?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Bir parmağını aşağı yukarı hareket ettiriyor. "Bunun altında neyle çalıştığını gördüm. İnan bana, çocuk oyuncağı olacak." Kolumu çekiştiriyor. "Ziyaret saati bitmeden gitmeliyiz."

"Bekle."

başparmağımı Liam'ın adının üzerinde gezdirdim.

Seni incittiğim için çok özür dilerim.

Uzaklaşmak için dönüyorum ama burnuma mavi bir kelebek konuyor.

Sawyer gülümsüyor. "Büyükannem bana kelebeklerin melekler yakındayken ortaya çıktığını söylerdi."

Kelebek kanatlarını çırpıp Liam'ın mezar taşına doğru uçarken duygular boğazımı tıkıyor.

Ninesi haklıydı.

Bölüm 44

DYLAN

"J İçeride ne kadar kaldığına bakılırsa, işe yaradığını tahmin ediyorum." Ben kapıdan çıkarken Sawyer diyor ki.

Ürperdim. "Evet."

Haklıydı, Tommy'yi elde etmek gerçekten bu kadar kolaydı. Jace'ten nefret ettiğime ve cazibemi kullandığıma ikna ettiğimde ağzındaki baklayı çıkaracaktı.

Aldığı ağrı kesiciler de yardımcı olmuş olabilir.

Bir bacağının çekili olması ve kolunun alçıda olması nedeniyle hareket alanının çok kısıtlı olmasından bahsetmiyorum bile.

Sawyer bana dikkatle bakıyor. "Gitmeye hazır mısın?"

Telefonumu kotumun cebine sokarken bir ürpertiyi daha bastırıyorum. "Kesinlikle."

Artık elimde kanıtım olduğuna göre, geriye kalan tek şey onu Jace'e göndermek.

Bir *daha düşündüm* de.

Adımlarım durdu. "Beni fırına bırakabilir misin?"

"Tabii. Bu gece işin olduğunu bilmiyordum."

". Bayan Dickinson'dan bir iyilik isteyeceğim."

Bayan Dickinson son beş saattir bana yemek yapmayı öğretmekte ısrar ettiği için Jace'in evine vardığımda neredeyse gece yarısı olmuştu.

Ev.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor, flaş belleği ve küçük kachori sepetini verandasına bırakıyorum.

Onun acısını silmek için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey yok,

ve yüzeye çıkan her şey göz önüne alındığında asla birlikte olamayacağımızı biliyorum.

Ama Jace'in bilmesini isterim ki, biz 11 yaşındayken oyun parkında kachori ezdiği kız...

Onu her zaman seveceğim.

Kalbinin her bir kırık parçasıyla.

Bölüm 45

JACE

"Y İki gündür o kachori sepetine bakıp surat asıyorsun," diyor Cole yatak odamın kapısından içeri dalarken.

Ona ters ters baktım. "Hiç knock-" diye bir şey duydun mu?

"Vay canına, şuna bakar mısınız? Yaşıyor," diye bağırır Oakley. Lanet olsun. Bu saçmalık için havamda değilim.

Bilgisayar koltuğumda dönerek onlara bakıyorum. "Çıkın dışarı. İkiniz de."

Oakley'nin gözlerinde acı parlıyor, sonra gözleri kısılıyor. "Siktir git, pislik. Telefonlarıma cevap vermedin ve bütün hafta okula gelmedin." Parmağını bana doğru salladı. "Bir açıklama bekliyorum."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Son baktığımda annem ölmüştü." Orta parmağımı kaldırarak sandalyemi geri çeviriyorum. "Beni beslemediğin ya da becermediğin sürece, sana hiçbir şey borçlu değilim."

Arkamdan Cole homurdanıyor. "Sanırım bu Dylan'ı buraya getirmemiz gerektiği anlamına geliyor."

Adını duyunca ensemdeki minik tüyler diken diken oldu.

"Siktir git."

Bilgisayar ekranıma odaklanarak yeni bir kod satırı giriyorum.

Ama sonra ekran kararıyor... çünkü Oakley masaüstü monitörümün fişini çekti.

"Bu ne, pislik? Ben-"

"Umurumda bile değil." Kaşlarını çatarak Cole'u işaret ediyor. "Senin için endişeleniyoruz dostum."

"Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin." Elini yüzüne sürerek yatağımın kenarına oturdu. "Dylan'la aranızdaki sorunları çözeceğinizi düşünmüştüm ama öyle bir şey olmayacak gibi görünüyor."

"Vay canına, iyi gözlem, Captain Obvious."

Dylan ve ben aramızdaki sorunları *çözemiyoruz*.

Çok fazla var.

"Ne olursa olsun, o da perişan durumda," diye bilgi veriyor. "Dün okula döndüğü ilk gündü ve bunun tek nedeni babamın çıldırması ve Crystal'ın onu gitmeye zorlamasıydı." Gözleri acımasız. "Benimle konuşmuyor... eskisi gibi değil. Tek yaptığı işe gitmek ve Liam'ın mezarını ziyaret etmek."

Ona konuşma becerisindeki eksikliğin büyük olasılıkla teyzesini becermesiyle ilgili olduğunu hatırlatmak üzereydim ki son söylediği kafamda yankılandı.

Boğazımdaki tuğlayı yutuyorum. "Liam'ı mı ziyaret ediyor?"

Oraya yılda iki kereden fazla gitmeyi bile kendime yediremiyorum.

Cole, Oakley'nin yanına oturur. "Sawyer'a göre, bu hafta her gün oradaymış... özür diliyormuş." Yüzü allak bullak oldu. "Doğum günü partinizin olduğu geceden beri bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordum ama Bianca ona saldırdığında... bunu anladım." Bakışlarımı tutuyor. "Bu suçluluk değildi Jace... Bu kederdi. Tommy'nin ne dediği umurumda değil, o kız Liam'a hiçbir şey yapmadı."

Onun sözleri kalbime saplanan kurşunlara eşdeğer.

Onun yapmadığını biliyorum.

Gözlerindeki ıstırap... Liam'ı o dolapta tekrar görmek gibiydi.

Nefesimi sertçe veriyorum. "Biliyorum."

Bu yüzden bu hafta okula gitmedim.

Onu görmek beni paramparça edecek. Daha doğrusu, onu çok üzgün görmek ve bunu düzeltememek.

Ama yapamam. *Liam'a ihanet etmeden olmaz.*

Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, Dylan'a yanlışlıkla yaptığını düşündüğüm şeyin bedelini ödetmek daha kolaydı.

En azından o zaman, küçük kardeşimin onurunu koruduğum için kendimi ikna etmeye çalışırken ondan küçük parçalar alabildim.

Şimdi yine kendimi boşlukta ve suçlu hissediyorum.

Tıpkı hak ettiğim gibi.

Ayağa kalkıyorum ve monitörümü tekrar takıyorum. "Bazı işleri halletmem gerekiyor."

Cole ve Oakley karşılıklı bakışırlar.

"Dostum, cidden mi?"

"Cidden ne? Yapacak işlerim var."

Z.I.'yı satın alan şirket bir se- quel geliştirip geliştiremeyeceğimi sordu. Teklif ettikleri para mezun olduktan sonra beni bir süre idare edecek, bu yüzden işi batırırsam aptallık etmiş olurum.

"Şaka mı yapıyorsun?" Cole'un burun delikleri alevlenir. "Dylan'ın masum olması senin için *bir şey* ifade etmiyor mu?"

"Bu, ona yaşattıklarımı hak etmeyen iyi bir insan olduğu anlamına geliyor, ama..." İfademin sonunu tamamlayamadan kaldırıyorum.

"Ama ne?" Alnını kırıştırıyor. "Aklının başına gelmesi için başka bir adamın o kıça dokunmasını ve kök salmasını mı bekliyorsun?"

Dudaklarım çatıldı. "Ne?"

Kollarını iki yana açıyor. "Bilmiyorum dostum. Dylan'ın yanlış bir şey yapmadığını bildiğin halde neden hâlâ üzüldüğünü anlamaya çalışıyorum."

"Çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmiyor," ısırıyorum.

Ona sahip olamam.

Bana başka bir kafam çıkmış gibi bakıyor. "Cehennem gibi değil."

Oakley oflayıp puflayarak pencereme doğru yürüdü ve camı açtı. "Cole'a katılıyorum. Artık gerçek ortaya çıktığına göre, erkek gibi davranıp kız arkadaşını elde etmenin zamanı geldi."

Bu aptallar neyi anlamıyor? "O benim kızım değil."

Oakley esrarı kulağının arkasından çıkarıp yakıyor. "Henüz değil." Öksürerek bana uzattı. "Onu ara ve şu boku düzelt."

"Elbette. Hazır başlamışken Liam'ı da diriltmemi ister misin? Çünkü tüm bunları *düzeltmenin* tek yolu bu."

Şaşkınlık yüzüne yansıyor. "Bunu çoktan hallettiğimizi sanıyordum dostum. Dylan kardeşini kirletmedi."

Esrarı dudaklarıma götürüp derin bir nefes çekiyorum. "Yapmadığını biliyorum."

Esrarı elimden kaptı. "O zaman artık sana ganga yok, çünkü belli ki kendini aptal gibi içmişsin."

Ona ters ters baktım. "Ben aptal değilim, sik kafalı. Ben-"

Cole ağır bir iç çekişle, "Liam'ın ölümü yüzünden duyduğun suçluluk duygusunun seni canlı canlı yemesine hâlâ izin veriyorsun," diyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Sanki bunun için hiçbir nedenim yokmuş gibi konuşuyorsun." "Yok."

"Eğer bir ruh çağırma seansı gerçekleştirip ona kendiniz sormadıysanız, neden böyle düşündüğünüzden emin değilim."

Cole o gece oradaydı. Ne yaptığımı biliyor.

Bu kadar bencil olmasaydım Liam hâlâ hayatta olurdu.

Tavana bakıyor. "Liam'ın Dylan'a karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum ama bu sonsuz mutluluğunun kilidini ve anahtarını ona borçlu olduğun anlamına gelmez."

"Ona ihanet ettim."

Bu yüzden ben de onun gibi acı çekmeyi hak . *Adil olan bu.*

"Hayır, yapmadın," diye savunuyor Cole. "En iyi arkadaşına aşık oldun. Son baktığımda bu bir suç değildi."

Cole bunu anlamıyor. Yine de sadakat duygusu her zaman çarpık olmuştur.

"Aşık için benim olmadığında. Kuralları çiğnedim."

Ve bunun bedelini sonsuza dek ödeyeceğim.

Bir küfür mırıldanarak ayağa kalkar. "Kural yoktu, Jace. Dy- lan *asla* onun değildi."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama bu onu daha da öfkelendiriyor. "O kız, onu eve getirdiğin ilk günden beri sana lanet olası ayı asmışsın gibi bakıyor, seni aptal." Parmağıyla göğsümü dürtüyor. "Liam'ın hiç şansı yoktu, çünkü Dylan'ın kalbi çoktan alınmıştı."

"Biliyorum."

İçimde düşmanlık kabarıyor. *Onu ilk ben sevmiştim.* Kahretsin, adını bile bilmeden önce onu seviyordum.

Oyun parkında kulaklıklarını takıp tek başına oturduğu günlere... Dünyayı duymazdan geldiği günlere.

Onun kurduğu dünyaya katılmak istedim.

Sonra bir gün bana doğru yürüdü... ve benim şansım vardı.

Ama Liam onun kendisinden olduğunu söyledi ve her şey kül oldu.

Şimdi o öldü, Dylan'ın kalbi kırıldı... ve ben hala burada oturmuş yaptığım pisliğin külleri üzerinde boğuluyorum.

Çünkü onu ilk gördüğümde göğsümde hissettiğim şeyin aşk olduğunu bilmiyordum.

Ama Liam yaptı... bu yüzden meşhur yazı turayı kazandı ve kızı aldı.

Ama *o yapmadı*.

Utanç omurgamdan yukarı tırmanıyor. "Aynı anda hem Dylan'la birlikte olup hem de Liam'ın yasını tutamam." Çenem o kadar gergin ki ağzımdan tek bir kelime bile zor çıkıyor. "Yaptıklarımın kefaretini gerçekten ödeyemem eğer-"

"Beni dinle ve iyi dinle," diye sıkılmış dişlerinin arasından söylenirken yüzünü işaret ediyor Cole. "Liam'ın ölümünden sen sorumlu *değilsin*."

"Ben değilsem kim?" Bu kadar trajik olmasaydı, Cole'un kararlılığı gülünç olurdu. "Ona ihanet etmekle kalmadım, o gece ona gerçekten çok kötü şeyler söyledim. Ağabeyi ve en iyi arkadaşı olarak onun yanında olmalıydım... ama değildim. Gerçekten önemli olduğunda Liam'ın bana ihtiyacı olan şeylerin hiçbiri değildim."

Bunun geri dönüşü yok.

Bakışları benimkini kesiyor. "Yine de senin hatan değildi." Tekrar yatağa oturdu. "Liam ve sadece Liam, geçici bir sorun için kalıcı bir çözüm seçti."

"Onun için yarattığım bir sorun."

"Dylan'ı sevmek nasıl bir sorun olabilir ki?" Oak omuz silkerek araya giriyor. "Liam'ın Dylan'a aşık olduğunu biliyorum ama - sik kafalı olmak istemem - Liam ve Dylan hiç çıkmadılar. Hatta hiç yakınlaşmadılar bile. Cole'un söylediklerine bakılırsa, en başından beri sana aşık olduğu çok açıktı ve bunun tersi de geçerliydi. Bu yüzden onun ölümünün senin suçun olduğunu sanmıyorum. Ya da herhangi birinin... Okulda onunla alay eden o pislikler hariç." Odanın etrafına bakınıyor. "Yoksa bunu görmezden gelmeye devam mı edeceğiz?"

"Liam'ın kendini öldürmesinin nedeni zorbalık değildi."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Cole ısırıyor. "O gece dolapta onunla birlikte miydin?"

"Tabii ki hayır, ama Liam kavga ettikten saatler sonra ona ihanet ettiğim için kendini öldürdü."

"Ve Tommy ve diğer salaklar okul dansında onunla dalga geçtikten saatler sonra." Ayağa fırlar. "Sorunları olduğunu biliyorsun Jace. Sen ve babam kafanızı kuma gömebilirsiniz.

ama Liam bipolardı... tıpkı annem gibi. Tüm işaretler oradaydı. Bir an mutluydu... ve iki hafta sonra bütün hafta sonu yatakta yatıp sinirli, mutsuz bir pislik gibi davranıyordu."

İçimden bir öfke dalgası geçiyor. "Birinin bipolar olması onu pislik yapmaz."

"Hayır, öyle değil... ama bu onları insan yapıyor. Liam'ın senin gözünde bir aziz olduğunu biliyorum ama şu anda burada olsaydı, sana öyle olmadığını söylerdi. Ayrıca annemi özlediğini ve babamın yanında olmamasının onu ne kadar üzdüğünü söylerdi. Ve okulda zorbalığa uğramaktan ne kadar nefret ettiğini ve bunun onu gerçekten mahvettiğini." Utanç yüzüne kazınıyor. "Başına gelenlerin senin suçun olmadığını söylerdi. Çünkü sen onun isteyebileceği en iyi kardeştin. Onu korudun ve sevdin... ki bu benim için söylenebileceklerden çok daha fazlası."

Kahretsin. "Cole yapma-"

Göğsünü tokatlıyor. "*Ben* onun ikiz kardeşiydim, Jace. Onu herkesten iyi tanırdım. Onu her zaman incitmek benim için neden bu kadar kolaydı sanıyorsun? Olanlardan sorumlu *biri varsa* o da benim." Gülüyor, ama bu karanlık, mizahsız bir ses. "Okuldaki çocukların canı cehenneme, onun en büyük zorbası burada, evdeydi."

Hay sikeyim. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Cole ve Liam'ın boktan bir ilişkisi vardı. Ama Cole'un bu yükü onun omuzlarına yüklemesini istemiyorum.

Geride kalan tek kardeşimi kaybetmek istemiyorum.

Bir elimi kafa derimin üzerinde gezdiriyorum. "Kendini suçlayamazsın."

"O zaman *sen* de yapamazsın." Kollarını kavuşturarak bana bakıyor. "Benim ve Bianca'nın mutlu olmasını istiyorsan... bize yol göstermelisin. Bize hala iyi şeyler olabileceğini göster, çünkü şu anda bu berbat ailenin kaderinde trajedi üstüne trajedi varmış gibi geliyor." Oakley'den esrarı alır ve dudaklarına götürür. "Seni bilmem kardeşim ama ben bundan gerçekten bıkmaya başladım."

Gerçek bu değil mi? "Ben de."

"O zaman kanıtla." Bir duman bulutu üfleyerek çenesini pencereye doğru uzatıyor. "Dylan seni mutlu ediyor, dostum. Ve eğer beni ve Bianca'yı seviyorsan-"

"Ve ben," diye araya giriyor Oak.

Ona baktığımızda omuz silkiyor. "Ne? Kendimi dışlanmış hissetmeye başlamıştım."

Cole sırıtıyor. "Ve Oakley, onun dediği gibi erkek gibi davranacak ve kız arkadaşını alacaksın."

Ya Cole beni manipüle etti ya da beni sandığımdan daha iyi tanıyor.

Her iki şekilde de işe yaradı.

Dylan olmadan gerçekten mutlu olmam imkansız.

Göğsümdeki bu boktan şeyin attığı ve kanadığı kişi o. için.

Ruhumun diğer yarısı olmadan yaşamaktan yoruldum. En iyi arkadaşımı özlemekten yoruldum.

Her gün elimde hiçbir şey olmadan uyanmaktan yoruldum. *şey* tam orada.

Damarlarımdan kararlılık akıyor. "Nerede o?"

Oakley bir cigara daha yakar. "Ev." Göz kırpıyor. "Bekle...hayır. O gitti."

Sandalyemden fırladım. "Ne demek *gitti*?"

"Crystal, Wayne dün sabah onu evden atmakla tehdit ettiği için kendini kötü hissetti ve bu akşamki bir rock konserine bilet aldı." Hızlıca bir nefes çekiyor ve bir duman üflüyor. "Sawyer'ın da onunla gitmesi gerekiyordu ama patronu ona izin vermedi." Omuz silkiyor. "Gitmek isteyip istemediğimi sordu ama ona bu saçmalığı dinlemektense gözüme çatal sokmayı tercih edeceğimi söyledim."

Boynunu kırmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "Rock konserine yalnız gitmesine izin mi verdin?"

Cole'a bakar. "Yapmamam mı gerekiyordu?"

Cole yüzünü buruşturur. "Jace'in gözlerindeki ölümcül bakışa bakılırsa, muhtemelen değil."

Bakışları bana doğru dönüyor. "Benim hatam.

Düşündüm ki-" "Ne konseri?"

"Kahretsin, bilmiyorum. Sanırım Jimmy *bir şeyler* yiyordu. Bekle, belki de Lenny'dir. Hayır, kesinlikle Ben'di-"

Oakley'nin cümlesinin geri kalanını çünkü kızımı almak için kapıdan çıkıyorum.

Bölüm 46

JACE

"I biletinizi görmem gerek."

Eline bir deste yüz dolarlık banknot sıkıştırıyorum. "Bu karşılayacaktır."

"Seni ikinci sıraya koyabilirim ya da çukurda durabilirsin. Hangisini istiyorsun?" "Pit iyi."

Dylan orada olacak.

Bana VIP yazan bir rozet uzattı. "Panço ister misin?"

"Hayır."

Sadece Dylan'a ihtiyacım var.

İpi yukarı kaldırır. "İyi eğlenceler."

Çok uzun süren bir tünelden geçtikten sonra açık hava amfitiyatrosuna giriyorum.

Yağan yağmura ve uzaktan gelen gök gürültüsüne rağmen yine de tıklım tıklım.

Kapüşonumu yukarı kaldırarak çukurun en- trance'ına giden patikadan aşağı doğru yürüyorum... ama onu gördüğümde duruyorum.

Gözleri kapalı ve bir elini havaya kaldırmış olan Dylan, Jimmy Eat World'ün "The Middle" şarkısının tüm sözlerini gün batımına doğru söylerken bir yandan da vücudunu müzik eşliğinde sallıyor.

O kadar muhteşem ve kaygısız görünüyor ki nefesim kesiliyor.

Çukurdaki insanlar yaklaşan fırtına nedeniyle sinirleniyor ama Dylan'ın umurunda bile değil.

Onun en sevdiğim yönlerinden biri de bu.

Gökyüzü açılır ve yağmur kovalar halinde yağmaya başlar, saçlarını ve kıyafetlerini ıslatır... ama kızım şarkı söylemeye ve dans etmeye devam eder, hiçbir ritmi kaçırmaz.

Kararlılık adımlarımı körüklüyor ama adamın biri arkasından yaklaşıp ellerini kalçalarına koyduğunda yerini hemen öfkeye bırakıyor.

Kırmızı bir sis bulutu görüşümü bulandırıyor ve kalabalığın arasından ilerlerken ellerimi yumruk yapıyorum.

O artık ölü bir adam. Bu anasını siktiğimin vücudundaki her kemiği kıracağım ve...

Dylan ben ona ulaşmadan iki saniye önce yumruğunu adamın çenesine indiriyor.

Göt herif küçük bir orospu gibi kaçmadan önce sendeleyerek geri döner.

Lanet olsun.

"Büyük romantik jestimi mahvettin."

Bana baktığında gözleri şokla açıldı. "Burada ne yapıyorsun?"

En azından ben öyle söylediğini düşünüyorum. Onu müzikten duymak zor.

"Ben bir ."

En iyi açılış cümlesi değil ama gerçek değilse ne olayım. Güzel yüzünü buruşturarak kulağını işaret ediyor. "Ne?" Belli ki o da beni duyamıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak elini göğsüme, tam ona ait olan organın üzerine koyuyorum.

Sonra o gün dolapta ona söylediğim sözleri tekrarlıyorum, topu bıraktığım yerden devam ediyorum.

"Mariana Çukuru sana karşı hissettiklerim için yeterince derin değil."

Ve bunu ona kanıtlamak için ne gerekiyorsa seve seve yaparım.

Boştaki eliyle kulağını işaret ediyor ve beni hâlâ duyamadığını belirtiyor.

Oh, lanet olsun.

İletişim kurabileceğimiz daha iyi bir yol biliyorum.

Yüzünü ellerimin arasına alıp, ağzımı onunkine çarpıyorum.

Bölüm 47

DYLAN

Jace beni sanki yaşamak için ihtiyacı olan oksijenmişim gibi öpüyor, bir rock konserinin ortasında... bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda.

Gerçek olduğundan emin olmak için kendimi çimdiklemek istiyorum, çünkü

Tatlı rüyaların tam olarak bundan eminim.

Başım dönüyor ve kalbim kaburgalarıma çarpıyor, çünkü dilinin küçük hareketleriyle beni kızdırıyor ve teslim olmam için beni ikna ediyor.

Bunu yaptığım anda aramızdaki bağ kopuyor ve öpüşmemiz umutsuz ve her şeyi tüketen bir hal alıyor. Parmakları kalçalarıma saplanıyor ve ihtiyaçtan zonklamama neden alçak, kaba bir homurtu çıkarıyor.

Bu yükseklikten asla inmek istemiyorum.

Ne yazık ki, bu büyülü an acı-tatlıdır ve ağır bir bedeli vardır.

Çünkü Jace uzaklaştığı anda suçluluk duygusunun onu ele geçireceğini ve bana bir hataymışım gibi bakacağını biliyorum. *Tekrar*.

Bunu onun için istemiyorum... ya da kendim için.

Bana bu kadar yakın olmak onu paramparça ediyor ve ben onu kendine zarar vermeye devam etmesine izin veremeyecek kadar çok seviyorum.

Kendimi onun atlıkarıncasında dönmeye devam edemeyecek kadar çok seviyorum. Bu ikimiz için de sağlıklı değil.

Elimi göğsüne bastırarak onu itiyorum.

Jace Covington için dünyadaki her *şeyi* yaparım.

Onu üzüntü ve suçluluk duygusundan kurtarmak için mutluluğumdan vazgeçmek de buna dahil.

"Bunu yapamam."

O kadar şaşkın bakıyor ki, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bana tekrar ulaşmaya çalışıyor, ama ben dokunuşundan uzaklaşıyorum. Birlikte olamayız... bu yüzden ayrı kalmamız en iyisi.

O beni durduramadan kalabalığı yararak koşmaya başladım ve aramıza olabildiğince mesafe koydum.

Otoparka ulaştığımda, küçük taksi ve Uber sırasına doğru ilerliyorum.

"Nereye gidiyorsunuz hanımefendi?" diye soruyor şoför ben bindikten sonra.

Sawyer'ın işinin adresini söyledim ve o da gaza bastı.

Jace'ten uzaklaşarak doğru şeyi yaptığıma beni ikna edebilecek biri varsa, o da odur.

Ona mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum ama şoför "Kıçıma binmeyi bırak" diye tersliyor.

Yukarı baktım. "Her şey yolunda mı?"

"Üzgünüm tatlım," diyor. "Bu lanet araba park yerinden ayrıldığımdan beri tamponuma biniyor."

Lanet olsun.

Arkamdaki ön camdan dışarı bakıyorum, koyu mavi bir Lexus bizi takip ediyor.

Şoför kornaya bastı. "Bu ne lan!"

Jace'in arabası bir sonraki şeride geçip karşı yönden gelen bir araçtan kıl payı sıyrılarak önümüzü kestiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Bir an sonra Lexus'u gün batımında mavi bir lekeden başka bir şey değildir.

Şoför homurdanıyor. "Bu pisliğe inanabiliyor musun? Bazı insanlar çok-ne oluyor? Yolu kapatıyor!"

Kayarak durduğumuzda ağzım açık kaldı.

Lanet olası aklını kaçırmış.

Kapıyı açıp omuza doğru adımımı atarken sinirden tüylerim diken diken oluyor. "Ne halt ediyorsun sen?"

Jace bana doğru yaklaşırken kalbim duruyor ve sonra .

Dudakları kıvrılmış, çenesi gergin ve koyu renk gözleri öylesine bir şiddetle parlıyor ki yırtıcı bir hayvanı andırıyor.

"Beni *terk ettin*," diye ediyor.

Şaka yapıyor olmalı. *Beni* terk ettiği onca zamanı düşünürsek, bu kadar düşmanca davranmaya hakkı yok.

"için iyi değiliz." Gözleri parlıyor.

"Saçmalık."

Doğru şeyi yapmaya *çalışıyorum*. "Ja-"

"Sana ulaşmak için ne yapmam gerektiğini söyle?" diye kükrer. "Söyle ve yapacağım."

Hayır. Benim için bu kadar çok savaşamaz... şimdi değil.

Beni yine kendinden uzaklaştıracaksa olmaz.

"Yapamazsın." Tartışmak için ağzını açtığında göğsümde hayal kırıklığı yükseliyor. "Tanrım, anlamıyor musun? Ne zaman dokunsak, bana bir hataymışım gibi bakıyorsun. Ben seni incitiyorum, sen de beni incitiyorsun."

Hata yapıyor. "Özür dilerim."

Jace Covington'ın özür dileyeceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Ama ilk defa, bu onun hatası değil. "Ne için? Yardım edemezsin..." Yanlış bir şey söylemek istemediğim için duraksıyorum. "İkimiz de olanları değiştiremeyiz."

Nefesi onu aceleyle terk eder. "Hayır... yapamayız." En azından bu kadarında anlaşabiliriz.

Yanağını okşadım. "Sen başıma gelen *en güzel* şeydin, Jace Covington." Elimi bırakırken gözyaşlarım boğazımın arkasını sızlatıyor. "Senin için en kötüsü olduğum için çok üzgünüm."

Arkamı döndüğümde kalbimin kırıldığını fiziksel olarak hissedebiliyorum.

Jace ve beni bir araya getiren trajedi... ve sonunda bizi ayıran da bu oldu.

"Bu doğru değil." Bileğimden tutup beni döndürdü. "Seni seviyorum Dylan." Göğsüne vururken ön damarlar kabarıyor. "Geçmişi değiştiremem ama geleceği değiştirebilirim... ve benimkine sen de dâhilsin."

Şok beni olduğum yere mıhladı. "I-"

"*Hayır*. Lanet olsun." Eli enseme kayarken kalbim çılgınca atıyor. "Aramızdaki bu şeyle istediğin kadar savaşmaya çalışabilirsin... ama söz veriyorum kazanamayacaksın." Burun delikleri çekilen bir nefesle alevleniyor. "Seni bir kez kaybettim... ve bu hatayı bir daha yapmadan önce tüm dünyayı yerle bir edeceğim."

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor ve ciğerlerim sıkışıyor. Söylediği her kelime içimi parçalıyor. "Jace-"

Dişleri kulağımın kabuğunu sıyırıyor. "Hadi durma, yine benden kaçmaya çalış bebeğim. Sana meydan okuyorum."

Artık böyle bir arzum yok. Benim için kalbini bu şekilde koyduktan sonra olmaz.

Duygular boğazımı tıkıyor. "Yapamam. Seni seviyorum."

"Güzel." Bir hamlede beni kollarının arasına aldı. "Çünkü sensiz gitmemin imkanı yok."

Bacaklarımı beline doluyorum ve beni öyle büyük bir öpücüğün içine çekiyor ki nefes almayı unutuyorum.

Onun uçurumunun derinliklerine düşerken, daha fazlasına, daha fazlasına, daha fazlasına ihtiyaç duyarken, karıncalanmalar omurgamda yukarı ve aşağı dans ediyor ...

Sürücü korna çalarken "Aracınızı çekin yoksa polis çağıracağım" diye bağırıyor. "Trafik sıkışıklığına neden oluyorsunuz."

Oh, kahretsin. Başımı eğdiğimde, çarpışan arabalar dizisini görüyorum.

Jace ona orta parmağını çevirir. "Siktir git, yaşlı adam."

Bizi arabasına doğru götürürken "Tanrım, tam bir pisliksin," diye mırıldandım.

Dudakları ukala bir sırıtışla kıvrılıyor. "Evet, ama ben senin göt deliğinim."

Evet, öyle.

Bölüm 48

DYLAN

Altı ay sonra....

A Dolabımın kapısında asılı duran kep ve cüppeye bakarken içimi bir heyecan dalgası kaplıyor.

Sadece iki saat sonra, resmi olarak lise öğrencisi olacağım. mezun oldum.

Kalbim kırıldı. *Ne yazık ki aynı şey Oakley için söylenemez*.

İki gün önce okul ona mezun olmaya uygun olmadığını ve son sınıfı tekrar etmesi gerektiğini bildirdi.

Amcamın kızgın olduğunu söylemek en hafif tabir olur.

Ancak, onun için ne kadar üzülsem de... şaşırdığımı söyleyemem.

Oakley son birkaç aydır düşüşteydi... bu düşüş, devam ettiğinden daha fazla dersi asmasıyla sonuçlandı.

Kafasını karıştırdığı ve hayatını mahvettiği için teyzemle yüzleşmek istedim ama Oakley yapmamam için bana yalvardı ve aralarındaki ilişkinin sonsuza dek bittiğine yemin etti.

Dün akşamki mezuniyet yemeğim sırasında teyzemin üç aylık hamile olduğunu açıkladığı düşünülürse... Umarım onun iyiliği için doğruyu söylüyordur.

Odamdan çıkıp kapısını çalarken göğsümde bir ağırlık hissediyorum.

Cevap vermiyor ama hareket ettiğini duyabiliyorum.

"Benim. konuşabilir miyiz?" "Olur.

İçeri gel."

Kapıyı açtığımda spor çantasına birkaç kıyafet atıyordu. "Bir yere gitmeyi mi planlıyorsun?" Sesimi hafif tutmaya çalışıyorum, ama çok .

"Cole babasına yazın onların misafirhanesinde kalıp kalamayacağımı sordu, o da kabul etti."

Oh. Bu benim için yeni bir haber. "Gidiyor musun?"

Sırıtıyor. "Erkek arkadaşını ziyaret ederken beni her gün görmeyecekmişsin gibi davranma."

Doğru bir noktaya değiniyor.

Jace ve ben bu günlerde birbirimize çok bağlıyız. Ve bunun her dakikasını sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Özellikle de kafası benimkinin arasında geçirdiği onca dakika.

Lanet olsun. Odaklan, Dylan.

"Biliyorum... ama burada sensiz yaşamak berbat olacak." Özellikle de teyzem hamile olduğu için.

Onun için mutlu olmak istiyorum ama yine de sevdiğim harika teyzeyi, nefret ettiğim iki zamanlı, aldatan fahişeden ayırmakta zorlanıyorum.

Çoğu gün hokkabazlık yapıyorum.

Ama en azından mezuniyetime katılıyor... ki bu, bir hafta önce hapisten çıkan ve henüz hiçbir temas kurmayan babam için söyleyebileceğimden daha fazla.

Ailenin her zaman kan bağı olmadığını anlamaya başlıyorum... Başka kimse olmadığında yanınızda olan insanlar.

Ve benim için bu insanlar Jace, Sawyer ve Oakley.

Yatağının üzerindeki bavulu açıyor ve daha fazla kıyafetle doldurmaya başlıyor. "Burada kalamam Dylan."

I yapamam söyle I Yapma. Anlıyorum.
Benim amcaolabilir bazen zor olabiliyor.

Ona göre, her konuda haklıdır ve onunla aynı fikirde olmayan ya da farklı düşünen herkes ölümüne yanlıştır.

Kan basıncınız yükselmeden adamla beş dakikadan fazla sohbet bile edemezsiniz.

Bu yüzden sonbaharda burada kalmak yerine arabayla sadece on beş dakika uzaklıktaki Duke's Heart Üniversitesi'nde kalmayı tercih ettim.

Parmaklarımla oynuyorum, dün geceden beri dilimi yakan soruyu nasıl soracağımı bulmaya çalışıyorum.

Açıkça karar verdim. "Bebeğin senden olma ihtimali var mı?"

Lütfen hayır de.

Bir nefes üflüyor. "Hayır." "Emin misin?"

"Olumlu. En son senin gece sevişmiştik." Gözlerindeki acıyı görmemek mümkün değil. "Beni sevmiyor... Onu seviyor."

"Özür dilerim."

Homurdanıyor. "Hayır, değilsin."

O haklı, ben değilim. Teyzemin üvey oğluyla oynaşmaya hakkı yoktu.

Bununla birlikte, acı çektiği için üzgünüm. "Onsuz daha iyisin."

Göğsünü ovuşturuyor. "Öyle hissettirmiyor." Kulağının arkasından bir esrar çıkarıp yakıyor. "Aklının başına gelmesini ve beni ona tercih etmesini umuyordum ama artık bunun asla gerçekleşmeyeceğini söyleyebilirim."

Bu tür şeylerde hep berbat olmuşumdur ama ona doğru bildiklerimi söylerim.

"Dışarıda senin için biri var, Oak. Ve onu bulduğunda, ikinci tercihi olmayacağını garanti edebilirim. Onun ilk ve *tek* tercihi olacaksın."

"Hayır. Siktir et. Bir kez yandım ve bu dersimi almam için yeterli oldu." Bir nefes duman üflüyor. "Ama bu kadar saçmalık yeter, bugün senin büyük günün."

İrkildim. O mutlu değilken benim mezun olacağım için nasıl mutlu olmam gerektiğini bilmiyorum. "Sawyer bu yıl sana özel ders vereceğini söylememi istedi."

Başıyla onaylıyor. "Muhtemelen onu bu konuda ikna etmeliyim."

"Sana da ders verebilirim, biliyorsun. Sadece söylemen yeterli."

Bir kez daha başını salladı. "Evet."

Etrafındaki bandın kopmaya başladığını hissedebiliyorum. "Oakley?"

"Öyle mi?"

Yanına gidip kollarımı ona doladım. "Her şey yoluna girecek."

Nefes alış verişi durağanlaşıyor ve yüzünü boynuma gömüyor. "Sıçıp batırdım Dylan."

"Ama tamir edebilirsin."

"Bundan emin değilim," diye boğuk bir sesle konuştu. "Bunu ondan intikam almak için yaptım ve şimdi... her şey berbat oldu."

Oh. *O* şeyden bahsediyor.

"Tango yapmak için iki kişi gerekir, unuttun mu?" Yüzünü ellerimle çerçeveliyorum. "Yetişkin olan oydu. Dolayısıyla hatalı olan oydu."

"Güven bana, ben yetişkin bir adamım. İstediğim zaman çok inandırıcı olabilirim." Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Bilmiyorum... Sadece ondan uzaklaşmaya ihtiyacım var... ondan... her şeyden."

Kaburgalarını dürtüyorum. "Benden kaçamazsın. Bu yaz seni rahatsız etmek için her gün konukevine uğrayacağım."

Gülüyor. "Bu bir söz mü yoksa tehdit mi?"

Parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Bir söz."

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Hazırlansan iyi olur."

Kahretsin, haklıydı. Hâlâ pijamalarımla duruyorum. "Sonra mesaj atar mısın?" "Tabii, ama törende görüşürüz."

Göz kırpıyorum. "Gidiyor musun?"

Bana deliymişim gibi bakıyor. "Son baktığımda sen ve Jace hâlâ mezun oluyordunuz. Yani evet, gidiyorum."

Kollarımı ikinci kez ona doluyorum. "Sen dünyadaki en iyi kuzensin, bunu biliyor musun?"

Homurdanıyor. "En azından bir konuda iyiyim."

"Sen pek çok şeyde iyisin Oak. Kendine biraz güven."

Jace: O kep ve cüppenin içinde ne kadar seksi göründüğünü söylemiş miydim?

I Benden milyonlarca sıra yukarıda oturduğu ve diplomasını çoktan aldığı için onu göremiyorum ama başımı sallayıp gülüyorum.

Dylan: Sen de bir tane giydiğini biliyorsun, değil mi?
Jace: Sana daha çok yakışıyor.

Hemen ardından ikinci metin gelir.

Jace: Eminim daha da iyi görünüyordur ;)
Dylan: Sapık.
Jace: Bayılıyorsun.

Seviyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum.

Dylan: Peki... lise mezunu olmak nasıl bir duygu?
Jace: Sen söyle. Adını söylüyorlar, bebeğim.

Sıramın yükseldiğini ve onlarla hiç gitmediğimi fark ettiğimde panik omurgama vuruyor. *Hay* aksi.

Mezuniyet dikkatimi vermek yerine Jace'le öpüştüğüm için başıma bunlar geldi.

Spiker boğazını temizliyor ve seyircileri tarıyor. "Dylan Taylor."

"Ben buradayım!"

Bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde podyuma koşarken kahkahalar kopuyor.

"Whoop. Whoop. Yo, bu benim kuzenim!" Diplomamı kabul ederken Oakley'nin bağırdığını duydum.

Ama tüm alkışlar ve Oakley'nin bağırışları arasında hala benim için en yüksek sesle tezahürat yaptığını duyabildiğim bir kişi var.

Jace.

Sandalyesinin üzerinde duruyor, alkışlıyor ve adımı o kadar yüksek sesle haykırıyor ki muhtemelen işi bittiğinde sesi çıkmayacak.

Bakışlarımız çarpıştığında ve ağzından 'Seni seviyorum' çıktığında gözlerinde saf gururdan başka bir şey yok.

Boğazım . Bu kadar mutlu hissedebileceğimi hiç bilmezdim... bu kadar tamamlanmış.

Ama en iyi arkadaşınıza aşık olmak bunu yapar. Her şeyi çok daha iyi yapar.

Dünya şu anda sona erebilir ve iyi olacağımı biliyorum... Jace yanımda olduğu sürece.

O kadar sert gülümsüyorum ki yanaklarım acıyor.

"Seni seviyorum." Tüm kuralları çiğneyerek sahneden iniyor ve onu öpüyorum. *Çünkü o benim ve ben de onunum.*

Ve hayatımın geri kalanını onunla unutulmaz anılar biriktirerek geçirmek istiyorum.

Sonsöz

İki ay sonra.

I Telefonumu alıp Sawyer'ı arayacağım. Jace etrafta yokken beni ikna edebilecek biri varsa o da odur.

"Bir var," diye ağzımdan kaçırdım.

.

" oluyor?"

Önümdeki kutunun üzerine bir şerit koli bandı geriyorum. "Jace son iki gündür garip davranıyor."

"Nasıl tuhaf? Hasta garip ya da huysuz garip."

"Bilmiyorum... *garip* garip." Bir yığın katlanmış giysiyi başka bir kutuya yerleştiriyorum. "Sanırım Duke's Heart'a gitmemden korkuyor."

"Neden?"

"Çünkü o değil. Çünkü orada kalıyorum. Bilmiyorum.
Bir şeyler ters gidiyor."

"Peki, ona ne olduğunu sormayı denedin mi?"

" yok," diye mırıldandım. "Bu sabah bana mesaj attı." "Ve?"

Sertçe yutkunuyorum. "Konuşmamız gerektiğini söyledi."

"Oh." Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Hey, bu her zaman kötü bir şey değildir. İletişim, iş hayatında önemlidir.

bir ilişki."

"Sawyer, kaç çift '*konuşmamız gerek*' sözleriyle başlayan bir görüşmenin sonunda hala birlikte olur?"

Keskin bir nefes çekiyor. "Tamam, demek istediğini anlıyorum. Ama bunun bir önemi yok. Sen ve Jace ruh eşisiniz."

Öyleyiz... Bu yüzden bunların hiçbirini anlamıyorum.

İki gün önce her şey mükemmeldi.

Sonra meşgul olacağımdan bahsettim çünkü okul için hazırlanmaya başlamam gerekiyordu... ve aniden konuşmamız gerekti.

Homurdanarak ayağa kalktım. "On beş dakika içinde onunla buluşmam gerekiyor."

"Senin evin mi, onun evi mi?"

"İkisi de değil." Aynanın karşısına geçip hızlıca bir göz gezdiriyorum. "Eski ilkokulumuzda buluşmak istiyor."

"Gerçekten mi? Neden?"

"Bilmiyorum. Aklıma gelen tek şey, her şeyi başladığı yerde bitirmek istediği."

Keskin bir nefes alış var. "Vay be. Gerçekten Jace'in bu kadar acımasız olacağını mı düşünüyorsun? Aslında... buna cevap verme. Mutlu şeyler düşün," der telefonu kapatmadan önce.

Dev sekoya ağacına doğru attığım her adımda içimdeki uğursuz his daha da kötüleşiyor.

Yaklaştığımda kafasını kaldırdı. "Selam."

Öpücük yok. Sarılmak yok. Sadece *selam*.

"Selam."

Şu anda gözlerindeki bakış daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

Yanındaki yere işaret ediyor. "Otur." İsteksizce oturdum.

Bana gülümsemesi tedirgin edici... Sanki bu konuşmayı o da benim kadar yapmak istemiyor.

"?"

Nasılım ben? Son kırk sekiz saat içinde benimle iki saniyeden fazla konuşma zahmetine katlansaydı, çıldırdığımı bilirdi.

"Tamam."

Koyu renk gözleri yüzümde geziniyor, beni inceliyor.

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum. Birinin kalbini kırmak üzereyken bu kadar seksi görünmek suç olmalı.

Elime uzandı. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Kalbim sıkışıyor. *Aman Tanrım.* İşte bu kadar.

"Evet," diye .

Yüzünü buruşturuyor. "Sen iyi misin?"

Sıkılmış dişlerimin arasından "Sadece şeftali," diye homurdandım. "Gerçekten mi? Çünkü sen-"

"Aman Tanrım, dostum. Sadece devam et."

Benden ayrıl ki çeneni kırıp aklını başına getireyim.

"Acelen olduğunu fark etmemiştim." Bakışlarının beni delip geçtiğini hissediyorum. "Beyaz çizgili mavi bir elbise giyiyordun. Saçların yukarıdaydı ve kulaklarında kırmızı kulaklıklar vardı." Parmağıyla ön kolumun uzunluğunu izliyor. "Gözlerin kapalıydı ve en sevdiğin şarkıyı söylüyordun." Gülerek başını iki yana sallıyor. "Sesin berbattı... ama kendi küçük dünyanda çok mutlu görünüyordun. Gözlerimi senden alamadım."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Ne zaman?" Adem elması sallanıyor. "Seni ilk gördüğümde."

Gerçekten mi? Kalbimi paramparça etmeden önce *böyle* bir şey söyleyecek ve bunu doğru yapma zahmetine bile katlanamayacak.

"Tanıştığımız gün mavi bir elbise değil, tulum giyiyordum. Saçlarım açıktı... ve kulaklık takmıştım. Bakıcının kedisi bir hafta önce o kırmızı kulaklıkları parçalamıştı."

Sırıtıyor. "Seni ilk kez gördüğümü söyledim... ilk kez konuştuğumuzu değil."

Oh. Onu ilk fark edenin *ben* olduğumu sanıyordum.

Gözlerindeki o tedirgin bakış geri geldi. "Son zamanlarda çok düşündüm."

Çarpışma için kendimi hazırlıyorum. "Ne hakkında?"

"Biz." Başparmağını parmak eklemimin üzerinde gezdiriyor. "Gelecek." "Tamam."

"Üzerinde cesaret yazan notları değiş tokuş ettiğimiz zamanları hatırlıyor musun?"

Tabii ki biliyorum.

"Evet, önümüzdeki hafta sonuna kadar tamamlanmaları gerekiyor yoksa kaybedersin." Ona kendini beğenmiş bir gülümseme verdim. "Bu arada ben hiç kaybetmedim."

"Biliyorum." Cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp bana uzattı. "Umarım kazanma serine devam edersin."

Kafam karıştı, kağıdı açtım.

ne yazdığını gördüğümde kalbim sıkışıyor.

Benim yanıma taşınman için sana meydan okuyorum.

"Ciddi misin sen? Evine girmek gibi mi?"

Sırıtıyor. "Hayır. Bir daireye... bizim dairemize. Duke's'a beş dakikadan daha kısa mesafede hoşunuza gideceğini düşündüğüm üç yer buldum. Araziyle konuştum-"

"Bekle, ne? Daire avına mı çıktın?"

Başını salladı. "Son iki gündür yaptığım şey buydu." Ağır bir nefes verdi. "Yurtta kalmayı planladığını biliyorum ve bu deneyimi senden almak istemedim ama ben bencil bir hıyarım." Kollarını kavuşturuyor. "Uyandığında seni ilk gören ben olmak istiyorum. Aptal bir oda arkadaşı değil-ne oluyor? Neden ağlıyorsun?"

"Benden ayrılacağını sanıyordum," diye boğuluyorum, gözyaşlarımı kolumla silerek.

Yüzünü buruşturuyor. "Senden ayrılmak mı? Ne oluyor be? Bebeğim, senden neden ayrılayım ki?"

"Bilmiyorum, göt herif. Konuşmamız gerektiğini söyledin ve sonra beni iki gün boyunca adeta hayalet gibi gördün."

"Seni hayalet gibi görmedim. Meşgul olduğunu söylemiştin."

"Senin için asla çok meşgul değilim." Bir ot parçasını parmağıma doluyorum. "Sadece üniversitedeki ilk dönemim için hazırlanmam gerekiyordu. Bu büyük bir mesele, biliyor musun?"

"Evet, biliyorum." Başka bir kâğıt parçası çıkardı. "Kampüste görüşürüz."

Ağzım açık kaldı. "Üniversiteye gitmek istemediğini söylediğini sanıyordum?"

Omuz silkiyor. "Düşünmedim ama sonra bilgisayar bilimleri alanında lisans yapmanın kötü bir fikir olmayacağını düşündüm. Sadece yarı zamanlı, yani video oyunları üzerinde çalışmak için hala bolca zamanım olacak." Çeneme dokunuyor. "Ve senin için."

O mutlu, bulanık his tekrar göğsümde. "Seni seviyorum."

Başını eğip boğazımın çukurunu öpüyor. "Bu bir evet mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Bu kesinlikle evet demek. Tabii ki senin yanına taşınacağım."

Yüzündeki rahatlama açıkça belli oluyor. "Güzel. Çünkü bu öğleden sonra ev sahipleriyle bir görüşme ayarladım."

Midem bataklık gibi batıyor. "Senin yanına taşınamam." Yüzü kızardı. "Ne sikim taşınamazsın. Neden?"

Ne kadar meteliksiz olduğumu unutmuş olmam neredeyse gülünç. "Hiç param yok. Duke'da sadece kısmi bir bursum var. Geri kalanının hepsi kredi-"

"Hiçbir şey için para ödemek zorunda değilsin." Beni yavaş ve tatlı bir şekilde öpüyor ve kalbim ayak parmaklarıma kadar iniyor. "Ben sana sahibim. Her zaman."

"Ama ben değilim."

"Hayır, değilsin. Sen benimsin." Başparmağı çenemin kenarını okşuyor. "Ve ben de benim olanla ilgilenirim, bu da ne?"

Mavi bir kelebek Jace'in burnuna konunca gözlerim şokla açılıyor.

Ancak Jace benim düşüncelerimi paylaşmıyor gibi görünüyor. Onu uzaklaştırmaya çalıştığında onu durduruyorum.

"Dylan, lanet yüzümde bir kelebek var."

Sawyer'ın o gün mezarlıkta bana söylediklerini hatırladıkça boğazım düğümleniyor.

"Jace." Fısıldamadan önce bana bakmasını bekliyorum, "Melekler yakındayken kelebekler ortaya çıkar."

Acımasız Şövalye için bugün ön sipariş verebilirsiniz!

W **karınca için olmak bildirilmiştir hakkında benim yaklaşıyor yayınlar?** https://goo.gl/n5Azwv

Kraliyet Kalpler Akademisi

Dizi sırası:
Zalim Prens (Jace'in Kitabı)
Acımasız Şövalye (Cole'un Kitabı)
Kötü Prenses (Bianca'nın Kitabı)

Je-bültenime katılın ve kitaplarım ve yayınlarımla ilgili en son haberler ve güncellemeler için kaydolun:
http://signup.ashleyjadeauthor.com/

Kaynaklar

Yardım sadece bir telefon veya e-posta .

Ulusal İntiharı Önleme Yaşam Hattı
1-800-273-8255 numaralı telefonu arayın
Her gün 24 saat hizmetinizdedir.

Web sitesi: https://suicidepreventionlifeline.org/
Sohbet: https://suicidepreventionlifeline.org/chat/

Eğer siz ya da tanıdığınız biri mücadele ediyorsa, size ulaşmanız için ısrar ediyor ve *yalvarıyorum*.
Asla yalnız değilsiniz.

Teşekkür

Gerçekten de her birinize ne kadar teşekkür etsem azdır. Hepiniz harikasınız ve siz olmadan bunların hiçbirini yapamazdım. Ayrıca hayati önem taşıyan kimseyi dışarıda bırakmadığım için dua ediyorum, çünkü bu çok kötü olurdu.

Bugünlerde hep riskli bir şeyler yapıyorum gibi görünüyor ve bu da bir istisna değil. Kraliyet Kalpleri Akademisi serisi benim için UZUN zamandır geliyordu. Sonunda 2018 kışına kadar birkaç yakın arkadaşıma bir şeyler üzerinde çalıştığımı duyurma cesaretini gösteremedim. Oysa bu seriyi yıllardır yazmak istiyordum... ama endişeliydim. İyi karşılanıp karşılanmayacağından emin değildim. Hâlâ da bilmiyorum. Ama bu karakterler kalbimi ve ruhumu fethetti ve her birinin kalbimden bir parçası var.

Bununla birlikte, bazı çok özel insanlar olmasaydı bu mümkün olmazdı.

Kristy: Sana ne kadar teşekkür etsem az. Yaratıcılık sarmalımdan çıkmama yardım ettiğin, konuşmama izin verdiğin, kulağını çınlattığın ve delirmek üzereyken beynimi çözdüğün için teşekkür ederim. Sen olmasaydın hala masamda oturup büyük kız külotumu giyip giyemeyeceğim, tetiği çekip çekemeyeceğim ve lanet olası hikayeyi yazıp yazamayacağım konusunda panik atak geçiriyor olacağımdan eminim. Bunları geçen sefer de söylediğimi biliyorum ama hâlâ doğru. Seni seviyorum. Yeteneğim olsaydı, bir sürü rock şarkısı yazar ve sana söylerdim. Kendin olduğun ve inanılmaz derecede harika olduğun için teşekkür ederim. Bunu sensiz yapamazdım... ve eğer yapsaydım,

çok daha stresli olurdu ve ben hala bir köşede sallanıyor olurdum.

Kris ve Brandi: Siz ikiniz beni kimse ilgilendirmez. Sokak ekibimi yönetiyorsunuz. Çılgın programımla ilgileniyorsunuz. Çıldırdığımda destek, cesaretlendirme ve mizah için her zaman yanımdasınız ve ne zaman ilham gelse sözlerimi okuyorsunuz. İkinizi de hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama sonsuza kadar benimlesiniz. Siz hanımlar özel, dünyanın tuzu biberi, harika insanlarsınız ve size sahip olduğum için çok şanslıyım. Yaptığınız her şey için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Stephanie: Bahaha. Bolca özür mü dilesem yoksa teşekkür mü etsem bilemiyorum. Eminim menajerim olmak için imza attığında bu kadar *heyecanlanmayı* beklemiyordun. Benimle kaldığın ve yaptığın işte inanılmaz olduğun için teşekkür ederim.

Candi: Bence iki ödülü hak ediyorsun. Biri bu kadar organize olduğun için. Bir diğeri de ***sabrın*** için. Benimle kaldığın için çok teşekkür ederim ve yazdıklarımı okuyup kendime gelmemi sağladığın için de teşekkür ederim.

Yüzünü seviyorum. Seni tutuyorum. Her şey için teşekkürler. Benim programımla çalışmanın kolay olmadığını ve muhtemelen seni delirttiğimi biliyorum (delirtmediğimi iddia etsen de) Benim için yaptıklarını yapacak çok fazla editör tanımıyorum. Seni çok seviyorum ve sana minnettarım. Tüm sırlarımı vereceğim tek insansın ve ne olursa olsun (anksiyete dolu bir velet olduğumda bile)... evet, seni tutuyorum ve benimle kalıyorsun. #ÖzürDile

Vickie, Jackie, Crystal, Mary, Dee, Stacy.

Hepiniz bu süreç için *hayati öneme* sahiptiniz. Bana güvendiğiniz ve görüşlerinizi paylaştığınız için çok teşekkür ederim. Sabahın (veya gecenin) her saatinde yanımda olduğunuz ve her şeyi bir kenara bırakıp kelimelerimi okuduğunuz için teşekkür ederim. Sürekli desteğiniz ve amigolarım olduğunuz için teşekkür ederim. <3

Seni seviyorum. Süper yetenekli ve harikasınız, bayan!!!

Lori-Bu muhteşem kapak için ve vizyonumu hayata geçirdiğin için sana (bir kez daha) **teşekkür ederim**! Sen çok güzel ve yetenekli bir kadınsın.

Benim muhteşem sokak ekibim!!! Siz muhteşem hanımlara ne kadar teşekkür etsem azdır!!! Küçük ailemizi seviyorum ve küçük olsak da

güçlü!!

Okuyucu grubum, gezegendeki en iyi *Kızgın Kızlar*'a sahibim. Hepinizi çok seviyorum. Tüm desteğiniz ve bana kendim olabileceğim ve hepinizle bağlantı kurabileceğim bir yer verdiğiniz için teşekkür ederim. Sizler harikasınız.

Mike. (Seni seviyorum. Sen benim gücümsün, zayıflığımsın... *her şeyimsin*. <3

Son olarak, dünyadaki tüm ***mazlum*** dostlarıma sesleniyorum. Biz hallederiz. Vazgeçmeyin. <3

Yazar Hakkında

Gelecek yayınlarımdan haberdar olmak ister misiniz? https://goo.gl/n5Azwv

Ashley Jade, romantizmin farklı türlerini ve mecazlarını ele almaya can atıyor. İlk aşkları Yeni Yetişkin Romantizmi ve Romantik Gerilim, ama aynı zamanda her şeyi de yazıyor: çağdaş romantizm, erotik ve karanlık romantizm.

Karakterleri kusurlu ve karmaşıktır ve büyük ihtimalle onlara sırılsıklam aşık olmadan önce onlardan nefret .

Oxford virgüllerinin, em tire işaretlerinin, müziğin, kahvenin ve düşündürücü her şeyin ölümüne bir aşığıdır... matematik hariç.

Kitaplar kalbinin daha hızlı atmasını, yazmak ise ruhunun canlanmasını sağlıyor. Büyürken hep kitap okumuş, günlüğüne hikâyeler karalamış ve bir gece tuhaf bir rüya gördükten sonra bunun peşinden gitmeye ve ilk serisini yayınlamaya karar vermiş.

Verdiği en iyi karardı.

Eğer öğrenci kredisi borcunu ödemiyor, çalışmıyor ya da bir roman yazmıyorsa, onu genellikle müzik dinlerken, okurlarıyla internette takılırken ve hayatın anlamı üzerine düşünürken bulabilirsiniz.

Gelecek romanları için sosyal medya sayfalarına göz atın.

Kısa süre önce Twitter'a katıldı, yani onu orada da bulabilirsiniz. Okurlarıyla bağlantı kurmayı seviyor - onlar sayesinde dünyası dönüyor'.

~Mutlu Okumalar~

Sorularınız / yorumlarınız için kendisine e-posta göndermekten çekinmeyin: ashleyjadeauthor@gmail.com

Sırada ne üzerinde çalıştığım hakkında daha fazla haber için: Beni Facebook sayfamdan takip edin: https://www.facebook.com/pages/Ashley-Jade/788137781302982

Ashley Jade Tarafından Yazılan Diğer Kitaplar

Şeytanın Oyun Alanı Düeti (1. ve 2. Kitaplar)

Karmaşık Parçalar - Seri (Kitap 1 ve 2 Şimdi Çıktı)

Karmaşık Kalpler - Düet (Kitap 1 & 2)

Blame It on the Shame - Üçl -3. Bölümler)

Suçu Acıya At - Tek Başına

Okuduğunuz için teşekkürler!
Daha fazlası için lütfen beni çevrimiçi takip edin.
<3 Ashley Jade

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.